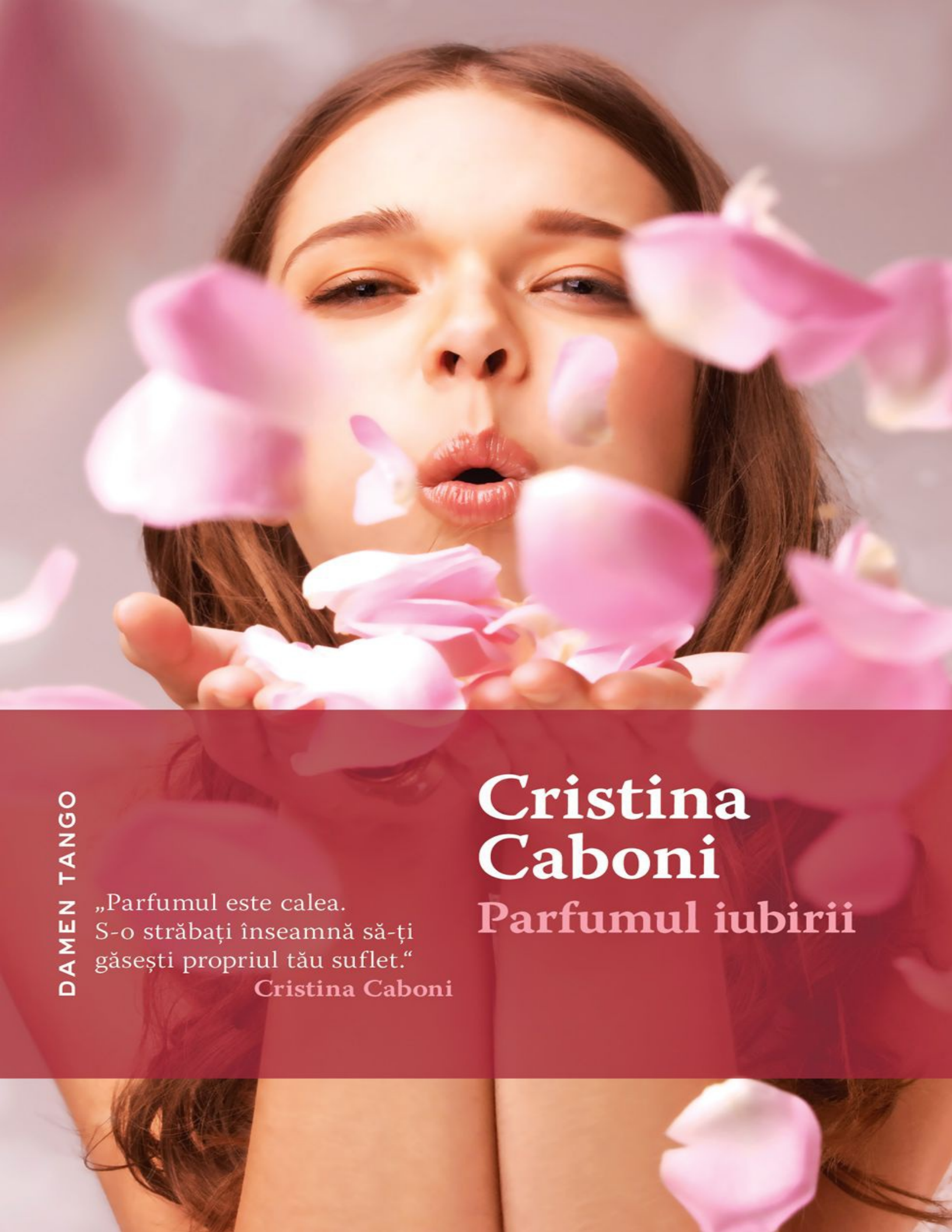

A close-up photograph of a woman with long brown hair, blowing a cloud of pink flower petals. Her eyes are closed, and her lips are pursed together. The petals are in various stages of focus, creating a soft, dreamy atmosphere. The background is a blurred, light-colored surface.

DAMEN TANGO

„Parfumul este calea.
S-o străbați înseamnă să-ți
găsești propriul tău suflet.“

Cristina Caboni

Cristina Caboni

Parfumul iubirii

DAMEN TANGO

romane cu dragoste

CRISTINA CABONI locuiește în Cagliari, într-o casă înconjurată de flori, cu soțul și cu cei trei fii. Se ocupă de apicultură și de horticultură. Marea ei pasiune sunt trandafirii și cultivă o varietate de specii. Lumea parfumurilor și a esențelor naturale a atras-o de mult, primul său roman, *Parfumul iubirii*, fiind un omagiu adus hipnoticului univers al mireasmelor. Dintotdeauna fascinată de natură și de magia combinațiilor dintre parfumuri, Cristina Caboni a scris o carte despre pierdere și iubire, despre speranță și noi orizonturi. Romanul a cucerit imediat cititorii din Italia și s-a vândut în câteva milioane de exemplare, fiind tradus în mai multe țări.

**Cristina
Caboni
Parfumul iubirii**

Traducere din limba italiană

ALEXANDRU MACOVESCU

N E M I R A

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CABONI, CRISTINA

Parfumul iubirii / Cristina Caboni; trad.: Alexandru Macovescu. - București:

Nemira Publishing House, 2015

ISBN print: 978-606-758-347-2

ISBN epub: 978-606-758-384-7

ISBN mobi: 978-606-758-383-0

I. Macovescu, Alexandru (trad.)

821.131.1-31=135.1

Cristina Caboni

IL SENTIERO DEI PROFUMI

Copyright © Cristina Caboni

License agreement made through: Laura Ceccacci Agency

© Nemira 2015

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU

Redactor: Monica ANDRONESCU

Tehnoredactor: Magda BITAY

Lectori: Mihaela STAN, Ecaterina DERZSI

Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimesuc

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

[Despre autor](#)

[Prolog](#)

[1.](#)

[2.](#)

[3.](#)

[4.](#)

[5.](#)

[6.](#)

[7.](#)

[8.](#)

[9.](#)

[10.](#)

[11.](#)

[12.](#)

[13.](#)

[14.](#)

[15.](#)

[16.](#)

[17.](#)

[18.](#)

[19.](#)

20.

21.

22.

23.

24.

Epilog

Dictionarul parfumurilor

Nota autoarei

Mulumiri

În dialog cu Cristina Caboni

Note

*Spune-mi, femeie, unde-ți ascunzi misterul
femeie apă grea volum transparent
mai ascunsă când te dezbraci
care e puterea splendorii tale fragile
a orbitoarei armuri a frumuseții tale...*

Tomás Segovia

*Tuturor femeilor din viața mea,
mamei, surorilor mele,
fiicelor mele, prietenelor.
Această carte este pentru voi.*

„Fericirea nu e altceva decât parfumul inimii noastre.“

COCO CHANEL

PROLOG

*Lemn de trandafir. Dulce, fructat, scrijelit cu semne ușoare. E
parfumul încrederii, al seninătății. Evocă dulcea suferință a
așteptării și a speranței.*

– Închide ochii, micuț!

– Așa, bunico?

– Așa, Elena. Așa. Și acum fă cum te-am învățat.

Stând cu mâinile pe masă, în penumbra din mijlocul camerei, fetița și-a ținut ochii închiși. Degetele subțiri alunecau de-a lungul suprafeței și se prindeau de muchia netedă din fața ei. Dar nu esențele păstrate în flacoanele ce acoperă peretele le simte mai puternic.

Ci nerăbdarea bunicii. Mirosul propriei frici.

– Și acum?

– Încerc să simt.

Bătrâna strânge din buze. Mirosul furiei sale e acru, aduce aminte de

ultimul fum ce eliberează lemnul când e aproape scrum. Într-o clipă o va lovi și va pleca. Elena știe, trebuie să mai reziste un pic, doar un pic.

– Străduiește-te! Trebuie să te concentrezi. Și închide ochii, ți-am zis!

Palma abia i-a deranjat părul. Prefăcută, ca tot restul. Ca minciunile pe care i le îndrugă bunica și ca acelea pe care le spune, la rândul ei, și Elena.

– Acum explică-mi ce e!

S-a plictisit să aștepte și îi flutură pe sub nas o sticlută cu esențe. Dar nu vrea un simplu răspuns de la ea. Vrea cu totul altceva. Ceva pe care Elena nu avea de gând să-i dea.

– Rozmarin, cimbru, verbină.

Altă palmă.

Lacrimile o ardeau sub pleoape. Dar nu a cedat și pentru a-și face curaj a început să fredoneze un cântecel.

– Nu, nu. Nu așa ai să găsești Parfumul Perfect. Nu rămâne pe afară. Intră, caută-l... E parte din tine, trebuie să simți ce îți sugerează, trebuie să-l înțelegi, să-l iubești. Mai încearcă și concentrează-te de data asta!

Dar Elenei nu-i mai plac parfumurile. Nu vrea să vadă pajiștile de pe malul râului, unde o ducea mama ei când era mică, mai departe de sat. Nu vrea să audă freamătul ierbii tinere ce crește, nici pe-al apei care curge. Nu vrea să simtă nici ochii broaștelor ațintind-o de sub pâlcul de trestii.

A strâns iar din pleoape și din dinți, hotărâtă să țină totul la distanță. Dar în întunericul brăzdat de câte o rază de lumină a scăpărat o scânteie.

– Rozmarinul e alb.

Bunica a făcut ochii mari.

– Da, a șoptit în timp ce speranța i-a înviorat privirea.

– De ce? Spune-mi despre el.

Elena a deschis gura, lăsând emoțiile să i se strecoare înăuntru, umplându-i mintea și sufletul.

Rozmarinul e acum o culoare. O simte pe vârful limbii, i se scurge pe piele, trimițându-i fiori puternici. Albul se preface în roșu, apoi în violet.

Închide ochii înspăimântată.

– Nu! Nu vreau! Nu vreau!

Încremenită, bunica o privește cum fuge din cameră. Întunecată la față, scutură din cap și se trânteste pe un scăunel. După un suspin lung, se ridică din nou și deschide plicurile cu impozitele.

Lumina obosită a serii pătrunde în laboratorul pe care familia Rossini îl are de peste trei secole.

Lucia ajunge la bufetul din lemn masiv, care ocupă un perete întreg. Scoate cheia din buzunarul salopetei și o bagă în broască. Când deschide sertarul din mijloc, o aromă ușoară de ierburi sălbatice se amestecă cu mirosul de vanilie din cameră, la care se adaugă o mireasmă proaspătă de citrice după doar câteva clipe.

Înconjurată de simfonia de mirosuri contrastante, femeia mângâie volumele înșiruite în fața ei, apoi alege unul cu mult calm. Îl strânge la piept o clipă și, după ce se așază la masa din lemn lustruit, îl deschide, răsfoindu-l cu grijă. Degetele îi alunecă pe paginile îngălbenite de timp, cum a făcut de nenumărate ori, în căutarea urmei Parfumului

Perfect.

Și în acel moment se pare că Lucia caută ceva. Dar scrisul ordonat n-are nimic care s-o ajute să-i explice nepoțicii că parfumul nu e ceva ce se alege.

Parfumul este calea. S-o străbați înseamnă să-ți găsești propriul suflet.

1.

Mușchi de stejar. Intens, pătrunzător, ancestral. E parfumul statorniciei și al forței. Alungă amăgirea care îți împovărează sufletul atunci când în certitudinile iluzorii se infiltrează conștientizarea greșelii. Ușurează nostalgia pentru ce ar fi putut să fie, dar nu a fost.

Era ofilit mirosul care se înălța de pe Arno. Mirosea a făină mucegăită, grețoasă ca deziluzia ce îi dansa înăuntru.

Elena Rossini și-a dus brațele la piept și s-a dat înapoi. În fața ei, fluviul curgea opintit, secăt de o vară fierbinte, în care ploaia fusese un musafir rar.

– Nu sunt nici măcar stele, a șoptit în sinea ei, după ce s-a uitat îndelung la cer.

Totuși, o rază de lumină însenina din când în când noaptea caldută de septembrie, strălucind pe suprafața cromată a lacătelor iubirii. Erau grupate pe gratiile parapetului ca gândurile care i se încălesc în

mente.

A întins mâna și a atins cu degetul arătător unul din acele obiecte care pentru îndrăgostiți reprezentau adevărate legăminte pentru eternitate, în încercarea lor de a se sustrage timpului nemilos.

A rămas nemișcată.

Devenise fostul ei logodnic... fost partener de afaceri, fost multe lucruri.

Și-a cuprins și mai mult pieptul cu brațele, izgonind un fior, și s-a pus în mișcare. Înainte să se îndepărteze și s-o ia spre Piazzale Michelangelo, a aruncat o ultimă privire spre șirul de speranțe în iubire. Putea să pună pariu că în curând urma alt lacăt. Unul nou-nouț, aurit, dacă îl cunoștea bine pe fostul ei logodnic.

Matteo și Alessia... așa se numea noua bucătăreasă-șefă, femeia care îi luase locul. Cea pe care Elena, ca o proastă, o crezuse prietenă, apoi își dăduse repede seama. O clipă i-a văzut din nou împreună cu ochii minții, aplecați unul spre celălalt, mărturisindu-și ceea ce nimeni altcineva din lume nu putea să înțeleagă.

O fraieră, s-a apostrofat ea singură.

Ar fi trebuit să înțeleagă. Însă Matteo părea mereu același, nu se schimbase față de ea. Iar asta o călca pe nervi. Nu fusese drept. Nu îi dăduse nicio variantă.

A grăbit pasul, de parcă ar fi vrut să lase în urmă ce văzuse de dimineață. Numai că era inutil, pentru că îi apărea în gând, ca o poză care-i trecea mereu prin fața ochilor.

Elena intrase în micul restaurant pe care îl administra cu Matteo. Ca de obicei, la ora aia el era în bucătărie și stabilea meniul. Totuși, când

deschisese ușa, văzuse ceva ce o paralizase. Din cauza șocului, trebuise să se sprijine de tocul ușii, fiindcă genunchii n-o mai ascultau.

Alessia și Matteo săriseră în picioare, încercând să se acopere cum puteau mai bine.

Fuseseră văzuți, toți trei erau șocați și numai răsuflarea întretăiată a celor doi iubiți întrerupsese tăcerea.

Elena nu mai putea scoate o vorbă, era înmărmurită, încercând să înțeleagă ceea ce tocmai văzuse în fața ochilor. Apoi, încet-încet, în mintea ei tulbure pătrunseseră câteva gânduri.

– Ce naibii faceți aici? strigase ea.

Mai târziu îi va părea rău că spusese o așa prostie, ar fi vrut să adauge mult mai mult și să facă altceva. Răspunsul era evident. Până și o oarbă și-ar fi dat seama, iar ea vedea foarte bine. Și auzea la fel de bine. Matteo, care inițial i se păruse surprins, se înfuriase.

Dacă sângele nu s-ar fi oprit, luând cu el și cea mai vagă urmă de simț al umorului, Elena ar fi râs de scena aia îngrozitoare. Dar rămăsese acolo, cu mâinile strânse pumn, cu inima bătându-i nebunește și izbindu-i-se de coaste. Era stupefiată, indignată, și aștepta ca el să spună ceva.

Însă Matteo nici măcar nu se sinchisise să nege. Nu îi zisese „iubito, nu e ceea ce pare” sau „pot să-ți explic totul”.

– Ce cauți aici? Nu trebuia să fii la Milano? i-o întorsese el, mârâind nervos.

Reacția asta o surprinsese, de parcă ea ar fi trebuit să se justifice. Nu se simțise bine, de aceea se întorsese. Însă nu îl anunțase.

Era tulburată, nu reușea să înțeleagă.

– Cum ai putut să-mi faci una ca asta?

Iar îi spusese ceva greșit.

Tăcere, jenă, neputință și în cele din urmă furie. Nu se pricepuse niciodată să exprime în cuvinte exact ce gândea, iar în clipa aia totul se făcuse praf și pulbere. Acum nu se mai uita la el și își îndreptă privirea spre Alessia, ca și cum ar fi vrut să îi explice un lucru evident. Ar fi vrut s-o ia la palme, s-o calce în picioare cu toată puterea. Nu își dădea seama de ce făcuse?

Matteo era logodnicul ei de peste doi ani. Urma să se căsătorească foarte curând. Nu că ar fi cerut-o de nevastă, dar nu locuiau împreună? Nu investise ea mare parte din economiile ei în nenorocitul ăla de restaurant?

Iar acum visurile, proiectele ei se duseseră pe apa sâmbetei. Totul se terminase!

– Te rog n-o lua așa, n-are rost. Sunt chestii care se mai întâmplă...

Chestii care se mai întâmplă?

Indignarea ajunsese la apogeu și, în loc să cadă în genunchi, sfâșiată de trădarea lui, o apucase o furie sălbatică, așa că luase foc fără niciun avertisment.

O clipă mai târziu, o tigaie zbura prin aer fix spre cei doi porumbei care se grăbeau să se ascundă în spatele mesei. Clinchetul metalului izbindu-se de podea pusese capăt scandalului.

Elena s-a întors cu spatele și s-a îndepărtat de ceea ce, cu scurt timp în urmă, crezuse că ar fi viitorul ei.

Un hohot de râs venind nu de foarte departe a distras-o de la ale ei,

dând naștere unui gând dulce-amăru, unei amintiri care îi oferea puțină satisfacție.

Luciei, bunica ei, nu îi plăcuse niciodată Matteo Ferrari.

Însă ea îl iubise enorm de la început. Îi făcuse toate poftele, îl sprijinise, îi fusese alături... și iată. Îl sprijinise așa cum se cuvenea să facă orice om de ispravă. Nimic nu trebuia să compromită relația lor, așa stabilise. Relațiile fără cap și coadă și legăturile fără sens nu erau pentru ea, nu o interesaseră niciodată. Matteo era cel de care avea nevoie. Voia o familie, îi plăceau copiii. Lucru extrem de important pentru ea. Era și motivul pentru care îl alesese în cele din urmă și făcuse totul pentru a ține relația lor pe linia de plutire, fără să se plângă niciodată.

Dar el o înșelase oricum.

Asta o durea cel mai mult. Deși se străduise mult, riscase, rezultatul fusese mai mult decât dezamăgitor.

Fusese un adevărat dezastru.

În noaptea aia era multă lume prin preajmă. Centrul istoric din Florența se va duce la culcare când se va crăpa de ziuă. Piețele erau pline ochi de artiști, studenți și turiști care se opreau să sporovăiască sub luminile felinarelor sau într-un colț mai întunecat, potrivit altor tipuri de relații, mult mai intime.

Elena mergea lăsându-se pradă amintirilor și mirosurilor cunoscute din cartierul Santa Croce. Știa și cea mai mică denivelare de pe stradă și fiecare piatră cubică acum nelalocul ei, pentru că suportase secole întregi de pași. Contururile caselor se perindau prin fața ochilor ei obosiți. Casetele luminoase ale magazinelor străluceau în întuneric. Parcă nu se schimbaseră nimic. Senzația de plăcere pe care o avea când

revedea acele locuri era așa de ciudată, că a rămas aproape surprinsă.

De un an, se gândea ea, de mai mult de un an nu se întorsese la casa bunicii. După moartea ei nu mai pusese piciorul acolo.

Și totuși, fusese lumea ei multă vreme. Fusese la gimnaziu și apoi liceul îl făcuse la maicile de pe strada Colonna, la doi pași de casa familiei Rossini. De la acele ferestre văzuse cum se jucau celelalte fetițe.

Niciuna din ele nu știa de parfumuri. Nu văzuseră niciodată un alambic și nu-și închipuiau că grăsimea absoarbe mirosurile. *Esență, concret, absolut* sau *amestec* erau cuvinte lipsite de sens pentru ele.

Însă toate aveau o mamă și un tată.

Mai întâi le ignorase. Însă apoi le invidia lumea ordonată, dorindu-și să facă parte din ea. Voia să fie ca ele.

Părinții colegelor ei de școală se purtaseră mereu foarte drăguț cu ea: cadouri, invitații. Nu fusese niciodată o petrecere la care să nu fie invitată. Însă zâmbetele nu li se citeau și în priviri. Elena le simțise trecând repede pe lângă ea, ca lucrurile pe care trebuie să le faci în grabă. Ca treburile făcute și uitate.

Și acum înțelesese.

Gustul amar al rușinii o îndepărtase și de prietenele cărora nu părea să le pese de casa ciudată în care locuia ea și de faptul că bunica ei asistase la recitaluri sau că se dusesse la ședințele cu părinții. Desigur, mai erau și alți copii orfani... însă ideea era că avea, totuși, o mamă.

A respins cu mânie acea amintire. De ani întregi nu se mai gândise la asta. Asta mai lipsea... să aibă regrete!

A înghițit amărăciunea și a început să meargă mai repede. Iată, aproape ajunsese.

În jurul ei, pereții din piatră ai palatelor păreau s-o primească și s-o consoleze. Vremea călduță se făcuse răcoroasă, iar dintre sălcii se ridica un miros acru de umezeală. Elena l-a tras în piept, așteptând momentul în care se va îmbina cu cel dinspre fluviu.

Mirosul trecutului, mirosul lucrurilor pierdute.

S-a oprit în fața unei uși masive. A băgat o cheie veche în broască și a întors-o. A închis ochii doar o clipă și s-a simțit imediat mai bine.

Se întorsese.

Și, deși fusese singurul lucru logic de făcut, nu reușea să alunge sentimentul zdrobitor că pierduse. Plecase hotărâtă să-și schimbe viața, dar era din nou acolo, în casa pe care o lăsase în urmă într-o zi, cu inima plină de speranță.

A urcat scările aproape în fugă, evitând să se uite pe cele două coridoare întunecate de la parter, care duceau spre ce fusese odată laboratorul și atelierul Luciei Rossini. S-a dus la baie și, după un duș rapid, a schimbat așternuturile și s-a băgat în pat.

Lavandă, bergamotă, salvie. Parfumul lor plutea prin toată casa, era pătrunzător, ca și singurătatea care o apăsa. Cu puțină vreme înainte de a se lăsa pradă oboselii, i s-a părut că simte o mână cum o mângâie gingaș pe păr.

În dimineața următoare s-a trezit foarte devreme, ca de obicei. O clipă nu s-a mișcat, stând cu ochii pironiți în tavan, iar inima îi bătea tare. Lăsase obloanele deschise, iată de ce era atâta lumină. Soarele scălda cu razele lui podeaua și patul. Dar mirosul casei străpunsese toropeala pe care o mai simțea.

S-a ridicat din pat pentru că nu știa ce să facă. A coborât și s-a așezat pe locul unde stătuse de când era mică. După câteva clipe s-a uitat la masa de lemn lucios, și-a dat seama cât de mare era. S-a foit pe scaun,

simțindu-se inconfortabil. Apoi a urmat tăcerea. O tăcere apăsătoare și de rău augur.

– Aș putea porni televizorul, a șoptit.

Dar bunica ei nu avea așa ceva, mereu îl detestase. Și, ca să fie sinceră, nici ei nu-i plăcea prea mult. Prefera să citească.

Însă toate cărțile ei rămăseseră la Matteo.

O durere apăsătoare îi sfâșie pieptul. Acum, că de toate se alesese praful, de visuri, de planuri, ce o să facă?

S-a uitat pierdută în jur.

Știa fiecare obiect aici, unde totul era cunoscut. Îi plăceau obiectele vechi și ciudate. Farfuriile agățate de perete, oalele din teracotă în care bunica ținea paste, piesele de mobilier pe care după atâta folosire trebuia să le lustruiască. Ar fi trebuit să se simtă mai puțin singură înconjurată de toate astea. Dar se simțea goală, goală și singură.

S-a ridicat în picioare și a coborât scările cu capul plecat, mergând direct în camera ei. Ar suna-o pe Monie, i-ar da un telefon și i-ar povesti totul. Despre viermele de Matteo și despre Alessia. Făceau într-adevăr un cuplu pe cinste. S-a abținut să nu scoată o înjurătură. Apoi, dacă tot era singură și nu ar fi scandalizat pe nimeni, s-a pornit să scoată înjurături pe bandă rulantă. Le-a înșirat pe toate pe care le știa. A început ușor, apoi le-a rostit din ce în ce mai sigură, până a ajuns să țipe. A tot urlat până s-a simțit ridicolă și doar atunci s-a oprit.

Peste o clipă a format numărul așezată pe pat. Cu o mână se ștergea furioasă pe față. Nu trebuia să plângă, Monie și-ar fi dat seama. Prietenei ei nu-i plăceau plângăcioșii, și-a adus aminte. A tras aer în piept de câteva ori, numărând de câte ori suna.

De când nu mai vorbise cu Monique? Poate de o lună, s-a gândit, poate de două... Deja era prea ocupată cu administrarea restaurantului și cu pretențiile lui Matteo.

– *Oui?*

– Monie, tu ești?

– Elena? Ce mai faci, scumpo? Știi că mă gândeam la tine? Cum îți mai e?

N-a răspuns. Ținea telefonul strâns în mână și a izbucnit în plâns.

2.

Mirt. Peren, magic, superb. Intens și tare aromat. Liniștește gândurile, alungă furia și ranchiuna. Este parfumul seninătății, al esenței sufletului.

– Parfumul înseamnă emoție, e o viziune pe care trebuie să o transpui în mireasmă.

– Da, bunico.

– Asta facem noi. Asta e treaba noastră, copilă. E datoria noastră, e un privilegiu...

Elena și-a plecat privirea. Cuvintele Luciei zboară ca notele delicate ale iasomiei, care întâi te ating ușor ca un gest nevinovat, apoi te străpung cu un miros puternic și hipnotic. Nu vrea să le asculte, nu vrea să se piardă în visele pe care le evocă, nu vrea să le urmeze. Inima începe să-i bată cu putere, iar pe urmă culorile ajung în ea. Acum sunt parfumuri, devin un cer plin cu stele strălucitoare.

E ușor să te pierzi în ele, e frumos. O fac să surâdă, o fac fericită.

Nu există realitate sau lucruri de făcut. Nimic nu are importanță. Acum... doar culorile, doar parfumul.

– Parfumul e limbaj, iar cu ajutorul lui comunicăm, fetițo. Nu uita că parfumul înseamnă adevăr. Singurul care contează cu adevărat. Parfumul nu poate fi mințit, parfumul e ceea ce suntem, e esența noastră adevărată.

Un bâzâit puternic i-a tulburat somnul Elenei, care s-a ridicat brusc în capul oaselor în pat, complet zăpăcită. Ultimele frânturi de vis s-au topit repede. Și-a atins fața cu mâinile, recunoscând obiectele și locul în care se afla. Amintirile atârnavă ca o povară cruntă și implacabilă.

A fost o clipă, un moment, în care se detașase de realitate, în care nu existase timp și spațiu. Apoi a auzit din nou soneria telefonului mobil.

A tâșnit din pat, poticnindu-se în așternutul care i se prinsese de picioare. Era în genunchi pe scândurile lustruite ale podelei și scotocea în poșetă, cu inima bătându-i surd în piept.

– Unde ești, fir-ar să fie? Pe unde te ascunzi? mormăia în timp ce obiectele din geantă se împrăștiu pe podea și se rostogoleau în toate direcțiile.

În cele din urmă, a înșfăcat telefonul și l-a deschis. Când a citit numele de pe ecran, a închis ochii și și-a lipit aparatul de buze, apoi a răspuns.

– Monie...

Vocea îi era somnoroasă.

– Elena, ce faci? Sunt aici de o oră. Nu pot să cred că ai uitat că trebuia să ne vedem de dimineață.

– Scuză-mă. Ai dreptate. Numai că nu mă simt bine acum. A făcut o pauză, apoi a suspinat. Auzi, te superi dacă amânăm pe altă dată? Azi chiar n-am chef să ies.

– Mai bine suni preotul și te îngropi, Elena. Chiar mă gândesc să vorbesc cu mama și să-i povestesc tot.

– Nu. Ai promis că nu. Ai uitat?

– Da, am uitat. Poate din cauza aerului din Florența, care te-a făcut și pe tine să uiți că trebuia să ne vedem în dimineața asta.

Elena a scuturat din cap.

– O să-mi treacă, Monie... oricum, am nevoie de timp.

– Mda! N-o să te las să-ți plângi mult de milă. Nu te ajută deloc. În schimb, poate că ai nevoie să ieși, poate tocmai asta îți trebuie.

Elena n-a mai zis nimic, apoi a încercat din nou.

– Poate altă dată?

– Nu, nu mai putem altă dată, i-a răspuns Monique. Diseară am avion spre Paris, știi foarte bine. Am nevoie de tine acum, Elena. Mi-ai promis că vii cu mine, a protestat ea. Și apoi, sigur o să-ți faci bine. Măcar n-o să te mai târăști prin oraș ca o fantomă care-și caută mormântul. Elena, îți jur că mă faci s-o iau razna! Unde ești acum?

– La casa bunicii.

– *Parfait!* Îmi ia sub douăzeci de minute să ajung la stația Leopolda. Te aștept în fața grilajului, a zis ea dintr-o suflare, înainte să închidă.

Elena s-a uitat la mobil, apoi s-a întors spre fereastra pe care intra o rază de soare ce părea să se împartă în mii de scântei.

Poate Monie avea dreptate, poate sosise vremea să trăiască din nou. Dacă ieșea însemna că măcar încerca, iar situația nu se schimba, dacă stătea închisă în casă.

Nu că n-ar fi vrut, ce Dumnezeu! Dar, la cum suferea, nu i-ar fi fost de niciun folos să vorbească iar despre o relație care existase doar pentru

că ea decisese astfel, și-a dat ea seama cu luciditate. Nu... nefericirea era că rămăsese deodată fără nimic. Fără niciun plan, fără nicio ambiție, fără niciun gând sau fără vreo certitudine. În plus, relația cu Matteo se terminase: era moartă și îngropată.

Da, s-a hotărât, nu era o idee rea să iasă cu Monique.

– Elena, ai trecut și prin lucruri mai groaznice, a bolborosit, ridicându-se și îndreptându-se spre baie.

Peste o jumătate de oră intra în curtea fostei gări florentine în care era acum Pitti Fragranze, cel mai important eveniment internațional în materie de parfumerie artistică. Nu mai fusese de mult pe acolo, în regatul esențelor.

Monique a venit spre ea, a sărutat-o de trei ori pe obraz și a dus-o în clădire. Purta o rochie din mătase neagră, simplă, la care asortase o pereche de cizme roșii. Înaltă și zveltă, de o frumusețe exotică, îți dădeai seama că fusese model după mersul sinuos și rapid, iar originile i se ghiceau după pielea caramel și părul bogat, negru și cărlionțat, care îi ajungea până în talie. Frumoasă era prea puțin spus.

În timp ce mergeau una lângă alta, Elena se uita la papucii ei de stradă, la fusta de blugi și la cămășuța cu flori roz. A clătinat din cap cu tristețe.

– Am luat deja biletele și pune-ți asta, i-a zis Monique, dându-i o insignă.

– Narcissus? a întrebat-o Elena, uitându-se atent la insigna de recunoaștere.

– *Oui*. Acum ești... cum se zice? Asistenta mea.

Desigur, de ce nu? Uitându-se la ea, nimeni nu s-ar fi gândit că avea vreo legătură cu Narcissus, unul din cele mai luxoase magazine

pariziene de parfumerie artistică. Monique lucra acolo de câțiva ani și îi plăcea la nebunie. Cel mai șic magazin din Paris, cum spunea mereu.

Exact, șic. Nu era un loc unde Elena s-ar fi simțit în largul ei. Se îmbrăca simplu și nu era cătuși de puțin sofisticată. Deși avea aproape 26 de ani, era firavă ca o adolescentă, iar ochii mari și verzi îi ieșeau în evidență datorită pielii foarte albe. Părul lung și blond îi accentua și mai mult paloarea. Însă punctul ei forte era gura: poate un pic prea mare, însă devenea superbă când se hotăra să mijească un surâs.

Nu se îngrijise niciodată prea mult, era o fire foarte practică și credea că ajunsese la un compromis bun cu ea însăși.

Însă în momentul acela se simțea foarte nelalocul ei. Una lângă alta, ea și Monique erau foarte diferite în ceea ce privește stilul și eleganța. Prietena ei nu părea să bage de seamă acele detalii și mergea lângă ea arătându-i ba un stand, ba un altul, punându-i tot felul de întrebări și ascultând cu interes răspunsurile.

Elena s-a uitat din nou în jur și a observat ușurată alte persoane îmbrăcate tot fără pretenții. Eliberată, și-a îndreptat umerii și și-a ridicat privirea. La urma urmei, conta doar mersul, nu?

Abia intraseră în salonul central, când Monique s-a oprit brusc, a închis ochii și a inspirat adânc.

– Parfumul acesta are suflet, Elena, i-a șoptit, și îl vreau. Îl simți?

Desigur. Cu toții simțeau. Înotau, urmăreau dâra, fiecare cufundat într-un miros specific, cel care solicita cel mai mult partea ancestrală, memoria limbică. Erau emoții distilate, un concentrat de fapte și gânduri deopotrivă. Evocau trecutul reînsufletindu-l pe loc, de parcă ar fi fost imun la inexorabila trecere a timpului.

În timp ce Monique se perinda pe la standurile separate prin pereți

transparent, Elena o studia tăcută. În jurul lor, parfumurile erau intense și pătrunzătoare. Pe scurt, în ciuda proastei dispoziții, s-a lăsat învăluită de miresme și a început să le analizeze pe rând, încercând să ghicească din câte și câți compuși erau formate. De mult nu mai încercase, ba chiar destul timp evitase cu bună știință să se implice în orice făcea parte din trecutul ei. Însă astăzi era foarte tentată să le descifreze. A stat pe gânduri și s-a hotărât să dea frâu liber interesului său apărut pe neașteptate. S-a gândit la compuși, și-a amintit de piramida olfactivă, a studiat-o pentru ca după aceea să o lase deoparte și să treacă repede la alta. Și s-a trezit zâmbind.

Monique s-a oprit în fața unei compoziții de trandafiri. Elena s-a apropiat și ea fără să-și poată lua ochii de la petalele cu nuanțe unice. Găsise sursa angoasei sale, dar și bucuria: trandafirul centifolia din regiunea Grasse. Când era copilă călătorise datorită slujbei mamei sale, Susanna, însă orașelul francez rămăsese un reper fundamental în drumurile lor nesfârșite. Acolo se întorceau mereu. În Grasse exista dintotdeauna însăși esența tradiției parfumeriei.

Elena crescuse în orașul-simbol al parfumului, printre laboratoarele în care se distilau esențele naturale, în mici ateliere artisanale, întemeiate cu secole în urmă sau în clădiri ultramoderne, unde lucra adesea Susanna Rossini. Peste tot, în edificii mari și mici, plutea un amestec delicat sau pătrunzător de miresme, rodul muncii din acel moment. Primăvara orașelul se transforma. Peste tot erau culori și parfumuri. Fiecare din ele însemna ceva și toate îi rămăseseră pentru întotdeauna întipărite în minte.

Trandafirii reprezentau pentru ea simbolul orașelului.

A întins o mână și i-a atins. Erau exact cum își amintea, cu petalele catifelate la atingere și cu parfumul acela care te învăluia.

– Sunt superbi.

În vocea lui Monique se citea un respect profund.

Elena s-a trezit aruncată în trecut.

Era doar o copilă și în fața ei se întindeau câmpurile imense cu *rosa centifolia* care înconjurau Grasse. Verdele domnea peste tot, apoi boboci de culoarea fildeşului, roz pal, roz-deschis, aproape ciclamen. Mirosul emanat era așa de tare, încât o copleșea.

Mama ei îi dăduse drumul mâinii și intrase singură în grădina de trandafiri. Se oprise aproape în mijloc, cu degetele printre petale, cu privirea departe, ca surâsul acela vag. Apoi venise un bărbat, o ajunsese din urmă și, după o clipă când se uitaseră lung unul la altul, îi atinsese chipul. Atunci Susanna i-a înconjurat gâtul cu brațele și s-a lăsat pradă sărutului. Când s-a întors spre fetiță în cele din urmă, făcându-i semn să se apropie, zâmbetul lui dispăruse, fiind înlocuit de o strâmbătură.

Elena fugise înspăimântată.

Atunci îl văzuse prima dată pe Maurice Vidal, bărbatul care îi va fi tată vitreg.

– În septembrie parfumul se schimbă. E mai concentrat și aduce mirosul soarelui și al mării.

– Al soarelui? Cum miroase soarele, Elena?

A închis ochii o clipă, căutând cuvintele potrivite.

– E nesfârșit, cald, fin. E ca un cuib, un adăpost primitiv. Se insinuează, lăsând în același timp o mare libertate. Soarele însoțește miresmele. De pildă iasomia, care în zori are un parfum mai puternic,

diferit de cel ușor de la amiază, însă, după apus, când soarele e doar o amintire, atunci își arată sufletul adevărat. Nu poți să confunzi miresmele, e imposibil.

Monique s-a încruntat și s-a uitat cu interes la ea.

– Definiția e extraordinară... Nu te-am mai auzit de mult vorbind așa despre un parfum.

Elena a simțit un fior de panică și asta a făcut-o brusc vulnerabilă. Imaginația îi luase cu asalt rațiunea. Se lăsase purtată de amintiri și de sentimente. Una era să te joci cu parfumul și alta să te lași sedusă de el: nu trebuia să uite, trebuia să fie atentă.

– Monie, hai să plecăm de aici, i-a zis, ducându-se repede spre geamurile mari și deschise.

Însă a apucat-o amețea și a trebuit să se oprească. Ce i se întâmpla? Poate că parfumurile erau de vină? Reușise mereu să le țină la distanță... Învățase să le ignore, lăsându-le să joace doar un rol marginal. De când avea doisprezece ani, ea hotărâse mereu cum și când să le dea importanță. Le iubise, îi fusese teamă de ele și pe urmă le dominase.

Însă în dimineața aceea și-a dat seama că ele oricum au putere asupra ei, trăgând-o în urmă, forțând-o să-și amintească, să vadă lucruri nedorite. O umpleau de emoții, erau cuvinte care îi șopteau adevărata ei fire, erau idei pe care nu voia să le afle. Era ca atunci când fusese mică și parfumul curgea în ea și îl crezuse prieten.

– Ești bine, Elena? Ai o față de speriat. Doar nu te mai gândești la Matteo, nu?

Monique a înșfăcat-o de braț, obligând-o să se oprească.

Elena a încercat să-și recâștige autocontrolul. Se uita la ceilalți pereți

din piatră, urmărirea contururilor, oprindu-se la grinzile din oțel. Vechi și modern. O fuziune ce putea părea stridentă, dar era fascinantă și se impunea.

– Și nu te mai holba la pereți! Nu te las în pace până nu-mi răspunzi.

Elena s-a uitat la Monique, apoi a scuturat din cap și a râs, trecându-și degetele peste față.

– Ți-a mai spus cineva că semeni cu un dulău?

Fata a ridicat din umeri.

– *Oui*. Și-a atins buza de jos cu un deget. E caracter, *chérie*. Atunci, spune-mi ce te-a apucat azi. Ești mai ciudată decât de obicei.

Un suspin a alungat o parte din tensiunea dintre ele.

– Parfumurile sunt de vină... azi nu le pot suporta.

Uimită, Monique a început să râdă.

– Glumești, nu?

Dar Elena nu mai zâmbea, iar ochii îi erau strălucitori și obosiți.

– Ascultă-mă, i-a zis Monique după o lungă răsufletire, agitând o mână. Am nevoie de experiența ta. Îmi trebuie un nas sau ceva foarte asemănător. Trebuie să mă ajuți. Dacă mă întorc la Paris fără o creație originală, Jacques... lucrurile nu mai stau între noi ca odinioară, Elena. Aș vrea să-l surprind, aș vrea să mă respecte.

– Eu nu sunt un nas! a răbufnit Elena, încercând să țină în frâu gura care îi venea din stomac.

Prietena ei a strâns din buze.

– Nu, ești mult mai mult. Nu te limitezi la a miroși o esență, vezi mai mult. Parfumul n-are secrete pentru tine.

– Și crezi că e un avantaj? a întrebat cu amărăciune.

Cuvintele i-au scăpat de pe buze înainte să le poată opri, să le poată ascunde. Cu nas sau fără, Elena nu voia ca simțul mirosului să-i conducă viața. Îi luase deja copilăria și hotărâse că mai mult nu avea să primească.

Trebuia să gândească limpede. Trebuia să gândească, să reacționeze.

În ochii lui Monique se citea un amestec de exasperare și răbdare.

– Da, este, chiar dacă ai avea grijă de o turmă de oi. Ai fi în stare să simți vulpea. Dar uite că ești o creatoare de parfumuri al naibii de bună, fir-ar să fie! Și cunoști destul de bine parfumurile ca să-mi poți recomanda unul unic, un compus care să-l pună pe gânduri pe șeful meu, care să-i indice o altă tendință. Ceva de adăugat producției Narcissus. Nu glumesc! Chiar am nevoie de tine. Ajută-mă, te rog!

Elena s-a uitat în jur. În spate o briză ușoară aducea parfumul Florenței, mirosea a țigle arse de soare, a vise și a tradiție, a dragoste șoptită și speranțe.

A clipit, a tras mirosul în piept și a surâs.

Nu reușise niciodată să-i țină piept. Prietena ei îi dădea ordine de când erau mici și se întrecuseră prima dată, alergând cu picioarele în apa canalelor din satul provensal, ajungând să cadă una peste alta.

Așa se cunoscuseră, printre tufișurile de mentă sălbatică, foarte aproape de muncitorii care culegeau flori. Și de atunci rămăseseră nedespărțite.

Monique o adusesese la ea acasă. Jasmine, mama ei egipteancă, le certase, le ștersese cu un prosop, apoi le îmbrățișase și, la o ceașcă de ceai cu ghimbir și o farfurie cu biscuiți, le povestise ce capcane se ascundeau în canale. Tot ducându-se pe la Monique, Elena aflase ce

însemna să ai o familie adevărată. Prietena ei o lăsase și pe ea să simtă ce înseamnă căldură maternă și liniște sufletească, lucruri pe care Jasmine le avea din belșug. Reușise să o facă să se simtă una de-a casei, o soră.

– Deci mă ajuți?

– Sincer, nu prea știu cum aș putea să te ajut. Știi fiecare stadiu din crearea unui parfum și ai făcut parfumuri extraordinare.

Monique a strâns din buze.

– Fii serioasă, Elena! Amândouă știm că parfumurile mele sunt simple, potrivite și celebre. Cel mai bun a fost aproape discret. Tu, în schimb, ești ca o pictoriță care se încapățânează să picteze un tablou cu ajutorul cuvintelor. La sfârșit, zboară toate și, chipurile, nu-ți mai rămâne în fața ochilor decât o pânză goală. Dar cine a avut răbdarea să asculte ce ai povestit are întipărită în minte acea operă. Pentru mine, e același lucru. Între cunoștințele mele, nu cunosc om mai talentat și mai inteligent decât tine.

– Sigur, sigur! Un geniu care n-a reușit nici măcar să-și acopere cheltuielile...

– Hai să nu mai discutăm de magazinul bunicii tale! a întrerupt-o Monique. Ai închis parfumeria pentru că ești cea mai încapățânată persoană pe care o cunosc. Cât despre magazin, dacă ți-ai fi ascultat instinctele, în loc să aplici regulile învechite ale Luciei, ar fi fost altfel și știi prea bine. Am mai discutat. Nu înțeleg nici cum ai putut să îl lași pe Matteo să conducă toată șandramaua și să ții cont de aiurelile lui. Ăla putea să te învețe cel mult cum să pui masa.

A pufnit, apoi a privit în jur, nervoasă și plictisită. După o clipă se uită în ochii prietenei ei:

– Nu ai hotărât cine să conducă atelierul, dar ai trecut peste asta. Uite,

Elena, știi că-mi place să spun lucrurilor pe nume. Tu ești un nas și cu asta, basta. Și parfumurile pe care le-ai creat pentru mine și mama erau cu adevărat unice. Și încă sunt. Și exact asta vrea lumea: un parfum special.

– Știi aceleași lucruri ca mine, i-a răspuns Elena cu încăpățănare. Am studiat amândouă același lucru, avem aceeași pregătire.

S-a mutat în față spre un raft din metal, pe care erau înșirate sticlute de diferite mărimi. Cristalul părea să prindă viață în lumina rece care juca pe liniile pătrate.

– Așa o fi, dar eu n-am crescut într-o parfumerie. Nu mă trag din generații de parfumieri. Și asta contează enorm.

Da, iată diferența dintre ele.

Monique avusese o copilărie normală: avusese părinți, un frate, două surori, o casă, logodnici, se dusesse la școală, la universitate și în cele din urmă găsise o slujbă care îi plăcea. Putuse să aleagă.

Chiar și Elena, într-un anumit fel. Alesese calea cea mai simplă, calea supunerii. Făcuse tot ce îi ceruse bunica, în limitele decenței. Studiase parfumeria și se implicase foarte mult. Însă în sinea ei începuse să simtă dispreț pentru parfum. Iar neplăcerea aceea i se cuibărise în suflet, cum se întâmplă cu marile dezamăgiri. Se supusese. Pusese pe seama parfumului responsabilitatea propriilor probleme.

– Știi care au fost ultimele cuvinte ale bunicii? A așteptat o clipă, apoi, încurajată de tăcerea prietenei, a continuat: „Urmează calea, nu abandona parfumul.”

– Lucia nu se simțea bine spre sfârșitul vieții, i-a zis Monique.

Buzele Elenei s-au răsfrânt într-un vag surâs.

– Deși a avut o boală groaznică, a rămas lucidă până în ultimul

moment. Să nu te gândești nicio clipă că nu a zis sau nu a făcut ceva ce nu avea deja în minte. Avea o obsesie. Aceeași pe care au avut-o și celelalte înainte de ea, inclusiv mama mea. Au pus mereu parfumul înaintea altor lucruri. A făcut o pauză, apoi a căutat mâna prietenei ei, strângând-o cu putere. Am închis magazinul pentru că voiam o viață normală, un program regulat, un bărbat pe care să-l iubesc și care să mă iubească și el, copii.

– Una n-o exclude pe cealaltă.... ar fi depins de tine să faci în așa fel încât lucrurile să meargă în direcția aia, *n'est-ce pas?*

Nu!

Răspunsul a izbucnit înăuntrul ei. Parfumul nu era așa, oare nici Monique nu pricepea? Era totul sau nimic.

Iar ea îl detesta. Îl ura pentru că îl iubea. Și apoi se hotărâse.

Parfumul nu se potrivea cu viața pe care o alesese alături de Matteo. De aceea închisese magazinul. În cele din urmă, parfumul o fermecase, compromițându-i astfel planurile de viitor. Frica aceea o făcuse să se îndepărteze definitiv.

– Eu însă n-am vrut să risc, i-a răspuns Elena.

Nu, nu voia să riște. Nu voia să cedeze. Nu voia nici măcar să se gândească.

– Nu cred că ți-a adus fericire să renunți la ceea ce ești.

Elena s-a făcut albă ca varul la față.

– ... la ce sunt? A scuturat ușor din cap. Nu... te înșeli, a șoptit.

– Gândește-te, Elena... Ai fost vreodată fericită de când ai închis magazinul și te-ai dus să locuiești cu Matteo? Ai renegat tot ce știi și face parte din tine pentru a urmări asiduu o idee, ceva ce credeai că

poți face. În schimb, ai trecut de la o extremă la alta... Asta era viața pe care ți-o doreai?

Nu, nu era. Dar întotdeauna e mai bine să fii doar spectator, nu?

– Am încercat. Am crezut și am încercat! a exclamat.

Monique a fixat-o cu privirea. A strâns din buze, apoi a surâs.

– Nu asta te-am întrebat. Dar nu contează, hai să uităm de toate discuțiile astea triste și să ne concentrăm pe ce trebuie să facem. O să mă ajuți să găsesc parfumul pentru Narcissus, nu?

– Da, sigur...

A dat din cap ca un robot. Dar ce îi spusese Monique încă îi răsuna în gând.

Oare renunțase cu adevărat la omul care era?

3.

Benzoin. Copacul din care e extrasă rășina închisă la culoare aduce liniște sufletească, iar esența balsamică densă și profundă alungă anxietatea și îngrijorarea. Permite energiei spirituale să prindă putere, te pregătește pentru meditație.

Prima amintire a Elenei a fost soarele orbitor al Coastei de Azur, iar a doua, un câmp nesfârșit de lavandă. Verde și albastru, roz și lila, apoi alb și din nou și din nou... apoi întunericul care învăluia atelierul, acolo unde mama ei lucra aplecată peste mesele pline cu flacoane din sticlă și aluminiu.

Mama ei lucra în Provence cam tot anul. Acolo aveau o casă. Și acolo Susanna găsisese un bărbat, prima ei dragoste. Maurice Vidal.

În mijlocul câmpiilor înflorite, Elena învățase primele noțiuni rudimentare despre parfumerie: ce plante să culeagă, pe care să le distileze, pe care să le transforme în *concrete* și din care să scoată *absolute*. Petale de orice culoare și dimensiune zburau purtate de

mistral ¹ sau cădeau în cascade trandafirii de pe palierule unde erau ținute. Apoi culegătorii le puneau în silozuri mari, în care încăpeau sute de kilograme de flori și care erau închise când se umpleau până la refuz de petale. Atunci începea prelucrarea sau, cum se spunea în argou, „spălătura.” *Concreta* era ce ieșea din acest proces: o substanță ceroasă, concentrată, foarte parfumată. Pe urmă, după o spălare cu alcool, ajungea *absolută*, separată de partea impură.

Fiecare pas se întipărea în mintea ei de copil ca o imagine limpede. În singurătatea ei, parfumul devenise limbajul prin care putea să comunice cu mama ei tăcută, care o aducea mereu, dar căreia îi vorbea rar. Elenei îi plăcea să privească parfumul lichid, îi plăcea la nebunie culoarea. Anumite sticlute erau mici cât mâna ei, iar altele erau așa de mari, că era nevoie de ajutorul lui Maurice pentru a fi ridicate.

Era înalt și puternic. Era șef în laborator și pe câmp și o iubea la nebunie pe Susanna Rossini. O iubea la fel de mult pe cât o ura pe fiica ei.

Elena știa asta pentru că nu se uita niciodată la ea. Era fiica altuia.

Nu știa ce însemna asta exact, dar era ceva urât. Mama ei plânse din cauza asta.

Într-o zi venise acasă să pregătească o gustare și o auzise vorbind cu Maurice. Se întâmpla des, nu îi păsa la început. Luase un biscuit și se pregătea să se întoarcă la joacă, când s-a gândit să ia altul și pentru Monique.

– Îi seamănă leit lui taică-său? Spune sincer... nu-ți seamănă deloc. Nu pot nici să mă uit la ea. Cum poți să-mi ceri s-o țin cu mine? Cu noi?

Elena se opri. Stomacul i se strânsese deodată ca într-o menghină. Tonul bărbatului o făcuse să încremenească. Maurice vorbise în

șoaptă, ca atunci când spui secrete. Dar ea îl auzise bine.

S-a întors. Ușa de la dormitor era deschisă. Maurice stătea pe un scaun, cu capul aplecat, cu mâinile în păr.

– Am făcut o greșeală, dar n-am de ales. Oricum, când am venit cu ea, mi-ai spus că nu-ți pasă de trecut și că vrei să începem o viață împreună. Încearcă să înțelegi. E și fiica mea.

Da, era fiica ei. Susanna pronunțase acel cuvânt într-un chip ciudat. Și de ce plângea? Nu îi plăceau cuvintele alea, se gândise Elena. Gâtul și ochii o înțepau.

Maurice și-a îngropat fața în mâini, apoi s-a ridicat brusc în picioare.

– Fiica ta! A ta și a mai cui? Cine e tatăl ei?

– Nimeni, ți-am spus de o mie de ori. Nici măcar nu știe de existența ei.

El clătinase din cap.

– Susanna, nu pot să suport. Știu că ți-am promis, sunt conștient de asta, dar nu reușesc.

În acel moment și-a dat seama că era acolo.

– Ce faci aici? i-a strigat el.

Elena, care amuțise, s-a dat înapoi, apoi a rupt-o la fugă. Doar a plâns un pic când s-a întors de la Monique. Apoi și-a șters bine fața. Monie nu suporta copilele plângăcioase. Plânsul nu ajuta la nimic. Asta îi spunea des prietena ei și așa și era. Durerea rămânea acolo, în gât, ca un gol. Însă îi povestise totul, pentru că ea o asculta și o înțelegea.

Și, în timp ce vorbea cu Monique, înțelesese că Maurice se înșelase. Ea nu avusese niciodată un tată. Poate trebuia să i-o spună și astfel lucrurile ar fi mers bine. Deși încercase în zilele următoare, privirea

severă a bărbatului o înfricoșă. Cuvintele refuzau să iasă, rămânând ferecate în gură, legate de limbă. Atunci se gândise să facă un desen.

I-a trebuit toată foaia pentru că Maurice era foarte înalt, dar reușise să-l schițeze. Iată-i pe ei trei împreună: Susanna o ținea de mână și lângă ele era el, nu alt tată.

Înainte să i-l dea, i l-a arătat mamei sale.

– E foarte frumos, scumpa mea, îi zisese ea.

Susannei îi plăceau mult desenele ei, deși avea puțin timp să le privească atent. Dar acela era deosebit, așa insistase Elena și îi arătase mamei detaliile. Erau foarte importante... învățătoarea tot repeta asta. Desenase părul lung și negru al Susannei, care îi ajungea la umeri, pe Maurice și pe ea în mijloc, între ei... îi ținea pe amândoi de mână. Avea o rochie roz, îi plăcea mult culoarea.

Nu mai era nici un alt tată, iar el putea fi al ei, dacă voia. Cât despre asemănarea dintre ei, se înșelase cu siguranță, o liniștise Jasmine, căci, când va crește, o să arate exact ca mama ei. Ea știa anumite lucruri, doar avea atâția copii.

Într-o zi, când Maurice era foarte furios, Elena se hotărâse să îi dea cadou desenul ca să-l însenineze. Ignorase privirea întunecată care o intimidă, își făcuse curaj și îi dăduse foaia. El o luase fără să zică nimic, apoi, după ce aruncase o privire scurtă, se uită din nou atent la ea, cu fața schimonosită de furie.

Elena s-a dat instinctiv în spate, cu palmele transpirate și cu degetele strângând stofa rochiei.

Maurice s-a întors spre Susanna, care pregătea cina, fluturând foaia de hârtie.

– Crezi că ăsta va rezolva lucrurile între noi? o întrebase aproape în

șoaptă. Familia fericită... Tu, eu și fiica... ăluia? Acum o folosești ca să mă convingi?

Susanna se uita fix la desen, apoi s-a făcut albă ca varul.

– E doar un desen. Încetează! i-a răspuns cu un firicel de voce.

– Știi foarte bine părerea mea, i-a strigat el, apoi a îndoit foaia, ținând-o dreaptă în pumnul imens. De ce naiba nu vrei să pricepi? i-a strigat înainte de a arunca foaia într-un colț.

Suspinele Elenei au străpuns tăcerea încordată care se lăsase asupra lor.

Ca și cum în clipa aceea și-ar fi dat seama de ce făcuse, Maurice s-a uitat lung la fetiță, apoi a ridicat încetișor foaia de pe jos, netezind-o cu degetele.

– Ține, i-a zis el și i-a dat-o.

Dar ea a scuturat din cap. Maurice a pus-o pe masă, a strâns din umeri și a izbucnit deodată în râs.

Dacă se chinuia, dacă se concentra, fetița reușea să-și mai amintească, deși trecuseră atâția ani, acel sunet aspru și forțat.

Susanna intervenise și o trimisese să se joace acasă la Monique. Ieșind, Elena auzise cearta dintre ei doi și atunci o luase la sănătoasa. Jasmine îi ștersese lacrimile și o consolase, spunându-i că Maurice nu înțelesese ce desenase.

Adeseori adulții făceau lucruri asemănătoare, nu înțelegeau și le era frică. După aceea o luase de mână și o dusesse acasă. Maurice nu mai era, Susanna avea ochii umflați și roșii. Jasmine făcuse ceai și rămasese cu ele până se înnoptase. În dimineața următoare Susanna făcuse bagajele și plecaseră. Stătuseră departe toată primăvara. Apoi se întorseseră.

Mereu se întorceau și Maurice era acolo. Iar Elena simțise pentru prima oară mirosul urii. Rece, ca acela al unei nopți fără stele după ce a plouat și vântul vâiește mai departe.

Mirosul urii te înspăimântă.

După câteva luni, Elena împlinise opt ani. Toamna mai plecaseră o dată, iar ea rămăsese la Florența, cu bunica.

– Astea-mi plac, a zis Elena, rupând firul amintirilor.

Sticlele de cristal străluceau sub lumina reflectoarelor, erau deosebite, cu tot felul de fațete și cu o amprentă foarte personală.

– Nu, sunt prea obișnuite. Jacques vrea ceva mai armonios.

După o clipă, Elena a scuturat din cap.

– Armonia e un concept subiectiv și deloc la modă. Dacă vrei ceva nou, trebuie să mergi în altă parte. Trebuie să îndrăznești.

Îngândurată, prietena ei se uită lung la ea.

– Tu ce ai alege, Elena?

– Eu?

– Da, tu! Ce-ar fi dacă ne-am despărți ca să găsim parfumul potrivit? Jacques ar avea două alegeri. Se dă în vânt după chestiile astea. *Oui*, așa facem. Ne vedem aici într-o oră și apoi mergem la prânz. Azi la Four Seasons e *brunch*-ul de duminică, o experiență fantastică. Am cartea de credit a lui Jacques, ne facem de cap și tu-mi faci pe plac și nu mai ești tristă. Hai, hai... ai pierdut un iubit, asta e. Ai idee câți bărbați ar înnebuni după tine, dacă ai vrea? a întrebat-o Monique, fluturând un deget. O groază, *chérie*, un șir întreg de bărbați.

– Da, da. Bineînțeleles...

A oftat, se simțea goalită pe dinăuntru. Nu mai avea energia nici să se supere pe Monie și, în definitiv, de ce să se supere? Tactul nu fusese niciodată punctul ei forte, știa prea bine. Chiar și când erau mici îi spusese mereu ce gândește fără să îi pese de consecințe.

Deodată a simțit nevoia să fie singură. Monique era omul la care ținea cel mai mult din lume, dar în acel moment Elena era prea vulnerabilă, se simțea expusă. Era suficientă o privire, ajungea un cuvânt pentru a distruge echilibrul pe care încerca din răspuțeri să-l clădească.

– Chiar vrei să căutăm separat?

I se părea că întreruperea aia nu e adevărată, nu se temea chiar așa de mult să intre în lumea parfumurilor și să aleagă unul.

Monique s-a strâmbat.

– Mă prefac că nu am auzit tonul plin de speranță, a exclamat ea. Hai, hai! a zis ea, grăbindu-se să zâmbească. Bagă-ți mințile în cap și încearcă să te calmezi! Dar nu uita că vreau parfumul. Chiar îmi trebuie. *Vite, vite!* Ne vedem aici într-o oră.

Elena a schițat un zâmbet, apoi s-a întors.

Făcuse doar câțiva pași, când și-a dat seama că nu avea nici cea mai vagă idee ce voia Jacques. Parcă era proprietar la Narcissus, magazinul în care lucra Monique, care aparținea unei vechi și ilustre familii de parfumiери, și prietena ei avusese o relație scurtă și intensă cu el. „Cu el am avut cele mai bune partide de sex“, așa-l descrisese Monie în puține cuvinte pe Jacques Montier.

S-a întors, căutând-o prin mulțime. Protejate de pereți înalți, din piatră, peste care erau grinzi din oțel și lemn, standurile erau pline de oameni dornici să scruteze locul plin de mirosuri. Esențele diferite se amestecau, dând naștere unei armonii unice și persistente, care se schimba în funcție de distanța între expozanți. Elena nu o vedea pe

Monie, însă a zărit-o în cele din urmă lângă o orhidee imensă, o *Phalaenopsis* albă, în fața unei mese pline cu sticle de cristal.

Îndreptându-se spre ea, a văzut lichidele din sticlutele sofisticate. Nuanțele variau de la roz-pal până la diverse tonuri de cenușiu-opalescent și galben-chihlimburi saturat.

– Monie, nu mi-ai zis exact ce ar dori Jacques, a spus după ce s-a oprit lângă ea.

Femeia abia s-a întors, cu degetele pe o sticlă pătrată, cu forme netede și unghiuri clare.

– *Non, c'est vrai*. Dar nu contează, parfumul nu e pentru el, i-a răspuns, concentrându-se din nou asupra micii capodopere din cristal. Jacques vrea o aromă nouă, energică, pe care să o poată include în catalog și să o vândă la Narcissus. Vrea să creeze o tendință care să satisfacă femeile dinamice din Paris, nimic previzibil, dar care în același timp să aibă un aer feminin și armonios.

– Deci... ceva de nimic, a bolborosit Elena, strâmbându-se.

Monique i-a zâmbit.

– Îl vei surprinde, ba chiar și eu. Eu o să culeg toți laurii, fiindcă tu nu știi ce să faci.

Elena a scuturat din cap, îndepărtându-se.

– Dacă așa vrei să mă apuc să lucrez din nou cu parfumurile, uite că nu funcționează.

Deși plimbându-se printre expozanți, atingând creațiile și simțind energia descătușată de la atâtea mirosuri, Elena și-a dat seama că starea de rău care o însoțea ori de câte ori lucra la o nouă esență dispăruse ca prin farmec. Ca și sentimentul de constrângere și datorie. Era doar o umbră a unei neplăceri într-un colț al minții. Era acolo, dar

nu-i mai făcea rău, ca o cicatrice veche.

Înăuntrul ei era altceva acum, o nevoie care o împingea să miroasă, să-și umple plămânii cu un ingredient sau altul. Până și greața îi dispăruse. Nu știa ce se întâmplase, pur și simplu dispăruse dintr-odată. Rămânea doar acea nevoie. Era dintr-odată curioasă. Voia să simtă, de parcă era pentru prima oară când mirosea o esență, de parcă nu cunoștea lumea aceea care făcuse mereu parte din viața ei.

Neliniștea ei era aproape ridicolă. Ridicolă și deplasată... dar era.

Certitudinile i se spulberaseră, ca și planurile atât de precis gândite. Merita să te lași ghidat de instinct.

În clipa aceea Elena era în fața standului unei tinere parfumiere indiene. O asculta stând deoparte. Femeia avea idei foarte clare. I-a plăcut descrierea făcută parfumurilor. Cunoștea la perfecție atât aspectul tehnic al propriei meserii, cât și cuvintele simple care pătrundeau în imaginația cui s-ar fi oprit să o asculte.

Și printre acele parfumuri exotice l-a găsit pe cel pe care îl căuta. Când l-a deschis, a simțit o explozie de flori: paciuli, gardenie, iasomie, apoi o inimă frântă, cu note misterioase de cuișoare și coriandru. Lemnul nu numai că armoniza compoziția, dar o făcea și cremoasă. Și-a imaginat-o pe propria piele și i se părea că se topește, dând la iveală eleganță și rafinament. Și și-a dat seama că era parfumul potrivit.

Nu știa dacă îi va plăcea lui Jacques, dar ea simțea că era perfect pentru orice femeie care își iubea propria feminitate și nu voia să renunțe la un dram de frivolitate. Parfumul parcă vorbea, parcă îi povestea de locurile în care se născuse, de femeile în sariuri turcoaz roșii sau aurii pentru care fusese gândit, de orașul modern, de metropola care devenise Delhi. Și, dacă se potrivea pentru capitala exotică a Indiei, Parisul l-ar fi iubit cu siguranță. S-a hotărât să-l asculte și l-a cumpărat.

S-a tot plimbat pe la magazinele de la stația Leopolda, cu parfumul în geantă și mai târziu, când s-a văzut cu Monique, și-a dat seama că nu se mai simțise atât de bine de multă vreme. Sigur că durerea rămânea, dar, când au intrat în taxiul care avea să le ducă la Four Seasons, a simțit ceva fremătând în ea, un amestec de așteptare și entuziasm.

Și îi era o foame de lup.

Mult mai târziu, când noaptea se lăsase deasupra orașului, urmărea cu privirea luminile avionului care o ducea pe prietena ei la Paris. Înainte să se despartă, și-au promis că vor vorbi curând. Și de data asta Elena chiar voia să se țină de cuvânt.

4.

*Bergamotă. Miros agil, spumos, conferă energie și calm când
orice așteptare înflorește sub greutatea monotoniei.
Luminează drumul și ajută la alegerea soluțiilor.*

Locuința din Pinti aparținuse dintotdeauna familiei Elenei. Se zicea că fusese cumpărată în schimbul unui parfum special, o esență extraordinară, care plecase în secret din Florența ca să ajungă în Franța. Își făcuse treaba tare bine. Fermecase o femeie, o făcuse să se simtă specială, ba chiar unică. În schimbul acestui dar, doamna își dăduse mâna și zestrea de prințesă, făcându-l putred de bogat pe creatorul parfumului.

Așa i se spusese. Cei câțiva care știau adevăratul motiv al acelei moșteniri deosebit de generoase muriseră demult.

Dar legenda Parfumului Perfect supraviețuise trecerii timpului.

De pildă, se știa că îl crease Beatrice Rossini, capul familiei, care în prima jumătate a secolului al XVI-lea, în timp ce pe tronul Franței se

succedau două regine florentine, își părăsise orașul pentru a accepta o misiune specială. Era o parfumieră extraordinară. Cele mai de vază femei din Florența sperau să se numere printre clientele ei puține și alese pe sprânceană. Beatrice crease un parfum unic pentru fiecare din ele. Până și nobilii și cei mai puternici oameni se întreceau ca să-i intre în grații. Cu toții își doreau să fie altfel, să aibă un miros deosebit, un parfum demn de statutul lor.

I se dusesse vestea atât de departe, încât adeseori Beatrice trebuia să plece la curtea vreunui prinț care îi solicita serviciile. Se spune că în timpul unei călătorii a creat un parfum atât de minunat, atât de extraordinar, încât a rămas mereu în amintirea și în imaginația cui avusese prilejul să-l miroasă. Cucerea imediat, era strălucitor ca o stea luminoasă, echilibrat ca una dintre cele mai pure ape parfumate, simplu ca adierea vântului. Notele sale creau o armonie tulburătoare, dar delicată. Era persistent și senzual. Un parfum diferit de tot ce se crease până atunci.

Întorcându-se la Florența, bogată cum puține femei erau, Beatrice nu a vrut să povestească nimănui despre această creație deosebită. Se schimbase. Părea pierdută, tăcută. Nu se mai ducea la curte, la petreceri și nu se mai vedea cu prietenii. Spre marea dezamăgire a претенdenților ei bogați, se căsătorise aproape imediat cu un tânăr de origini modeste, cu care a avut o fiică, Laura. În certificatul de căsătorie bărbatul o lăsase să-și păstreze numele de fată și să-l transmită urmașilor.

Așa s-a născut și a rămas mereu Beatrice Rossini. Și de atunci toate femeile moșteniseră acel nume ca pe un semn de vechime și prestigiu.

Rămasă văduvă după numai doi ani, nu a ținut doliu. Nu fusese necesar, căci singura culoare pe care o purtase de când se întorsese din Franța fusese negru. Apoi a avut atlaz, catifea, dantelă din Irlanda, din

clipa când și-a permis tot ce era mai bun, dar toate negre.

Nu dezvăluise nimănui secretul averii ei. Nu se mai recăsătorise niciodată, în ciuda numeroșilor pețitori. Trăise creând parfumuri, săpunuri și creme pentru cine dorea ceva special.

Special ca acel parfum pe care uneori, în nopțile lungi de vară, când era singură, îl scotea dintr-un loc secret din caseta cu bijuterii. Nu-l mirosea și nici nu deschidea sticluța din argint. Niciodată. Doar îl ținea pe inimă. Și doar atunci își permitea să plângă ușurată.

Parfumul Perfect era izvorul fericirii, dar și al durerii sale.

Într-o noapte de decembrie, când părul ei negru cel splendid era plin de firișoare argintii și respirația i se oprea din ce în ce mai des, înțeleșese că îi sunase ceasul. Atunci o rugase pe Laura, fiica ei, să îi aducă cufărul și, după ce dăduse deoparte bijuteriile, îi arătase parfumul. Trebuia să o facă. Întrucât formula Parfumului Perfect era parte din moștenirea care îi revenea singurei sale moștenitoare. Însă efortul și emoțiile îi fuseseră fatale. Așteptase prea multă vreme și murise în brațele Laurei, în fața căminului, amintindu-și trecutul, vorbindu-i despre secret, dar de fapt fără să-i dezvăluie toată povestea. Beatrice nu reușise să-i dicteze fiicei sale formula parfumului, dar îi spusese că o ascunsese. Trebuia să fie printre cărțile ei, printre însemnări, printre lucrurile pe care le iubise cel mai mult. Pentru a găsi formula trebuia să țină calea parfumului.

Însă Laura nu o găsisese și nici nu reușise să o recompună din puținul parfum rămas în sticluță. Beatrice lăsase prea multe formule de făcut, prea multe cărți de citit, prea multă durere de îndurat.

Pe urmă, celelalte parfumiere din familia Rossini continuaseră cercetările, ferm încredințate că toate rețetele compozițiilor au fost transcrise corect mereu. Acea era regula de căpătâi, pe care o învățau

chiar înainte să afle că parfumul e un amestec de extracte florale, lemnoase și animaliere, diluate în alcool sau în substanțe uleioase. Era un pact, o promisiune. Toate parfumurile se înregistrau și se păstrau cu grijă.

Formula era acolo, în arhive. Toate fuseseră convinse de asta întotdeauna, dar era ca și cum ai căuta acul în carul cu fân.

Cum să găsească formula potrivită pe care femeile Rossini o căutaseră mereu cu atâta patimă, printre alte mii păstrate cu strictețe în arhivele lui Beatrice? Care dintre ele era formula Parfumului Perfect? Erau lăzi pline de foi prin care trebuia să te uiți, notițe, studii, gânduri pe care fiecare dintre ele le transcrisese cu meticulozitate. Și, evident, jurnalul.

Destinul tuturor acelor femei rămăsese profund legat de cercetarea aceea. Fiecare, în felul ei, aprofundase studiul parfumeriei. Unele mai experimentaseră noi alchimii, altele propuseseră lucruri îndrăznețe, îndrăzniseră ceea ce alții ar fi numit nebunie sau erezie. Dar toate știau că, bazându-se doar pe cunoștințele comune de care dispuneau, nu vor găsi tot ce se pierduse.

Chiar și Lucia Rossini, ca și celelalte înaintea ei, își dedicase întreaga existență căutării Parfumului Perfect. Ani întregi experimentase formulele transcrise în carnetul lui Beatrice, însă în zadar: niciunul din acele parfumuri nu i se părea special. Încrezându-se în propriile cunoștințe și în experiența acumulată de înaintași, era convinsă că exista un mod de a mirosi parfumul doar citind compoziția formulei. De pildă, chiar ea reușise să intuiască rezultatul amestecului a două sau mai multe esențe. Dar talentul era limitat și nu ar fi fost suficient pentru a scoate la iveală Parfumul Perfect, a cărui formulă sigur era foarte complicată.

În acel moment își pusese toate speranțele în fiica ei, Susanna, dar fata nu avea de gând să urmeze aceeași cale. Era fascinată de posibilitățile

numeroase pe care le ascundeau substanțele sintetice, refuza categoric tradiția și povețele mamei.

Iar pe urmă se născuse Elena.

Într-un anumit moment al vieții, când i se înțepeniseră degetele din cauza trecerii timpului și nu reușea să scoată dopurile în care erau esențele, Lucia se hotărâse să își transmită cunoștințele celei care, nu avea nicio îndoială, era înzestrată cu suficient talent, cu suficientă pasiune, cu un suflet profund și cu intuiție bună pentru a aduce la viață Parfumul: nepoata ei.

Și astfel îi lăsase tot.

Zidurile din piatră și cărămizile coapte în cuptoarele orașului vechi se înălțau, închise la culoare și mărețe, pe trei etaje. La parter fuseseră mereu atelierul, laboratorul și curtea interioară din care se vedeau camerele de la etajele superioare. La unu se aflau bucătăria și salonul, iar la doi, dormitoare. Odată cu trecerea secolelor, clădirea nu se schimbase mult, până și plantele aromate dintr-un colț al grădinii rămăseseră la fel.

În casa aceea exista un birou secret, căci femeile din familia Rossini erau parfumiere de când alchimia era prelungirea normală a respectivei profesii. Era la subsol și nimeni nu mai fusese acolo de zeci de ani.

Clădirea era într-o stare excelentă datorită materialelor de foarte bună calitate cu care fusese construită: lemne de navă asprite de furtunile și de vântul de pe mare, pietre sculptate în rocă și cărămizi făurite la temperaturi îngrozitoare. Fusese martora tăcută a nașterilor și a morților, a descoperirilor extraordinare, a bucuriei, a lacrimilor și a sângelui. Și își păstrase intact caracterul fascinant și un dram de

mister.

Lucia Rossini trăise printre parfumuri, iar restul nu avea nicio importanță pentru ea. Într-o zi primise un bărbat în patul ei, iar aceea fusese cea mai strânsă legătură pe care o avusese cu lumea exterioară. Când murise Giuseppe Rinaldi, o crescuse pe Susanna, fiica lor, și o învățase tot ce știa, păstrând tradiția numelui Rossini, care pentru ea și cele de dinaintea ei erau un simbol, o legătură cu strămoșii, o identitate și o datorie.

Însă pe Susanna nu o interesaseră niciodată nici numele ilustru, nici Parfumul Perfect. Nu împărtășea ambițiile mamei sale. Pe ea o interesau parfumurile și atât. Voia să învețe tehnici avangardiste, se săturase de ideile învechite pe care Lucia se încăpățâna să i le propună, de caietele prăfuite. Nu o interesa trecutul, pentru ea conta doar viitorul. Așa că plecase. Trimise cărți poștale din Alexandria, de la Atena, din Mumbai și la sfârșitul periplului se stabilise la Grasse, în Franța.

Într-o zi, peste mulți ani, se înfățișase la ușa mamei sale cu o fetiță.

– Nu mai pot s-o țin cu mine, îi spusese sec.

Cele două femei se priviseră îndelung, apoi Lucia deschisese ușa, surâzându-i pentru prima oară nepoatei.

– Vino, Elena, intră! Asta va fi de aici încolo casa ta.

Dar ea se ținea strâns de fusta Susannei. Plecase capul. În ziua aceea ploua tare, era sfârșit de noiembrie. Susanna își dăduse cu un parfum de migdale, violete și iriși, pe care Maurice îl făcuse pentru ea. Un cadou de nuntă.

De atunci, Elena urâse ploaia.

După momentul acela, Lucia Rossini îi va împărtăși toate tainele

parfumului nepoatei sale atât de tăcute și discrete. Deși avea doar opt ani, copila arătase foarte repede cât e de receptivă. Avea o legătură extraordinară cu parfumurile, le mânua cu pricepere, știa să dozeze perfect esențele. Simțea parfumurile și le spunea povestea.

Era prima dată când Lucia Rossini își vedea speranțele devenind realitate. Fetița va găsi Parfumul Perfect, era sigură! Așadar se dedicase trup și suflet instruirii ei. Fără jocuri stupide, fără timp pierdut aiurea. Era mai mult decât suficient să o trimită la școala de maici, care să-i ofere cea mai bună educație.

Oricum, Elena nu era o fată ca toate celelalte, era o speranță. Era *speranța*.

La început Susanna își vizita des fiica, apoi vizitele ei s-au rărit. Iar, în cele din urmă, nu se mai arătase.

Cum nici interesul fetei pentru parfum nu se mai arătase.

Dezamăgită, bunica o întrebase de unde venea refuzul atât de absurd, dar fetița nu scosese o vorbă. Pe urmă Lucia a înțeles. Problema era Susanna sau mai degrabă... problema era că bărbatul cu care se căsătorise, Maurice Vidal, nu suporta nici măcar să-și vadă fiica vitregă, de parcă sărmana ființă ar fi fost vinovată de alegerile pe care le făcuse mama ei.

Lucia începea să creadă ce îi spusese Susanna când, cu ani înainte, i-o adusese pe Elena. „E pentru binele ei.”

Da... poate că îi prinsese bine fetei să stea departe de bărbatul acela.

Bărbații! Lucia nu reușise niciodată să înțeleagă cum li se dăduse mereu atâta putere. Dar Susanna avusese mereu o slăbiciune pentru Maurice, pe care îl știa de când era studentă... de fapt ar fi trebuit să-l alunge în șuturi din viața ei și să se îngrijească de Elena.

Poate că venise momentul să stea de vorbă cu fiica ei inconștientă. Dar, dacă o lua înapoi pe Elena, planurile pe care le avea Lucia cu nepoata ei, și anume să caute Parfumul Perfect, s-ar fi năruit.

Micuța era singura care ar fi putut să-l scoată la lumină.

Și atunci Lucia făcuse o alegere.

„E mai bine așa”, îi spusese Elenei, încercând să o consoleze. „E nevoie de timp și trebuie să ai mintea limpede pentru a putea mirosi parfumurile în minte, pentru a le înțelege. Creația e un pas foarte complicat. Nu te poți lăsa distrasă nicio clipă. O picătură în plus, și tot efortul tău poate fi compromis. Ai înțeles?”

Elena și-a șters lacrimile de pe față și a dat din cap că da. Dar parfumul nu mai însemna nimic bun pentru ea, ci doar durere și eșec.

„Într-o zi vei înțelege. Aici este destinul tău”, îi spusese bunica, mângâind-o pe cap.

Singură acasă a doua zi după ce plecase Monique, Elena curăța podeaua veche din marmură a atelierului, frecând o pată greu de scos, cu gândul la trecut. Un anumit moment ieșea la suprafață printre toate amintirile ei și parcă simțea o durere sfâșietoare în piept. Un frig care încă mușca din ea. Era mare, împlinise doisprezece ani și în lunile acelea făcuse un plan. Bunica îi spunea mereu că parfumul era calea, adevărul. Astfel încercase să creeze unul special doar pentru mama ei. Voia să exprime cât de singură se simțea, ce dor îi era doar să o privească. Îi plăcea să stea cu bunica, însă era obositor. Toate acele nume de învățat și toate lucrurile de căutat în cărți... iar ea o voia pe mama ei și atât. Un parfum putea să explice mai bine decât orice ce era în sufletul ei. Bunica îi tot repeta asta.

„Mesajul e în parfum.”

Pusese tuberoză. Floarea era albă, ca hainele cu care îi plăcea Susannei să se îmbrace. Apoi Elena alesese gardenie, o floare umedă și verde. Așadar amestecase piele și lemn, care înăbușeau luminozitatea și dulceața fructată. Însă era ceva strident în compoziție. Era durerea abandonului, era felul ei de a o ruga pe Susanna să o ia înapoi cu ea.

Pregătise parfumul cu grijă, ținând cont de toate sfaturile bunicii, iar pe urmă îl pusese într-o sticlă de cristal. Venise în cele din urmă și vacanța de Crăciun și așteptase cu sufletul la gură să-i dea Susannei parfumul cadou.

– E pentru mine? o întrebase Susanna. Un parfum? Tu l-ai făcut, iubita mea?

Elenei îi plăcea sunetul vocii ei. Era ușor și delicat. Poate și pentru că nu vorbea prea mult. Tonul ei blând o făcea să se simtă bine. Și, de când ajunsese cu o seară înainte, chiar și Maurice se purtase frumos cu ea. Poate ar fi luat-o cu ei de data asta.

– Da, mamă, eu singură l-am făcut.

Atunci Susanna l-a deschis cu multă grijă, mirosind conținutul. Surâzând, își puse un pic pe încheietură și mirosise.

– Ai făcut un lucru grozav, micuțo! Îmi place, e delicat și în același timp are personalitate.

Îi plăcuse! Elena nu reușea să se gândească la altceva, iar inima îi bătea să-i sară din piept. Se apropiase de Susanna atunci. Cu pași mici, de parcă se temea să nu dispară clipa aceea perfectă. Dar Susanna continua să suradă și să-i vorbească. Soarele care intra pe fereastră lumina pardoseala lăcuită de lemn. Mama ei se așezase pe canapea și pusese sticluța cu parfum în mijlocul mesei, laudând-o mai departe.

– E o compoziție originală, însă nu-mi dau seama care sunt notele de

bază... o, nu-mi spune, draga mea, vreau să le ghicesc! Îți vine să crezi că fetița mea a făcut un parfum numai pentru mine? Maurice, vino să vezi ce a făcut Elena!

Bărbatul venise mai aproape. Zâmbea, dar avea o privire rece. Luase sticluța și, după ce o mirosise, o pusese la loc.

– N-ar trebui s-o încurajezi așa. A făcut greșeli foarte mari, notele de vârf sunt stridente și ce zici de structura fundamental greșită? Nu, Susanna. Nu-ți ajuți deloc fiica dacă o amăgești așa. Nu e un parfum bun și știi prea bine. Nu o mai lua peste picior!

– Ce tot spui acolo... murmurase Susanna. Are doar doisprezece ani.

Atunci Maurice se întorsese dintr-odată și lovise masa. Sticluța se rostogolise pe suprafața lăcuită și căzuse. Mirosul se împrăștiase în cameră.

– Nu contează. Încă nu-i la vârsta la care să poată face diferența. Contează doar adevărul, ceea ce tu nu ai curaj să-i spui. Parfumul e complet greșit, n-are nicio valoare.

Se lăsase o tăcere adâncă peste ei, zdrobind și spulberând visele și speranțele Elenei.

– Nu e cazul să urli, îi spusese Susanna.

Apoi s-a aplecat și a luat sticluța, i-a pus dopul și s-a întors spre Elena.

– În general începătorii greșesc punând note foarte îndrăznețe în compoziție. Să nu uiți niciodată piramida olfactivă și familiile. Ca să îndrăznești îți trebuie cunoștințe pe care nu le ai. Oricum, eu îți mulțumesc. A fost un gest foarte frumos.

Apoi se ridicase, ieșise din salon și se închisese în camera ei. Maurice plecase imediat după ea. A doua zi Elena s-a dus să stea la Monique, iar Susanna fusese de acord, ducându-i acolo valizele.

Trecuse foarte mult timp până să înțeleagă de ce nu era reușit parfumul. Era prea multă durere în el. Apoi o văzuse din ce în ce mai puțin pe mama ei, doar la sărbătorile și la aniversările importante. Relația lor se răcise foarte mult de atunci. Din fericire, Maurice făcea în așa fel încât să-și găsească de lucru în puținul timp pe care îl petrecea Elena la Grasse și ea reușea să găsească o mie de scuze ca să stea acasă la Monique.

Avea aproape șaptesprezece ani când avusese loc o scurgere de gaze în laboratorul unde lucrau Susanna și Maurice, provocând o mică explozie. Mama ei aproape ajunsese la ușă, dar o flacăra o dăduse în spate, spre fereastră. Focul se întinsese în câteva clipe, alimentat de lichidele foarte inflamabile din cameră. Când Maurice reușise să ia extingtorul, deja incendiul nu se mai putea stinge. Laboratorul era plin de fum. Atunci bărbatul își luase soția în brațe și se aruncase pe fereastră. Drept care a avut arsuri grave pe față și leziuni grave la coloana vertebrală.

Elena a suspinat și s-a șters la ochi. Era oare adevărat că în ultima vreme nu făcea altceva decât să-și amintească trecutul? Grija pentru viitor începea cu adevărat să o apese.

În dimineața aceea avea gândurile prinse ca într-o capcană și se chinuia tot timpul cu o singură întrebare: ce naiba va face acum?

Și nu era vorba despre ceva profund cum ar fi sensul vieții. Nu, nu ajungea la asta. Ea avea o grijă mai profană, imediată.

S-a ridicat de la podea și s-a uitat în jur. Pereții atelierului erau înalți și sobri, în contrast cu tavanul acoperit de fresce. Flori, o mulțime de flori, acopereau întreaga boltă, ca o câmpie suspendată invers.

Culorile erau șterse, roșul macilor nu era decât un purpuriu vag, la fel

ca tonalitatea caldă a trandafirilor de Damasc, aproape de nedefinit, ca să nu mai vorbim de micile fisuri ce decorau marginea petalelor.

Albastrul irișilor, violetul încă plin al anemonelor erau mărturii ale trecerii neîncetate a timpului. Bunica ei nu lăsese niciodată regulile din artele frumoase să pună stăpânire pe ce avea.

„S-ar schimba mirosul. Chiar nu reușiți să înțelegeți?” se rătoise odată la ei, exasperată de insistențele edilului, care voia să pună clădirea pe lista monumentelor de restaurat.

Era adevărat, armonia parfumurilor care dădeau viață camerei s-ar fi pierdut pe vecie. Vopselurile moderne ar fi readus picturile la strălucirea lor de odinioară, o adevărată încântare pentru privirile tuturor. Dar ce s-ar fi ales de parfumul locului, odată contaminat? Masa din lemn de cedru, cu picioare masive, dulapurile delicate, cu intarsii, în care erau esențele, vitrina cu cărți cu coperte din piele, șifonierul venețian unde erau ustensilele făcuseră mereu parte din locul acela. Fiecare obiect avea un miros specific și nimic nu trebuia schimbat.

Mai era ceva în camera aceea mare cu podea din marmură. Elena îl căuta cu privirea și iată-l acolo. Era tot în colțul cel mai îndepărtat. S-a dus lângă el și l-a atins cu vârfurile degetelor.

Rama paravanului era desfăcută, iar mătasea de deasupra se rărise. Dar încă era în stare bună, una peste alta, deși puțin prăfuit. Era înalt cât ușa și se lungea, creând un loc de protecție. Era vechi, foarte vechi. Se spunea că e la fel de vechi ca și casa și că fusese al lui Beatrice Rossini. Dar poveștile despre strămoașa ei erau mult prea multe ca să plece urechea la fiecare. Elenei nu-i păsa care era originea paravanului, îi plăcea sentimentul de căldură și intimitate pe care i-l dădea și mirosul mătăsii. În trecut fusese folosit ca separeu pentru acei clienți care nu voiau să-și dezvăluie adevărata identitate. Și uneori

devenise refugiul ei, când lucrurile deveneau insuportabile sau când mai făcea câte o poznă.

Elena se trezi amușinându-l mai atent și își dădu seama, surprinsă, că mirosea puțin a parfum, de parcă paravanul fusese cufundat într-unul. Și poate că așa se și întâmplaseră lucrurile. Probabil că așa și fusese. În casă erau și alte obiecte vechi pe care străbunicile sale făcuseră experiențe pentru a menține îndelung parfumul. În lada de mahon a bunicii din dormitor se aflau diferite perechi de mănuși din piele spaniolă, care încă miroseau vag a parfum. Mai erau și papuci de casă, făcuți din același material, care nu se mai folosea de zeci de ani, mirosind a trandafir bulgăresc. Și pe urmă teancuri de foi, fiecare cu un iz specific și toate sigilate.

Dar paravanul rămăsese preferatul ei dintre toate acele obiecte ciudate.

De fapt, mai erau și alte lucruri care o surprindeau, ca o senzație confortabilă de bine. Simțea că se întorsese acasă. Și nu reușea să își explice sentimentul.

Casa aceea nu fusese niciodată a ei. Nu o considerase niciodată astfel. Nu mai avusese niciodată parte de un loc în care să se simtă în largul ei. Jasmine se purtase minunat cu ea, iar în casa ei Elena simțise iubire și fusese fericită, dar își dăduse seama și ce nu avea. Însă acel vechi *palazzo* fusese mereu casa bunicii, nu a ei. Se întorsese acolo pentru că, după despărțirea de Matteo, nu avea unde să se ducă. Dar nu o făcuse cu plăcere.

Și apoi, senzația de căldură pe care o avusese în prima noapte se repetase, trădând-o.

Știa că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să se analizeze atât pe ea însăși, cât și acele senzații. Dar nu era momentul potrivit.

Matteo tocmai îi adusese lucrurile. Cinci cutii puse în mijlocul holului îi aminteau de un an de viață împreună și de câte visuri idioate care, din câte se părea, fuseseră mereu doar ale ei.

Și, până la urmă, aici era problema. În relația aceea o preocupaseră orbește doar nevoile și dorințele sale. Dar avusese pretenția ca relația să funcționeze.

– Ai judecat greșit, Elena. Ai uitat singurul lucru de care trebuie să ții cont o femeie, draga mea, îi spusese la telefon Jasmine cu puțin timp înainte.

– Ai vorbit cu Monie? o întrebase Elena, după ce femeia care de ani buni înlocuise figura maternă o consolase.

– *Oui*, nu se pricepe deloc să țină un secret. Nu te supăra pe ea.

– Știi că nu, îi răspunsese.

– Nici dacă-ți spun că mă bucur că idiotul ăla a ieșit din viața ta?

Elena zâmbise printre lacrimi.

– *Non, maman.*

Jasmine râsuflase ușurată, dar Elenei i se împăienjeniseră iar ochii de lacrimi.

– Continuă, îi spusese după ce își suflase nasul.

– Nu poți să pariezi totul pe o singură carte, *ma petite*. Trebuie să diversifici paleta. I se spune planul B. Trebuie să ai un plan B, Elena. O femeie trebuie să aibă întotdeauna un plan B.

– Și dacă nu ai nici măcar planul A?

– Prostii! Ai o casă frumoasă, valoroasă, plină de obiecte minunate. Ai

o meserie, chit că-ți place sau nu, ești creatoare de parfumuri: știi să creezi parfumuri, știi să le recunoști și, dacă nu vrei să faci asta, poți să le vinzi, ca Monique, nu? Și apoi mai ai și o familie care te iubește.

Elena plânse din nou și de data asta nu mai reuși să-și ascundă lacrimile.

Jasmine suspinase din nou.

– Nu cred c-ai mai plâns atât de când erai mică. Ești sigură că te simți bine? De ce nu vii să stai cu noi la Grasse câteva zile? O să-ți facă bine dacă schimbi un pic peisajul.

Elena se ștersese pe față.

– Știi că nu pot.

– De ce? De când a avut accidentul, Maurice nu mai iese din casă, nici n-o să-l vezi. Cât despre mama ta... nu cred că o să-ți facă rău dacă o revezi. Știi bine că Susanna va fi fericită în adâncul sufletului.

Nodul care i se pusese în gât se strânse și mai tare.

– Chiar crezi? Eu n-aș fi așa de sigură. N-a venit niciodată să mă caute.

– Da, dar știi de ce. Se simte datoră față de Maurice, nu vrea să-l lase singur în starea în care e acum.

– E absurd. Ea n-are nicio vină. A fost un accident nefericit, i se putea întâmpla oricui, spusese Elena în șoaptă.

– Dar i s-a întâmplat Susannei. Și, oricum, Maurice a salvat-o pierzând foarte mulți bani, iar ea n-o să uite niciodată.

Se lăsă o tăcere îngândurată, iar pe urmă Jasmine suspinase.

– Să fim bine înțelese: nu încerc să-i găsesc scuze pentru ce ți-a făcut, dar cred că ar trebui să încerci să fii mai înțelegătoare. Să lași deoparte

resentimentele acum. Susanna a făcut alegeri greșite în viață și le-a plătit foarte scump. Însă e tot mama ta, la urma urmei.

Da... tot mama ei era. Dar pe ea nu o mai interesa. Nu mai făcea parte de mulți ani din viața ei. Într-o bună zi încetase pur și simplu să mai spere că Susanna o va iubi. Și nu era deloc simplu.

Deși avea sens ce îi spusese Jasmine, nu voia deloc să se gândească la Maurice sau la mama ei, nu voia să înfrunte nimic din toate astea și nu era vorba doar de ei. În clipa aia i se învălmășeau toate gândurile, inima îi era frântă, emoțiile o bulversau, trăgând-o într-un vârtej de senzații de care nu știa cum să se descotorosească.

– O să mă gândesc la asta, răspunsese ea înainte să închidă telefonul.

5.

*Lavandă. Parfumul ei complex seduce și farmecă.
Împrospătează și purifică spiritul, alungă oboseala, frica și
agitația.*

Ziua Parisul era un oraș plin de viață, nespus de fermecător, însă noaptea i se vedea sufletul adevărat. Așa crezuse Monique mereu. Trecând pe deasupra lui, observând luminile palatelor înalte, Turnul Eiffel și întinderile aurite ale bulevardelor luminate ce despărteau cartierele mai elegante, se gândea că toate astea erau și un imn al aparenței. Luminile de jos, strălucind ca diamantele, nu erau decât farurile miilor de mașini care străbăteau străzile orașului. Dar de sus, din cer, păreau bijuterii.

Jacques îi trimisese un mesaj. Nu va veni să o ia de la aeroport. Intervenise ceva neprevăzut, ceva foarte important. Însă îi trimisese mașina.

Monique a oftat: de la o vreme apăreau din ce în ce mai multe lucruri neprevăzute, mai importante, de făcut.

Admira mai departe orașul sclipind fericit și respingea cu hotărâre senzația de autocompătimire care i se insinua din adâncul inimii, apoi pilotul le atrase atenția pasagerilor. Vor ateriza în scurtă vreme. Vocea puțin distorsionată îi sfătui să nu își desfacă centurile de siguranță până la deschiderea ușilor, le spuse ultimele lucruri înainte de aterizare și termină urându-le grăbit „bine ați venit la Paris”. Când roțile atinseră pământul, auzi în jurul ei câteva aplauze anemice. Își desfăcu centura de siguranță, își luă geanta și se așeză la coadă ca să coboare.

– Trezește-te, *mon amour*. Oricum, nu te-aș lăsa să dormi atât.

Monique deschise ochii, și se ridică dintr-odată în picioare, la atingerea lui Jacques.

– Ia mâna de pe mine imediat!

Bărbatul a surâs leneș. S-a ridicat din pat și și-a potrivit cravata. Avea o expresie imperturbabilă.

– Ești nervoasă, *chérie*?

Fata și-a atins fața cu degetele. Apoi și-a făcut mâna pumn, controlându-și tremuratul.

– Ce cauți în casa mea?

Jacques i-a surâs din nou: avea părul perfect pieptănat pe spate, ochii negri, pătrunzători și expresia unui bărbat sigur pe el, care știe că are lumea la picioare. Stătea în mijlocul micuței mansarde a lui Monique, părea stăpânul tuturor. Era sigur pe sine, hotărât, totul se petrecea așa cum prevăzuse. Doamne, ce frumos era! Monique a trebuit să facă un efort și să stea departe de el. Strânse cu putere așternutul și se ținu de el de parcă era o ancoră. Dorința de a-l ruga să continue ce îi spusese

să înceteze era fierbinte.

– Voiam să-mi cer scuze. N-am fost drăguț cu tine, i-a răspuns, desfăcându-și un nasture de la geacă.

– Ce eufemism unic! a mormăit Monique.

Jacques i-a zâmbit, apoi s-a oprit în fața ferestrei și a tras draperiile. Soarele a pătruns în încăpere, luminând-o. Monique s-a strâmbat, dar s-a obișnuit repede cu lumina neașteptată.

– Zi-mi cum a fost la Florența.

– E un oraș vechi, minunat, decadent.

– Da, e un oraș fermecător. Data viitoare merg cu tine.

Sunase ca și cum ar fi vorbit serios.

Dar Monique învățase din relația lor că Jacques spunea multe. Cuvinte, propoziții, promisiuni pe care apoi le uita repede. Pentru el, toate astea erau ornamente, ca și hainele pe care le purta, bijuteriile, eleganța. Nu era niciodată nimic adevărat, chiar dacă o lăsa să înțeleagă opusul. Uneori Monique se gândea că e un magician, un vrăjitor al sentimentelor.

Jacques o fixa din nou cu privirea. Cu ochii lui mincinoși, care fermecau și înșelau în același timp. Era așa de ușor să-i crezi, se gândea ea, să te amăgești că ești cu adevărat importantă pentru el. Prea drăguț, prea frumos, prea multe lucruri și toate la un loc.

S-a încruntat, apoi a tras adânc aer în piept. A coborât din pat. Nu și-a dat seama că o privea cu admirație. Mergând spre șifonier, încerca din răspuț să ignore privirea lacomă, care îl făcea irezistibil. Dorința pe care o simțea pentru el o făcea să tremure în sinea ei. O clipă s-a simțit tentată să-l creadă. Poate că îi fusese cu adevărat dor de ea, poate voia să-și ceară scuze că se purtase ca un nemernic.

S-a uitat la măsuta din camera de zi și a revenit la realitate. Cele două pachete pe care le adusese cu ea din Florența erau deschise. O bucată de hârtie, o *mouillette*, fusese pusă lângă parfumul ales de Elena, alta era mototolită pe jos. Speranța i s-a spulberat, lăsând în loc o luciditate acută.

– Nu puteai să aștepti până mâine? l-a întrebat, încercând să-și ascundă iritarea.

– De ce? S-ar fi schimbat ceva? Ai găsit ce căutam. Îmbracă-te! Te scot în oraș. Vreau să sărbătorim. Parfumul pe care l-ai ales e cel bun. Ești un geniu.

Monique s-a lăsat copleșită. Elena era geniul. Se pregătea să-i spună, când el a înșfăcat-o. Cuvintele i-au murit pe buze. Jacques a îmbrățișat-o, apoi a început să o atingă cu mâinile peste tot.

A închis ochii, bucurându-se de senzația pielii calde care o mângâia expert.

O căldură intensă a făcut-o să scoată un geamăt. Bărbatul i-a atins gâtul cu buzele. Monique a suspinat.

– Nu sunt eu geniul.

Ar fi putut să mintă, știa prea bine. Elena nu s-ar fi supărat. În fond ei nu-i păsa deloc de parfumuri. Și pe urmă? Ce rost ar mai fi avut, dacă știa că privirea admirativă și respectul lui Jacques erau doar o minciună sfruntată? Își aroga ceea ce îi aparținea de fapt Elenei și numai ei.

Nu îi păsa. În clipa aia și-a dat seama că nu îi păsa deloc. Îl voia, îl dorea, nu ar fi trebuit să facă mult pentru a-l avea din nou alături de ea. Ar fi fost suficient să mintă.

Iar atunci totul a devenit foarte limpede. În ciuda bunelor intenții și a

discuțiilor despre adevăr, era dispusă să facă orice pentru el.

Jacques s-a crispat.

– Ce tâmpenie! i-a șoptit el, înainte să îi prindă pielea cu dinții, mușcând-o blând.

Era cel mai bun. Nimeni n-o făcea să se simtă lichidă și caldă așa cum o făcea el. Paradisul sau, mai bine zis, farmecul infernului nu însemnau nimic în comparație cu ce știa să facă Jacques.

– Și dacă ar fi adevărat? Dacă i-aș fi cerut altcuiva să caute parfumul în locul meu?

I-a părut rău imediat că spusese așa ceva. Putea să tacă și el ar fi iubit-o. Când Jacques s-a dezlipit de ea și s-a dat în spate, a înțeles că în mintea lui se cuibărise îndoiala. Și atunci, sub acel strat de iluzii, speranțe și minciuni, s-a zvârcolit ceva care avea gustul amar al rușinii. Îi era milă de ea însăși.

Chiar recursese la minciuni ca să-l țină aproape pe Jacques? Ce fel de femeie devenise?

Și-a coborât privirea. A încercat să-și recapete stima de sine sau ce îi mai rămăsese din ea. A inspirat și parfumul delicat, dulce și înșelător al chihlimbarului cenușiu a copleșit-o din nou. Dar de data asta n-a simțit niciun tremur, n-a văzut nici marea, n-a simțit soarele.

Și-a strâns părul într-o coadă de cal cu un gest absent. Nu s-a uitat în ochii lui. A luat-o înspre baie, respirând sacadat.

– Când pleci, să lași cheia pe masa de lângă ușă. Dacă te mai văd în casa mea fără să te chem, chem poliția.

Nu a așteptat răspunsul lui Jacques și a închis ușa după ea.

N-a trecut mult și a ieșit din baie, din nou calmă.

Nu trebuia să verifice dacă Jacques mai e în casă. Îi simțea lipsa.

I-a dat frâu liber furiei care clocotea în ea și aproape că s-a bucurat că-l alungase pe Jacques, cu dulcegăriile lui, din locul ăla penibil din inima ei unde încă existau visuri.

– Să te ia naiba! a înjurat când a văzut biletul pe care i-l lăsase pe pat.

L-a luat și l-a făcut bucăți, aruncându-l pe parchet.

– A naibii să fiu dacă te sun!

Putea să pună pariu că luase ambele parfumuri. Jacques era genul de om care lăsa o ușă deschisă. Căuta esența indiană aleasă de Elena, dar și altceva, ceea ce găsisese ea, era o alegere bună. Era o parfumieră suficient de pricepută ca să-și cunoască propria valoare.

Camera mobilată minimalist, în tonuri de crem, contrasta cu rafinamentul hainelor pe care le ținea în șifonierul vechi, din lemn de trandafir. A ales o rochie din mătase verde și un pulover din lână moale. Și-a pus puțin machiaj și și-a strâns părul. S-a gândit că ar fi trebuit să se tundă. Dar nu se hotăra niciodată. Era ca Elena în privința asta. Amândouă se legau de ceva care va face parte mereu din ele.

O va suna, îi va povesti despre Jacques, îi va spune că intuiția ei excelentă nu dăduse greș.

Chit că-i plăcea sau nu, Elena avea nas. Dintotdeauna. Ba chiar era mult mai mult, căci reușea să scoată emoție din mirosuri și știa să le povestească. Pentru Elena, simțul mirosului era ca văzul pentru restul lumii. Că ea nu voia să recunoască asta, că refuza darul, asta era altă poveste.

A suspinat, cu o clipă înainte de a ieși s-a uitat în oglindă, apoi și-a luat geanta. Într-un buzunar pusese o carte de vizită. Era dintr-un carton gros, de culoarea fildeșului și delicat parfumat. Mirosea a mosc

și a santal, era clar. I se părea că nota de jos era poate un lemn. S-a gândit un pic, încercând să-l identifice. Nu că ar fi contat... și atunci a renunțat, limitându-se la a mirosi parfumul, un *mélange* de-a dreptul fermecător.

Alain Le Notre de la *maison* La Fougérie era un bărbat sofisticat și elegant, care îi făcuse o ofertă bună. Sosise clipa în care să vadă dacă poate să-și schimbe locul de muncă.

6.

Smirnă. Mai pământesc și mai concret decât tămâia, reprezintă legătura între spirit și realitate. Puternic, rezistent, fără nicio nesiguranță. Este parfumul consecvenței și al transparenței sentimentelor.

Șirul de copaci începea pe o parte a drumului și continua până când aproape nu se mai vedea, pentru ca apoi să se oprească deodată și să apară pe partea cealaltă. Copacii din Place Louis-Lépine urmau linia clădirilor, iar puțin mai încolo, în piața cu flori, din tarabe se iveau tufișuri răvășite de lavandă, mirt și rozmarin, ca într-un fel de protest.

Cu mâinile în buzunar, Caillen McLean se ducea grăbit spre magazinul în care se găseau trandafiri. Părul des, care i se lipise de frunte din cauza ploii, îi cădea greu pe fața suptă. Sub ochii albaștri, pătrunzători și reci, se zăreau vagi riduri de expresie. Nu aveau legătură cu cicatricea adâncă și neregulată care i se întindea pe obraz, care putea să sperie pe cineva care îl vedea prima oară.

A luat-o la dreapta, ignorând tarabele cu liliac care miroseau a

caramele, lalelele abia înflorite și freziile. S-a întors să vadă o combinație ciudată de găleți pline cu trandafiri crem cu roșu și galben, apoi s-a strâmbat. Una din gălețile din mijloc avea un buchet de trandafiri de un albastru electric.

– *Bonjour*, Cail. Ce mai faci? Pot să te ajut cu ceva?

Un bărbat de statură mijlocie și-a șters mâinile pe șorțul murdar de pământ. Calmul aparent din înfățișarea lui contrasta cu ochii pătrunzători, de un albastru limpede.

Cail a ignorat salutul prietenesc al bărbatului și i-a arătat trandafirii albaștri.

– Chiar e cineva care cumpără... trandafirii ăia?

Celălalt bărbat s-a încruntat.

– Am și câteva fire verzi și aurite. Vrei să le vezi?

– Glumești, nu?

Vânzătorul a dat din umeri.

– Nu sunt chiar atât de urâți.

Cail nici măcar nu i-a răspuns și s-a limitat să se uite cu răceală la el. Apoi a întors capul, ca și cum nu ar fi suportat să vadă florile alea.

– Liliane e la locul ei?

Vocea îi era gravă, cu un ușor accent scoțian, iar din ton se ghicea puțină nerăbdare.

Lambert a dat din cap că da.

– În partea cealaltă a pieței, lângă taraba lui Louise. Aia cu hibiscus.

Cail i-a mulțumit înclinând din cap și, după ce s-a uitat ultima oară la flori cu dispreț, și-a văzut de drum. Lambert l-a urmărit cu privirea pe

bărbatul înalt când intra în inima pieței, apoi a scuturat din cap.

– Trandafirii sunt în pas cu moda, ca totul pe lumea asta. Vor clienții petale albastre? Fac trandafiri albaștri. Îi vor verzi? Să fie verzi, atunci! a cârcotit, întorcându-se la locul lui.

S-a uitat la petalele ofilite cu privirea aia oțelită care îi dădea fiori. „Nu are niciun drept să le urască”, și-a spus el. Și după o clipă i-a zâmbit radios unei doamne care se apropiase cu o vază cu petunii violet în mâini.

Cail aproape că ajunsese în capătul clădirii în care era piața de flori, când i-a văzut cu coada ochiului pe vânzătorii de trandafiri. S-a uitat cu atenție la florile obosite care înfloreau din tulpinile spinoase. Dacă te uitați de departe, nu era nicio diferență față de bobocii mari ai bujorilor. Până și nuanțele, de la roz-deschis la alb, păreau să îi recomande. Dar, dacă te uitați mai atent, observai grația delicată și un pic decadentă a florilor în formă de pocal, cu petalele deschise și așezate ușor unele peste altele. Era vorba de Claire Austin. Un miros ușor și inconfundabil de smirnă parcă se amesteca cu unul de crețușcă, adăugând putere și personalitate aspectului lor blând.

Cail s-a uitat fix la ele, a luat una, apoi s-a aplecat, cufundându-și fața în floare. Nu ar fi trebuit să facă așa, nu avea rost. Dar atingerea delicată a petalelor de un alb perlat avea ceva senzual când le simțeai pe piele. Și Cail voia să profite. Nu-i păsa că pare ciudat în ochii trecătorilor. A ignorat privirile care urmăreau gestul lui atât de insolit, cum făcea cu tot ce nu îi trezea nici cel mai mic interes.

– Bună, Cail!

O femeie tânără s-a apropiat de el. El s-a ridicat cu agilitate.

– Ai pachetul meu? a întrebat-o direct.

Liliane s-a uitat fix la el o clipă, apoi a scuturat din cap resemnată.

– Da, sunt bine. Mulțumesc. Și tu arăți foarte bine, i-a zis ea deodată, înainte să meargă în spatele tarabei și să se întoarcă apoi cu o cutie maro.

În ziua aceea Liliane era îmbrăcată cu o rochie albastră, fără mâneci, cu un decolteu adânc, care atrăgea atât privirile pofticioase ale bărbaților, cât și complimente din partea clienților. Știa că el va lua pachetul și, în ciuda frigului, nu avea deloc remușcări. Ar fi purtat și un costum de baie, dacă așa ar fi observat-o. Însă Cail nu a părut să bage de seamă. Doar i-a luat pachetul din mâini și i-a dat, în schimb, câteva sute de euro. Când a văzut că se uita nedumerită la el, a gesticulat spre cutie.

– Păstrează restul. O să am nevoie de un alt material pentru săptămâna următoare.

Femeia a dat din cap că da.

– Pot să fac și altceva pentru tine, i-a zis ea.

Și nu era o întrebare.

Cail a rămas o clipă tăcut, apoi a dat din cap în chip de salut.

– Nu. Ne vedem sâmbăta următoare.

Liliana a strâns din buze, înghițindu-și frustrarea.

Alain Le Notre. Doar numele, și-ți îngheța sângele în vine.

Monique și-a netezit fusta. Stătea pe un fotoliu de epocă, incomod, și se uita cu detașare la ceea ce ar fi putut fi biroul unui conducător francez, care-i revenise responsabilului de la resurse umane de la *maison*. Intarsii, ornamente, sidef și lemn de trandafir. Oare de ce-și etalau bărbații puterea într-un mod așa de ostentativ?

S-a ridicat și s-a dus la geam. Parisul moțăia, căci ziua era mohorâtă din cauza ploii. Doar puțini turiști curajoși se plimbau, îmbrăcați în impermeabilele lor din plastic colorat, sub care-și țineau aparatele foto de ultimă generație ca să nu se strice. Monique se uită la picăturile mari de ploaie ce se prelingeau pe geam, simțindu-și stomacul ca un ghem dureros. Și dacă Le Notre îi va refuza oferta? Ce va face atunci?

A scuturat din cap. Nu trebuia să se mai gândească la consecințele unui lucru care încă nu se întâmplase. Parcă era maică-sa! S-a întrebat dacă Elena ar fi acceptat invitația ei. Nu că ar fi de acord. Elena nu trebuia să se concentreze asupra trecutului, ci să se distreze, să stea cu prietenii, asta trebuia să facă. Și mai ales trebuia să accepte felul ei de a fi. Odată ce-și va înțelege talentul, prietena ei va deveni unul din nasurile cele mai căutate din lume. Da... numai că Elena detesta să fie în centrul atenției.

Ea însă avea nevoie de luminile rampei. Ce bine se pricepea să rezolve problemele altora... ce păcat că era un dezastru când venea vorba de ale ei!

A suspinat din nou. Și-a netezit din nou fusta. Pe urmă a auzit ușa deschizându-se în spatele ei.

– Monsieur Le Notre, a zis ea, întorcându-se.

– Ce plăcere să vă revăd, *mademoiselle*!

Ochii lui Alain erau de un cenușiu rece, dar în acel moment licăreau amuzați. Avea cam patruzeci de ani, era zvelt și athletic, ceea ce însemna că avea grijă mereu de cum arată, făcând parte din categoria bărbaților fără vârstă, care știu să manipuleze realitatea, profitând de ea ca să aibă avantaje. Era înalt și emana un aer elegant și sofisticat.

– Benzoină, bergamotă, vetiver, santal și un amestec din lemn de cedru. Și boabe de tonka.

Monique nu știa ce o apucase, dar știa parfumul cu care-și dăduse el. Era una din creațiile sale. Nu avea nimic special, orice parfumer ar fi putut să creeze esența aia pentru un bărbat deopotrivă hotărât și rafinat ca Le Notre.

El a zâmbit, dezvelind un șir de dinți strălucitor de albi. Monique și-a dat seama de-abia atunci că funcționarul de la *maison* era fermecător datorită aspectului athletic și pielii bronzate natural. Ar fi putut paria că navighează. Le Notre era genul de bărbat care se duce pe mare.

– Vă rog să luați loc, *mademoiselle*.

A condus-o la o canapea mică și s-a așezat lângă ea. Monique se mai întâlnise cu Alain. Îi apreciasse deja conversația sclipitoare.

– Îmi place cum lucrați.

Le Notre i-a zâmbit, apoi a continuat:

– Aveți o intuiție formidabilă, găsiți amestecuri compacte și originale, la prețuri decente. Pentru noua linie am nevoie de simțul dumneavoastră practic, care să facă abstracție de seducție. Vreau acțiune, siguranță și energie. Și să fie accesibil unui public numeros. Credeți că puteți să mă ajutați?

Monique își ținea respirația.

– Va trebui să mă gândesc, a răspuns ea calm, în timp ce inima îi bătea în piept.

Bărbatul acela îi luase limitele, ceea ce o făcea obișnuită, și le transformase într-un atu. Vorbele lui o emoționaseră atât de tare, încât aproape a uitat să respire. Parcă găsisse pe cineva care să o aprecieze pentru defectele ei. Era mirată și nu îi venea să creadă.

Bărbatul o fixa cu o privire misterioasă și intensă. Emană o vitalitate asemănătoare cuvintelor rostite.

Parfumul plutea în jurul lor ca o legătură invizibilă.

– Cred... că am putea discuta, a murmurat din nou, acum cu mai multă siguranță de sine.

Apoi s-a îndreptat de spate și i-a aruncat o privire lui Le Notre.

– În regulă, *mademoiselle* Duval. Ce spuneți dacă am trece acum la aspectul administrativ?

Monique a dat din cap că da, încercând să nu pară prea entuziasmată.

– Vă ascult, *monsieur* Le Notre.

Așteptarea aia în ploaie era ridicolă. Era ud până la piele, tricoul și blugii i se lipiseră de piele, iar genele i se umeziseră de la picăturile de apă. Însă Cail nu s-ar fi mișcat de lângă acel tufiș nici dacă i-ar fi căzut cerul în cap.

S-a uitat o clipă în jur. Magaziile vechi, dar modernizate din jurul curții comune imense, odinioară sufletul fostului palat al uneia din cele mai bogate familii de aristocrați din Paris, încă erau cufundate în beznă.

Cail a mutat umbrela ca să nu se ude tulpina. În vârful florii pline de spini era un boboc mare, care parcă voia să înflorească în orice moment.

A închis ochii. Picăturile îi curgeau neîncetat în păr, scurgându-i-se pe față și udându-i barba, pe care nu și-o mai răsese de câteva zile. S-a scuturat cu putere, dar având grijă să nu lovească trandafirul.

Nu știa ce efect ar putea să aibă excesul de umiditate asupra unui boboc aflat în acea etapă de dezvoltare: în general făcea acel gen de experiment într-o seră, dar planta respectivă crescuse în împrejurări

care contraziceau orice manual de tehnică de hibridare și nu voia să compromită luni de muncă din cauza unei ploii neașteptate. Tulpina de trandafir avea trei ani și primul boboc se dezvoltase.

S-a aplecat cu grijă ca să protejeze floarea. Apoi s-a așezat într-un genunchi pe iarbă. Fremăta de nerăbdare. Era entuziasmat și abia aștepta să vină zorile. În curând va înceta să plouă, simțea.

– Fir-ar să fie! a înjurat. Vrei s-o lași baltă, vreme nenorocită?

John, câinele lui, a alergat după el și l-a ajuns din urmă.

Cail a zâmbit și cu mâna liberă l-a mângâiat pe blana galben-roșcată.

– Du-te în cușcă! i-a zis. O să te uzi.

Câinele l-a lins pe mâna, apoi s-a supus.

Parisul se trezea la viață. Zumzetul mașinilor devenea rapid un vacarm infernal. Ca un râu care se umfla din ce în ce mai mult la gura de vărsare. Chiar și luminile blocurilor dispăreau, înlocuite de lumina tot mai puternică a dimineții.

Cail știa că în curând și curtea se va umple de lume. A strâns din dinți. Era mai bine pentru ei dacă stăteau departe.

Nu-i păsa de privirile curioase ale vecinilor, care îl prinseseră de mai multe ori vorbind cu tufa. Însă niciunul dintre ei n-ar fi avut curaj să râdă de el. Sau să-l vorbească pe la spate. Avea peste un metru nouăzeci și optzeci de kilograme, ceea ce era un avantaj. Deși el ar fi zis că mai degrabă cicatricea îi descuraja.

– Bună dimineața, Caillen. N-o să te întreb ce naiba faci aici în ploaie cu umbrela deasupra unei tufe de trandafiri. Așa că încearcă să-ți controlezi caracterul scârbos.

– Ia mai du-te-n pizda mă-tii, Ben!

Râsul prietenului său l-a făcut să rânjească. Ben l-a salutat din cap și s-a dus să alerge ca de obicei.

La naiba! Ce ridicol arăta cu umbrela aia cadrilată deasupra trandafirului. O uitase Elizabeth, mama lui, când venise pe la el în vizită. Va fi o scuză nemaipomenită ca să vină înapoi. Dar Cail s-a hotărât că i-o va trimite cu prima ocazie. S-a scuturat din nou de apă și a mai așteptat, cu ochii țintă la boboc.

Prin cenușiul norilor și-a făcut loc o lumină trandafirie. Ploua din ce în ce mai puțin, până când au mai rămas doar câteva picături răzlețe. De la frunzele umede din curte venea un puternic miros vegetal, de mosc.

Cail a tras în piept mireasma înțepătoare, condensată de aerul rece, apoi s-a concentrat din nou asupra trandafirului. Era singurul supraviețuitor dintr-un răsad la care ținea mult și care nu înflorise cum trebuie. O vreme se dezvoltase bine. Când începuse să se ofilească, Cail hotărâse să-l mute în pământ, scoțându-l din ghiveciul în care crescuse. Era o soluție disperată pentru un hibrid atât de tânăr, știa. Deși se recomanda îngrijire selectivă, planta crescuse frumos datorită atenției acordate, iar acum Cail era nerăbdător să vadă rezultatul hibridizării.

I se părea că toate lunile pe care și le dedicase acelei plante se reduceau doar la clipa prezentă. Trandafirul va îmboboci la prima rază de soare, iar el va ști în cele din urmă dacă și-a pierdut vremea sau nu.

În cele din urmă, ploaia s-a oprit. Cerul s-a înseninat repede datorită unui vânt rece, care îl făcea pe Cail să tremure. Ar fi trebuit să mai stea măcar o oră ca să se încălzească floarea, dar s-a hotărât să-i deschidă petalele. Blestemând scăderea bruscă a temperaturii, Cail a închis umbrela.

– John, îmi pare rău, dar mai trebuie să avem răbdare.

I-a aruncat o privire câinelui care venise lângă el, apoi s-a uitat cu luare-aminte la trandafir. Nu se va mișca de acolo până nu va ști sigur dacă a eșuat.

Monique a așteptat ca șoferul lui Le Notre să îi deschidă portiera. Ar fi putut să meargă pe jos, pentru că *maison* nu era așa departe de Narcissus, dar ploua din nou. Drăguț ca întotdeauna, Alain s-a oferit să îi pună la dispoziție un șofer, iar ea a acceptat. Nu voia să ajungă udă learcă la ceea ce urma să fie ultima ei zi de muncă.

A privit magazinul sprijinită comod de scaunul crem, inspirând mirosul de piele și lux. Se gândea că era ceva cu care s-ar putea obișnui.

– *Madame*, mai pot să fac altceva pentru dumneavoastră?

– Nu, mulțumesc. Puteți pleca, i-a răspuns șoferului cu o umbrelă în mână, care o însoțise până la ușa magazinului Narcissus.

El a așteptat-o să intre, apoi s-a întors în mașină.

– *Bonjour*, Philippe. *Monsieur* Montier a venit? I-a întrebat pe recepționar.

Bărbatul i-a zâmbit.

– *Mademoiselle*, v-ați întors din Italia! Ați găsit ceva interesant?

Philippe Renaud era un bărbat devotat locului de muncă într-un mod aproape obsesiv, dar era și un om foarte bun, deși un pic cam snob. De obicei lui Monique îi plăcea să stea la taclale cu el, însă acum era agitată. Semnase contractul cu La Fougérie și în câteva zile urma să fie angajată la *maison*. Iar pe asta Jacques nu i-o va ierta niciodată.

Monique știa. Dacă lucra pentru La Fougérie, relația lor se va termina

definitiv.

– Da. Un *brief* original, foarte eficace. O să-ți placă. Acum spune-mi, te rog, unde e Jacques.

Surâsul lui Philippe nu mai era așa de strălucitor acum. Bărbatul i-a arătat ușa din spatele lui.

– *Monsieur* are de lucru în laborator. Vreți să-i zic că ați venit?

Își imagina că s-ar fi dus imediat, s-a gândit Monique. S-a uitat la Philippe și a dat din cap că nu.

– Nu, mulțumesc. Mă descurc singură.

A trecut de el și a luat-o pe un coridor. Fără să ciocăne, a deschis încetișor ușa. Nu era îmbrăcată corespunzător și nu voia să vicieze mediul.

– Aș vrea să-ți vorbesc, i-a zis.

– Intră, dar nu te apropia, i-a spus Jacques cu răceală. Nu vreau ca mirosul tău să compromită formula. Că tot veni vorba, ce naiba e? Nu l-am mai simțit niciodată.

Îi vorbea fără să se întoarcă. O clipă ea s-a uitat lung la el. Își dăduse cu un alt parfum, unul pe care Alain Le Notre tocmai i-l făcuse cadou. Îl vor lansa repede pe piață, explicase el, va fi produsul principal pentru sezonul toamnă-iarnă. Ei îi plăcea, i se părea că miroase a nenumărate posibilități.

– Nu-ți place? l-a întrebat.

Jacques nici măcar nu și-a dat osteneala să-i răspundă. Avea ochii închiși, era cu nasul într-o *mouillette*. Monique știa că îi pasă doar de avantajele personale, știa asta, dar tot se simțea jignită. A tras adânc aer în piept și s-a hotărât că trebuie să-i aplice imediat lovitura.

– Stai liniștit. Nu intenționez să intru. Am venit doar să lămurim niște lucruri.

– Dacă e vorba despre parfum, am bătut azi palma cu Shindia. O să vindem parfumurile lor... e bună a doua alegere făcută de tine, dar celălalt e mai bun. Evident că o să-ți dau bani că l-ai descoperit...

Cum de reușea să o facă să se simtă un nimeni într-un timp așa de scurt? Monique își recăpătă din nou suflul și curajul pentru când Jacques va catadicsi în sfârșit să se uite la ea. O clipă s-a gândit să-i spună unde poate să-și bage banii, dar nu ar fi reușit decât să-i închidă Elenei ușile de la Narcissus în față.

– Când am fost la Florența, am rugat-o pe o prietenă să mă ajute. Cum ți-am zis, n-am ales eu parfumul ăla.

A urmat o clipă de tăcere, apoi s-a auzit un râset.

– Și cine e vrăjitoarea esențelor... nasul ăla?

Sarcasmul lui a convins-o să meargă până la capăt. Era un ticălos și atât. Și din cea mai oribilă specie. Îi va fi bine fără el.

– Demisioniez și am venit doar să-ți spun.

Iar s-a lăsat tăcerea, mai lungă de data asta, apoi el a ridicat în cele din urmă privirea și s-a uitat la ea.

– Nu crezi că exagerezi puțin? Nu te știam așa supărăcioasă.

Jacques era în halatul de laborator. Era concentrat, iar ochii îi erau reci. În fața lui avea câteva sticlute din aluminiu cu uleiuri esențiale. Restul ingredientelor erau în recipiente din sticlă, eprubete și alambicuri de diverse forme și dimensiuni. Pe masa din oțel se aflau multe pipete și pâlnii din hârtie, iar în mijloc, un cilindru gradat, din care ieșea un parfum puternic. A deschis gura ca să continue, apoi s-a uitat la cilindru, ca și cum în acel moment și-ar fi adus aminte ce făcea.

– Așteaptă. Trebuie să-mi notez ultima trecere, apoi vorbim.

S-a aplecat asupra mesei și a notat pe o hârtie de lângă parfum numărul exact de grame al esențelor pe care tocmai le folosise.

Monique s-a uitat la el, apoi a zâmbit trist.

– Mereu e ceva mai important, i-a spus ea în șoaptă.

A mai așteptat câteva minute. Jacques lucra acum la calculatorul de pe masa de alături și, după ce a tastat un cod, a citit ceva, apoi s-a întors la carnețel și a început să scrie din nou.

– La revedere, Jacques.

Scrijelitul creionului a rupt tăcerea încordată dintre ei.

– Acum nu pot să te ascult. Știi foarte bine.

Așa era. Oare la ce se gândea? Chiar se așteptase la altceva de la el? A cuprins-o o dezamăgire absurdă, neașteptată, care mocnise în ea cu disperare.

– O să-mi găsești demisia pe birou, i-a spus după o clipă, înainte de a închide ușa după ea.

În timp ce se întorcea spre magazin, spera să-i audă pașii, își dorea să vină după ea, să-i vorbească. A mai așteptat un minut nemișcată în fața ieșirii, numărând secunde. Îi va mai da puțin timp. Apoi a împins ușa cu ambele mâini și a intrat în salonul principal de la Narcissus: elegant, splendid, plin ochi cu clienți.

Și-a salutat colegii, și-a luat repede lucrurile din spatele unei tejghele și a ieșit. Cu privirea la ecranul camerei de supraveghere, Jacques a urmat-o chiar și după ce părăsise magazinul. Când a dispărut de pe înregistrare, a înjurat în șoaptă, și-a trecut mâna prin păr și s-a trântit într-unul din fotolii.

Oxidat și ăla!

Elena a strâmbat din nas și a pus repede sticluta deoparte. Mirosul era înțepător, rânțed. Triase cam cincizeci de uleiuri esențiale care se stricaseră și pe care trebuia să le arunce. Nu mai putea să recupereze nimic.

N-ar fi putut să redeschidă prăvălia bunicii nici dacă ar fi vrut. Se hotărâse să coboare în pivniță să vadă în ce stare erau lucrurile lăsate acolo după închiderea magazinului. Încă nu se hotărâse să o ia pe acel drum, încă nu ajunsese acolo. Însă rămânea la stadiul de ipoteză și, din moment ce nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă cu viața ei, era o posibilitate la fel de bună ca oricare alta. Ce ironie! s-a gândit ea, un pic tristă. Acum, că nimic nu-i mai stătea în cale ca să deschidă parfumeria, nu putea.

Nu tu esențe, nu tu parfumuri. Și, dacă nu avea niciun parfum, nu va avea niciun profit. Și oare era întreagă la minte? Nu putea să pună afacerea pe roate doar pentru că nu i se mai făcea greață de la parfumuri. A suspinat. Ca să fie sinceră, exagera. Nu simțea dezgust când lucra în prăvălie, ci altceva, la care nu voia să se gândească.

Celularul a vibrat, Elena l-a deschis, s-a uitat la număr și a zâmbit.

– A mers totul bine? a întrebat-o pe Monique.

– Ce înțelegi prin bine? Mă rog, s-o lăsăm moartă. Oricum, postul era ca și al meu. Le Notre e un domn. Spune-mi despre tine. Cum merge inventarul?

Elena și-a șters palma de halat.

– Totul trebuie aruncat. Mi-au rămas doar câteva flacoane pe care le pregătisem pentru un hotel, dar nu s-au luat, și ceva foarte vechi, care

sigur n-ar merge acum.

– Ca parfumurile dintr-o altă epocă?

Elena s-a dus la un dulap din lemn negru, uzat de trecerea timpului, și a deschis ușile, lăsând balamalele să se învâртеască.

– Da, bunica le ținea în întuneric și în pivniță temperatura e aceeași între zidurile astea...

– Adică ai coborât în biroul secret?

Lui Monique nu-i venea să creadă și în același timp era entuziasmată.

Elena a încuviințat.

– N-ai idee ce e aici. Ai putea să deschizi un muzeu, sunt alambicuri și extractoare care par vechi de secole.

– Te-ai uitat pe formule? a întrebat-o.

– Nu s-a schimbat nimic față de ultima oară când ne-am uitat.

Parfumul Perfect al lui Beatrice Rossini e doar o legendă, Monique.

– În jurnal scrie altceva... i-a șoptit prietena ei.

– Și l-am citit din scoarță în scoarță și nu e nimic care să indice o formulă, ci doar aiurelile unei obsedate.

Era adevărat, și ea, și Monique citiseră jurnalul lui Beatrice Rossini de mai multe ori, dar, în afară de anumite referiri la unele ingrediente folosite des în parfumerie și de o serie de simboluri desenate pe pagini, nu găsiseră nimic relevant ca să poată crea un parfum specific. Cu siguranță că simbolurile erau interesante... chiar și desenele, poeziile și rimele. Dar în paginile acelea era așternută în primul rând o poveste de dragoste unică, sfâșietoare, cu deznodământ previzibil și tragic. Beatrice iubise bărbatul nepotrivit. Și îl dorise așa de mult, ca să se lase distrusă de obsesia devoratoare. În parfumul acela se

împleteau iluzia și trădarea. Aparența și amăgirea.

Iată concluziile la care ajunseseră cele două prietene.

El, clientul ilustru, plătise parfumul cu bani peșin. Altceva nu existase pentru Beatrice Rossini: lacrimi și bani, florini de aur atâți cât să le garanteze și ei, și urmașilor, prosperitatea pentru multă vreme.

– Dragostea poate avea efectul ăsta, a zis Monique în șoaptă.

– Nu știu ce să zic. Sunt destul de confuză. Pe lângă faptul că mi se face rău când mă gândesc la Matteo și Alessia, am rămas și cu un gol în piept.

Elena a tăcut o vreme.

– Știi cât mi-am dorit o familie normală, un soț, copii. O situație stabilă. Am aproape treizeci de ani, Monie. Nu pot să aștept o veșnicie. Și acum sunt singură... N-am nici loc de muncă...

– Ca să fiu sinceră, îți mai trebuie un pic de timp ca să-ți atingi scopul. Și, oricum, nu poți să te măriți cu primul idiot care îți trece prin fața ochilor, a izbucnit Monique.

Elena a dat din cap că da. A trecut-o un fior și s-a hotărât să iasă din pivnița întunecată și rece.

– N-ar fi fost așa de rău, dacă nu m-ar fi supărat mai multe lucruri, i-a răspuns, stingând lumina și închizând ușa după ea.

A urcat treptele și a ajuns sus, dându-și seama că iar se simte obosită.

– La ce te referi? Doar gândul că trebuia să iei prânzul în fiecare duminică cu mama lui... Ce femeie îngrozitoare! Monique tremura. E snoabă, agresivă și proastă. Mă trece un fior de groază.

– Nu-mi spune! Îmi arunca niște priviri...

– Eu aș fi plecat. Îți spun sincer, aș fi născocit ceva. Dar de ce ai rămas

cu el, pentru numele lui Dumnezeu?

Ca de obicei, Monique era directă. Elena s-a așezat pe băncuța de lângă scări. Trebuia să-i revină respirația la normal.

– Voia... și mulți copii. Îmi spunea că pentru el e cel mai important lucru. Și eu voiam un copil. Și apoi... nu știu... mă întreb cum de nu mi-am dat seama ce fel de om e.

– Ia să nu mai vorbim de el, ci de tine. Vrei să te duci la Grasse?

Elena a închis ochii.

– Nu pot, nu acum. N-am chef...

– Atunci, la Paris? Postul meu de la Narcissus e liber. Dacă Jacques ar ști cine ești, te-ar angaja imediat.

Monique s-a întins pe pat cu cartea de vizită a lui Le Notre în mână. Elena s-a încruntat.

– Ce tot spui acolo? Nu glumi cu mine! Vorbim despre Narcissus, nu de o parfumerie oarecare.

Monique a tăcut o clipă, căzând pe gânduri.

– Dacă postul ar exista, ai veni? Am și apartamentul vechi unde ai putea să stai. Și în Marais sunt mulți italieni și ești la douăzeci de minute cu metroul de mine. Ce zici?

Acum avea o voce hotărâtă și agitată, ca și cum o idee ar fi prins contur și apoi s-ar fi concretizat.

– Nu știu ce să zic... Așa un loc de muncă, adică ... și trebuie să mă organizez, să vând casa...

Monique s-a așezat în capul oaselor în pat.

– Hai, Elena, mai gândește-te! Un loc de muncă la Paris, o viață nouă.

Desigur, apartamentul nu e într-o stare excelentă, îi mai trebuie o zugrăveală, mobilă nouă, dar o să fie o schimbare minunată. Un alt mediu în care să o pornești de la zero. N-o să-ți ia mai mult de o săptămână sau două să-ți pui ordine în lucruri, nu?

Elena s-a ridicat în picioare. Tăcerea din casă o făcea să se simtă mai singură, ceea ce se întâmpla de câteva zile. Melancolia îi încleșta gâtul, dar a făcut un efort să și-o reprime. Se gândea la Paris, la străzile înguste din Marais, la blocurile și grădinile înflorite, la muzee. Și un loc de muncă... Ar fi putut să câștige bani, să intre în domeniul pe care îl părăsise de ani buni, să restabilească niște legături. Și, dacă totul va merge bine, ar putea să redeschidă magazinul. Nu imediat, nu.... dar poate într-o zi.

Și-a dat seama că de fapt doar spera, nu credea cu adevărat. Totul era ca un vis, doar că un pic mai concret.

Apoi ceva înăuntrul ei s-a schimbat. O mișcare imperceptibilă, dar hotărâtă. Voința.

De câtă vreme nu lua o hotărâre? Și-a dat seama că în ultimul timp îi lipsea satisfacția de a hotărî și de a face ceva pentru ea, doar ca să fie fericită.

Va merge la Paris, chiar voia să se ducă, voia să schimbe ceva, voia și cu asta, basta.

– Trebuie să spun că... e o idee nemaipomenită! Dar nu sunt sigură... Nu știu nimic despre tehnicile noi, nu sunt la curent.

Monique a ajuns la masa unde rămăsese ambalajul de la parfumul indian.

– Rezervă-ți biletul de avion. De restul mă ocup eu. Să-mi trimiți e-mail cu numărul zborului și să lași tot în seama mea.

A închis, a luat hârtia pe care mai era un pic de parfum și a tras încetisor aer în piept. Apoi a surâs.

A pus mâna pe telefon și a format un număr.

– Îți trimit un CV, i-a spus la scurt timp lui Philippe.

7.

*Siminoc. Dulce ca mierea și amar ca zorile fără odihnă.
Parfumul e intens și puternic ca bunătatea. A se folosi
cumpătat, amestecat cu mirosuri delicate ca acela de
trandafir, care să stimuleze sentimentul. Unește inima și
mintea, pasiunea și rațiunea. Stârnește compasiune.*

Marais era unul din puținele cartiere care păstrase atmosfera Parisului din secolul al XVII-lea. Aristocrația îl preferase pentru că astfel stătea lângă curtea regală, și nu în interiorul ei. Rezistase Revoluției, viziunii urbanistice a lui Haussmann, apelor Senei care se revărsaseră în sudul orașului, regilor și lui Napoleon.

Elena se tot învârtea pe străduțele înguste, în căutarea apartamentului în care avea să-și înceapă noua viață. Deși ploua, zeci de turiști se încăpățâneau să facă poze, să scruteze zona și să caute locuri de interes. Elena îi lăsase pe rue des Rosiers ca să intre în labirintul de străzi: aici totul era schimbat și parcă se afla în altă parte, un sătuc suspendat în timp.

S-a oprit lângă o *boulangerie*, uitându-se a mia oară pe foaia de hârtie pe care scrisese adresa. Rue du Parc-Royal, numărul 12. A continuat să meargă aproape din inerție. La un moment dat, roțile valizei, îngreunate de ploaie, au refuzat să se mai supună. Înjurând în barbă de câteva ori, a tras tare de geamantan, înainte să-și dea seama că ajunsese la destinație.

– Te-am găsit, în sfârșit! a exclamat curând în fața unui arc de piatră pe care scria 12.

Arcul era încadrat de un grilaj din fier forjat. S-a aplecat în față, încercând să vadă dacă e vreun mecanism de deschidere dincolo de bare. Picăturile de ploaie i se scurgeau din păr pe nas și pe buze, așa că și-a trecut o mână peste față și a tras aer în piept ca să-și facă curaj. În întunericul slab luminat reușea să distingă o grădină, câteva biciclete și mașini parcate.

Monique îi spusese că nu-i trebuiau chei. Poate se înșelase? S-a uitat din nou la biletul pe care îl avea în mână, apoi l-a mototolit nervoasă și s-a sprijinit de zidul umed. Mirosea a cărămidă, a tencuială și a oboseală. La fel ca Elena. Drumul de la Florența nu fusese ușor. Avionul avusese întârziere, nu găsise taxi la aeroport și trebuise să ia autobuzul.

Cu hainele lipite de piele și prost dispusă, a trecut în revistă fiecare ușă și fiecare fereastră de pe stradă, tot plimbându-se de sus în jos pe o ploaie din ce în ce mai puternică, ce parcă voia să-i intre în suflet. Deodată s-a întors, auzind un zgomot brusc. Cineva apăsase pe butonul care deschidea automat grilajul unde se oprise înainte. A așteptat o clipă, uitându-se cu atenție la mașina care intra în curtea interioară. Grilajul a rămas deschis. A suspinat. Era udă până la piele și tremura de câte ori bătea vântul, fiind tentată să lase totul baltă și să-și găsească un adăpost corespunzător. Voia să facă o baie caldă cât

mai repede.

A strâns din dinți, hotărâtă să se scufunde într-o cadă în următoarele zece minute, fie ce-o fi.

A tras după ea valiza și a intrat în curte. Pe prima ușă din dreapta ei scria tot 12. A cuprins-o ușurarea. În sfârșit, îl găsisese! A simțit un gol în stomac, iar asta i-a dat puteri. A doua zi va avea timp din belșug să cerceteze împrejurimile. S-a dus spre poartă, cu roțile valizei împotrivindu-se, parcă și lor li se luase de toate.

– Am ajuns, a zis ea pentru a-și face curaj.

Monique îi dăduse un mesaj. Trecuse după-amiaza, îi adusese niște cumpărături și lăsase ușa întredeschisă. Teoretic, trebuia doar s-o împingă cu puțin efort. Cu ambele mâini sprijinite de ușă, a făcut cum i-a zis prietena ei. Dar nu s-a întâmplat nimic. Un miros neplăcut de stătut și de mucegai, nu respingător, dar cu siguranță vechi, se strecura printr-o ferestruică. De parcă înăuntru s-ar fi aflat mormane de cărți vechi, plante și mușchi.

Cu ochii închiși și cu palma pe lemnul ușii, s-a trezit deodată într-o altă lume: cea a mirosurilor. De la restaurante venea un miros de prăjeală: pește la grătar cu legume asortate. Dovlecei, ardei și pe urmă glazura unui tort de ciocolată. Tărațe și pâine abia scoasă din cuptor. Vântul aducea parfumul copacilor, al cedrilor cu crengile îngreunate de ploaie și al florilor: gardenii de septembrie și trandafiri cu iz seducător, delicios și, în cele din urmă, mirosul unei zile grele în care călătorise fără oprire.

Nerăbdare, oboseală și îndoială. Apoi a urmat o explozie de culori: roșu, verde, violet. A deschis ochii. Emoțiile erau mai presus de orice. Le-a simțit mișcându-se prin ea ca niște fluturi. O atingeau pentru ca pe urmă să se învoluteze, să se concentreze și să explodeze.

Trebuia să le oprească, nu mai trebuia să simtă nimic.

Apoi a împins cu toată puterea. Ușa s-a deschis dintr-odată, aruncând-o în față. A încercat să-și recapete echilibrul. Avea mâinile în față și gâfâia. A tipat când întunericul parcă o înghițea, în timp ce se izbea de un obstacol și genunchii îi cedau.

– Ce mama naibii...

Un braț puternic a cuprins-o de mijloc, înainte să cadă.

– Sunteți în regulă?

I-au trebuit câteva secunde ca să-și dea seama ce se întâmplase. Din fericire, bărbatul o prinsese înainte să se prăbușească. Asta îi mai lipsea, se gândea un pic șocată.

– Da, mulțumesc, a murmurat.

El nu a răspuns. Elena se agita, un pic zăpăcită.

– Puteți să-mi dați drumul acum, i-a zis ea rușinată, în timp ce el tot o ținea.

Bărbatul i-a dat brusc drumul, trăgându-se apoi la o parte.

– N-am vrut să vă sperii, i-a spus deodată.

Se agăța de vocea necunoscutului, de durerea ce se simțea în cuvintele lui. Emoțiile care o cuprinseseră cu puțin timp înainte se spulberaseră. Fuseseră înlocuite de altele, mult mai interesante.

În spusele bărbatului se ascundea o durere lăuntrică. O suferință veche, nedreaptă. Elena s-a întrebat de ce și a simțit o frustrare de neexplicat pentru că nu avea un răspuns. Voia să-l cunoască, voia să știe ce-l apăsă. Nu era ceva bine definit, ci mai degrabă ținea de un al șaselea simț.

– Nu vă văd, i-a răspuns, după ce i-a găsit mâna și i-a strâns-o tare, de

parcă voia să-l consoleze pentru absurditatea întâmplării.

Nu o speriasc. Așadar, de ce?

Cu degetele prinse într-ale lui, s-a întors să-i vadă fața. Lumina venind de după ușă schița silueta masivă a bărbatului, lăsându-l totuși în umbră. Elena nu reușea să distingă decât un trup robust. Era foarte înalt, cu vocea un pic aspră, dar în același timp respectuoasă, profundă.

– Nu mi-e teamă de dumneavoastră, i-a zis.

Și i-a surâs.

El n-a răspuns, ci doar își ținea degetele într-ale ei, care nu mai voia să plece. Elena știa că nu avea niciun sens, ba chiar era absurd. Dar în ultima vreme încetase să se mai poarte rațional.

– Ce bine mirosiți!

I-a mărturisit acest lucru fără să vrea, vorbele fugindu-i de pe buze.

Imediat s-a înroșit. Doamne, parcă voia să-l agațe! Monique ar fi fost mândră de ea.

– Scuzați-mă, o să credeți că sunt nebună. Dar am avut o zi groaznică și primul lucru bun care mi s-a întâmplat a fost... că m-ați salvat. Dacă nu m-ați fi prins de braț, m-aș fi întins pe jos și ar fi fost un sfârșit potrivit pentru ziua asta groaznică. Am fost pur și simplu mirată că ușa s-a deschis deodată...

– A ce?

Elena a amuțit.

– A ce?

– Mi-ați spus că miros bine. A ce?

– A, da! a râs ea ușor și moale. E un defect profesional.

Dar el nu râdea, ci se tot uita fix la ea. Simțea privirea ațintită asupra ei, își dădea seama de importanța acelui răspuns și a cuvintelor pe care el le aștepta, oricine ar fi fost el. Așadar s-a concentrat, lăsând parfumul să-i vorbească și să-i povestească lucruri pe care doar ea să le înțeleagă.

– Miroase a ploaie, a frig, dar și a soare. A cuvinte nerostite, tăceri lungi și gânduri. A pământ și a trandafiri... Aveți un câine și sunteți un bărbat de treabă, care se oprește să ajute și care are o durere în suflet.

Iar a urmat o tăcere îndelungată. Apoi el și-a tras mâinile dintr-odată.

– Trebuie să plec acum. Lăsați ușa deschisă, lumina de la intrare nu merge. Aveți grijă!

A plecat, îndepărtându-se încet, fără să-și ia ochii de la ea. Doar când a ajuns la ușa lui s-a întors și a ieșit.

Elena s-a abținut să-l strige, deși își dorea foarte mult. Și-a strâns brațele la piept și i-a venit să râdă, uitându-se fix la intrare. Se comportase ca o nebună. Mai lipsise puțin să-i ceară și numărul de telefon. Ce naiba o apucase? Se prinsese de bărbatul acela... și de fapt el o apucase. Se tot gândea la asta, un pic amuzată și scandalizată de cum se comportase. Însă acelor gânduri le-au luat repede locul emoțiile ce o învăluiau acum. Și-a ridicat privirea și căuta parfumul acela. Era o promisiune ținută, era gustul dulce al încrederii, greutatea și responsabilitatea deopotrivă. Era acțiune și nevoie. Mai căuta în noapte, mirosind aerul, încercând să prindă mireasma ce se evaporă. Dar dispăruse, oricât și-ar fi dorit să-l cuprindă, iar în sinea ei simțea o durere.

S-a întors. Se obișnuise acum cu semiîntunericul. A clipit; intrarea era

spațioasă, iar tavanul, înalt. Într-un colț, lângă o fereastră, era o plantă, probabil un ficus benamina. Un rând de scări ducea la etajele superioare. La parter era doar o ușă cu ștergător și parcă se potrivea cu descrierea lui Monique.

A împins ușa, care, după ce a opus puțină rezistență, s-a deschis scârțâind imperceptibil. Așadar acela era apartamentul. A căutat întrerupătorul și sub primul fascicul de lumină a văzut o cameră mare și goală, cu pereți înalți: cineva încercase în zadar să tencuiască cărămizile vechi, după cum se vedea. Așa că se hotărâse să-l vopsească. Era limpede că, atunci când nu reușise să tencuiască peretele, Monique îl vopsise. Într-un fel sau altul, tot făcea cum voia. Îi venea să și râdă.

A ajuns în mijlocul camerei. Plăcile de gresie s-au mișcat sub picioarele ei. S-a încruntat. Cu siguranță erau vechi. Câteva erau puțin ieșite în afară și strânse într-un colț cu grijă, iar dedesubt se vedea o podea și mai veche. În dreapta erau o fereastră și o ușă care trebuiau să dea în drumul principal, dar păreau închise de ani buni. Monique îi spusese că moștenise apartamentul de la familia ei, dar nimeni nu își dorise vreodată nici să locuiască acolo, nici să-l vândă, pentru că aparținuse tatălui lui Jasmine, Ismael Ahdad, imigrant din prima generație. Omul muncise o viață ca să-l cumpere. Jasmine era foarte mândră de el. Dar familia Duval nu aprecia cu adevărat acel apartament. Monique îl folosisese ca dormitor doar câteva luni, după ce se mutase la Paris și, imediat ce a putut, s-a mutat în altă parte a orașului.

În spatele peretelui scorjit era o deschizătură, o nișă. Elena s-a apropiat. O scară șerpuită ducea la etaj, unde trebuia să fie dormitorul și baia. A apăsat pe un buton vechi și o rază de lumină a scaldat parterul.

Monique îi spusese că reuşise să cumpere aşternuturi noi, o plapumă şi prosoape. Iar ea voia să stea în cadă şi apoi în pat.

A urcat şi, odată ajunsă la etaj, s-a uitat în jur. Erau trei camere: o cameră de zi, cu bucătărie, o baie şi un dormitor. Puţină mobilă şi cărţi împrăştiate peste tot. În bucătărie erau şi nişte electrocasnice vechi, un dulap roşu, pe care era un săculeţ din plastic, de unde venea un miros frumos.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, Monie! a murmurat scotocind prin el.

A muşcat dintr-o baghetă şi a început să cerceteze din nou casa.

A deschis ferestrele şi o briză uşoară i-a adus alte mirosuri, zgomote, glasul unui oraş pe care era nerăbdătoare să-l vadă din nou.

Ar fi trebuit s-o sune pe Monique şi să-i spună că ajunsese. Unde o fi pus telefonul! Vai! Şi geanta?

S-a uitat disperată în jur, apoi a coborât scările şi, când a văzut-o lângă uşă, a răsuflat uşurată. Şi valiza era tot acolo. Dintr-odată şi-a amintit că le lăsase în faţa uşii... oare necunoscutul le dusesese înăuntru?

Gândul la bărbatul acela a făcut-o să suspine. Cine era? Poate un vecin? Îi plăcea ideea.

Se simţise bine în preajma lui, ceea ce o mira. Nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva. Nu mai abordase pe nimeni până acum...

A închis uşa şi s-a întors la etaj. Intrând în cada plină cu apă fierbinte, se simţea entuziasmată şi plină de viaţă.

O clipă s-a gândit la Matteo, dar a uitat repede de el. Avea prea multe de făcut şi de pus la punct. Era ocupată să-şi planifice noua viaţă. Nu avea timp să se uite în urmă.

– Sunt prea ocupată să iubesc ca să am timp să urăsc, a șoptit, amintindu-și o propoziție care tot circula pe Facebook.

Nu era deloc adevărat. Uneori își dorise să-i scoată ochii Alessiei și să-l înjunghie pe Matteo. Totuși, ideea era interesantă și s-a hotărât că se va abține cât poate: își va umple ziua numai cu gânduri și cu lucruri frumoase.

Gândurile i se învâlmășeau, se regăseau pentru ca apoi să se piardă și să fugă în alte direcții.

A ieșit din cadă relaxată și moartă de foame. Și când s-a trântit în pat, după ce a mâncat, parcă era aproape fericită.

Cail se uita fix la trandafirul pe care îl apăraseră de ploaie în urmă cu câteva zile.

Acum avea petalele mărite. Pe margini străluceau mici mărgăritare ce așteptau să se unească cu altele și să ajungă pe pământ, ca atâtea alte lacrimi. Un miros vag de măr și ceai era tot ce răspândea floarea aceea. Prea puțin, prea comun, abia acceptabil. Era cu siguranță frumoasă, chiar gingașă. Nu-și închipuise că trandafirul, odată ajuns la maturitate, va avea forma aceea de pocal. Nu dăduse niciun semn înainte de a îmboboci. Dar asta nu schimba nimic. Trandafir roz, cu mijloc de culoarea caisei.

Până la urmă, nu muncise degeaba. Clienții nemți vor pune floarea în catalog fără probleme. Îl vor plăti bine și îi vor rămâne și *royalties* ².

A băgat mâinile în buzunar. Urcând scările, se gândea la fata pe care o întâlnise la intrare. După accent, părea italiancă. Îi spusese că mirosea a ploaie. A trecut în revistă cuvintele ei, învâlmășindu-și-le în minte, pescuindu-le și cântărindu-le până când John l-a ajuns din urmă și s-a

frecat de el. A simțit o senzație plăcută de căldură, i-a zâmbit câinelui și l-a mângâiat pe blană.

– De câte ori ți-am zis că ești câine, nu pisică?

În loc să-i răspundă, John i-a lins mâna.

Cail a zâmbit.

– Ți-e foame? Hai să intrăm în casă.

Apartamentul pe care-l închiriasese fusese cândva o serie de camere folosite de argații de la grajdurile fostului palat. Se ajungea acolo urcând o scară interioară pe care o împărțea cu alți chiriași și care se termina cu o terasă. Trebuia să plătească în plus ca s-o folosească, dar merita. După ce o împrejmuise cu o balustradă din lemn, în care își făcuseră cuib albinele, plantase un *Banksiae lutea*. În doi ani planta cu ramurile lungi, fără spini ocupase tot spațiul, acoperind zăbrelele și protejând mediul. Înflorea doar o dată pe an, iar buchetele de flori mici și parfumate se ofileau după câteva săptămâni. Cail cultiva într-o zonă ferită trandafiri speciali: mamele, adică plantele pe care apoi le folosea în munca lui. Într-o seră mică din nailon, în mijlocul terasei, erau hibrizii tineri pe care se baza pentru a găsi noi varietăți de trandafiri. În jur totul era organizat și ținut în ordine perfectă: ustensile, sol, îngrășământ. Lângă intrarea în apartament era cușca lui John.

Cail a intrat în casă cu câinele lângă el, a aprins lumina și s-a dus în bucătărie. A tăiat niște legume, pe care le-a pus într-o cratiță cu ulei de măsline, și apoi a adăugat un cățel de usturoi și câteva foi de busuioc.

A ales un CD pe care l-a scos cu grijă din carcasă și l-a pus în aparat.

John se făcuse covrig pe covorul din camera de zi și moțăia leneș, cu un ochi deschis cu care îl observa pe Cail. Când a ieșit pe terasă, după ce trebăluise prin bucătărie și pusese vasele în mașină, bărbatul s-a

dus după el până la intrare, apoi s-a oprit.

Aerul era rece și înțepător. Norii se împrăștiaseră și lăsaseră câteva stele să strălucească. Se tot uita la ele, în timp ce pianul lui Ludovico Einaudi îi îndulcea gândurile. A rămas așa câteva minute, apoi s-a hotărât că merita, totuși, osteneala. S-a întors înăuntru și a ieșit din nou pe terasă cu un cilindru metalic, lung. L-a pus pe un suport și l-a reglat. Peste puțin timp, stând aplecat asupra telescopului, lumea lui se îndepărta, se întuneca și devenea, în mod paradoxal, strălucitoare.

– Ai găsit de toate? Cumpărăturile? Așternutul? Ai dormit bine?

– Da, am avut un somn liniștit. Am găsit tot și am dormit ca o valiză în gară. Dar spune-mi un pic despre blocul ăsta... cât de vechi e?

Monique a oftat.

– E vechi, tare vechi. Cred că are două sau trei secole. A fost al unui nobil care și-a pierdut capul.

– După o femeie?

– Nu, la ghilotină.

Elena s-a înfiorat.

– Nu-i amuzant!

– Nici n-am vrut asta. Așa s-a întâmplat, nu e vina mea! N-aș ști să-ți zic mai mult... e liber de câteva luni, iar apartamentele stăpânilor erau într-o altă aripă a clădirii. Nu e nicio fantomă rătăcită în partea aia, crede-mă.

– De asta plătești chirie în loc să stai la tine? Încă ți-e frică de fantome?

Monique a pufnit.

– Nu fi proastă! Nu-mi place atmosfera, atâta tot. Și după ce te acomodezi o să căutăm ceva mai bun.

– Nu. Chiar îmi place aici. Momentan zic să lași lucrurile așa cum sunt. Să ne prefacem că mi-am luat o vacanță. N-am chef să fac planuri pe termen lung. Monie, dacă-mi găsesc de lucru, poate rămân la Paris. Dacă nu, mă întorc la Florența.

S-a lăsat tăcere. Monique încă nu avea vești concrete. Philippe nu-i spusese nimic despre recrutarea de personal și nu voia să îl sune pe Jacques. Era sigură că îi va găsi Elenei, mai devreme sau mai târziu, un loc de muncă decent cu ajutorul relațiilor ei, dar asta nu era suficient. Monique sperase atâta vreme să fie ca Elena și nu voia ca talentul prietenei sale să se irosească. Narcissus era locul ideal. Trebuia să găsească o cale să-l convingă pe Jacques.

A oftat lung, apoi a încuviințat.

– OK, relaxează-te. Vin la tine mai pe seară. Ce spui? Pe la șapte?

Elena s-a întins, încă înfășurată în plapuma cu pene de gâscă.

– La șapte e super.

– De ce nu ieși un pic? În Marais găsești de toate. Du-te pe rue des Rosiers, ia-ți ceva la prânz și mănâncă pe stradă, o să vezi că are alt gust.

Elena s-a gândit puțin, apoi a acceptat.

– OK, așa o să fac. Azi sunt turistă, i-a răspuns, observând lumina slabă a dimineții intrând pe ferestrele fără perdele. Atunci, ne vedem la șapte. Să ai o zi bună!

A închis mobilul și s-a așezat în capul oaselor. O crampă la stomac a făcut-o brusc să geamă. Și-a dus mâna la gură, apoi s-a dat repede jos din pat. A rămas în genunchi în fața toaletei chiar și după ce i-a trecut

greața. Apoi și-a dat cu apă pe față și s-a târât sub duș.

– Ce naiba mi se întâmplă? a gemut ea.

Poate că stătuse prea mult în frig seara trecută. Avea stomacul praf. Greața îi trecuse, dar crampele care îi săgetau stomacul erau violente, de parcă n-ar mai fi mâncat de zile întregi.

A deschis robinetul și s-a băgat sub jetul de apă caldă. După zece minute, în timp ce își usca părul, s-a hotărât să iasă totuși din casă. Putea să ia prânzul într-unul din bistrourile pe care le văzuse în treacăt seara trecută. Apoi va cumpăra niște aspirine sau ceva de genul acesta. A ales o pereche de blugi comozi, o cămașă albă, din pânză, și un pulover roșu. Și-a lăsat părul pe spate, și-a dat cu puțină cremă hidratantă și puțin rimel. Apoi s-a hotărât să-și dea și cu puțin ruj.

– Pentru Paris, și-a zis în oglindă.

Și-a luat geanta și a coborât. Trecând prin salon spre ușă, își imagina cum putea să arate totul. Și era mirată. Gândea ca o persoană care voia să rămână, să planifice și să creeze. Era o senzație ciudată, chiar entuziasm.

– Nu-ți face planuri pe termen lung! Nu e bine deloc, s-a certat ea singură și a închis ușa.

Intrarea în bloc i se părea ca multe altele în lumina zilei. Poate doar un pic mai întunecată. Singura fereastră era ascunsă de ramurile dese ale unei plante. Tavanul era cu boltă. A ajuns la ușa de la intrare și, când s-a deschis fără probleme, s-a încruntat. Se îndoia că îi crescuseră puterile în timpul nopții: balamalele fuseseră unse.

– La opt dimineața? se întreba. Ce ciudat! Ce serviciu de reparație eficace!

Era cât pe ce să iasă, când i-a trecut prin minte un gând. A întins mâna și a apăsător pe întrerupător. S-a aprins o lumină albă. S-a uitat la ea o clipă, apoi a stins-o. În timp ce ieșea, pe chip i s-a așternut un zâmbet. El făcuse toate astea. Nu era absolut sigură, dar ar fi pariat că el a fost.

Afară, i se părea că s-a întors în timp. O grădină italienească ocupa partea centrală a curții mari, împărțită în ronduri colorate. Apa de ploaie strânsă pe frunzele copacilor picura pe copiii care se alergau pe cărările creației aceleia ciudate. S-a tot uitat în jur cu un amestec de fericire și stupoare. Dacă n-ar fi fost uși cu numere diferite, ar fi crezut că e la curtea unui castel.

S-a oprit câteva minute să se uite la copii, nu se grăbea deloc, ignorând voit privirile curioase ale câtorva femei care vorbeau între ele. Se părea că devenise subiectul discuțiilor de dimineață. Și, dacă înainte asta ar fi făcut-o să se rușineze, acum nici că-i păsa.

Acum cerul era limpede și se vedeau petice de un albastru cobalt printre rândurile ordonate de acoperișuri. Aer rece, mirosul unei dimineți ce tocmai începea, biscuiți, pâine abia scoasă din cuptor, cafea. Îi era foame.

S-a oprit într-un bar la capătul rue des Rosiers și a mâncat ceva cu poftă. După ce a plătit, i-a venit să râdă când și-a dat seama că Antoine, proprietarul, era de fapt un anume Antonio Grassi, care se născuse și trăise la Napoli până în urmă cu doar câteva luni.

– Vă mai așteptăm, doamnă. Cappuccino mai bun ca ăsta nu face nimeni la Paris.

S-a plimbat pe străzile din cartier, atentă să nu se îndepărteze prea mult, rătăcindu-se și apoi căutând drumul. Era minunat să hoinărești fără țintă, fără program, fără să anunți pe cineva sau să ții cont de cineva. Se simțea liberă, extrem de liberă. Putea să facă orice voia,

putea să se oprească, să se uite la cer, la apă sau în vitrine, după placul inimii. Nimeni n-ar judeca-o, nimeni n-o cunoștea. Era ca și cum cineva ar fi slăbit strânsoarea de la frâiele vieții ei.

Era prima dată când nu se simțea prost că e singură. Și-a dat seama că disperarea de a avea pe cineva lângă ea nu mai era o necesitate, nici măcar o nevoie.

Era prima dată în viața ei când se simțea bine cu ea însăși.

8.

Trandafir. Esență greu de obținut, dulce, ușoară, este simbolul iubirii, al sentimentelor, al emoțiilor. Favorizează inițiativa personală și artele. Bonjour, ma chérie. Am citit CV-ul prietenei tale. Vorbim la cină, dacă tot mai vrei să o propui pentru postul tău. Nu-ți ascund că sunt interesat, dar nu uita că Narcissus nu e birou de ocupare a forței de muncă. Va trebui să mă convingi. Pregătește-te.

Monique asculta a treia oară mesajul pe care Jacques i-l lăsase pe robot. Furia i se ridica în valuri, fierbea, se liniștea, apoi o lua de la capăt.

Jacques va trimite mașina s-o ia pe seară. Fusesse convocată... Cum de îndrăznește să o trateze așa?

A inspirat și a expirat, apoi și-a luat geanta și a ieșit.

Cu siguranță că îl va convinge, asta era clar. Și încă cum!

– Ești gata? Te scot în oraș. Vreau să-ți prezint pe cineva, i-a spus Monique când a intrat în apartament.

– Credeam c-o să fim doar noi două, i-a răspuns ea și a îmbrățișat-o. Mi se pare mie sau ești prost dispusă?

Monique se uita fix la ea.

– Scuză-mă. Nu e vina ta, numai că îmi vine să omor pe cineva din cauza lui Jacques. Știu că ți-am promis o seară între fete, dar e vorba de serviciul tău.

Elena i-a susținut privirea prietenei sale.

– Nu sunt foarte sigură că e o idee bună să-ți strângi șeful cu ușa – fostul tău șef, ca să fiu mai precisă – ca să mă angajeze. Mai ales că relația voastră s-a cam răcit.

– De când ai devenit așa de... perspicace?

Elena avea o altă idee în minte, alta decât ce voia să îi spună lui Monique. A ignorat provocarea și s-a hotărât să-și întărească poziția.

– Nu mă înțelege greșit! Îți sunt foarte recunoscătoare pentru tot ce faci pentru mine, dar sunt sigură că aș putea să-mi găsesc de lucru pe cont propriu.

– N-am susținut niciodată contrariul, a precizat Monique supărată. Ideea e că ai un mare talent și nu cred că ai face o alegere excelentă dacă te-ai închide într-o bucătărie ca să ajungi ajutor de bucătar.

– Și de unde știi că asta vreau? i-a întors-o Elena cu asprime.

Și-a dat seama că era mai dură decât intenționase. Apoi s-a lăsat o tăcere stânjenitoare.

– De ce ne certăm? a întrebat-o deodată Monique.

Elena a oftat.

– Habar n-am, dar nu-i o idee bună să vorbim aici, la intrare. Așa că vino înăuntru, să ne certăm mai bine, i-a spus și a închis ușa.

Monique a râs, apoi a strâns-o din nou în brațe.

– Iartă-mă, scumpo! Chiar sunt prost dispusă. Dar să știi că am un plan.

Fața i s-a luminat, iar Elena gemea în sinea ei.

– Nu-mi spune! a murmurat. Aproape că mi-e frică să aud ce ai de gând.

– Prostii! Ascultă-mă... parfumul pe care l-ai ales l-a făcut curios la culme și te vrea în echipa lui, chiar dacă mai bine ar muri decât să recunoască. Trebuie să muncești, dar nu ca să supraviețuiești, ci pentru viitor. Gândește-te că poți să ai un magazin numai al tău, unde tu să decizi tot, de la amplasarea mobilierului la relația cu clienții. Modern și luminos, așa cum vrei. Și o să capeți experiență la Narcissus. Succesul e garantat.

Elena îi asculta în tăcere discursul.

– Monie, nu sunt proastă și poate că ideea de a lucra în magazinul ăla m-a îndemnat să vin la Paris, dar nu pot să te las să faci compromisuri cu tipul ăla. Ai înțeles?

Monique a dat din umeri.

– N-o să fie nevoie. Te iau cu mine în seara asta și el o să-și dea seama că ar fi nebun dacă te-ar lăsa să pleci.

Părea ușor, dacă te luai după ea, dar Elena trecuse prin multe în ultima vreme. Entuziasmul ei nu o convingea deloc. Din ce îi povestise, Jacques era uns cu toate alifiile. Nu s-ar lăsa manipulat. A clătinat din cap.

– Ar fi trebuit să mă gândesc că va fi mai complicat decât am crezut. Poate cauți altceva în altă parte. N-o fi Narcissus singura parfumerie din Paris, nu?

Nu voia să se lase păgubașă, dar nici s-o pună pe Monie într-o situație neplăcută.

– Nu, dar e ce-ți trebuie. Narcissus creează, Elena, nu se limitează să vândă ceva de duzină. Tu știi ce caută Jacques și el are tot ce-ți trebuie.

– Nu știu ce să zic...

Monique ajunsese la limita răbdării. A început să se plimbe nervoasă de colo până colo, căutând cuvintele potrivite care să o convingă pe Elena să-i dea dreptate. Apoi și-a trecut mâinile prin păr și tot ce ținuse camuflat în anii aceia a izbucnit violent la suprafață.

– Oare e posibil să nu pricepi? Aș da orice ca să fiu ca tine! Dar nu am darul tău! Trebuie să mă acomodez, să mă mulțumesc cu mediocritatea mea. Nu poți să dai la o parte ce știi. Eu aș face orice ca să fiu ca tine!

Elena a făcut ochii mari.

– Ia zi-mi, ce-ai băut? Ce impresie ți-ai făcut, dacă spui așa niște prostii? Ești oarbă? Te-ai uitat bine la mine? Asta, fără să mai punem la socoteală că poate ești amnezică. Ai uitat că acum câteva săptămâni m-ai adunat de pe jos și mi-ai oferit o nouă viață la Paris?

Acum era furioasă la culme.

Monique nu o mai văzuse atât de vie de multă vreme, așa că rămase șocată.

– N-are legătură. Aveai nevoie să schimbi un pic atmosfera, atâta tot. Și tu ai fi făcut la fel pentru mine.

– Nu-mi vine să cred! i-a întors-o Elena, ridicându-și privirea la cer.

Apoi i-a luat o mână și i-a strâns-o într-ale ei.

– Sunt lucruri pe care trebuie să le fac pentru mine însămi, de capul meu. Monie, nu te pot lăsa să porți tu băătăliile mele, ai înțeles? i-a spus ea cu blândețe, după o tăcere îndelungată.

– Dar nu asta vreau. Elena, nu mă înțelege greșit! Narcissus e un mediu competitiv, va trebui să duci o luptă acerbă pentru tot ce o să obții. Chiar dacă Jacques va fi nevoit să te angajeze, tu va trebui să dai totul ca să-ți păstrezi slujba.

Se uitau fix una la alta. Chiar dacă obține postul, totul va depinde de ea, de voința ei. De cât de mult crede în ideea ei. Cu o lună în urmă i s-ar fi părut de neconceput, însă acum i se părea că-și dorește asta. Ce ciudată e viața, s-a gândit.

– Dacă lași să-ți scape ocazia asta printre degete, faci o mare greșală, a încolțit-o Monique.

Era adevărat. Amândouă știau. Însă era greu să și recunoască. Prea multe emoții la un loc, prea multe lucruri de reanalizat.

Monique a oftat, apoi s-a hotărât să o lase moartă măcar acum.

Trebuia să cadă la pace pentru că răbufniseră un pic amândouă.

– Apartamentul ăsta e oribil, *maman* ar trebui să-l vândă, a spus ea uitându-se în jur.

– Mie-mi place. Știi că fereastra și ușa care dau la stradă au bare și un lanț enorm? Ca și cum cineva ar fi vrut să țină lumea întreagă la distanță.

Monique s-a întors, a deschis gura să răspundă, apoi a scuturat din cap și s-a dus spre bucătărie.

– Ai adus parfumurile alea pe care le-ai găsit în biroul bunicii? a întrebat-o pe când atingea un buchet de lalele pe care Elena le cumpărase de la piață. E incredibil ce minuni pot face niște flori și o față de masă! a șoptit.

Bucătăria era aceeași, dar Elena o curățase zdravăn și pusese câteva bibelouri pe care sigur le găsisese în cămară.

– Da, am adus și jurnalul lui Beatrice.

Monique a făcut ochii mari.

– Pe bune? Super! Poți să faci o grămadă de bani. Ți dai seama ce-ar însemna să aduci la viață parfumuri vechi de secole? Vei avea o gamă unică și absolut autentică. Nimeni n-o să poată să-ți facă concurență.

– N-aș zice. Gusturile de-atunci erau altele. Cam ca parfumurile din anii '60. Cine și-ar mai da azi cu ele?

– Foarte multă lume, i-a răspuns Monique, care continua să se uite curioasă în jur. Chanel No. 5 e din 1921.

– Dar vorbim de o invenție epocală, a protestat Elena. Aldehida s-a folosit pentru prima oară ca să potențeze un parfum. Încă e clasic. Nimeni n-ar putea să spună că e învechit.

– Atunci, ce zici de Shalimar sau de Mitsouko de la Guerlain? Știi mai bine ca mine cât de la modă sunt. Până la urmă, de tine depinde să reînnoiești compozițiile. Crezi că o să fie greu?

Nu, nu era. Deși Monique adusesese vorba de asta, Elena începuse să se gândească de când era la Florența la posibilele variante de parfumuri create de femeile din familia Rossini, iar ideea de a redeschide afacerea nu i se mai păruse așa de neplăcută, ca o datorie. Cu siguranță avea să schimbe parfumurile. Nu știa cum și cât să le schimbe. Încă era ceva nedefinit. Dar totul începea să fie o provocare.

– Cu cât parfumurile sunt mai deosebite și greu de reprodus, cu atât lumea le va dori mai mult. Și va fi dispusă să dea și o căruță de bani pe ele.

– Ești sigură? Nu știu ce să zic, a murmurat Elena căzută pe gânduri.

– Eu sunt convinsă. Oricum, jurnalul are o valoare inestimabilă, atât din punct de vedere istoric, cât și profesional. Îți vei rezolva toate problemele.

Era adevărat. Formulele acelea valorau, fără îndoială, o grămadă de bani. Erau prețioase, erau moștenirea ei.

Elena și-a simțit dintr-odată gura iască.

– Când eram împreună, Matteo voia să vând casa. Dar n-am fost niciodată de acord. A făcut o pauză și s-a așezat. Monie, nu vreau să vând, i-a spus uitându-se fix la ea. Nu știu de ce dintr-odată viața mea e cu susu-n jos și nici de ce ceea ce mi-am dorit să fac de ani buni, și anume să scap de parfumuri, de femeile Rossini și de obsesiile lor, acum nu mi se mai pare așa de limpede. Știu doar că așa e.

Monique părea să se gândească la ce spusese Elena, a dat din cap că da.

– Cred că e normal să ții la moștenirea ta, la propriul trecut. Uită-te la mama mea. A urât locul ăsta din tot sufletul, și acum nu se mai poate despărți de el. Unor oameni pare să nu le pese de ce au, ba chiar parcă detestă ce au. Apoi se schimbă ceva. La urma urmei, viața e o chestiune de perspectivă.

La o femeie hotărâtă ca Monique părea o contradicție să fie capabilă să asculte. În schimb, Elenei îi plăcuse mereu acea fațetă a caracterului prietenei sale. Se simțise mereu în largul ei. Deși părea agresivă, Monie știa când să se oprească și să lase în pace omul care voia să se exprime.

– Mă tem că e ceva mai complicat, a șoptit Elena, întinzându-și brațele pe masă. Apoi s-a ridicat în picioare. Nici măcar nu te-am servit cu ceva. Ți fac puțin ceai?

Monique a scuturat din cap.

– Așază-te și termină de vorbit.

Elena a devenit brusc agitată, dar s-a supus oftând. Poate că, dacă vorbea, reușea să ordoneze haosul din cap.

– Nu voiam să mă fac parfumieră și știi prea bine! a exclamat la scurt timp și s-a uitat urât la ea, cu buzele tremurând. Pentru mine, faptul că femeile din familia Rossini au tot căutat nenorocitul ăla de Parfum Perfect și parfumul în general au fost mereu un motiv de suferință. Și acum mi se pare că tulburarea, furia pe care o aveam în mine a dispărut. Te-ai prins? N-are sens, parcă sunt o ființă care nu știe ce vrea.

Indignarea Elenei era așa de evidentă, așa de adâncă și fără logică, încât Monique a zâmbit.

– Nici tu nu crezi ce spui. Am mai discutat de multe ori. Problema ta nu sunt parfumurile, ci obsesia femeilor care nu aveau nimic altceva în viață și care au decis să umple golul ăla cu ce credeau că o să le aducă prestigiu și bogăție. Ele au greșit, nu parfumurile. Tu ai moștenit un dar deosebit, dar nu neapărat și blestemul lor.

Elena a scuturat din cap.

– Nu-i așa de simplu. Știi că primul lucru care mă izbește la o persoană pe care o întâlnesc e mirosul, nu? Ți dai seama? Ce-mi tot îndrugi de sentimente? Ți se pare normal să plângi din cauza armoniei unui buchet sau să nu ai liniște până nu identifici fiecare element dintr-un *mélange*? Să-i dai cu orice preț o culoare, să-l asculți în timp

ce-ți vorbește prin esența lui? Monique, mi se pare că sunt o țăcănită nefericită.

– Țăcănită... În ochii oamenilor obișnuiți, nu? Dar nu uita că puțini au sensibilitatea ta și capacitățile tale olfactive. Și mai puțini au avut privilegiul să fie inițiați în arta parfumeriei, cum se făcea la un moment dat: cu mintea, inima și cu tot sufletul. Nu poți să bagi un pătrat în cerc. De ce nu lași lucrurile să se întâmple? Ascultă-ți sentimentele fără să-ți pese de alții. Ce înseamnă ceilalți pentru tine?

Da, cine erau ceilalți? Bunica ei, care o iubise pentru poziția pe care avea să o obțină într-o bună zi. Mama ei, care o părăsise ca să-și trăiască viața cu un bărbat care nu putea s-o sufere. Matteo și minciunile lui. Și-a dus o mână la ochi, parcă vrând să alunge orice urmă de oboseală și, după o clipă de tăcere, a căutat privirea prietenei sale.

– Am visat magazinul, a șoptit ea deodată. Era chiar aici, la etajul de sub mine. Și era superb, vopsit în tonuri de crem și trandafiriu. Mic, cu balcon din lemn și sticlă, cu o masă unde să stai la taclale, o canapea și niște lămpi.

Monique a zâmbit. Nici într-o mie de ani nu i se părea încântător locul ăla. Jasmine nu îi spusese multe despre copilăria ei, dar simțea că mama ei fusese tare nefericită, ceea ce pentru ea era de ajuns.

– Deci să facem primul pas ca să-ți îndeplinești visele, Elena.

Cu siguranță nu era Ritz, căci niciun restaurant nu era la înălțimea celui la care Jacques rezervase o masă, pentru că „Jules Verne” se afla în Turnul Eiffel.

Ajungând sub turn, Elena se uita în jur, dornică să vadă cât mai multe detalii, mergea încet, încercând să nu piardă prea multe din vedere, dar era greu. Sunete, imagini, lumini și parfumuri. Era un întreg

extraordinar și voia să vadă tot, căutând printre parfumuri amănuntele care în trecut îi creaseră disconfort și suferință, dar care acum îi completeau percepția asupra lucrurilor care o înconjurau. Și era într-adevăr o senzație ciudată, pentru că ea cunoștea Parisul, fusese acolo în copilărie, cu mama ei. Doar că acum i se părea un alt oraș.

– Doamne sfinte, Elena! Îți promit că te duc altă dată să admiri panorama, dar acum trebuie să mergem.

– Dar cum să fac abstracție de toate frumusețile astea?

Monique nu i-a răspuns, ci a luat-o de mână și a târât-o în spate. Și nici după aceea nu i-a dat drumul, ca nu cumva să-i vină să urce pe scări. Toate treptele alea! Nu, nici nu se punea problema. N-avea niciun chef să dea încălzită ochii cu Jacques. I-ar fi luat câteva ore bune să-și revină. Se îmbrăcase și se machiase cu grijă, pentru că voia să-l lase cu gura căscată în seara asta. Nu îi va lăsa nicio porțiță deschisă. Poate avea inima frântă, dar asta era doar problema ei. Jacques nu trebuia să știe nimic. Și, când l-a văzut, a făcut un efort să zâmbească.

– Uite-l. Stă la masa din colț.

Elena s-a uitat într-acolo și a văzut un bărbat elegant, care admira peisajul.

– E foarte atrăgător.

– Așa sunt și anumiți șerpi.

– Auzi? Nu mi se pare că a făcut rezervarea pentru trei, i-a răspuns Elena, abținându-se să nu zâmbească. Mai bine plec.

– Să nu care cumva să te miști de aici! a amenințat-o Monique. Totul a început la Florența, cu parfumul ăla pe care l-ai ales pentru el. Ei bine, el a primit ce și-a dorit și acum tu o să ai postul care ți se cuvine.

Afaceri, Elena, și nimic mai mult.

Ca să fim sinceri, Elena nu era prea convinsă de validitatea raționamentului. Dar era curioasă să vadă cum se va încheia aventura, deși era aproape sigură că la sfârșitul serii lui Jacques îi va părea rău de mai multe lucruri. Monique avea mâinile făcute pumn și tremura de furie.

– Îl mai iubești?

Întrebarea i-a înflorit pe buze înainte să se gândească la ea. Nu era doar curioasă, ci voia să înțeleagă. Ea nu mai simțea nimic pentru Matteo, de exemplu. Iar asta o nedumerea teribil.

Monique îl tot ațintea pe Jacques cu privirea.

– Da, dar nu vreau. E ca un blestem! Aș vrea să nu-l iubesc, aș vrea să dispară din viața mea. Și, când nu-l văd, aș vrea să fie acolo să mă îmbrățișeze. Credeai că ești singura nebună de pe pământ? Bine ai venit, scumpo! Mă lași pe mine să conduc discuția, da?

Nu că nu și-ar fi dorit, dar...

– În niciun caz. Dacă rămân, fac cum vreau.

Nu i-a mai zis nimic. Nu mai era nevoie. Privirea hotărâtă a convins-o pe Monique să nu exagereze și să-i lase un pic de spațiu de care avea nevoie. Era sub presiune, deși zâmbea și făcea orice cu dragă inimă. Era palidă, iar cearcănele erau rezultatul nopților albe de singurătate. Elena se căuta pe ea însăși și ardea etapele.

Monique s-a uitat în jos, a suspinat și a fost de acord.

– Bine, dar o să fiu oricum lângă tine, da?

– Desigur, însă eu o să discut cu el.

Era important pentru Elena, era foarte important ca ea să poarte

discuția cu Jacques Montier. Simțea nevoia de un spațiu, de a lua frâiele în mâini. Prea mult timp rămăsese pe margine, observând și lăsându-i pe alții să hotărască în locul ei. Iar rezultatul nu-i plăcea, chiar n-o încânta deloc. Poate era conștientă de cât de necugetat fusese să se comporte așa sau poate că singurătatea în care trăise în ultimele săptămâni îi dăduse puterea de a acționa. Oricum, se hotărâse că trebuie să se schimbe și asta însemna să-și negocieze propriul viitor. Se pregătea să adauge ceva, dar Jacques le văzuse și venise la ele.

– Bună seara, Monique. Îmi închipui că prietena ta e Elena Rossini.

– Da, am venit pregătită, după cum vezi. Intenționei să-i propui să lucreze pentru tine când mi-ai lăsat mesajul ăla, nu?

Elena a făcut ochii mari și și-a dus o mână la gură, înăbușindu-și râsul tușind. Monique fusese dură ca o lamă de cuțit. Era un eufemism să zici că era furioasă pe el.

Jacques s-a uitat urât cu o fracțiune de secundă mai mult decât era nevoie, apoi a zâmbit.

– Desigur. Mă bucur să vă cunosc, *mademoiselle*. Parfumul pe care Monique l-a adus de la Florența e foarte interesant. Vă felicit pentru alegerea făcută! Am decis să-l comercializăm aici, la noi.

A luat-o de mână și a ținut-o între ale lui câteva clipe.

– Ce bine! a răspuns Elena zâmbind, puțin nesigură pe ea. Nu se așteptase să fie așa amabil. Jacques știa să se poarte cu femeile.

În timp ce le conducea la masa pe care un chelner se grăbise să mai pună un tacâm, Elena începea să înțeleagă de ce era subjugată Monique de relația aia. Jacques Montier emana o energie și o siguranță de sine care ar fi intimidat pe oricine. O femeie s-ar fi simțit ocrotită de felul lui de a fi. Sau sufocată.

S-a dat înapoi instinctiv, evitând să-l atingă chiar și atunci când i-a tras încet scaunul ca să o ajute să se așeze. Și apoi i-a simțit mirosul furiei. Era acru și bine ascuns sub aroma delicată de lemn de stejar – nota de bază a parfumului cu care-și dăduse. Și a mai simțit respect, poate puțină curiozitate. Mirosea înțepător și blând a rășină. Elena s-a întrebat dacă și Monique simțise mirosul, atât de tare și de neplăcut era. Apoi a urmărit privirea bărbatului și a văzut că se uita fix la prietena ei. S-a gândit că mai aveau multe să-și spună.

– Parfumul pe care l-ați ales e exact ce căutam, *mademoiselle* Rossini, a reluat Jacques, după ce a făcut semn să li se aducă meniul. Ați făcut studii de specialitate sau a fost vorba de o intuiție fericită? a continuat el pe același ton blând.

Se uita insistent la ea și o scruta cu răceală.

Elena făcea eforturi să-i susțină privirea sfredelitoare. Nu voia deloc să se lase intimidată. Inima îi bătea cu putere și simțea că e în plus. Tensiunea dintre Jacques și Monique parcă plutea în aer.

Și-a dres vocea și a început să-l lămurească.

– Intuiție... nu. Nu e vorba de asta.

Dar, înainte să-i poată explica mai bine, Jacques vorbi din nou.

– Amestecul e bine calibrat, n-are nicio notă stridentă, ci are o armonie primitoare. Și totuși, în compoziție e ceva înțepător.

De data asta îi vorbea pe un ton dur, iar cuvintele și le alegea cu grijă.

– Îți trebuie cunoștințe de specialitate pentru a alege un asemenea *mélange*. *Mademoiselle*, hai să trecem la subiect. Care sunt competențele dumneavoastră?

Întrebarea a rămas un pic suspendată între ei. De fapt, Jacques voia să știe altceva sau mai degrabă să stabilească. Elena și-a tradus în sinea ei

ce o întrebase el: „De ce aş vrea să vă angajez în magazinul meu?” Nu o spusese pe şleau, asta nu. Dar tonul dispreţuitor şi felul în care se uita la ea făceau cât o mie de cuvinte. Alterna politeţea cu nişte săgeţi deloc drăguţe. De fapt, jucau o partidă de şah. Iar Elena bănuia că Jacques nu voia neapărat să o bată pe ea.

În spatele bărbatului, noaptea pariziană parcă exploda în culori. Elena le urmărea cu privirea, gândindu-se ce să spună. Nu era uşor să participe la conversaţie. Se simţea nelalocul ei. Tentaţia de a se ridica de la masă, de a-i spune să se ducă naibii şi de a pleca era foarte puternică. Dar nu putea s-o facă. Nici măcar nu voia. A renunţa nu era o alegere pe care s-o ia în considerare. A tras adânc aer în piept. Monie ascultase ce-i spusese şi stătea tăcută, uitându-se la vasele din porţelan de pe faţa de masă albă şi brodată.

Nu avea nevoie de ajutorul ei, s-a gândit Elena. Nu îi trebuia ajutorul nimănui. A făcut un efort să stea liniştită, pe chip având un surâs de complezenţă. S-a concentrat din nou asupra lui Jacques şi s-a uitat fix la el.

– Ştiu fiecare tehnică de extracţie, de la cele mai vechi la cele moderne. Ştiu să compun parfumuri, creme, săpunuri pentru oameni sau pentru mediu. Şi n-am învăţat doar din cărţi, ci lucrând pur şi simplu. Separarea, purificarea, recombinarea şi fixarea nu sunt abilităţi comune în parfumeria modernă, dar eu pot s-o duc la bun sfârşit pe fiecare, pentru că asta am făcut de când eram suficient de mare să ţin în mână un alambic. Şi asta înseamnă să şi cunoşti la perfecţie distilarea şi tehnicile *enfleurage*.

– În regulă. Ce puteţi să-mi spuneţi de *Peau d’Espagne*?

Elena şi-a umezit buzele şi apoi a răspuns.

– E un parfum complex din secolul al XVI-lea. Neroli, trandafir,

santal, lavandă, verbină, bergamotă, cuișoare și scorțișoară. Uneori se mai adăuga mosc. E un amestec fermecător de mirosuri, nu are niciun *brief* de bază, nicio personalitate specifică, ci multe arome scumpe la un loc.

Poate că Jacques se hotărâse datorită mândriei care se simțea în cuvintele ei sau poate că datorită tocului cui al lui Monique care îi apăsa glezna începuse să râdă, ceea ce a alungat tensiunea între ei.

– Excelent! Era răspunsul pe care îl așteptam.

Mințea și o făcea de dragul lui Monique.

Îi găsisese loc lângă el. Fața de masă lungă îi permisesse o oarecare libertate de mișcare. Ea rămăsese nemișcată, în timp ce el îi atingează un picior și apoi își plimba degetele de-a lungul tivului rochiei. Și un pic mai sus. Apoi Monique ridicase paharul plin, cu o expresie amenințătoare. Atunci încetase pentru că nu avea ce să facă. Și se hotărâse că va avea un alt prilej să o aducă la el acasă.

Nu trebuia decât să și-o apropie pe prietena ei. Și, cine știe, poate o să facă o afacere bună. Rossini părea să știe bine parfumerie. Însă la început o va pune să vândă. Era destul de drăguță, nu avea nimic special, dar, dacă își punea rochia potrivită, va face senzație. Da, s-a hotărât. O va angaja, dar nu ca parfumeră. Nu era așa de prost, încât să aibă încredere într-o străină, oricâte recomandări ar fi avut. O va angaja cu siguranță, dar numai dacă accepta condițiile lui. Iar hotărârea aceea l-a binedispus. Jocul cu Monique începea să-i placă. Va câștiga, era sigur. Orice o fi crezând ea, până la urmă tot el lua decizia finală.

După aceea cina a avut parte de o atmosferă relaxată. Jacques a arătat cât de fermecător era. Însă nu au discutat deloc subiecte importante, ci doar despre una, despre alta, ca o briză ușoară, uneori caldă, dar nu

foarte puternică.

Mai târziu, la câteva ore după ce fusese condusă acasă, Elena încă se agita în pat. Era agitată și nu-i plăcea cum se aranjaseră lucrurile. Desigur, acum avea un loc de muncă la Narcissus... dar și impresia că nu fusese meritul ei, de fapt era aproape sigură. Iar asta îi provoca neplăceri, pentru că, deși era exact ce își dorise, lucrurile nu se întâmplaseră cum își închipuise.

A umflat perna și a încercat să se pună cu burta în sus, dar neliniștea nu îi dădea pace.

Monique se ținuse de promisiune, ceea ce însă nu schimba lucrurile. Primise slujba pe tavă. Se îndoia că, dacă Montier n-ar fi fost interesat de Monie și dacă ele două n-ar fi fost prietene, el ar fi băgat-o în seamă. Și totuși, când masa luase sfârșit, era limpede ce slujbă avea în minte pentru ea. Nu era interesat de experiența ei ca parfumieră. Cel puțin nu pentru moment. Avea să o pună de probă ca simplă vânzătoare. Elenei pur și simplu i se frânse inima că trebuise să accepte așa o umilință. Și o clipă s-a gândit să refuze. Apoi întâlnise privirea lui Monique, care părea speriată. Știa cât o costase să organizeze întâlnirea. Așa că dăduse aprobator din cap și acceptase, după ce înghițise nodul ce i se pusese în gât. Nu voia să o dezamăgească. Și cel mai important era să intre la Narcissus, nu? Venise vremea să-i mai taie lui Jacques din aerul de superioritate. Însă mai trebuia să aștepte puțin.

S-a agitat, apoi s-a ridicat în capul oaselor.

La naiba! Toată viața nu făcuse altceva decât să aibă răbdare. Răbdarea îi devenise al doilea afurisit de nume. Și chiar se săturase.

Senzația neplăcută pe care o simțea în piept s-a transformat în furie. Și cum de-și permitea? Cine se credea?

Familia ei făcuse parfumuri dintotdeauna, era gata să parieze că știa mai multe decât toți angajații de la Narcissus la un loc și chiar decât Jacques.

Bunica ei l-ar fi desconsiderat și nu i-ar fi adresat o vorbă. I s-a părut că o vede când îl pune la locul lui pe bărbatul acela cu orgoliu nemăsurat și s-a simțit mai bine. Dar nu va reuși să adoarmă. Nu va dormi nici noaptea aceea. O clipă s-a gândit să aprindă lumânarea parfumată; se putea relaxa dacă pune o picătură de lavandă. Dar nu va adormi. Era prea neliniștită.

S-a ridicat din pat și s-a îmbrăcat. S-a hotărât să facă o plimbare. Noaptea era destul de caldă ca să iasă fără jachetă. Însă, odată ajunsă în curte, a încremenit de frică în întuneric. A apucat-o o spaimă teribilă. Nu din cauza întunericului. Nu de asta se temea, ci de ce va găsi după gard. Voia doar să se relaxeze, să stea undeva și să se uite la stele. Nu era tocmai bine să iasă de una singură în toiul nopții, însă voia doar să stea singură în liniște... Trebuia doar să caute o terasă sau să urce pe acoperiș și să găsească un loc ferit, unde să poată lăsa în urmă senzația neplăcută.

S-a întors. Odată intrată în scara blocului, s-a dus spre scări. Inițial nu a înțeles câte etaje erau deasupra apartamentului ei. A început să urce încet, cu privirea ațintită în față. Urcase trei rânduri de trepte, când s-a trezit în aer liber, după ce a deschis larg o ușă. În fața ei, sub un cer înstelat, era un fel de umbrar. În aer plutea un parfum puternic.

De trandafiri, cineva cultiva trandafiri.

Cum era posibil? O clipă s-a gândit că se înșală. Să fim serioși! Era octombrie și era în Marais, la zece metri înălțime. Cine putea să aibă o grădină pe acoperiș? Dar, deși rațiunea îi spunea că se înșală, nasul ei nu avea cum să greșescă. Era vorba de trandafiri-ceai, din Damasc, galici și mentă, busuioc... alte plante aromate. O grădină întreagă. De

aici simțea mirosurile distincte, care se îndepărtau și apoi se reîntâlneau, purtate de briza nocturnă. Se mișca încet, curioasă, parțial din cauza beznei, dar și pentru că se simțea ca un intrus. Armonia de arome o chema și o intriga. Pământul umed și bogat. Fructele. De mirosit și de atins. Atâtea flori, dar mai ales trandafiri.

A simțit cum vin emoțiile în val: cine se îngrijea de grădină crease un *mélange* extraordinar, ceva ce avea note de vârf, de mijloc și de bază. Un parfum complet, puternic și îmbătător. Ar fi zis că era un bărbat. Un bărbat cu simț practic, hotărât, cineva care să acționeze cu blândețe, dar și cu severitate. Și apoi și-a amintit de el...

– Cine e?

Vocea de bărbat a înlemnit-o. S-a întors, gata să fugă. Inima îi bătea tare. Apoi ceva a apucat-o de mânecă, târând-o înapoi. Era un câine! Teama i-a explodat în tot trupul. Când a simțit că animalul o mușcă de mână, a urlat.

9.

Frangipani. Extract din Plumeria. Are un miros hotărât, voluptuos, intens floral. Este esența feminității care înflorește și se deschide vieții.

– Ce naiba... John, jos! i-a poruncit Cail.

O femeie? Ce făcea aici, pe terasă, o femeie, în toiul nopții?

– Nu vă mai agitați! John n-o să vă facă nimic.

– Asta spuneți dumneavoastră.

Cu spatele la perete și cu mâinile în față, Elena încă tremura.

– Mi-e frică de câini, i-a spus ea stâlcind cuvintele.

– Asta e clar. Dar v-am zis că John n-o să vă atace. Dacă nu ați fi intrat așa în casa mea, nu v-ar fi atacat.

Asprimea cuvintelor lui n-a descurajat-o.

– Nu știam că locuiește cineva aici... voiam doar un pic de liniște. Și,

oricum, ar fi trebuit să puneți un semn afară, un clopoțel, o plăcuță, ceva de genul ăsta, a protestat.

Un nor care s-a împrăștiat deodată a dat la iveală lumina lunii. Acum îl vedea, dar nu limpede, însă suficient de bine ca să distingă anumite trăsături și privirea sfredelitoare. Părea de argint; în lumea plină de nuanțe gri, puloverul alb pe care îl purta ieșea în evidență. Părul lung i se revărsa pe umeri și o cicatrice îi brăzda obrazul.

Atunci l-a recunoscut.

– Tu ești... m-ai ajutat ieri.

Femeia cu parfumurile. Chiar și Cail o recunoscuse.

– Nimeni nu vine aici, sus. N-a trebuit să pun niciodată încuietoare.

– Știi că există un început pentru toate, nu? Oricum, că nu primești musafiri nu e un motiv suficient.

– Nu, de fapt cineva e mai curios decât alții.

Cail și-a lăsat capul într-o parte, fără să-și ia ochii de la ea.

Elena se încruntase. Nu era doar o curioasă. Venise sus dintr-un motiv foarte limpede.

– De ce ți-e frică de câini?

S-a gândit să-i răspundă ca să înțeleagă că avea motive serioase să se teamă. Apoi s-a răzgândit. Până la urmă, nu-l cunoștea și nu trebuia să-i explice nimic.

– Am fost mușcată, a răspuns ea iritată.

Bărbatul a dat din umeri.

– O spui de parcă ar fi vina mea.

Ea s-a depărtat de perete. El era la câțiva pași. Dar cât de înalt era?

Însă nu-i era teamă. Încă tremura și pentru că-și adusese aminte cum o mușcase în copilărie ciobănescul german al lui Maurice, și pentru că era frig.

Cail s-a tras deodată mai în spate. Nu mai avea brațele pe lângă corp, ci la piept, într-o poziție aproape ostilă.

Se uita la el descumpănită. Îl jignise cumva?

– Nu, nu-i vina ta. Dar nu trăiești pe munte. Mai sunt și alți chiriași. E logic ca mai devreme sau mai târziu să urce cineva.

– Doar tu ești aici.

Elena a amuțit.

– Poftim?

Cail i-a arătat ușa.

– Suntem singurii chiriași de pe scară.

– Aha.

Iată că totul începea să aibă sens.

– Oricum, trebuie să-ți pui o încuietoare.

Se tot uita la ea blând, așa cum îi vorbise, fără grabă, măsurându-și cuvintele. Elena a tras aer în piept. Parfumul lui era diferit de al ei, era un pic mai cald, un pic mai complicat. Și-a dat seama că îl trezise. Cu siguranță părea nebună de legat.

– De ce ai urcat tocmai aici?

Întrebarea directă, aproape brutală, a surprins-o. Și acum ce ar fi putut să-i răspundă?

– Voiam doar să văd cerul.

Nu știa de ce a rostit acele cuvinte. Ce-i păsa lui de rătăcirile ei, de

nevoia de a se pierde contemplând noaptea pentru a regăsi pacea eliberându-și mintea de orice gând?

Nu știa ce să facă în timp ce Cail părea cufundat în gânduri.

– Dă-mi mâna!

– De ce?

Cail i-a arătat brațul.

– Vreau să mă asigur că nu te-a mușcat rău.

Nu, nu o mușcase rău, nu avea nici măcar o zgârietură. S-a rușinat un pic. De fapt, câinele îi dăduse doar un avertisment, nu-și înfipsese colții. Poate că doar îi linsese mâna. Se simțea prost că reacționase exagerat. Câinii o speriau de moarte, chiar și cei mici.

Elena se agita speriată.

– Sper că n-o să-ți pedepsești câinele, nu? Te asigur că n-am nimic și, oricum, nu e vina lui.

– Te porți ciudat pentru o persoană care urăște câinii.

– Nu-i urăsc, i-a tăiat-o indignată, ci doar am grijă să mă țin departe de colții lor, ceea ce e cu totul altceva. Însă vezi că sunt bine... dar nu e lumină pe terasa asta?

Cail s-a crispat.

– Trebuie să fie întuneric ca să vezi stelele.

– Nu înțeleg... stelele? a șoptit nedumerită.

O clipă a crezut că nu a auzit bine.

– Da. Ai zis că vrei să te uiți la cer, iar eu am un telescop.

Era o glumă? Elena a fost tentată să refuze și să plece. Cel puțin, asta ar fi făcut o femeie sănătoasă la cap. Dar ea știa că bărbatul acesta nu îi

poate face rău, simțea.

Stelele, Doamne.... mirosea a trandafiri și avea un telescop.

– Vino! Urmează-mă! Nu e cine știe ce, dar merge ca să vezi bine Alfa Centauri, Sirius, Altair. De fapt, pe astea poți să le vezi cu ochiul liber, dar cu telescopul are alt efect.

Elena nu știa atâtea detalii, îi era suficient să se uite în noapte și să privească atent punctele de lumină de pe cerul întunecat. Sentimentul de pace venea aproape imediat și apoi era simplu să te lași în voia contemplării infinitului. Însă admirase mereu oamenii care știu cum se numesc constelațiile. Pentru ea, era de ajuns să știe că există Ursa-Mare și Ursa-Mică.

– Uită-te aici!

I-a arătat cum să facă. Era fascinată și nu reușea să-și dezlipească privirea de el. Când bărbatul s-a dat la o parte ca să-i facă loc, ea și-a plecat capul în tăcere și și-a pus ochiul în dreptul lentilei. Și parcă a intrat într-o lume de catifea neagră, unde stele uriașe sclipeau cu o lumină unică, adâncă și nemaivăzută. Inima a început să-i bată tare, în timp ce se simțea pătrunsă de o senzație ciudată, care o făcea să se simtă mică și fără importanță. În ea era un vârtej de emoții, în timp ce dâra luminoasă a Căii-Lactee strălucea așa de aproape, deși era foarte departe. A înghițit în sec și a ridicat privirea. Străinul era acolo, lângă ea. Dacă ar fi întins brațul, l-ar fi putut atinge. Și el se uita la ea, pierdut în aceeași tăcere. Dar între ei nu era nici stânjeneală, nici rușine. De puține ori se simțise în armonie cu cineva. Era ca și cum știa, ca și cum împărțea ceva. S-a aplecat din nou asupra telescopului și în penumbră și-a dat seama cât de înșelătoare pot fi stelele, mari și misterioase.

– Nu știu nici măcar cum te cheamă, i-a zis dintr-odată, ridicând

capul.

– Ce contează. Nici eu nu știu.

Așa era, dar nu părea foarte ciudat. Brusc i-a venit să râdă delicat și gingaș, apoi i-a întins mâna.

– Elena Rossini.

– Caillen McLean. Cail, dacă vrei, i-a răspuns strângându-i mâna. Ești italiancă.

Nu era o întrebare. Caillen McLean avea un fel foarte sincer, foarte direct de a fi.

– Da. Tocmai am ajuns aici. Tu?

– Eu ce?

– Locuiești de mult timp la Paris?

A scuturat din cap.

– În decembrie se fac cinci ani.

Dintr-odată i-a apărut ceva întunecat în voce. Nu era tonul. Dar era ceva real. L-a fixat cu privirea, însă era prea întuneric ca să înțeleagă ce ascundea expresia din ochii lui. Apoi s-a gândit că poate era doar obosit. Nu toți sufereau de insomnie, ca ea.

– Scuze. Uneori pierd noțiunea timpului. Cred că e mai bine să plec.

Cail nu s-a opus, ci doar s-a uitat impasibil la ea.

– Te conduc.

Un dram de dezamăgire a făcut-o să iuțească pasul. De ce se așteptase oare să-i ceară să mai rămână un pic? Era chiar ridicolă, s-a certat singură. Și apoi a întins mâinile ca să atingă ceva în întuneric. Se întâlniseră din nou în beznă.

– Mulțumesc. Ești foarte drăguț.

Înainte de a ajunge la parter, s-a oprit.

– John, câinele tău... Nu l-am mai văzut. Crezi că s-a speriat?

Cail a râs ușor.

– Nu, e doar un pic jignit. Nu-ți face griji. Poate că data viitoare vă împrieteniți.

Cu un câine? Nici într-o mie de ani! Dar nu i-a zis nimic. Până la urmă, îi plăcea cum sună „data viitoare”. Însă brusc iar s-a simțit nelalocul ei, aproape rușinată. Neîncrederea a cuprins-o și s-a grăbit să iasă.

– Nu... nu cred că e cazul. Mersi și scuze dacă ai pierdut timpul din cauza mea. Noaptea nu pot să dorm și uit de multe ori că nu e valabil pentru toți.

– Nicio problemă, i-a zis Cail încet.

– Nu uita de încuietoare.

Elena a ajuns la ușă.

– Bine.

– Noapte bună și mersi din nou, Cail.

În tăcere, a continuat să se uite spre ea chiar și după ce a închis ușa. Apoi a intrat în casă.

– Hai, John. La culcare.

La câteva zile după cina de la „Jules Verne”, Montier a rugat-o pe Monique s-o însoțească pe Elena la Narcissus.

– Ce spui dacă mergem pe jos?

– E departe tare?

Elena obosea ușor atunci și nu era dornică să facă drumuri lungi.

– O jumătate de oră, dar mergem doar pe rue de Rivoli, până la Place Vendôme, unde e parfumeria. N-o să avem timp să ne plictisim.

– OK, i-a răspuns și a închis telefonul.

Peste câteva ore, Monique o aștepta în fața intrării. Amândouă erau tensionate și gânditoare, dar s-au relaxat repede.

Rue de Rivoli era un spectacol în sine. Era plină de viață, cu magazine de orice fel și, străbătând-o cu Monique, pălăvrăgind și râzând, s-a liniștit. Tulburarea provocată de întâlnirea aceea importantă a dispărut. Și iată, în cele din urmă, parfumeria de care auzise atâtea lucruri: sub porticul impunător care înconjură piața bine-cunoscută, făcut din arcade de piatră, era o poartă din lemn masiv, între două vitrine mari, iar deasupra era scris un nume simplu, pe o plăcuță veche.

Galben. Dacă trebuia să descrie Narcissus folosind o culoare, Elena ar fi ales galbenul.

Se învârtea prin magazin, uitându-se la pereții înalți, plini de oglinzi cu rame elaborate, la *boiserie*, la tejghelele din marmură roz și la rafturile din sticlă. Erau flacoane de diverse feluri și dimensiuni, gata să fie umplute și altele deja pline cu parfumuri clasice și simple. Chiar și podeaua era din marmură roz și reflecta lumina. Totul părea să strălucească – lumină și lux din abundență. Vise, speranțe, iluzii și seducție. Toate se găseau acolo.

Însă parfumul pe care Elena îl simțea în aer nu era cel potrivit, ceva nu era în regulă. Prea bogat, prea sufocant. Era ciudat să-l simtă în

perfectiunea aia cromatică; se părea că magazinul avea un parfum al lui și nu ținea cont de exigențele oamenilor care intrau să caute ceva personal.

Aici se decisese tot. Nu era loc, totul fiind ocupat de mirosurile puternice. Nu erau sugestii, ci doar impuneri. Splendide, luxoase, dar deja hotărâtoare.

Elena a simțit o greutate apăsătoare. Era ca Jacques. Magazinul era Jacques, oglindea modul lui de viață, de abordare a oricărei situații.

Nu se mira că Monique decisese să rupă relația. Era sigură că prietena ei îl iubea, dar nu într-atât încât să i se controleze viața... nu Monique. Era un egoist sinistru și voia doar să o aibă. Jacques era un dominator în sensul cel mai profund al cuvântului.

A oftat și a regretat când a cuprins-o parfumul atât de invaziv. Nu-i era greață. Asta nu. Parcă vedea o paletă de culori prost asortate. Da, era prea mult. Cuvântul explica perfect senzația care o încerca în magazinul Narcissus. Dacă ar fi depins de ea, ar fi făcut orice ca aerul din încăpere să fie cât mai neutru. Ar fi lăsat să plutească doar o notă de bază simplă, discretă, perfectă pentru a se îmbina cu orice compoziție, de la una mai puternică la una mai delicată, fără a o acoperi niciodată. Ea le-ar fi sugerat esențe clienților și nu le-ar fi impus niciodată.

Era pe punctul de a vorbi despre asta cu Monique, când prietena ei s-a dus la un bărbat slab, foarte elegant, cu privirea ambiguă și fața descărnată. Avea o mustață subțire, neagră și strălucitoare și un zâmbet de complezență. Chiar și părul avea aceeași nuanță. Își dăduse cu un parfum dulce, aproape zaharisit, care acoperea ceva și mai înțepător. Elena și-a dat imediat seama ce era. Amoniac. S-a încruntat în fața unei asemenea ciudățenii. Dar asta nu era singura contradicție a lui Philippe. De pildă, nu i se părea deloc încântat s-o cunoască. În

privire, în expresia circumspectă, era ceva ce o tulbura. Parcă o judeca. Devenise curioasă. Îi simțea foarte clar ostilitatea și se întreba care era motivul. Nu-l mai văzuse până atunci.

Deodată bărbatul a întins mâna și a așteptat să facă și ea la fel. I-a strâns-o ușor, avea palma umedă. Elena a trebuit să se forțeze ca să-i întoarcă salutul. Abia aștepta să-și șteargă mâna de rochie.

– *Bonjour.*

Acum, că se apropiase, părea un pic mai cordial. Nici nu se mai uita așa de urât la ea. Apoi i-a zâmbit, dar Elena tot nu reușea să scape de neliniștea care o cuprinsese.

Slavă cerului că se hotărâse să se îmbrace mai stilat! s-a gândit. Ascultase sfaturile prietenei și acum purta o rochie neagră, simplă, își strânsese părul, se machiase puțin și avea pantofi cu toc. Transformarea fusese rapidă și avusese un efect plăcut. Și asta făcea parte din schimbare, nu?

Ca noul ei vecin, Cail McLean. Alături de el se simțise bine, relaxată, deși era evident că s-au rușinat amândoi. Nu-i spusese nimic lui Monique. Ar fi trebuit să-i zică, se gândea. Bărbatul era... demn de luat în seamă. Brutal cu siguranță, dar cu o blândețe care făcea parte din el, din felul său de a fi. Numai că nu era momentul potrivit să se gândească la asta... Mai avea și talentul de a se pierde în amintiri.

– Elena, ți-l prezint pe Philippe. E... omul de bază la Narcissus.

Între timp, Philippe își înclinase capul într-o parte și închise ochii, de parcă savura cuvintele lui Monique.

– Când femeile încep să-ți facă astfel de complimente, e momentul să te îngrijorezi, a spus el întorcându-se spre Elena. *Mademoiselle* îmi acordă un titlu care nu mă reprezintă. Nu sunt omul de bază, sunt

doar directorul magazinului.

Fata iar a simțit mirosul dulceag, care acum devenise înecăcios, grețos. Nu era sincer, iar falsa modestie o călca pe nervi.

– *Monsieur* Montier este omul de bază la Narcissus. Înainte de el au fost tatăl dumnealui și, la început, bunicul. Știți că asta e una dintre puținele și dintre cele mai prestigioase afaceri din domeniu care se poate lăuda cu secole de tradiție? Iar magazinul a fost mereu aici, în Place Vendôme.

Acum vorbea dintr-odată serios, plin de respect și considerație.

Philippe a intrat în trecutul lui Narcissus, enumerând clienții importanți ai parfumeriei. Cele două femei au rămas tăcute, evitând să se uite una la alta.

– *Monsieur* mi-a permis să miros parfumul pe care l-ați ales. Vă felicit, *mademoiselle*. Va fi interesant să lucrăm împreună... bănuiesc. Aveți un talent natural. Am putea chiar să spunem că aveți o sensibilitate pentru parfum. Un lucru deloc comun, trebuie să recunosc.

Își presărase discursul cu multe pauze, iar Elenei i se păruse interminabil și acum se simțea destul de agitată. Apoi s-a uitat încă o dată la ea, cu privirea lui ambiguă, înainte de a se întoarce cu fața la perete.

– Cred că sunteți la curent cu faptul că nu doar vindem parfumuri. Aici, la Narcissus, le și creăm.

A spus-o deodată, de parcă în acea clipă îi venise ideea să menționeze acest aspect.

– Evident la asta se gândesc „nasurile”. Dumneavoastră va trebui să ascultați clientul, să-i țineți minte dorința, pe care să i-o explicați parfumerului. La început vi se va părea greu, dar vă veți obișnui.

Ele se uitau mirate la el. Jacques nu îi menționase cât de pricepută e Elena. A simțit că o apucă un val de căldură care îi urcă în obraji. Proprietarul de la Narcissus fusese foarte limpede cu privire la sarcinile ei. Îi spusese că la început se va limita să vândă parfumuri. Dar de ce îi ascunsese lui Philippe talentul ei adevărat? s-a întrebat nedumerită. Și apoi a simțit în suflet un dram de orgoliu pentru cine era și pentru moștenirea ei și a cuprins-o furia. Se simțea groaznic de umilită. Ca și cum cineva s-ar fi apucat să-și bată joc de ea. Cuvintele lui Philippe au fost ca o ploaie de pietre peste ceea ce, își dădea ea seama, deveniseră visurile ei.

– O să-mi dau toată silința, i-a răspuns, întorcându-și privirea.

Philippe nu a părut să simtă că se supăraseră și a continuat să vorbească.

– E nevoie de ani de experiență, de devotament și de studiu minuțios pentru a crea un parfum.

S-a lăsat o altă pauză, urmată de data aceasta de un zâmbet răutăcios și batjocoritor.

– Mulți cred că pot să devină parfumieri pentru că au instinct și sensibilitate. Dar nu e așa. În ziua de azi apar creatori de parfumuri ca ciupercile după ploaie, ceea ce e enervant și chiar rușinos.

Vorbea pe un ton plat și monoton.

Elena a strâns din buze.

– Îmi închipui, a murmurat.

Încruntată, Monique urmărea discuția de parcă se gândea la cu totul altceva. Însă iritarea i se citea în privire.

Bărbatul a mai vorbit puțin, explicându-i Elenei ce știa la perfecție, ceea ce îi creștea exponențial iritarea pe care încerca să o țină la distanță. Oare chiar nu era în stare să înțeleagă semnalele? Nu intuise,

căci ele erau drăguțe, iar în momentul ăla trebuia să facă un efort ca să pară așa. Philippe putea fi parfumier, dar nu ar fi fost în stare să distingă un sentiment, nici dacă i-ar fi dat în cap, s-a hotărât Elena, susținându-i privirea.

– Sunt uleiuri, ape, esențe. Nu intru în amănunte, sunt procedee tehnice pe care nu trebuie să le înțelegeți acum, dar nu vă îngrijorați, dacă aveți răbdare și dorință, veți învăța.

Nu înțelegea? A înghițit în sec, dar era indignată peste măsură și o ardeau buzele să spună ceva.

Philippe nu-și dăduse seama de nimic și îi zâmbea blând, mândru de sine și părea așa de convins, că Elena nu s-a mai simțit așa de iritată. Era doar o etapă, iar ea putea s-o depășească. Era totuși locul potrivit, nu? Trebuia doar să mai aibă răbdare. Curând lui Philippe îi va părea rău de tot ce a spus.

– Nu sunt multe reguli pe care un angajat de la Narcissus trebuie să le respecte, însă trebuie urmate întocmai.

Vocea îi era dintr-odată aspră. Chiar și expresia i se schimbase. Acum parcă era o bufniță, cu ochii rotunzi și nasul ca un cioc. Și nu mai era deloc drăguț.

– Dar sunt sigur că nu veți avea niciun fel de problemă să le respectați. Se vede cu ochiul liber că sunteți o femeie inteligentă.

Cum își dădea seama? După ochi, după expresie sau după faptul că știa multe despre parfumuri? A făcut un efort să se calmeze. N-ar fi ajutat pe nimeni dacă ar fi început să urle. Deși tare ar mai fi vrut! Și-a deschis pumnul și a întins degetele, apoi a tras aer în piept. Până la urmă, nu era vina lui Philippe, și-a zis. Cu siguranță nu era vina lui că ea își lăsase în urmă viața de până atunci și acum pretindea că începe deodată una nouă. Nu putea să ardă etapele și știa prea bine. Atunci a

căutat în sinea ei dramul de răbdare pe care îl mai avea și s-a concentrat să asculte regulile.

Monique se îndepărtase. O vedea plimbându-se prin magazin absorbită și gânditoare. Când a observat că prietena ei își scoate tableta din geantă, și-a dat seama ce vrea să facă.

– E OK dacă încep imediat?

Philippe a clipit.

– Nu știu ce să zic... nu așa se face.

Dar ea nu voia să renunțe. Nu voia ca Monique să-și facă griji în continuare pentru ea. Puțina libertate care începea să crească în ea voia spațiu și independență. I-o cerea.

– N-o să vă deranjez. O să stau deoparte și doar o să observ. Așa o să-mi fie mai simplu să înțeleg cum merge vânzarea și relația pe care trebuie s-o am cu clienții, nu-i așa?

Bărbatul a dat din umeri.

– Da. De fapt, ar putea fi o idee bună. Dar vă previn că vă începe contractul de săptămâna viitoare și doar de atunci o să primiți plata convenită, care, ca să fiu sincer – a făcut o pauză, uitându-se fix la ea –, e foarte generoasă. Nimeni din Paris nu i-ar fi oferit unei vânzătoare aceleași condiții, a punctat cu un zâmbet slab.

Elena a înghițit în sec, dar nu și-a luat ochii de la el.

– Desigur, o vânzătoare.

Și-a răsfrânt buzele într-un zâmbet forțat. Te descurci, și-a zis. Înțelegerea nu era, cu siguranță, una din calitățile lui Philippe, dar putea să-l ignore. S-a străduit să pară politicoasă.

– Perfect, i-a zis. Atunci, mă duc să o salut pe Monique, dacă-mi

permiteți.

Era sigură că o să facă ulcer. Dacă nu începea să vadă lucrurile așa cum sunt, aventura se va termina înainte să înceapă. Ar fi trebuit să se întoarcă la Florența. Dar acolo nu mai era nimic pentru ea. Nu putea să redeschidă afacerea, nu avea suficienți bani, nu voia să-i vadă din nou pe Matteo sau pe prietenii lor comuni, care nici măcar nu îi dăduseră un telefon să vadă cum îi e. Voia să rămână la Paris, să se plimbe pe străzile cartierului Marais, să se ducă la Turnul Eiffel, să vadă stelele cu Cail și să miroasă trandafirii cultivați pe terasă. Voia și cu asta, basta, căci nu va renunța la gustul puținelor hotărâri pe care le luase de una singură.

Acum nu trebuia decât să dea piept cu Monique. Deși o convinsese că Narcissus e locul potrivit pentru ea, putea să parieze că, în urma comportamentului lui Philippe, cauzat de aroganța lui Jacques, se va răzgândi.

– Scumpo, nu-ți face griji! O să sun un prieten. N-o să fii nevoită să suporti umilințele astea.

Cum își închipuise Elena, fata-și făcuse deja un plan de rezervă.

– O să-ți găsesc altceva, a adăugat imediat.

Cuvintele spuse pe un ton hotărât și îngrijorat au fost ultima picătură. Furia pe care și-o înăbușise a urcat la suprafață, ca un val insuportabil de căldură. Nu era o copiliță, putea să aibă grijă de ea însăși: de ce naiba Monie nu-și dădea seama? Era gata să i-o zică pe șleau, însă a observat starea de agitație a prietenei ei. Era palidă și foarte supărată. Ochii îi străluceau și bărbatul acela o scotea din minți. Mai devreme sau mai târziu, avea să discute serios cu Jacques. Nu merita o femeie generoasă ca Monique. Elena s-a întrebat dacă nu cumva din cauza lui prietena ei avea așa puțin respect de sine și încredere în calitățile ei.

– Nu. De ce? Aici o să fie de minune, i-a răspuns.

A ignorat expresia complet uimită de pe chipul lui Monique, prefăcându-se calmă și senină.

– Tu glumești, nu? Jacques n-o să te lase în laborator. N-ai auzit ce a zis Philippe? O să vinzi parfumuri la teighea cât o să stai aici, ca o vânzătoare oarecare.

De fapt, nu spusese asta. Jacques nu avea nici cea mai vagă idee despre ce putea să facă. A dat din umeri.

– Ai ceva cu vânzătoarele oarecare? a întrebat-o zâmbind larg, hotărâtă să nu facă o tragedie.

Și, văzând că era hotărâtă să aibă ultimul cuvânt, a însoțit-o pe Monique până la intrare.

– Nu aveai o întâlnire cu Le Notre?

Monique a dat din cap că da, puțin convinsă.

– Dacă ai nevoie...

– Du-te, ți-am zis!

De data asta în vocea Elenei nu mai era deloc blândete. A lăsat-o baltă în față și s-a întors în parfumerie, respirând greu, hotărâtă să facă tot ce era nevoie pentru a-i mulțumi pe Jacques, pe Philippe și, dacă era nevoie, pe oricine altcineva. Furia era acum ca un nod care o strângea de gât. S-a chinuit să inspire ușor și, când a fost suficient de calmă, s-a dus la Philippe, s-a concentrat pe organizarea parfumeriei, a observat cu atenție așezarea parfumurilor, relația cu clienții și, la sfârșitul zilei, în timp ce se întorcea pe jos acasă, cu geaca strânsă în jurul ei, își făcuse o idee destul de clară despre ce era important și ce nu.

Era dezamăgită și neagră de supărare. O asistase pe bunica ei ani

întregi la magazin. Și putea să facă o comparație doar prin prisma a ceea ce învățase lucrând cu ea. Dar nimic din ce știa n-avea vreo legătură cu ce se întâmpla la Narcissus. Convingeau clienții, le spulberau certitudinile și îi atrăgeau cu ceea ce era de fapt o capcană olfactivă.

Dar cine să spună că nu era calea corectă? Magazinul avea succes, iar ea, în schimb, pusese lacătul, pentru că nu avea clienți nici măcar cât să acopere cheltuielile. Când Lucia se îmbolnăvisese, parcă îi căzuse cerul în cap. Bunica ei înțelesese foarte repede gravitatea bolii și insistase să rămână acasă. Nu voia nici măcar să audă de spital, cu excepția tratamentelor absolut necesare. Iar ea nu avusese încotro decât să se supună. În câteva luni Lucia fusese devastată de boală. Continuase să vorbească despre trecut, despre Beatrice, despre Parfumul Perfect, îi repetase istoria familiei lor și ceea ce înaintașele ei, femeile din neamul Rossini, reușiseră să facă. Îi spusese de mii de ore cât de important era să meargă și ea pe aceeași cale. Elena știa pe de rost povestirile, dar își ascultase cu atenție bunica, rămânând tot timpul lângă ea. Avusese foarte puțin timp să se ocupe de administrarea afacerii. Tot ce putuse să facă după moartea Luciei fusese să închidă parfumeria. Nu mai avea nici puterea, nici dorința de a continua.

Acordurile melodiei *La vie en rose* i-au întrerupt brusc șirul gândurilor. Și-a dat seama că ajunsese deja în Marais și acolo, chiar la intersecția cu rue des Rosiers, era un bătrân care vindea ziare vechi. În fiecare seară Edith Piaf cânta: *Quand il me prend dans ses bras, il me parle tout bas, je vois la vie en rose. Il me dit des mots d'amour, des mots de tous les jours...* ³

Bătrânul se încăpățâna să pună întruna discul, fie ploaie, fie soare. Gestul lui însemna regret, dezamăgire, durerea unei iubiri care se

sfârșise sau cel puțin așa îi spusese Monique când trecuseră într-o seară prin fața lui.

Elena fredonase mereu piesa, fără să se gândească la asta. Îi plăceau muzica, vocea profundă, aproape stridentă a cântăreței și parfumul altor vremuri care ieșea la iveală. Însă acum s-a uitat în ochii bătrânului fără să vadă nimic romantic, ci doar o convingere de nezdruncinat în privirea lui șireată și apoasă și un zâmbet ironic. Desigur că un bătrân putea să asculte la nesfârșit un cântec pentru că îi amintea de o relație, de o femeie, de o viață trecută. Sau putea s-o facă doar pentru a atrage turiștii, ca să-i convingă să-și deschidă buzunarele și să aducă acasă o bucată din Paris și o poveste lacrimogenă. Chiar și cei mai cinici, când se găseau în fața aceluia chioșc pitoresc strângând mâna iubitului sau a iubitei, se dădeau bătăuți și se lăsau vrăjiți de cea mai cunoscută melodie din lume, al cărei mesaj era că viața ar fi mult mai frumoasă, dacă ar fi văzută cu optimism. Deși Elenei i se părea că strategia era evidentă și fățișă, tuturor le plăcea să treacă fredonând piesa. Numai că s-a trezit stând nemișcată în fața chioșcului, pradă unei vrăji.

A trecut fără să se uite la el, aproape furioasă. A cotit la prima intersecție, îndreptându-se spre rue du Parc-Royal. Se simțea tristă și cinică. Nu-i plăcea genul ăla de exploatare a sentimentelor. Matteo a intrat în hățișul de emoții care fierbeau în ea.

Și a fost o senzație neplăcută. A respins-o. Amintirea nu-i mai făcea rău ca la început, dar nu voia să se gândească. Melancolie, asta îi trezea. Și o dorință nebună... și ei i-ar fi plăcut să vadă *la vie en rose*, nu voia să vadă șiretenia bătrânului vânzător, ci să spera că era legat de melodie din alte motive, chiar voia să creadă asta.

Apoi a început să se gândească la ce avea, și nu la ce i se întâmplase. Avea un loc de muncă, și încă unul prestigios. Un loc unde să stea,

care îi plăcea tare mult, și o posibilitate.

Până la urmă, nu era așa de rău, nu?

În timp ce intra în curte, vocea lui Piaf, care abia se auzea, continua să-și arunce vraja. *Des nuits d'amour à ne plus en finir, un grand bonheur qui prend sa place, des ennuis des chagrins, des phases, heureux, heureux à en mourir.* [4](#)

10.

Iasomie. Floare a nopții, care își împrăștie parfumul doar în zori sau la asfințit. Mirosul amețitor și cald evocă lumea magică, reduce distanța, aduce o stare de bine și fericire. Senzual, ușor adaptabil. Plăcerea e ascunsă în micile petale inocente. Să o culegi e doar începutul.

Omul de pe motocicletă înfrunta noaptea, mergând cu viteză prea mare. Drumul era întunecat, iar șoseaua aluneca din cauza ploii intense. Apoi claxonul asurzitor al camionului a sfâșiat liniștea.

Leoarcă de sudoare, Cail se agita în somn. Strângea așternutul cu degetele. Își amintea puțin din accident, dar știa prea bine senzația care îi întorcea stomacul pe dos. Alte senzații le avea în minte și în suflet. Înota înăuntru, încercând să respire, căutând cu disperare ceva care să-i dea pace, care să-l lase să se odihnească măcar atât cât era nevoie pentru a-și recupera forțele.

– Un parfum care miroase a pământ și trandafiri.

Cuvintele și-au croit drum prin straturile nebuloase ale somnului, prin întuneric și suferință. Le-a prins, ținându-le pentru el, căutând prin amintiri chipul femeii care le rostise și a început să iasă la suprafață.

S-a ridicat deodată în capul oaselor, gâfâind, cu respirația ieșindu-i printre dinți și cu gâtul arzându-i pe dinăuntru. Când privirea i s-a mai limpezit și a văzut mobila, și-a dat seama că e în pat, în Marais. Și a venit ușurarea. Fusesse doar un vis, un afurisit de vis. Starea de confuzie a început treptat să dispară. Și-a trecut mâinile peste față și a coborât din pat.

John a venit repede lângă el. A mângâiat blana animalului, apoi i-a atins capul.

– Dacă i-ai fi interzis să conducă, nu s-ar fi întâmplat nenorocirea, a șoptit.

Dar era o minciună și știa prea bine. Dacă în locul lui Juliette, iubita lui, ar fi fost el, tot ar fi făcut accident. Camionul l-ar fi luat în plin. Poate că Juliette ar fi reușit să se salveze. Gândul acela îl chinuia. Și-a atins cu vârful degetelor cicatricea care îi desfigura partea dreaptă a feței.

Când a ieșit pe terasă, era tot cu pieptul gol. Simțea aerul rece al dimineții pe piele. Odată ajuns la ușa dinspre scări, a deschis-o și a controlat închizătoarea. Trecuse pe la un lăcătuș ca să cumpere una funcțională. Îi promisesse noii vecine, s-a gândit el încruntându-se. Așa, nu o va mai găsi în casă pe nepusă masă. Nu îi displicuse, era suficient de sincer cu sine însuși ca să recunoască. Dar asta nu însemna că trebuia să devină un obicei să găsească străini prin casă. Până la urmă, îi era bine așa cum era. Singur.

Greața nu-i dădea pace. Elena a inspirat ușor briza dimineții, a mușcat

fără chef un pic dintr-un croasant și a mai așteptat câteva minute.

Insomnia, greața și oboseala o făceau să se simtă fără vlagă. În cele din urmă, menghina care îi strângea gâtul a mai slăbit și a putut să se ridice de la masă, unde luase micul dejun. I-a salutat pe Antonio și pe soția lui, a traversat strada și s-a uitat la ceas. Mergând pe jos până la magazin, s-a hotărât să-și rezerve puțin timp pentru ea. Îi prindea bine să se plimbe prin Paris. Ar fi putut să-l roage pe Cail să îi spună ce să viziteze. De fapt, ar fi putut să o roage pe Monique, iar ea ar fi însoțit-o cu siguranță. Tot mergea și se uita la clădiri. Ce frumoasă era partea aceasta a Parisului! A lăsat în urmă rue Saint-Honoré și la scurt timp admira coloana enormă din mijloc, de la Place Vendôme, apoi a luat-o pe sub portic. Când a intrat în magazin, s-a uitat în jur după Philippe.

Oare nimeni nu simțea cât de puternic și de înțepător era parfumul? A strâmbat din nas, sperând să se obișnuiască repede cu mirosul acela așa de greu. Trebuia să învețe să-l ignore.

– Ați venit, în cele din urmă, i-a spus Philippe ridicând capul de la o masă unde pusese o serie de sticlute din argint.

– Mi-ați spus să vin la nouă, i-a întors-o ea și s-a uitat la ceasul din sticlă de pe raft.

Bărbatul a fixat-o cu privirea.

– Noi ajungem cu o oră înainte de deschiderea magazinului. Nu uitați!

Însă informația o ținuse pentru el.

– Nu știam, i-a răspuns.

– Atunci, să vă informați. Am așteptări foarte mari de la angajați. Dacă vreți să rămâneți alături de noi, vă sfătuiesc să vă conformați,

mademoiselle.

A vrut să-i răspundă, dar s-a răzgândit. A înghițit răspunsul vulgar care îi stătea pe limbă și a strâns din dinți.

O femeie s-a apropiat de ei și Philippe și-a dres glasul.

– Ea e Claudine, i-a zis, prezentând-o pe doamna de cam treizeci și cinci de ani, blondă, cu o privire impasibilă.

– *Bonjour, madame*, a salutat-o Elena.

Femeia doar a dat ușor din cap. Îi zâmbea vag, imperturbabil. Elenei îi amintea de Gioconda. Nu se aștepta la pupături și îmbrățișări, ci la un semn de viață. În schimb, Claudine a rămas într-o stare catatonică activă. În acel zâmbet nu se ascundea nimic. Elena nu reușea nici măcar să simtă cu ce parfum își dăduse. Și nu că ar fi fost unul ușor sau delicat, ci pur și simplu se pierdea în cel de la Narcissus, rămânând prizonier. A încercat să se concentreze. A simțit un pic de benzoină înțepătoare și umedă, apoi tămâie, urmată de niște substanțe lemnoase și mușchi. Și ceva afumat, care echilibra parfumul într-un mod original, subliniindu-i personalitatea. Era hotărât, sclipitor, dar îndepărtat. Ca un parfum purtat în ziua precedentă. Sau înainte de duș.

Prada. Femeia își dăduse cu Benjoin de la Prada și îl acoperise cu ceva care se amestecase cu parfumul ambiental de la Narcissus, ceva ce ar fi putut paria că e din propria producție. Era ca un tablou ascuns sub un altul. Decizia i se părea ciudată. Fiecare avea dreptul să-și dea cu ce vrea, așa că de ce atâtea eforturi ca să îl ascundă? Poate că celor de la Narcissus nu le plăcea ca angajații să folosească alte parfumuri? Oare? S-a gândit că trebuia să se informeze.

– Azi veți lucra lângă ea, a continuat Philippe. Să-i urmăriți indicațiile, vă rog, a terminat și apoi, după ce a dat din cap, în chip de înțelegere

cu Claudine, a traversat magazinul, oprindu-se în fața câtorva rafturi.

În cele din urmă, statuia a prins viață, s-a întors spre Elena și s-a uitat impasibil la ea. Ochii ei albaștri cu punctișoare verzi erau reci ca gheața.

– Vorbiți bine franceza, nu?

– Da, i-a răspuns calm Elena.

– Perfect. Urăsc să repet. Urmați-mă și fiți atentă! Să nu atingeți nimic.

„Am început cu dreptul”, s-a gândit Elena. A suspinat și și-a zis că simpatia o fi opțională de la un anumit nivel în sus.

– Desigur, i-a răspuns.

Gioconda nu era așa de rea, până la urmă. Fără să ezite nicio clipă, i-a arătat sistematic cum erau așezate parfumurile, sălile, treburile pe care le va avea de făcut, regulile oficiale și pe cele de politețe, nu mai puțin importante, apoi a dus-o în laborator.

– Aici se intră doar dacă ești chemat, i-a spus în prag.

– Desigur.

Claudine a văzut expresia imposibil de ghicit a Elenei și a ridicat curioasă dintr-o sprânceană.

– Ați mai lucrat într-un laborator? a întrebat-o.

Ea a încuviințat.

– Da.

Femeia s-a uitat fix la ea o secundă.

– La Florența, nu?

– Printre altele, i-a răspuns Elena.

– Vă rog să-mi spuneți mai multe.

Interesul brusc a pus-o într-o poziție delicată. Și acum, ce să facă? Poate că ar fi mai bine să fie modestă cu Claudine, dar mândria pentru cine erau ea și familia ei ieșea la iveală când nu te așteptai. Voia atât de mult să spună cum stăteau lucrurile! Desigur, nu i-ar zice că ea crease primele parfumuri sub supravegherea bunicii, la doar doisprezece ani. Mai bine să țină pentru ea.

– Am început să studiez la Grasse toate etapele care duc la parfumul finit, de la cultivare la extragere. La Florența mi-am terminat studiile și mi-am perfecționat tehnica.

Dacă fusese surprinsă de cuvintele Elenei, atunci Claudine nu lăsase să se vadă. Doar a dat din cap și a schițat un zâmbet.

– Veți avea prilejul să-mi dovediți că vă pricepeți. Sunt clienți care preferă compoziții personalizate. De obicei schimbăm doar câteva ingrediente din formulele deja testate. Atunci vreau să vă văd.

Elena a simțit că-i stă inima în loc.

– Urmați-mă. Astăzi vom lucra cu clienții. Să fiți atentă și să nu mă întrerupeți, orice aș spune. Ne-am înțeles?

Elena a încuviințat.

Claudine a continuat cu explicațiile, iar ea s-a prefăcut un pic că o ascultă, însă era prea bucuroasă ca să se concentreze la lucruri pe care le știa la perfecție. În cele din urmă, femeia i-a arătat locul și s-a îndepărtat pentru a-și întâmpina primii clienți.

În dimineața aceea au venit mulți oameni. Toți angajanții parfumeriei erau ocupați. După ce a învățat pe de rost o bună parte din parfumurile create de Jacques, Elena a ajuns la teighelele pentru vânzare, dar a stat puțin la distanță. Claudine servea un bărbat de o

anumită vârstă, care dorea un parfum special. Era nervos și se simțea, pentru că degetele noduroase înșfăcau mânerul bastonului scump.

– Nu. Țsta nu-mi place. Miroase a vechi. Parcă-i naftalină. Ce Dumnezeu?! a exclamat indignat.

Claudine îi tot oferea surâsul impenetrabil.

– Pot să vă sugerez un *mélange* mai discret, dacă doriți. Ce ați spune dacă am adăuga niște lemn de santal?

Bărbatul a strâns din buze.

– De unde să știu, dacă nu-mi dați să miros?

Stătea îmbufnat în fața teighelei, cu ochii sticloși și dezamăgirea întipărită pe chip. Pe masă erau câteva zeci de *mouillettes* folosite. Surâsul lui Claudine începea să pălească.

– M-au asigurat că mă veți mulțumi. Ceea ce, clar, e o exagerare. De ce ar trebui să-mi irosesc timpul cu voi?

Ridicase tonul și câțiva clienți curioși înălțaseră privirile.

Claudine a strâns din buze.

– Spuneți-mi exact ce doriți.

– Nu m-ați auzit până acum? Am nevoie de un parfum nou! Nu vreau aceeași aromă.

– Pe fiecare dintre aceste parfumuri, a răspuns angajata, arătându-i sticlutele diverse aliniate pe teighea, îl voi recrea după indicațiile dumneavoastră. Vreți să le încercați din nou?

Bătrânul domn și-a mijit ochii.

– Insinuați că nu știu ce vreau?

Nările delicate ale femeii s-au dilatat. Pierdea terenul rapid.

– O clipă, vă rog, i-a răspuns.

Elena asistase la toată scena de la distanță. Bărbatul era îmbrăcat ciudat, dar elegant. Era nervos, din când în când își băga degetul în eșarfa de la gât, încercând să slăbească legătura. Se uita în jur, concentrat la parfumuri, iar în privire i se vedea dorința de nou: o a doua tinerețe, ceva în stare să ascundă bătrânețea, să-i dea încredere. Bărbații făceau de obicei acest gen de alegeri, încercând să caute ceva nou în speranța unui mic miracol... ca, de pildă, o nouă iubire. Elena nu știa de unde îi venise ideea, dar, dacă era așa, dacă bătrânul domn dorea o schimbare, să apară cu un miros atrăgător, știa deja ce ar face pentru el.

– Încercați-l pe acesta. Sunt sigură că vă va plăcea, i-a spus Claudine, întinzându-i o altă *mouillette*.

Bărbatul s-a uitat disprețuitor la ea, apoi, după ce a dus hârtia la nas, s-a încruntat.

– Vi se pare că sunt un băiețel? Chiar credeți că pot să ies pe stradă cu așa un... parfum? i-a întors-o indignat.

Claudine și-a făcut mâna pumn și s-a uitat cu răceală la el.

– Dacă puteți să mai așteptați o clipă, voi vedea ce pot să găsesc.

Când a trecut pe lângă Elena, Claudine era lividă, dar zâmbetul îi era încă întipărit pe chip, ca o ștampilă.

„La naiba!” s-a gândit Elena. „Ăsta da, profesionalism!” Dar Claudine chiar își pierduse răbdarea și se dusese la alt client, care îi cerea o apă de colonie cu miros de trandafir.

Bătrânul domn a părut atunci că se dezumflă. Furia îi trecuse, în loc a rămas doar dezamăgirea, adâncă și dogoritoare, ceva ce nu avea deloc legătură cu parfumul. Era neputință, încercarea de a opri curgerea

neîncetată a timpului și dorința de a avea o șansă.

– Pot să vă întreb ce parfum foloseați în trecut? i s-a adresat Elena, apropiindu-se de el.

Claudine o sfătuisese să n-o întrerupă, dar nu îi spusese să nu discute cu clienții. Practic, nu încălca niciun ordin.

Și-a îndulcit vocea și, cum domnul era cufundat în gânduri, a repetat întrebarea. El și-a ridicat deodată privirea, de parcă în clipa aceea își dădea seama de prezența ei.

Ea i-a întins mâna, un pic jenată.

– Mă numesc Elena Rossini.

Bunica ei se prezenta mereu clienților.

– Jean-Baptiste Lagose, i-a răspuns el.

Însă, în loc să îi strângă mâna, a luat-o într-ale lui și s-a aplecat să i-o sărute, ca un gentilom din alte vremuri.

Piele, labdanum și bergamotă, s-a gândit Elena când s-a apropiat de ea, aproape atingând-o. O aromă puternică și sofisticată în același timp, cu o notă de fond de mosc. Aproape reușea să-l vadă pe Jean-Baptiste pe când se uita la caruselul vieții care îl lăsase pe pământ. Îi simțea deznădejdea, disprețul instinctiv și dorința fierbinte de a avea din nou parte de asta, ascunsă sub straturi întregi de durere.

– Sunteți vânzătoare? a întrebat-o.

Elena a dat din cap că da.

– Azi e prima mea zi.

Domnul bătrân s-a uitat în jurul lui și, când a văzut privirea lui Claudine, s-a întors spre Elena.

– Cea de acolo e șefa dumneavoastră?

Se simțea de-a dreptul jignit și nici măcar nu a avut grijă să-și ascundă gestul prin care o indica.

– Într-un anumit sens.

– Sărmana de tine! a răspuns scuturând din cap.

Apoi a strâns din buze, uitându-se iar urât spre Claudine.

– Sunt anumiți oameni cărora le vine ca o mănășă să fie scârboși.

Da, la asta se gândise și ea. Dar nu era cazul să i-o spună clientului, așa că a dus discuția pe un teren mai armonios.

– V-ați dat cu un chypre. E foarte bine. Dar, dacă am înțeles bine, ați dori ceva nou.

Deodată Jean-Baptiste a renunțat la tot aerul războinic.

– Da, exact. Voiam un parfum cu personalitate, ceva hotărât, dar și original. Dar ea... nu reușește să înțeleagă, nu mă ascultă.

Elena s-a dus la un alt chypre. Desigur, era vorba de un parfum clasic, pe bază de mușchi de stejar, dar putea să-i dea un aspect mai înțepător, poate cu puțină lămâie și vetiver, ca să-l facă mai proaspăt și complet. Bărbatul acela era perfect pentru așa un parfum. Părea să aibă un gust format și deloc convențional, dacă judeca după vestimentație. Purta o jachetă albastră, pantaloni cu dungi albastre și la gât avea o eșarfă roșie. Pe inelarul drept avea un inel din aur masiv. Nu era niciun strop de timiditate, ci o hotărâre puternică. Avea o idee bine formată, pe care voia să o urmeze. Parfumul pe care îl dorea era o strategie de cucerire, așa că trebuia să-l convingă că se va ocupa personal.

– De ce nu mai miroșiți din nou aromele astea? Putem să le schimbăm

după placul dumneavoastră, i-a propus Elena.

Trebuia să câștige timp, trebuia să discute cu Claudine. Era sigură că în magazin aveau un chypre de generație nouă: până la urmă, Montier era un profesionist, nu ar fi rămas niciodată fără versiunea nouă a parfumurilor clasice apreciate de toți.

Jean-Baptiste s-a încruntat brusc. Elena s-a temut că va refuza. S-a uitat la Claudine și din nou la el. Poate că a fost din cauza îngrijorării de pe chipul fetei sau poate pentru că voia să-i facă în ciudă vrăjitoarei care îl tratase cu atâta dispreț, însă acum domnul a întins o mână și a început să miroasă o *mouillette*.

– Vin imediat, i-a zis ea zâmbind.

– Fără grabă, draga mea, i-a răspuns.

După ce a ajuns la Claudine, i-a explicat ce avea în minte.

– Aveți ceva care să conțină neroli, grepfrut roz sau chiar lămâie ca notă de vârf, iasomie, gardenie, magnolie sau un alt *mélange* înflorit ca notă de mijloc, ambră, santal și mușchi? De pildă, vetiverul ar fi perfect...

Claudine a stat puțin pe gânduri.

– Da, avem un chypre care ar merge în cazul tău. Cred că are și piele.

Elena nu spera așa de mult. Pielea avea un parfum ancestral, masculin, puternic.

– Ar fi minunat.

Claudine nu i-a zâmbit și ea Elenei, dar a început să caute imediat. Nu foloseau des chypre, aveau un miros prea hotărât și bogat, erau parfumuri cu personalitate puternică, era greu să-ți dai cu așa ceva și erau gândite mai tot timpul pentru femei. Dar în anumite compoziții,

cu ingredientele potrivite, erau profund masculine. De ce nu? Intuiția Elenei putea să fie câștigătoare. Claudine s-a uitat în arhivă, a găsit ce căuta și s-a întors la client.

Elena o urmărea de la mică distanță. Jean-Baptiste iar se simțea jignit. Când Claudine i-a oferit acea *mouillette*, s-a prefăcut că se uită în altă parte.

Femeia a strâns din buze.

– *Mademoiselle*, ați putea să-i arătați domnului parfumul?

Bărbatul o tot ținea pe a lui, avea maxilarul încleștat și privirea amenințătoare.

– Elena, înlocuiește-mă. Philippe are nevoie de mine, i-a șoptit Claudine, dând din cap în chip de înțelegere.

Când i-a lăsat singuri, Jean-Baptiste s-a apropiat de *mouillette*.

– E pentru o ocazie importantă? l-a întrebat atunci Elena.

Bărbatul a apucat bucata de hârtie cu vârful degetelor și a dus-o la nas.

– Da, tare importantă, i-a șoptit.

– Să mirosiți cu calm și să vă gândiți la ce ați vrea, la ce v-ar plăcea să se întâmple. Să simțiți dacă emoțiile sunt cele potrivite sau dacă lipsește ceva.

El a făcut întocmai. În tăcere, aproape cu reverență. Apoi a început să vorbească după puțină vreme.

– Ne-am despărțit și n-am rămas prieteni, fără vreun motiv anume. Eram tineri, orgolioși. Acum... lucrurile s-au schimbat. Eu nu m-am însurat niciodată, iar ea e văduvă.

Bărbatul a continuat să miște ușor hârtia îmbibată cu chypre.

Elena a rămas tăcută, vrăjită de poveste.

– Nu a fost singura femeie pe care am iubit-o, asta nu, dar a fost cea pentru care am suferit cel mai mult. Și a rămas mereu în amintirile mele. A făcut o pauză și a scuturat bucăți de hârtie. Era enervant de încăpățânată, a protestat încruntându-se din nou. Dar când zâmbea... când zâmbește, ochii ei se luminează deodată, iar privirea ei îți merge drept la inimă. E frumoasă, în ciuda tuturor anilor care au trecut. E superbă pentru mine. A mirosit din nou parfumul. Îmi amintește de o grădină, nu doar de flori, ci și de plante. Parcă aud apa curgând, lămâi... sau poate e vorba de portocale. Odată am fost împreună într-o livadă. Era o zi minunată, am râs mult, eram foarte fericiți atunci. Apoi ne-am întors la oraș.

Se întorsese la amintirile lui. Și datorită acelui parfum. Elena nu reușea să-și dezlipească privirea, iar ochii îi străluceau de emoție.

– *Mademoiselle*, ați fost vreodată îndrăgostită?

– Nu, eu... cred că nu, a șoptit după ceva vreme.

El s-a uitat ciudat la ea.

– Nu vă îngrijorați! Sunteți drăguță, bună. Veți găsi curând bărbatul potrivit. E trist să fii singur, *mademoiselle*. Orgoliul îți ține de cald în aparență, apoi devine un tovarăș rece. Încercați să vă urmați inima.

Dintr-odată Elena a simțit nevoia să spună cuiva că în sinea ei era curioasă în privința unui bărbat de-a dreptul unic, pe care îl întâlnise doar de două ori în întuneric. Nici măcar nu știa cum arată, de fapt. Însă mirosul lui... îl știa bine. A simțit un freamăt în stomac, dar a alungat gândul și s-a concentrat asupra lui Jean-Baptiste.

– Adică... am fost logodită o dată, s-a grăbit să precizeze. Dar el... el a preferat... nu a mers, a conchis, cu ochii țintă la suprafața lucioasă a tejghelei.

Jean-Baptiste a tăcut, apoi a întins o mână pe care a pus-o peste a ei.

– Un idiot! Sunt sigur. Nu vă îngrijați, ma *chère*, viața vă oferă alegeri, Dumnezeu hotărăște, însă noi avem ultimul cuvânt.

– Așa e, a murmurat Elena, nu prea convinsă.

– Îmi place mult parfumul ăsta, a continuat bărbatul. Îmi amintește de trecut, dar are și ceva nou. Speranță. Și e ce-mi doream. Speranță.

Viața nu are sens fără speranță, nu, *mademoiselle*?

Da, știa bine. De aceea se mutase la Paris aproape fără să se gândească. Și o făcuse, deși era conștientă că nu va fi ușor. Și atunci, de ce i se pusese un nod în gât? Și de ce lacrimile acelea stupide începuseră să-i întepe ochii? Le-a alungat cu furie și s-a străduit să zâmbească.

– Învăț, i-a răspuns.

Jean-Baptiste i-a surâs.

– Sunteți o fată curajoasă. Să-mi dați o sticlută cu acest parfum, dar nu prea mare, vă rog. Așa o să am o scuză să mă întorc repede.

I-a făcut cu ochiul și Elena a înțeles că de mic frânsese multe inimi. Cine știe ce povești avea misterioasa femeie care îl făcuse să caute un parfum special, ceva care să-i amintească de vremurile frumoase și care să o convingă să intre din nou în viața lui, să dea o nouă șansă relației lor.

Elena nu a vândut doar atât în ziua aceea. Sub privirea atentă, dar discretă a lui Claudine, a mai servit și alți clienți și a obținut două comenzi importante.

Când se întorcea acasă, obosită, dar foarte mulțumită, încerca să-și

aducă aminte ce știa despre compoziție și era un pic agitată.

Emoțiile oamenilor aceleora o invadau, le simțea, îi vorbeau. Încercase să se împotrivească și să le alunge, mai mult din obișnuință decât din alte motive. Dar reușiseră să-i străpungă zidul de apărare și erau acolo, ca niște păsări așezate pe o creangă, care nu o slăbeau din ochi nicio clipă. Auzea ce voiau de la ea, dar cel mai mult simțea dorința de a le face pe plac. Pentru că știa s-o facă, se pricepea de minune.

Și îi era frică. Era îngrozită de talentul ei, îi era teamă că obsesia femeilor Rossini se va manifesta și în cazul ei, cum se întâmplase cu bunica și cu mama ei. Strămoașele ei renunțaseră la tot pentru parfum. Oare ea ar fi în stare să se opună, să se repropie de parfumuri fără să le devină sclavă?

Nu știa sau, mai bine zis, nu era sigură. Pentru că se simțise tare bine în ziua aceea la Narcissus. Fusese încântată să le ofere clienților realitate și viziuni olfactive. Nu, era ceva mult mai important: ziua ei avusese un scop.

Când a intrat în curte și a ajuns la ușă, nici măcar nu s-a uitat în urmă, fiind cufundată în gânduri. S-a scotocit prin geantă după cheia pe care apoi a băgat-o în broască.

– Bună, Elena!

Era Cail. Numele lui și-a făcut loc prin haosul de sentimente care o tulburau. A ridicat privirea și el era acolo, la câțiva metri, cu spatele rezemat de perete și liniștit. Lumina de la felinar îi cădea în spate, accentuându-i trăsăturile ascuțite ale feței. Avea ochii de un albastru-închis și profund, iar părul, castaniu cu reflexii roșietice.

A simțit că îi stă inima în loc și deodată parcă toată mintea i s-a eliberat când s-a uitat la el.

– În sfârșit, ne vedem în lumină, i-a zis zâmbind.

Cail s-a întristat deodată. S-a dat repede de la perete și a făcut câțiva pași înapoi, fără să-și ia ochii de la ea. Acum nu mai era deloc relaxat. Se uita cu răceală la ea, iar mâinile și le băgase în buzunarele gecii de piele.

Ea nu-i mai zâmbea. Ce naiba îl apucase acum? Iar i se schimbase brusc dispoziția... dar nu intenționase deloc să-l jignească.

S-a uitat atunci la ușă și a învârtit cheia. Dar aceasta a opus rezistență.

A încercat din nou, dar în zadar.

– Fir-ar a naibii! a înjurat înainte să-i tragă un picior.

– Lasă-mă pe mine, i-a zis Cail, care a venit spre ea fără să vrea.

Elena l-a săgetat cu privirea.

– Sigur vrei să te apropii?

S-a încruntat, iar în privire avea o întrebare. Apoi s-a uitat în jur.

– Uneori oamenii se agită dacă stau prea aproape de ei.

– Glumești, nu?

Dar nu părea să fie pus pe glume. Stătea în fața ei cu un aer impenetrabil și cu ochii triști.

Ea a scuturat din cap.

– Nici măcar nu ne cunoaștem, așa că nu trebuie să te justifici în fața mea.

Și-a dat seama că se apropiase, pentru că l-a auzit ținându-și respirația. S-a gândit să plece ca să nu fie nepoliticoasă, dar și-a zis că nu avea chef. Era prea obosită ca să se certe cu el. A tras adânc aer în piept, iar furia care o cuprinsese dintr-odată a dispărut. Acum îi simțea din nou parfumul, însă schimbat din cauza îngrijorării, apoi de

la o ușoară neplăcere.

Se holba la ușă, apoi s-a dat în lături.

– Nu știu ce m-a apucat. Eu... bine, încearcă tu.

Cail nu i-a răspuns. A întins mâna și cu cealaltă a tras un pic de clanță. În acel moment s-a întors cheia în broască. Atunci s-a auzit un clic surd între ei.

– Uite, i-a zis, deschizând larg ușa.

Ea s-a uitat lung la el în holul blocului.

– Hai înăuntru să-ți dau o cafea.

El însă nu i-a răspuns, ci doar a rămas tăcut, cu mâinile în buzunar. Ei i-a părut repede rău că l-a invitat. Ce proastă fusese! Se vedea de la o poștă că nu avea niciun chef.

– În regulă. Las-o baltă! Mai vedem. Mersi că mi-ai deschis ușa, a mormăit ea.

– Aș dori un ceai.

Vocea lui Cail era adâncă, punând astfel capăt tuturor presupunerilor ei. Apoi a apăsât pe întrerupător și a aprins lumina.

– Ai ceai? a întrebat-o din nou, uitându-se la ea. Dacă nu, nu contează. Am eu.

Se părea că vor bea un ceai împreună, și nu li se va părea absolut ostil. Trebuia să se relaxeze, s-a gândit ea. Nu-i făcea bine să fie tot timpul în defensivă.

A zâmbit vag, un pic confuză. A dat din cap că da.

– Nu, e bine. Cred că am niște pliculețe pe undeva.

El părea pe cale să spună ceva, dar s-a apropiat de ușa apartamentului

ei.

– Îmi dai cheile? l-a întrebat, întinzând mâna cu palma în sus.

– Mă lași pe mine? a răspuns Cail. Nu zâmbea, ci aștepta acceptul ei.

Elena a trebuit să facă un efort să-și dezlipească privirea de el. A dat din cap:

– Da, te rog.

Lui i-a luat doar o secundă, apoi a deschis larg ușa și s-a dat la o parte ca s-o lase să treacă. Ea a intrat un pic agitată. Nu înțelegea de ce, dar simțea că între ei se petrecuse ceva.

A trecut pe lângă el fără să-i arunce o privire, dureros de conștientă de prezența lui și de parfumul cu care-și dăduse, apoi s-a dus repede la treptele care duceau sus.

– N-am mai intrat niciodată în apartamentul acesta, a zis Cail, uitându-se atent în jur. E foarte interesant, iar structura originală a rămas intactă. A întins brațul, arătându-i arcadele susținute de zidurile groase de piatră. Vezi cât de înalt e? Aici țineau trăsurile. Deasupra erau camerele pentru servitori.

A continuat să vorbească și să descrie structura arhitecturală originală a blocului. Încetîșor, parcă totul revenea la viață și deodată parcă zidurile nu mai erau umede și tencuiala era mai puternică.

– E păcat să lași parterul așa, a concluzionat.

Elena se tot uita la el, stînd nemișcată pe prima treaptă.

– Dacă ar fi al meu, l-aș schimba și aș face un magazin, o parfumerie.

Cail a ajuns-o din urmă, după ce s-a uitat lung la ea.

– Asta ești? Parfumieră?

Iată că deodată totul avea sens. Un parfum care miroase a pământ și trandafiri... Parfumurile ocupau un loc important în viața acelei femei. Și mai era ceva, s-a gândit Cail: o clipă îi trecuse prin cap că și ea era ca toți ceilalți. Cicatricea lui nu mai era așa de înspăimântătoare, dar oamenilor li se făcea brusc greață pentru tot ce nu era perfect. Se obișnuise cu timpul. Până la urmă, nici lui nu-i plăceau toți oamenii. Și, simțind privirea Elenei, își dăduse seama că era surprinsă. Se retrăsese, așa făcea mereu, oamenii nu suportau să stea prea aproape de el. De obicei era suficient să le lase un pic de spațiu, să refacă distanța ca să nu fie așa de agitați. În schimb, ea îl uimise din nou, înfuriindu-se. Iar la scurt timp era din nou prietenoasă, invitându-l chiar la o cafea.

– Da, chiar sunt parfumeră. Dacă mai contează, i-a răspuns și s-a întors să urce iar treptele.

– Depinde de tine.

Elena s-a uitat la el peste umăr.

– Ce depinde de mine?

– Dacă mai contează.

Tăcere, apoi ea a zâmbit amar.

– Da, ai dreptate. În cele din urmă, totul depinde de mine.

Cail nu reușea să-și ia ochii de la femeia cu trup zvelt care urca treptele, îi plăcea părul acela deschis la culoare, care i se revărsa pe umeri, privirea sinceră și directă. Dar ceea ce îl fascinase imediat fusese zâmbetul. Când zâmbea, devenea frumoasă.

Deodată, Elena a șovăit. A ajuns pe palier și s-a sprijinit de perete cu o mână.

Cail a venit într-un suflet lângă ea, urcând treptele două câte două.

– Ce-ai pățit? a întrebat-o imediat, apucând-o de umeri.

Cu fruntea lipită de perete, ea a inspirat ușor, iar amețeala s-a mai domolit.

– Nimic, doar puțină amețeală. Cred că sunt un pic răcită, i-a răspuns, revenindu-și din zăpăceală.

Dar ochii-i erau aproape sticloși, nu reușea să respire bine și începea să se îngrijoreze cu adevărat. De vreo două săptămâni se simțea rău cam tot timpul.

– Poți să mergi? a întrebat-o Cail, continuând să o sprijine.

A văzut unde e bucătăria și a dus-o într-acolo, ținând-o strâns de mână.

– Așază-te aici. Ești palidă. Unde ții ceaiurile?

A început să caute printre rafturile suspendate.

– Un ceai face minuni, a adăugat curând, vorbind încet.

– Serios? a răspuns încă puțin confuză, înainte de a se rezema de spătarul scaunului.

Cail a găsit ceainicul, pe care l-a umplut imediat cu apă și l-a pus pe foc.

– Cel puțin, așa zice mama. Și bănuiesc că are dreptate.

S-a oprit și a fixat-o cu privirea. Apoi s-a dus în dreptul ei și i-a pus palma pe frunte.

– Ai mâncat?

– Da.

Se tot uita la ea de parcă îi cântărea răspunsul, apoi a dat din cap că da.

– Poate că ai avut doar un puseu de tensiune. Ceaiul o să-ți facă bine.

A lăsat-o și s-a dus la aragaz, a făcut flacăra mai mică și a ales pliculețele.

– Mă așteptai?

L-a întrebat asta pentru că nu îi plăcea să se gândească la mame și pentru că era curioasă.

– Da, i-a răspuns Cail. Voiam să-ți spun că am schimbat broasca de la terasă.

Elena s-a uitat fix la el.

– Aha! Am înțeles.

Mușcătura rece a dezamăgirii i-a luat un pic din fericirea pe care o avea uitându-se la bărbatul care tot trebăluia prin bucătăria ei.

– Însă n-am sonerie, așa că m-am gândit să-ți dau numărul de mobil și să ți-l cer pe al tău. Să mă suni înainte când o să mai vrei să te uiți la stele. A făcut o pauză. Nu sunt obișnuit să am oaspeți.

Vorbea așa de încet, că Elena trebuia să facă eforturi să-l audă.

– Cu toate astea, tot trebuie să-mi spui de ce ți-e frică de câini, a adăugat.

După o clipă, a scos din buzunarul de la blugi un bilet pe care l-a netezit și l-a pus pe masă.

– Poftim! i-a spus înainte să se ducă să toarne ceaiul.

Ea nu știa ce să spună. Îl tot urmărea cu privirea mirată, fericită. Dar era o fericire absurdă, din acelea fără sens. O așteptase ca să-i dea numărul de mobil. Ba nu, și mai bine, ca să facă schimb de numere. Se simțea ca o adolescentă la prima întâlnire. Și senzația îi făcea inima să plutească.

– Așadar ce ți s-a întâmplat? Când ai fost mușcată?

Întrebarea lui Cail a trezit-o la realitate.

– Eram mică.

S-a așezat în fața ei, uitându-se fix la ea.

– În regulă. Am stabilit că erai mică. Și apoi?

Elena s-a uitat în altă parte. Netezea cu degetele fața de masă. S-a concentrat, alegându-și cu grijă cuvintele. Îi era greu să povestească amintirea aia. N-o făcea cu plăcere. Nu se gândea niciodată la asta, ar fi preferat să uite tot. Apoi a suspinat, iar pe buze i-a înflorit umbra unui zâmbet.

– Aveam nouă ani și eram tare curioasă. Milly făcuse pui. Eu nu știam că un câine își apără puii așa.

S-a oprit puțin. Maurice îi spusese să nu se apropie, dar ea nu-l ascultase. Așteptase să se întoarcă în laborator și se apropiase de cușcă. Îi plăcea mult să stea pe lângă Milly. Erau prietene. Ea sigur ar lăsa-o să țină unul din pui, erau așa de drăgălași, așa de dolofani și cu blana așa de moale... Abia aștepta să-i mângâie. Însă, când luase unul, Milly o mârâise. Șocată, Elena strânsese puiul la piept din instinct. Atunci câinele o atacase și o mușcase de un braț, apoi de un picior.

Nu-și mai amintea bine ce s-a întâmplat după aceea. Fuseseră multe strigăte. Maurice o dojenise aspru, furios la culme. Și mama ei țipase, învinovățindu-l de ceva. Bărbatul plecase fără să ia câinele.

Sirena de la ambulanță, mirosul înțepător de dezinfectant, frica de noaptea lungă petrecută în spital, singură, îi rămăseseră întipărite în mintea ei de copil. Nu erau răni grave. Căteaua nu-și înfipsese adânc colții, ci doar o avertizase, o zgâriase puțin. Dar Elena nu uitase lecția învățată.

Cail i-a pus o ceașcă în față. Ochii îi erau mai întunecați ca de obicei, un mușchi al maxilarului îi tresălta.

– Ia-l, dar bea încet. E foarte cald.

I se părea că s-a enervat și nu avea habar de ce. Ceaiul era dulce și fierbinte. A suflat în el, i-a mirosit parfumul, iar aburul care-i mângâia chipul îi provoca o mare plăcere.

– Cine era bărbatul ăla? a întrebat-o după câteva clipe.

Elena s-a încruntat.

– Maurice?

Cail a dat din cap că da.

– Stăpânul lui Milly.

Elena a dus ceașca la buze și a mai luat o înghițitură.

– Când aveam opt ani, s-a căsătorit cu mama. Acum locuiesc la Grasse. El are un laborator cu uleiuri esențiale. Majoritatea de trandafir, dar și de tuberoze sau iasomie.

În vocea ei nu mai era nici urmă de vitalitate. Era monotonă, parcă vorbea despre cineva pe care nu-l cunoștea, care nu avea niciun fel de relevanță în viața ei.

Cail a intuit că în spatele mărturisirii se ascundea cu totul altceva. Și-a astâmpărat furia care îl apucase pe neașteptate ascultând-o. Ce bărbat ar fi lăsat o copilă la mila unei cățele care voia să-și apere puii? Orice bestie, chiar și cea mai blândă, ar fi putut deveni periculoasă. Era un miracol că se alesese doar cu câteva zgârieturi și o frică pe cinste. Furia era aproape palpabilă acum. Îi clocotea înăuntru și era absurd. Abia o cunoștea, nu însemna nimic pentru el. Dar Cail încetase să-și mai analizeze rațional logica propriilor reacții. De ceva vreme învățase să

le accepte și să le domine. Așa s-a hotărât să facă și pentru femeia care stătea acolo și-și povestea amintirea dureroasă cu o anumită jenă. I-o datora, pentru că, fără să știe, îl ajutase să iasă dintr-unul din coșmarurile lui repetate și pentru că voia să o facă.

– Mâine e sâmbătă. Trebuie să plec. Dar, fiindcă abia ai ajuns, putem să dăm o raită prin centru, dacă vrei...

Elena se elibera de amintirile negre, ținând în mână ceașca încă fierbinte.

– Ar fi minunat! a exclamat. De fapt, să știi că nu e prima oară când vin la Paris. A zâmbit și a dat din umeri. Dar probabil că până acum am fost prea mică pentru a aprecia orașul. Acum mi se pare totul așa de nou...

De fapt, nu-și mai amintea prea bine orașul. Dar acum era fericită că avea posibilitate să-l descopere alături de Cail. Simțea că va fi un ghid cu adevărat special. S-a ridicat în picioare și a zâmbit.

– Da, da. De-abia aștept!

Poate că datorită entuziasmului Elenei sau zâmbetului care îi lumina fața, făcând-o cu adevărat frumoasă, lui Cail i-a tresăltat inima în piept. Era descumpănit de intensitatea propriei reacții. O clipă, însă doar o clipă, a regretat că i-a făcut propunerea.

– Bine. Atunci, trec după-amiază.

N-a mai așteptat altceva, și-a luat rămas-bun, lăsându-și ceașca de ceai neatinsă pe masă.

Elena stătea jos punându-și multă vreme întrebări despre ea și despre bărbatul acela, până când și-a dat seama că e cu adevărat obosită. A mâncat câteva legume la grătar, a făcut un duș, apoi s-a hotărât să

arunce o privire pe jurnalul lui Beatrice. Dar, deși încerca să se concentreze la scrisul ordonat al strămoașei, cuvintele îi fugeau de multe ori prin fața ochilor și s-a trezit gândindu-se la comportamentul lui Cail.

Când a sunat mobilul, știa deja cine o caută.

– Bună, Monique.

– Bună, draga mea. Abia așteptam să aflu vești. Ia spune-mi, sunt noutăți?

Și-a mușcat gânditoare buza. Era tentată să-i spună tot ce se întâmpla, stările de rău, vertijurile. Apoi s-a răzgândit. Era suficient să-i ceară numărul doctorului său.

– Chiar am, i-a răspuns oftând.

Monique s-a legat de acel sunet, încercând să-l interpreteze. Apoi s-a hotărât că în seara aia nu avea răbdare să-și descoasă prietena.

– Dacă nu reușești să te descurci la magazin, găsim altceva. De fapt aveai dreptate. Narcissus nu e singura parfumerie din oraș.

Iată, o spusese. Era sigură că era locul potrivit pentru Elena, dar Jacques putea fi un cretin absolut. Nu voia ca Elena să sufere din cauza aroganței fostului ei iubit.

– Nu e vorba nici de Jacques, nici de Narcissus, care oricum sunt mult mai OK decât mă gândeam.

Monique s-a încruntat.

– Atunci, despre ce e vorba?

Neliniștea i se citea în voce.

Elena a deschis gura să răspundă, apoi a închis-o. Și atunci și-a dat seama că nu putea să spună nimic. Monique s-ar fi îngrijorat și avea

deja destule pe cap – relația cu bărbatul ăla imposibil, noul loc de muncă... nu era cazul să mai adauge ceva. A fixat cu privirea un punct de pe perete și s-a hotărât că se va descurca singură. Dacă va avea din nou probleme, se va duce la camera de gardă. Și sigur era ceva neimportant, trecător. Poate că avea puseuri de tensiune, cum spunea Cail. De pildă, acum se simțea foarte bine.

– Mâine ies în oraș. Am o întâlnire. Îți vine să crezi?

Tăcere. Pe urmă Monique s-a așezat în capul oaselor în pat.

– De ce să nu cred? Tu erai aia fără speranță, care s-a mulțumit cu bucătarul, i-a răspuns, ascunzându-și mirarea.

Așadar lucrurile mergeau mult mai bine decât sperase. Matteo va deveni curând o amintire vagă.

– Așa e, a zis Elena oftând, apoi a zâmbit fără să vrea. E clar, tactul nu e una dintre calitățile tale, i-a întors-o.

Dar era prea fericită ca să se simtă jignită de onestitatea prietenei, așa că a lăsat-o baltă.

– Spun ce gândesc. Ce-i rău în asta? Și nu mai bate câmpii! Hai, spune-mi, cine e norocosul?

Elena s-a așezat mai bine între perne și s-a uitat la tavan.

– Știai că la ultimul etaj al blocului locuiește un bărbat?

– Acum, că-mi spui... Parcă un fel de cercetător.

Monique încerca să-și amintească, strângând toate informațiile pe care le avea despre vecin.

– Da, e scoțian. Cultiva trandafiri... Da, da, cred că face hibrizi, i-a spus, în minte revenindu-i detalii și frânturi de conversații cu niște vecine de pe vremea pe când locuia în Marais. Cred că am văzut de

vreo câteva ori trandafirii lui în reviste. Știi că a câștigat și premii?

– Serios?

Elena a făcut ochii mari.

– De aia are atâtea plante pe terasă. Ca să fiu sinceră, nu le-am văzut. Dar parfumul lor e inconfundabil. Îl are și el. Ce păcat că e așa ciudat! Și apoi, îmi amintesc de chipul lui... Cred că era foarte atrăgător în trecut.

Era? Elena s-a umbrit la față.

– Dar te-ai uitat bine la el? Nu e doar frumos, ci mult mai mult. Are ceva în privire care te vrăjește. Și parfumul cu care își dă? N-am idee cine l-a creat, dar e extraordinar.

Monique se îndoia profund că bărbatul se parfuma înainte să iasă din casă. Dar n-a zis nimic. Elena părea îndrăgostită lulea și cel mai bun medicament era o nouă poveste de dragoste ca să uite o dezamăgire amoroasă. A surâs mulțumită. Din câte își amintea, McLean era un tip mai degrabă din topor. Mergea repede, cu pași mari și siguri. Era de capul lui și nu prea îi păsa de alții. Un pic cam ciudat pentru gusturile ei. Dar, dacă Elena simțise un parfum, poate că lucrurile se schimbaseră. Nu se putea ști niciodată.

– Și vă duceți într-un loc frumos?

– E o surpriză. Citez: în centru și atât. N-a spus mai mult, ca să fiu sinceră. Nu mi se pare genul care vorbește prea mult, să zicem că e foarte concis. Știi că are un telescop? Știe cum se numesc stelele.

– Vai... Să nu-mi spui că v-ați uitat împreună la stele!

– Ba da. Dar, nu am nicio intenție să-ți povestesc.

Din vocea Elenei răzbătea acum fericirea. Monique n-o mai auzise

vorbind așa de mult. Era puțin circumspectă, dar știa că respectivul Cail locuia în Marais de ani buni și oamenii îl respectau. Și nu avea cum să fie așa de rău, dacă prietena ei pusese ochii pe el. Așadar a evitat sfaturile obișnuite și a rugat-o doar să-i mai dea câte un mesaj.

– Desigur. Stai liniștită. Ți trimit un mesaj când ne întoarcem, da?

Elena a închis telefonul și l-a așezat pe pat. Făcea hibrizi... era o meserie așa de fascinantă. Iată de unde venea mirosul de pământ și trandafiri.

Mâine, s-a hotărât. Mâine îl va face să vorbească despre el și munca lui. În curând își va satisface curiozitatea.

Mai târziu, în aceeași noapte, înainte să cadă în mrejele somnului, Cail a trecut în revistă fiecare moment petrecut cu Elena și nu a găsit nimic deosebit care să justifice interesul pe care îl avea pentru acea femeie.

Îi plăcea și atât, nu avea nici un alt motiv. Iar asta era un lucru pe care nu reușea să-l înțeleagă.

11.

*Iris. Prețios și esențial ca apa, aerul, pământul și focul, e un
parfum intens și luminos. Alungă tensiunea și readuce
speranța.*

Monique trecea în revistă formula a treia oară. A introdus bucata de hârtie în cilindrul gradat și apoi a mirosit. A așteptat ca notele de vârf, de migdale și grepfrut, ambele volatile, să se împrăstie. A tras din nou aer în piept, căutând ceea ce compunea sursa parfumului, mușchi alb, fava tonka. A mai așteptat un pic, pentru că ceea ce n-o convingea era la fund, în mirosul de santal și vetiver, care îi amintea de pielea unui bărbat puternic, hotărât, în stare să facă o femeie să viseze.

Nimic, nu simțea niciun miros, în afară de aroma pătrunzătoare a vetiverului. Dar ea nu voia un parfum proaspăt oarecare, ci un miros care să fie esența masculină cea mai pură. O privire intensă, care promitea ceea ce cuvintele nu ar putea niciodată să exprime. Ea voia emoții, voia mirosul lui Jacques.

– De ce naiba nu mă lași în pace? a izbucnit lovind masa cu palma.

Cilindrul gradat în care pusese compusul a început să se clatine. A întins mâna să-l apuce, dar i s-a strecurat printre degete, iar conținutul s-a împrăștiat. Un cerc galben, luminos se întindea pe suprafața mesei, împrăștiindu-se pe pipete, pe bucățile de hârtie și pe toată aparatura pe care și-o pusese Monique în față, inclusiv pe carnetul de notițe.

S-a uitat amuțită la dezastru, apoi a înjurat. Aproape și-a smuls halatul în graba de a și-l da jos. Avea nevoie de aer, de spațiu. A ajuns la ușă și a luat-o cu pași grăbiți de-a lungul coridorului. Odată ce a ieșit din laboratorul pe care i-l dăduse Le Notre, a dat nas în nas cu omul de serviciu.

– Să dispară totul. Imediat! i-a ordonat.

A ajuns la scări, le-a coborât și a ieșit pe terasă. În ciuda soarelui care era sus pe cer, scotea abur pe gură. Dar nu de-asta avea Monique ochii înțețoși, ci din cauza lacrimilor, a furiei.

Și-a șters lacrimile și a inspirat aerul rece.

– Iau totul de la capăt. Nu contează dacă durează toată ziua, dar o să reușesc să compun parfumul ăla.

Claudine o observase pe Elena Rossini toată dimineața. Îi plăcea cum proceda femeia, era competentă, amabilă, dar hotărâtă, nu se lăsa dusă de client, ci îi propunea variante. Da, fusese o achiziție bună. Și ea voia cu tot dinadinsul să profite. De altfel, munca de supraveghetor avea avantajele ei, se gândea ea, punându-se în pielea unei femei cu simț practic, ceea ce și era. A susținut-o pe Elena Rossini pentru că intuise că îi va fi de mare ajutor.

A zâmbit și s-a întors la locul ei.

– Pot să vă întreb ceva? a interplat-o o doamnă cu un aer foarte

sofisticat, care se oprise în fața teighelei sale. Aș vrea un parfum ușor, ceva potrivit pentru o fată foarte tânără.

Nu o așteptase pe Claudine să se arate disponibilă. Se aștepta să fie servită imediat. Era elegantă și se uita în jur cu un aer arogant, având degetele pe rama unor ochelari Gucci, cu lentilele în formă de semilună.

Scârbos de bogată, se gândea Claudine. Cunoștea bine genul ăla de cliente. După șapte ani în care îi servise pe clienții de la Narcissus, avea un fel de al șaselea simț. Putea să parieze că era dificilă și zgârcită. Una din acele femei pline de bani, care vor repede ceva unic și ieftin. Și care poate că pretind să plătească mai puțin decât dau pe menajeră.

– O chem pe vânzătoare, i-a răspuns cu obișnuita expresie senină.

Nu i-a dat șansa să răspundă, ci a savurat doar clipa în care doamna se uitase mirată la ea și s-a îndepărtat fericită. De cum a întâlnit privirea Elenei, i-a făcut un semn cu mâna. A așteptat să ajungă în dreptul ei și i-a indicat-o discret pe femeie.

– *Madame* are nevoie de un parfum tineresc și delicat. Încearcă s-o mulțumești.

Pe Elena o aștepta o după-amiază deosebită. Gândul la întâlnirea cu Cail i-a răsărit în minte în momentele cele mai nepotrivite toată dimineața. Abia aștepta să se plimbe cu el. Și-a zâmbit, mulțumită și un pic agitată.

Era foarte încântată de cum mergeau lucrurile la Narcissus. În ciuda premiselor nu foarte favorabile, se adaptase destul de bine. Parcă înțelegea mai bine dinamica vânzărilor și în dimineața aceea trecuse prin niște clipe emoționante.

O doamnă foarte elegantă, cu o figură aristocratică, cumpărase un parfum pentru fiica ei. Voia să îi facă un cadou special. Relația lor era încordată. Fata dispărea dintr-un moment în altul și în locul ei venea o necunoscută mereu taciturnă, pusă pe ceartă, profund nefericită. Eloise Chabot, așa se numea doamna, dorea ceva deosebit, care să o facă pe fiica ei să înțeleagă cât de mult o prețuia.

– Aș dori cadoul pe care o femeie îl alege pentru alta, îi explicase Elenei.

Chiar și mama ei îi dăruise un parfum odată. Elena aproape că uitase întâmplarea. Își amintise deodată. Și rămăsese surprinsă. Era un cadou cu ocazia zilei ei de naștere. Nu deschisese niciodată parfumul, trebuia să mai fie la Florența printr-un sertar în care bunica ei păstra orice.

Elena o sfătuisese pe doamnă să aleagă o compoziție simplă: migdale, miere, bujori, ciocolată, fava tonka și, ca notă de bază, ambra, cu căldura și dulceața catifelată. Totul reprezenta tinerețe, dar și un pic de viclenie și seducție.

– Nu e un parfum de copilă, dar nici unul de adult. Nu are certitudinea celei care a ajuns undeva în viață. E doar un drum.

Eloise i-a mulțumit cu un surâs larg. Când și-au luat rămas-bun, chiar a și îmbrățișat-o.

Nu fusese niciodată așa înainte, s-a gândit Elena, iuțind pasul. Nu simțise niciodată mulțumirea aceea profundă care se trăgea din cunoașterea faptului că fusese de folos, că făcuse ceva cu totul special pentru cineva.

Din nou i-a venit în minte parfumul pe care îl făcuse mama ei pentru ea. Când îl primise, fusese nespus de fericită, chiar nebunește. Așa era mereu când primea ceva de la Susanna. Ținuse în mâini pachetul, apoi

fericirea se spulberase încetul cu încetul. Parcă ținea în mâini un pahar spart, plin de găuri, din care curgea tot. Apoi s-a forțat să pună la loc cadoul fără să-l deschidă.

Nu îi trebuia acel gen de atenție din partea mamei. Un parfum, să fim serioși! Putea să aibă toate ingredientele pe care le voia. Bunica ei nu făcea decât să creeze altele noi. Și, dacă și-ar fi dorit cu adevărat un parfum, și l-ar fi făcut singură.

Voia cu totul altceva de la ea, se gândise furioasă, pe când tot ce mai rămăsese din acea scurtă fericire se transforma în dispreț și apoi în amărăciune. Voia să fie îmbrățișată, ore întregi de discuții, atenție, râsete, chiar și de muștrări, care se terminau cu lacrimi și promisiuni. Voia să îi povestească cum Massimo Ferri de la a III-a B o întrebase dacă vrea să iasă cu el și cât de dezamăgitor fusese sărutul lui. Era umed și mirosul lui... atât de greșit.

O, Doamne! De unde oare își amintise așa ceva? Sunetul sec al unui claxon a adus-o la realitate. Inima îi bătea tare și pe chip i s-a așternut un surâs. Ce proastă era! Massimo Ferri. Se îndrăgostise lulea de băiețușul acela căruia îi reținuse numele, dar nu și chipul; pe urmă, dragostea dispăruse cu aceeași viteză cu care venise.

A scuturat din cap și, ca de obicei, a trimis într-un loc îndepărtat și ascuns din inima ei orice lucru legat de Susanna și de durerea care venea cu ea. A mai rămas doar curiozitatea legată de parfum. Cine știe cum se gândise Susanna să-l facă, ce alesese în cele din urmă pentru ea. Oare vanilie sau gardenie, neroli sau lavandă...

A traversat strada și când a ajuns la intersecția cu rue des Rosiers i-a aruncat o privire vânzătorului de ziare. Era în aceeași geacă veche, pe cap își pusese o beretă din lână roșie, care îi lăsa privirea descoperită, făcându-l să pară mai tânăr. S-a oprit un pic să-l observe, cu picioarele tremurându-i de frig. S-a hotărât că acasă își va pune cizmele. Voia să

vadă tot ce-i va arăta Cail. Deja se bucura de plimbarea pe care o vor face.

Între timp, bătrânul apăsase din nou pe butonul magnetofonului. Se auzea *La vie en rose. Et dès que je l'aperçois, alors je sens en moi, mon coeur qui bat* ⁵.

A zâmbit și s-a îndreptat spre casă. Ardea de nerăbdare să iasă cu Cail. Hibridiza trandafiri. Incredibil!

Când a ajuns el, ea era deja gata de ceva vreme. Își pusese o fustă-pantaloni de un albastru-închis, o cămașă albă și un pulover cu decolteu adânc. Îl cumpărase la scurt timp după ce ajunsese la Paris, dintr-unul din magazinele vintage care erau peste tot în oraș. Era moale, gros și de un roz-deschis cu care nu s-ar fi îmbrăcat niciodată la Florența, dar care acum îi plăcea la nebunie. Și, oricum, vânzătoarea îi spusese că-i venea de minune.

Divinement, și-a repetat pe când cobora treptele, încercând să-și amintească exact tonul pe care îl folosisese femeia.

– Bună! i-a zis, deschizând ușa.

Cail o fixa cu privirea fără să-i vorbească. Ea se simțea cercetată din cap până în picioare. Și-a ținut respirația, iar inima îi bătea mai tare în piept.

– Ar trebui să-ți pui o jachetă.

– A...

Elena s-a încruntat. Repezit, scurt și la obiect. La naiba, nu e ca și cum se așteptase să o sărute... Mincinoaso! s-a certat ea singură în timp ce încerca să treacă peste dezamăgirea evidentă.

– Desigur. Uite-o, a zis întorcându-se.

Pe perete era un cuier vechi, de care atârna o geacă lungă de lână.

Cail i-a luat-o din mâini, i-a cântărit consistența și a scuturat ușor din cap.

– Nu-i bine. Îți trebuie ceva mai gros.

Ea a stat puțin pe gânduri, apoi a dat din cap că da. Dar nu i-a zâmbit, era cufundat în gânduri.

Ce nu era în ordine acum? Elena a rămas tăcută. Cail era ciudat. Părea chiar furios. Stomacul îi era ca un ghem.

– Dacă te-ai răzgândit și nu mai vrei... nu e nicio problemă.

A ignorat-o. Se tot uita fix la ea în tăcere.

– Te simți bine?

Nu că nu se simțea bine. Era confuză, nu reușea să înțeleagă ce-l apucase. S-a încruntat.

– Da. Și tu?

– Vorbesc serios, Elena. O să mergem pe motocicletă și o să fie frig.

O motocicletă? Nu mai mersese niciodată pe motocicletă. Zgomotul o înspăimântase mereu.

Cail avea o motocicletă și o lua cu el. I-a dispărut orice urmă de confuzie datorită entuziasmului. Se va urca pe o motocicletă. La naiba, abia aștepta!

– Nu știam că ai motocicletă. Cum e, mare? Dar îmi trebuie o cască. Și n-am, a spus ea un pic dezamăgită.

Cail a ridicat dintr-o sprânceană.

– Am cască, i-a răspuns.

Apoi a întins o mână. I-a luat de pe față o șuviță care atârna și i-a pus-

o după ureche cu vârful arătătorului.

– Să te închei la geacă.

Se îndepărtase cu mâinile în buzunare și cu o expresie din nou întunecată în ochii care iar o analizau din cap până în picioare. Elena a simțit cum inima i s-a oprit în piept.

– Hai să mergem. Se face târziu, i-a zis deodată, punând capăt momentului magic.

Peste cinci minute Elena vedea un bolid cromat enorm, de un negru sclipitor, cu flăcări roșii pe rezervor. Cail îi spusese că se numea Hermione.

Ea nici nu clipise. De ce să i se pară ridicol să dai un nume de fată unei motociclete? Așa că și-a mușcat buzele până i-a trecut pofta de râs, gândindu-se cum să se suie mai bine pe dihanie.

– Hai să-ți arăt, îi zisese Cail.

– Pentru tine e ușor, dar eu n-am picioare lungi ca ale tale, a bombănit, uitându-se amenințător la locul de pe motocicleta Harley.

Cail a scuturat din cap și, după ce i-a fixat casca, i-a înconjurat talia cu un braț. După o clipă, Elena era călare pe motocicletă. Motorul era turat, inițial amenințător, apoi din ce în ce mai profund. Când au plecat, se ținea așa de strâns de Cail, că îi era teamă ca el să nu se împotrivească. Dar în cele din urmă s-a decis că nimic nu o va convinge să slăbească strânsoarea.

Ville Lumière. Orașul Luminilor.

Dacă existau două cuvinte care să poată descrie Parisul, acestea erau. Orașul era un curcubeu de culori și plesnea de viață. Era doar cinci

după-amiaza, dar o pătură de nori diminuase lumina naturală și tot Parisul răspunsese ca la o invitație, umplându-se de strălucire. Și acum, că se gândea, baia de lumină îi rămăsese în minte de când era mică. Asta și parfumul. Orașul mirosea a mașini, oameni, mâncare și fum. Mai era și un alt parfum care se ridica din Sena, apăsător și umed. Numai că acum se schimbase, mai era și cel al bărbatului de care se ținea strâns: puternic, cald și provocator, un amestec de plante, piele și blândețe.

Senzația creată de spatele cald de care se ținea era reconfortantă. Simțea și puțină frică, de parcă ar fi fost pe cale să comită o nebunie. De fapt, era un necunoscut, un bărbat fermecător care se hotărâse să-i arate un oraș minunat și foarte romantic.

Iată, dacă în acel moment ar fi auzit acordurile din *La vie en rose*, poate că ar fi simțit și mai mult magia, s-a gândit.

Cail a ajuns la Île de la Cité și s-a îndreptat spre o parcare subterană.

– Am sosit, i-a zis.

Apoi a ajutat-o pe Elena, care începuse să se lupte cu chinga căștii.

– Of, abia așteptam să mă ridic! a exclamat.

Era încălzită și, deși îi ieșeau norișori de abur pe gură, își simțea fața arzând. Dar era tare mulțumită. Simțise și bucurie, și spaimă și se distrase de minune. De abia aștepta să repete experiența.

Cail a parcat motocicleta și a așteptat bonul. Apoi au ieșit la aer liber.

Era un du-te-vino de oameni, iar el a luat-o deodată de mână.

– Stai aproape de mine, i-a zis, arătându-i mulțimea.

– Dacă insiști, i-a răspuns ea, ridicând ochii la cer, pentru a înăbuși sentimentul de jenă datorat atingerii.

Perplex, Cail se uita la ea cu ochii mijiți, apoi, când ea a râs fericită, și-a dat seama că glumea. Iar a simțit cum îi tresaltă inima, un dram de fericire. Și și-a dat seama că voia să se alăture și el acelui râset. Așa, fără un motiv anume. Îl făcea să se simtă bine. A fost un moment ciudat. Stăteau nemișcați în mijlocul mulțimii, uitându-se unul la altul, încercând să se înțeleagă fără cuvinte.

– Hai să mergem, i-a zis deodată, punând capăt vrăjii care planase asupra lor o clipă.

– Unde?

– O să-ți placă.

Nu, clar, nu era tocmai vorbăreț, dar Elena începea să se obișnuiască cu genul ăla de grosolănie. Și se simțea în siguranță cu el, cu mâna lui caldă într-a ei.

– Hai, spune-mi mai mult! Nu poți să ai pretenția să mă țin după tine, dacă nu-mi dai măcar un indiciu.

Cail părea să se gândească la asta, apoi s-a întors spre ea.

– Ciocolată, i-a șoptit, stând un pic în dreptul buzelor ei.

Și orice intenție a Elenei de a-l da la o parte a dispărut. Când a reușit să respire din nou ca un om normal, s-a trezit chicotind ca o fetiță.

Ciocolata era cea mai mare slăbiciune a ei. L-a apucat strâns de mânecă atunci și i-a zis:

– Dacă e un vis, să nu mă trezești.

Cail a dat din cap că nu, însă, când a părut că-i caută pulsul, trecându-și degetul mare peste rețeaua de vene, ei a început să-i bubuie inima. Era o atingere intimă și delicată. Ar fi putut să se retragă în orice clipă, pentru că o ținea cu blândețe de mână, fără să o strângă prea tare. Însă se simțea legată de el și asta o tulbura.

Tot mergeau în tăcere ținându-se de mână. Când mulțimea a devenit mai compactă, Cail a tras-o lângă el, cuprinzând-o de după umeri, și după o clipă de mirare s-a lăsat purtată de îmbrățișarea lui.

Erau mulți turiști în față la Notre-Dame. Se făcuse o coadă foarte lungă, care se întindea de la un capăt la altul al pieței.

– N-o să reușim niciodată să urcăm în turn, i-a șoptit ea, uitându-se cu tristețe la clopotnițele înalte.

I-ar fi plăcut mult să revadă Parisul de la înălțime, i-ar fi plăcut mult să-l revadă alături de Cail. Panorama de la clopotniță era superbă, unică. După atâția ani, încă și-o amintea. A străfulgerat-o un gând. Dacă ar fi văzut orașul împreună, atunci ar avea ceva în comun.

– Găsim noi cum. Ai încredere, a asigurat-o Cail.

S-a uitat la el și a știut că vorbea serios. Atunci i-a zâmbit.

Cofetăria era aproape de catedrală, la doar câteva sute de metri. Era toată roz, Elenei nu-i venea să creadă. S-a oprit la câțiva metri și a tras în piept parfumul ce se ridica din acel magazin unic. Fructe de pădure, miere, ciocolată, piersici. Și apoi, aroma inconfundabilă a zahărului care se topea cu o clipă înainte să se închidă la culoare, devenind caramel crocant.

Moleșeala bruscă i-a amintit că moare de foame. Apoi durerea de stomac a devenit mai puternică. S-a oprit atunci alarmată. Spera să nu îi vină rău din nou. Însă Cail nu a lăsat-o să se miște și s-a uitat cu luare-aminte la ea înainte să meargă mai departe.

– Nu e Ladurée, i-a zis deodată, de parcă voia să se scuze.

Elena a dat din umeri.

– Dacă aromele sunt bune măcar jumătate din cât sunt miresmele care ies din magazinul acesta, o să fie divin.

Starea de rău de dinainte dispăruse, lăsându-i o foame de lup.

Înăuntru totul era în tonuri de crem, de la tejghele la rafturile pe care se aflau cutii de toate felurile, dimensiunile și culorile.

Ea a înțeles imediat că aroma de biscuiți abia scoși din cuptor nu venea din bucătărie, ci era compoziția sofisticată a unui parfumer. În timp ce Cail o ajuta să-și dea jos geaca, a zâmbit pentru sine.

Psihologie olfactivă.

Multe magazine își făceau un parfum unic, care să exprime o senzație plăcută. Astfel, parfumul ar lăsa o amprentă de neșters în inima clientului. Era o implicare senzorială absolută. Panorama minunată, parfumul, gustul, senzația de bine.

O fată îmbrăcată în alb i-a servit imediat, aducând o varietate de foitaje, picromigdale cu fructe și o ciocolată cu frișcă. Iar pentru Cail doar un ceai negru.

Elena nu a pierdut timpul și a început să mănânce. Dulciurile erau delicioase. În timp ce mușca din crusta subțire și plină de fructe, foitajul moale i s-a topit în gură.

– E minunat! a zis, înșfăcând imediat altul.

O privea în tăcere, urmărindu-i fiecare mișcare. În ochi avea un licăr amuzat.

– O ai de mult... pe Hermione, nu? l-a întrebat.

– De cinci ani. Înainte aveam alta.

S-a crispat și s-a uitat în altă parte. Elena îl vedea jucându-se cu unul din șervețelele pe care chelnerița le pusese pe fața de masă. De departe se zărea o prăjitură cu mei, care nu se număra printre preferatele ei, așa că a lăsat-o baltă și a mușcat dintr-o picromigdală de un lila așa de strident, că părea artificială. O explozie de cremă cu

agrișe negre a făcut-o să închidă ochii. Era o plăcere deosebită, greu de descris. Parfumul era intens, iar crema se întindea în gură ca mierea caldă.

– Vai, e unul din cele mai bune dulciuri pe care le-am mâncat vreodată! a șoptit când a putut vorbi din nou.

Cail o fixa iar cu privirea și ochii i s-au îmblânzit în cele din urmă. Nu era un surâs în adevărata putere a cuvântului, dar se apropia destul ca să-și închipuie cât l-ar fi înfrumusețat.

– Lucrezi de mult cu parfumurile?

– De când mă știu, i-a răspuns după o clipă.

Apoi s-a uitat în altă parte.

Cail a împins spre ea platoul cu prăjituri, îi plăcea să o vadă mâncând. Îi plăcea să se uite la ea și cu asta, basta. A așteptat răbdător și tăcut să ia alta. Ea mesteca încet și a început să vorbească.

– Multe femei din familia mea au fost parfumiere. Cele mai talentate au creat parfumuri importante, altele au dus totuși mai departe, cu succes, afacerea familiei.

S-a oprit un pic, s-a uitat pe fereastră, apoi și-a îndreptat atenția spre el:

– Știi că norocul ne-a surâs tocmai din Franța? O strămoasă de-a mea a creat un parfum special. Era atât de intens, perfect, încât a sedus o prințesă. Bărbatul care îl comandase s-a însurat cu ea, a avut un regat și a răsplătit-o pe parfumieră cu o sumă incredibilă. Apoi ea a părăsit țara și s-a întors la Florența.

– Am impresia că mai e ceva și că nu vrei să-mi spui nimic.

Elena i-a susținut privirea.

– Nu l-a uitat niciodată. Pe domnul ăla. A continuat să-l iubească, chiar și după ce s-a căsătorit cu altul, și a scris despre el în jurnal. E o poveste tare tristă.

Cail a pus ceașca pe masă, s-a rezemat de spătar, apoi a ridicat din umeri.

– Poate că nu erau sortiți să fie împreună.

– Destinul se poate schimba, i-a întors-o Elena. E nevoie de voință. Numai voința poate schimba cursul întâmplărilor.

– Nu mereu. Mai sunt situații... lucruri care se întâmplă și de la care nu te poți sustrage.

Era din nou distant. Privirea îi era din nou dură, ca și linia buzelor. Dar era ceva mai adânc, mai ascuns în ochii reci. I se părea trist. Avea impresia că el vorbește de suferință. Și apoi a înțeles.

– Vorbești despre moarte.

– Nu, i-a răspuns el aspru. Azi vorbim doar despre lucruri frumoase.

Nu era un răspuns bun, s-a gândit Elena. Lăsa loc de întrebări mai profunde decât cele venite în urma întrebării, dar mesajul era clar și răspicat. Nu voia deloc să continue conversația. Dar nici ea nu voia să vorbească de destin și moarte.

– Spune-mi despre tine. Altceva, în afară de faptul că locuiești în Marais și te uiți la stele.

El a scuturat din cap.

– Munca mea seamănă cu a ta, până la urmă. Hibridizez flori. Specialitatea mea sunt trandafirii parfumați. Încerc să păstrez neschimbat aspectul vechilor trandafiri, al celor cu personalitate puternică, culori solide și miros unic. Adică parfumurile complexe

sunt ținta mea, cele care par să iasă din diverse niveluri olfactive. Pleacă de la un miros fructat simplu, pentru ca apoi să se diversifice în citrice, smirnă, și să trezească sugestii olfactive intense, unice. Nu-mi place că trandafirii noi-născuți, fără nici cel mai vag miros, îi surclasează prin frumusețea lor aparentă.

– Așadar îi protejezi?

Cail a ridicat dintr-o sprânceană.

– Nu o fac dezinteresat. Câștig foarte bine.

– Oricum ar fi, așa e. Dacă nu te-ai fi hotărât să creezi o alternativă, sigur ar fi căzut în uitare.

Au continuat să sporovăiască. Cail era tot mai laconic și la obiect când dădea răspunsuri și i-a povestit despre ultima lui creație, foarte dezamăgitoare, ca să fie sincer. Însă putea să devină un bun trandafir mamă.

– E cam ca și în cazul oamenilor. Dintr-o mamă cu ochi albaștri și un tată cu ochi verzi se poate naște un copil cu ochi deschiși la culoare, dar cu o altă nuanță.

Elena îl asculta vrăjită. Pierduse de mai multe ori firul discuției, dar tot îi susținea privirea. Când au ieșit, era întuneric și Île era scăldată în mii de lumini de toate culorile.

– E prea târziu să mai mergem în altă parte. Notre-Dame e la doi pași.

Cail i-a arătat catedrala enormă, care se întindea cu arcurile ei butante înspre cer. Din vârful, garguii de piatră păreau să se uite la trecători.

Aproape ajunseseră la ușile masive, când ea a ridicat privirea.

– Nu-mi amintesc că se poate trece pe aici...

Cail a dat din cap că da.

– Intrarea se face prin rue du Cloître. Sunt patru sute de trepte în spirală, i-a spus ca să o avertizeze. Însă partea inferioară a catedralei e foarte frumoasă.

Ea a scuturat din cap.

– Da, știu. Dar, dacă stau jos, n-o să văd clopotele.

– Nu, nu le-ai vedea.

– Toate au nume superbe, a adăugat Elena.

El a încuviințat dând din cap.

– Angélique-Françoise, Antoinette-Charlotte, Hyacinthe-Jeanne, Denise-David sunt cele mai recente. Cel mai mare e Emmanuel. Are aproape treizeci de tone.

– Extraordinar! a susurat ea.

Sus, cerul părea așa aproape, i-a spus, amintindu-și de ultima dată când se urcase în turnuri. Apoi s-a întors spre Cail:

– Vrei să mergem? l-a întrebat deodată, atingându-l ușor pe umăr.

El i-a luat mâna, i-a strâns-o o clipă, apoi a dat din cap că da și a lăsat-o să meargă.

– În regulă.

Turiștii de la coadă se mai împuținaseră, fuseseră norocoși. Au început să urce încet, cu degetele amortite de aerul rece al toamnei. Treptele se succedau neîncetat, una după alta. Lumina ascundea asperitățile. Era un miros vechi în pereți, de umiditate, de secole de pași, de tămâie veche, de ceară de albine.

Oare câți oameni trecuseră înaintea ei? Și-a lăsat gândurile purtate de mirosul ce evoca aceste amintiri. Femei, bărbați, fiecare cu trecutul, cu povestea lui.

Deodată s-a oprit. Nu mai putea să respire. Avea impresia că nu-i mai intra aer în plămâni, de parcă se blocaseră. Și-a plecat capul și l-a ridicat din nou. Panica s-a insinuat ca un șuvoi rece în ea. A început să inhaleze mai repede, dar, deși se forța, senzația de sufocare era puternică și înspăimântătoare.

Cail era în spatele ei. Când și-a dat seama că ceva e în neregulă, a prins-o și a întors-o spre el. I-a ridicat capul și și-a dat seama că era cât pe ce să leșine.

– Hai să coborâm. Stai liniștită!

Nu i-a mai așteptat răspunsul. A luat-o în brațe de parcă ar fi fost o copilă. Și-a făcut loc printre turiștii care urcau, încasând protestele lor cu buzele strânse și a continuat să coboare câte o treaptă pe rând, ținând-o strâns la piept. Ajunși afară, și-a dat seama imediat că ea nu reacționează. I-a scos eșarfa și i-a dat părul de pe față cu multă grijă, mângâind-o cu blândețe. Era palidă, dar respira normal.

– Elena, mă auzi?

A bătut din gene, apoi a deschis ochii și s-a uitat la el ca și cum nu reușea să înțeleagă.

– Ce s-a întâmplat?

– Ai leșinat. Te duc la spital.

Nu a așteptat să răspundă. Camera de gardă de la Hôtel-Dieu era la câțiva metri. A luat-o din nou în brațe și a traversat strada.

12.

Vanilie. Parfumul copilăriei, dulce și cald. Aduce confort, bună dispoziție, ajută la depășirea problemelor, diminuează tensiunile. Intră în piele. Cu doar câteva picături se ajunge la suflet.

Era destul de mulțumită. Monique a mirosit din nou bețișorul, a închis bine cilindrul gradat și a agitat amestecul pentru ca alcoolul să înceapă să dilueze moleculele care compuneau esențele, apoi l-a pus la loc ca să rămână la întuneric.

A controlat ultima oară ca formula introdusă în program să corespundă notițelor sale, a aruncat hârtia de filtru, s-a întins și a ieșit din laborator.

Abia peste alte douăzeci de zile își va da seama care anume erau nuanțele parfumului pe care tocmai îl crease. O lună de maturare, cum spunea Lucia Rossini de obicei. Deși Monique nu urmăse până la capăt procedura pe care o învățase de la bunica Elenei, structura parfumului era totuși limpede, iar rezultatul final, previzibil și corect.

Da, ziua fusese productivă. După cele douăzeci de zile va adăuga apă, va filtra iar compusul și va stabili gradația precisă a acestei *eau de parfum*. Dar asta va decide cu Le Notre.

A coborât scările și s-a dus direct la parcare subterană, salutându-și colegii. Ajunsă în mașină, a pornit mobilul.

– Iată-te, a șoptit simțind vibrația.

Dar nu era un mesaj de la Elena. A citit repede invitația lui Jacques la cină și apoi l-a șters.

– Ce idiot! a mormăit printre dinți, făcând un efort să nu-l sune și să-i spună exact ce gândea despre el.

A așteptat încă vreo câteva secunde în timp ce tot apăreau mesaje. Avea ochii ațintiți asupra ecranului, fiind un pic îngrijorată. Ce ciudat că Elena nu-i trimisese nimic, s-a gândit. Poate că era prea ocupată să se distreze. A zâmbit și a pornit mașina. De abia aștepta să facă un duș lung și fierbinte. Nu mai auzise de ea de câteva zile. Avea nevoie să fie alintată și Jasmine va ști cum să-i ridice moralul.

Cu spatele rezemat de un perete din sala de așteptare a spitalului, Cail fixa un punct oarecare de pe tavan. Trecuse o oră de când Elena fusese dusă pentru investigații, iar el doar se uitase la ceas.

Ura spitalele. Îi aminteau cât de mare e neputința oamenilor, cât de fragilă e viața.

Și-a luat fața în mâini, apoi și-a trecut mâna prin păr, dându-l în spate. Nu era nimic grav, își tot repeta pentru a mia oară. În caz contrar, ar fi știut deja. Dacă ar fi fost o situație cu adevărat gravă, ea n-ar fi fost așa plină de energie. O pusese în scaunul cu roțile și fusese de acord să se ducă la ea doar după ce medicul îi va permite să meargă la camera de

consultații de unul singur. Dacă i-ar fi fost rău, nu ar fi trebuit să aibă atâta energie, nu? A simțit un junghi în inimă și frică atunci când leșinase.

Elena îi făcuse cu mâna, cum fac copiii, nescăpându-l din ochi, cu teama întipărită pe chip.

Ar fi dat orice s-o poată însoți. Din nou simțea dorința inexplicabilă de a o strânge la piept, de a-i simți căldura, parfumul.

Dar cât timp mai aveau?

Agitat, a început să măsoare camera cu pași lungi și a ajuns la geam. S-a oprit în fața splendorii orașului, a miilor de lumini. Cu palmele sprijinite de sticla groasă, cu ochii ațintiți în întunericul nopții, parcă era din nou azvârlit în trecut. Într-o altă viață.

Nu era când o luaseră pe Juliette. Anii trecuseră și amintirile erau încetoșate, iar el știa ce se întâmplase din procesele-verbale de la poliție. Fusese un miracol că a scăpat doar cu o cicatrice și câteva oase rupte. Își amintea cu durere claxonul asurzitor al camionului, scrâșnetul roților pe asfalt, cu câteva secunde înainte să fie proiectat din șaua motocicletei. Dar era sigur de un lucru: în noaptea aceea o parte din el murise cu Juliette.

Nu mai era același de atunci.

A înghițit în sec, apoi a închis ochii. După o secundă a ieșit la suprafață din locul ăla întunecat din inima lui, în care îngropase tot și unde se întorcea foarte rar.

A văzut în geam reflexia unei asistente care se dusesese cu Elena, așa că s-a întors spre ea.

– Aveți vești?

Femeia s-a oprit, apoi a părut să priceapă.

– A, da, i-a surâs atunci. Sunteți soțul lui madame Rossini?

Cail a rămas fără cuvinte, dar nu a reușit decât să dea din cap mecanic.

Asistenta i-a atins ușor brațul.

– Nu vă faceți griji, nu e nimic grav. Soția dumneavoastră trebuie doar să se odihnească și să ia suplimente alimentare. E și normal să aibă amețeli. Cu un pic de noroc, o să-i treacă grețurile în luna a treia. S-o răsfățați un pic. Știți că femeilor le place, nu?

Nu i-a răspuns, oricum nu știa ce putea să-i spună.

Femeia i-a zâmbit din nou, aproape amuzată de paloarea bruscă a feței lui, de surpriza zugrăvită pe chipul lui. I-a mulțumit, apoi a ajuns la scaun și s-a trântit.

– E gravidă...

Elena e gravidă. A rămas nemișcat, uitându-se fix la mâini, sub o avalanșă de emoții contradictorii.

Când asistenta s-a întors în sală peste o jumătate de oră, a oprit-o.

– Pot să-mi văd... soția?

– Cred că e cel mai bine. E foarte agitată, i-a răspuns, după ce l-a cercetat cu privirea.

Nu mai era prietenoasă și mergea repede. A traversat sala și a ieșit fără ca măcar să-l aștepte. Era rece, aproape ostilă. După câțiva zeci de metri, i-a arătat o ușă.

– Aici e. Puteți intra. Trebuie să așteptați rezultatele ultimelor analize înainte să plecați, să completați formularele și să faceți formalitățile de externare. O să vă mai ia o oră, l-a avertizat, apoi nu s-a mai uitat la el. Cum i-am spus și soției, mai aveți doar câteva săptămâni la dispoziție,

dacă vreți să faceți ceva. Pe urmă, nu mai aveți timp.

S-a întors și a dispărut după colț.

Ce să facă?

Cail a bătut și a deschis ușa. Era acolo, întinsă pe un pat, cu capul aplecat și cu mâinile împreunate în poală. Părea disperată, părul îi cădea pe față, iar umerii îi erau lăsați. Uneori mai tresăreau. Nici măcar nu și-a dat seama că intrase.

S-a dus la ea și s-a lăsat pe vine ca să aibă ochii la aceeași înălțime, apoi i-a ridicat bărbia cu multă blândețe.

– Bună. Te simți mai bine?

Elena a dat din cap că nu. Avea ochii umezi.

– Sunt gravidă, i-a zis cu un firicel de voce.

Era însărcinată în două luni și singură. Cum de nu-și dăduse seama? Da, nu avusese niciodată ciclu regulat, dar să uite așa... Se întâmplaseră prea multe lucruri, prea multe și toate deodată. Și acum avea un copil pe drum și nu știa ce să facă. O sufoca o teamă adâncă, cum nu mai simțise niciodată. Nu putea să gândească, nu putea să vorbească. Crezuse mereu că într-o zi va face față acestor probleme având alături pe cineva, un soț. Dar Matteo... Numai când se gândea la el i se înrăutățea starea. A străbătut-o un sentiment de refuz. Nu, nu voia să se gândească la el acum. Nu voia să se gândească și cu asta, basta. Cum de fusese posibil? se tot întreba. De ce acum? Apoi iar a cuprins-o o groază fără noimă.

El i-a dat într-o parte o șuviță de păr de pe frunte și apoi alta, atingându-i pielea cu blândețe. Nu a făcut-o pentru ea, ci pentru el. Simțea nevoia s-o atingă. Doar s-o atingă.

Vor fi multe consecințe, chiar o mulțime. Știa cu siguranță. Le va face

față când vor veni. Câte una pe rând. Nu avea rost să se gândească acum, nu când ea se ținea strâns cu degetele de puloverul lui.

– Ce vești bune! Un copil e mereu o binecuvântare.

Și de unde naiba o mai scosese și pe asta? Ce știa el despre copii?

Dar nu conta ce gândea el. În momentul ăla ea avea nevoie de tot ajutorul din lume. Și-și dădea seama după singura lacrimă care îi brăzdase obrazul și după cum încă se ținea de el. Cail nu știa ce trebuia să zică, nu-și găsea niciodată cuvintele și nici nu putea să țină discursuri mărețe. Așa că s-a lăsat călăuzit de instinct, a făcut un efort să-i zâmbească, așa cum nu o mai făcuse. I-a șters fața cu vârful degetului mare și a rămas tăcut, așteptând să se calmeze suficient cât să-i poată spune ceva. Orice.

– Mereu mi-am dorit să am copii.

Vocea Elenei era o șoaptă slabă.

Cail și-a ținut respirația.

– Și tu? Sau poate ai deja? l-a întrebat.

El doar a scuturat din cap.

– Nu, nu am copii. Nu m-am gândit niciodată la asta, ca să fiu sincer. Bănuiesc că într-o zi, mai devreme sau mai târziu, o să am. Dar nu se numără printre cele zece lucruri pe care vreau să le fac de acum până la Crăciun.

Se străduia să pară vesel și să vorbească pe un ton calm:

– Și uită-te la mine... nici n-aș ști cum să-l țin. Nou-născuții sunt mici.

Doar ideea de a lua unul în brațe îl făcea să transpire. Fără să mai pună la socoteală că l-ar speria de moare.

Ea a încuviințat din cap, puțin convinsă.

– De ce doar zece lucruri?

– Sunt realist.

Dar Elena nu a prins ironia, ci doar a dat din cap, nu foarte convinsă.

Cail îi mângâia o mână.

– Și asta îți doreai acum? Mă refer la... copil. Mi-ai spus că îți doreai, i-a zis, îngrijorat de privirea întunecată și de ochii umflați de plâns.

Ea a scuturat din cap. Nu putea să vorbească. Buza de jos îi tremura. Era cât pe ce să aibă o cădere.

El și-a întins brațele din instinct. După câteva clipe ea s-a lăsat în voia îmbrățișării, ceea ce își dorise toată după-amiaza: să o strângă la piept.

Elena și-a ascuns fața în scobitura gâtului său, ținându-se de el cu toată puterea, de căldura lui, de mirosul lui. Atât de bun, atât de perfect.

El a mângâiat-o pe păr, lăsând-o să se descarce, și a ascultat-o, în timp ce ea îi povestea între două suspine cât de mult își dorise un copil care nu venise mai devreme, când fusese cu Matteo, cum viața părea s-o ia în râs și cum lumea părea să se prăbușească în jurul ei. Vorbea fără oprire, scotea propoziții fără sens, iar altele foarte logice. Profunde, absurde și un pic neliniștitoare. Cail o ținea strâns și în acel moment nu mai conta nimic pentru el, niciun gând, nimic. Doar ea. Doar Elena.

– Nu știu nici ce nume să-i dau, i-a zis după ce s-a tras din îmbrățișare, în timp ce inspira adânc, în căutarea echilibrului pe care se chinuia să-l găsească.

A simțit cum i se strânge inima. Ușurare și puțină bucurie. Elena va păstra copilul.

– Nu cred că va fi o mare problemă.

Ea și-a mușcat buzele, apoi a dat din cap că da.

– Da, nu e o problemă.

Dar de fapt era. Ce nume să-i dea copilului? Și dacă era fetiță? S-a gândit imediat la mama ei, iar disperarea a devenit acută, adâncă. Din nou se simțea singură și îngrozită.

– Nu te mai gândi la asta! Vei avea timp.

Vocea lui i-a întrerupt șirul gândurilor, totul. El era aici, acum. Și era cel mai concret lucru pe care se putea baza. S-a concentrat pe respirația lui, pe căldura trupului. Nu știa ce s-ar fi făcut dacă nu ar fi fost el. Un val imens de recunoștință s-a adăugat sentimentelor pentru el. Și mai era ceva, o senzație de bine pe care o simțea în suflet, ca fâlfâitul delicat din aripi al unei păsări ușoare și deosebite. S-a apropiat mai mult, apoi și-a plimbat un deget pe fața lui, zăbovind asupra cicatricii și mângâind-o blând. Și i-a zâmbit.

– Ai mai avut o dorință atât de mare, atât de puternică, încât să te împiedice să te gândești la altceva? Și tot restul să pară o mare prostie? i-a șoptit Elena.

Cail a încuviințat din cap, uitându-se fix la ea.

– Da, i-a răspuns.

Vedea iarăși dorința pe care o simțea pentru el. Își dăduse seama încă de la prima întâlnire, când îi făcuse declarația atât de neobișnuită în întuneric... O recunoscuse pentru că era aceeași atracție fără sens pe care el o simțea pentru ea. Și încă era acolo, între ei, deși acum totul se schimbase.

– Vrei să-mi povestești?

Vocea ei era mai calmă acum. Se așezase în capul oaselor, cu spatele drept și se uita la el curioasă.

L-a mirat ce îi cerea. Pentru că nu vorbeau despre el, pentru că vestea sarcinii o tulburase profund. Totuși, avea putere și timp să se gândească la el. În ierarhia gândurilor ei învălmășite și speriate, el era totuși important.

A scuturat din cap.

– Altă dată. Dar spune-mi tu. Ești pe cale să-ți îndeplinești visul...

Ea s-a uitat în altă parte. În tăcerea care s-a lăsat, Cail vedea că își alege cuvintele cu grijă, unul câte unul.

– Credeam că așa e, însă, după câteva minute, când mi-am dat seama de ce-mi spunea doctorul, că testul de sarcină e pozitiv, mi s-a făcut tare frică. Îți dai seama că lucrurile pe care ți le dorești și pe care le obții... sunt mult mai complicate decât credeai și că ești doar la începutul unui drum lung.

– Ia câte un lucru pe rând. Nu trebuie să te gândești la tot. E prea greu dacă procedezi așa. În schimb, dacă faci față problemelor pe rând, totul se poate realiza, deși tot nu e ușor.

Era logic, esențial și pragmatic mai mult decât orice. Elena se întreba din nou ce se ascunde în spatele felului său de-a fi, în spatele inteligenței. Știa mereu ce să spună, fără să se lungească inutil. Era direct. Parcă nu avea timp de pierdut cu nimic ce nu era necesar. Tot ce-i spusese era adevărat și era singurul lucru pe care îl putea face. S-a hotărât să-l asculte. Voia s-o facă. După puțin timp s-a simțit mai bine. Desigur, îi era teamă, alături de îngrijorarea și de miile de întrebări la care nu știa să dea un răspuns, dar mai era și o ușoară bucurie ascunsă, care uneori o făcea să zâmbească, să-și atingă burta unde creștea copilul ei. Îi venea să plângă, iar pe urmă să râdă. Dar acum, că se gândea mai bine, fusese de multă vreme în acea stare. Până la urmă, sarcina explica tot. Iată că deodată totul avea sens. Chiar și

schimbarea în privința parfumurilor. Se întorseseră în viața ei sau pur și simplu nu plecaseră niciodată. Ea era alta acum.

– Vrei să sun pe cineva?

Cail făcuse un efort s-o întrebe asta. În viața ei era un alt bărbat. Sau fusese. Oricum ar evolua lucrurile între ei, un copil schimba lucrurile. Te obliga să-ți schimbi perspectiva. Natura umană stabilea regulile.

Nu i-ar fi plăcut să o părăsească. Deși încă nu însemna nimic pentru el... s-ar fi dat la o parte pur și simplu. De fapt s-ar fi limitat să-și trăiască viața. Nimic mai simplu.

Și totuși, gândul acela a erupt în el și l-a înfuriat. Pentru că, fie că-i plăcea sau nu, ceea ce-și spusese era o minciună.

Dar asta nu schimba lucrurile. Elena era gravidă.

A așteptat în tăcere să-i răspundă, atent la orice schimbare a expresiei.

– Nu, nu trebuie să anunț pe nimeni. Și, oricum, n-am chef. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Simțea ușurare și din nou furie pentru fărâma de bucurie pe care o simțise. Avusese o reacție disproporționată: deși nu avea pe cineva... un iubit, tot mai rămânea copilul.

– Cum vrei tu.

Va mai trebui să treacă timp ca să lămurească aspectul respectiv. Nu avea sens acum.

– Ce-ai zice să completăm formularele și să plecăm?

Ea a dat din cap că da. Era foarte obosită, se simțea stoarsă. Era fericită, dar și foarte înspăimântată. I se părea că are capul greu. Singurul lucru care îi oferea echilibru era Cail, de care avea nevoie.

S-a smuls cu greu din îmbrățișare și apoi a oftat.

A ajuat-o să se ridice din pat.

– Hai să mergem.

Au ajuns la recepție ținându-se de mână, îngândurați și cu inima un pic mai ușoară.

Philippe Renaud a controlat din nou listele cu produsele vândute. Voia să verifice mai multe lucruri. De când venise la Narcissus, Rossini nu făcuse nimic cu adevărat bine, vânduse doar articole puțin importante, cu excepția câtorva parfumuri. Pe deasupra, a trebuit să o cheme de câteva ori. Ceva de neconceput. Era cu capul în nori și erau momente în care părea să leșine dintr-o clipă în alta. Și când o întrebase ce are, avusese aroganța să-i răspundă că parfumul ambiental ar fi trebuit să fie mai ușor. El, Philippe Renaud, dozase personal parfumul care era simbolul acelui magazin! Scrâșnea din dinți de furie.

Bunătatea gretoasă pe care o afișa și politețea prefăcută nu îl păcăleau. Totul era fals, ca și ea. O ascultase vorbind cu un client. Îi plăcea mult să piardă timpul cu ei. Să sporovăiască și cine știe ce altceva... și totuși, știa meserie. Femeia aia pur și simplu ascundea ceva. Iar el își dorea din tot sufletul s-o demaște.

Îi va mai da un răgaz de câteva zile, s-a decis Philippe, apoi îi va spune lui *monsieur*. Era meseria lui, până la urmă. Nu că trebuia să supravegheze personal angajații. Claudine trebuia să o facă, dar îi plăcea să aibă totul sub control. Să aibă o viziune de ansamblu asupra magazinului.

Și-a scos ochelarii și i-a pus pe masă, având grijă să nu atingă lentilele. Biroul mic la care stătea nu era potrivit pentru îndatoririle sale și trebuia să-l mai și împartă cu Claudine. Pereți înalți, de un verde

ridicol ca menta, mobilă albă, penibilă. Îl ura, cum îi dis plăceau incompeten ții și profitorii. Străina nu-i plăcuse din capul locului. Era prea orgolioasă, sub toată aparenta ei bunătate. Era o mincinoasă, putea să parieze. Și-a dat imediat seama că ascunde ceva. Când îi arătase laboratorul, se înfuriase. Evident că n-ar fi putut ajunge la formulele parfumurilor. Serviciul lor de pază ar fi împiedicat-o să se și apropie. Nu, nu asta îl îngrijora, ci doar că femeia nu era cine zicea că e.

Vorbise de mai multe ori cu Claudine despre asta. Dar ea nu-i dăduse dreptate și minimaliza tot. Până la urmă, și colega lui era ca toate celelalte femei, slabă și sentimentală, se gândea Philippe. Chiar îl sfătuisese să-i mai dea un răgaz Elenei, deși era de-a dreptul foarte înceată, cum recunoscuse chiar și ea. Claudine recunoscuse că, deși părea adeseori distrată, știa să se poarte cu clienții. Philippe nu înțelegea ce spusese sau ce făcuse Elena Rossini ca să câștige simpatia și susținerea colegei sale, care înainte nu luase niciodată partea vreuneia dintre vânzătoarele care se tot perindaseră prin magazin. Ba chiar înainte să plece se plâneau de manierele neortodoxe și de comportamentul greșit al lui Claudine.

Era limpede că Rossini nu era o vânzătoare obișnuită. A oftat și și-a netezit mustața cu buricele arătătoarelor.

Ca să fie sincer, cel mai mult îl supăra că o acceptase pe Elena pentru că era îndrăgostit de Monique. În timp ce se gândea la asta, iritarea s-a transformat în dispreț și apoi în furie.

De când intrase femeia aia în magazin, nu mai știa nimic și nici nu o mai văzuse pe Monique Duval, deși îi promisese contrariul. Iar asta îl înfuria. Cum de îndrăznise să-l ia peste picior?

Nu conta. Se va ocupa personal ca totul să fie cum ar fi trebuit de la început. *Monsieur* luase decizia de a o angaja pe Elena Rossini. Dar

anumite alegeri puteau fi anulate. Trebuia doar să găsească motive convingătoare.

Elena a terminat de pregătit apa de toaletă pe care tocmai o vânduse. Ca de obicei, Claudine se ocupa de încasări și zâmbea. Se simțea bine să o vadă așa. Elena era mulțumită de cum se aranjaseră lucrurile între ele. După un început nu tocmai bun, acum se înțelegeau foarte bine. Claudine îi dăduse încredere în ea. Și mai discutau și despre parfumuri, compoziții, amestecuri. Elenei i se părea o femeie inteligentă. Îi plăcea să discute cu ea. Cu excepția lui Monique, nu erau mulți care să se mire că parfumul de trandafiri diferea în funcție de specie sau de locul de proveniență. Sau cum un parfum poate să aibă o asemenea complexitate, încât să aibă mai multe trepte de descifrare. Cu excepția lui Cail, desigur.

Claudine îi propusese că creeze un nou parfum. Îi spusese că se gândise la ea să rezolve problemele lui Montier. Era nerăbdătoare s-o vadă la treabă. Și Elena era încântată.

– Poftiți, madame Binoche, a zis ea, concentrându-se din nou asupra doamnei care aștepta apa de toaletă, dându-i punga aurită de la Narcissus.

– O să revin curând, *mademoiselle*. Geneviève, cumnata mea, are nevoie de un parfum special, ceva personalizat. Știți, e artistă, e scriitoare. I-am vorbit despre dumneavoastră. Acum e tare curioasă.

S-a apropiat de ea, apoi i-a spus în șoaptă:

– Nu toți reușesc să transforme dorințele în parfum și dumneavoastră, draga mea Elena, ați reușit să creați ceva magic.

I-a plăcut descrierea și a zâmbit. Dacă ar fi știut...

– Când eram mică, bunica mea s-a blestemat că m-a învățat să ascult parfumurile. Fugeam și mă ascundeam în spatele unui paravan prăfuit, la care ținea tare mult.

A surâs.

Doamna a făcut ochii mari.

– Serios? Aveți o tradiție de familie?

Elena a dat din cap că da.

– Da. Mai mult sau mai puțin.

– Vai... ce minunat! a susurat ea încântată. Mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă, dar întârzii la întâlnire, i-a zis. A ridicat din sprâncene. V-am zis de clubul meu? Nu? Ei bine, să știți că ne întâlnim în fiecare marți și vorbim de ultimele romane citite. Bem un ceai parfumat, mâncăm torturi și prăjiturile. Ce poate fi mai frumos pe lumea asta?

Elenei i-au venit în minte două lucruri și amândouă aveau legătură cu Cail. Gândul la el i-a făcut inima să bată mai tare. De când aflaseră că e gravidă, ceva se schimbase între ei și nu pentru că își dorise ea: Cail îi devenise prieten. Cel mai bun prieten pe care putea să-l aibă o femeie, ca să fim mai preciși. Însă doar prieten.

– Parfumurile m-au vrăjit dintotdeauna, a remarcat Adeline Binoche. *Pentru că parfumul e totuna cu respirația.* Nu vi se pare un gând nemaipomenit?

Adeline a citat aforismul lui Yves Saint-Laurent atât de vrăjită, încât Elena a zâmbit.

Și nu prea avea chef să râdă acum. Dar Adeline era o femeie simpatică, cu părul ei argintiu, tuns bob, unduindu-se la fiecare mișcare și parcă zburând, căci nu stătea locului nicio clipă. Avea ochii cenușii, mari, care o făceau să pară visătoare. Era printre clienții

preferați ai Elenei.

– Sunt foarte mulțumită de parfum, i-a mărturisit acesteia. Spuneți-mi, bunica dumneavoastră... Apropo, cum se numea?

– Lucia, Lucia Rossini.

– Ce nume frumos! Atât de italianesc, a zis Adeline. Sunteți din Florența, nu?

Elena a încuviințat.

– Da. Dacă știți biserica Santa Maria Novella, locuința familiei mele e pe acolo.

– Cine știe câte povești aveți? i-a șoptit Adeline privind-o. Mistere, poate secrete de familie.

Elena a râs.

– Chiar vă interesează?

– Da, tare mult. Italia e plină de legende fascinante. Și Florența. Una din reginele cele mai renumite ale Franței se trăgea din Florența.

– Da, Caterina de Medici. Ea a introdus la Grasse cultivarea trandafirilor. Adora parfumurile și Maria, nepoata ei, i-a călcat pe urme. A fost regina Franței și pasionată de artă și parfumuri.

Adeline s-a apropiat de ea.

– Am găsit cărți vechi pe tema asta, știți? Chiar și jurnalul unei doamne de la curte. Foarte interesant! Catherine l-ar fi luat de la Florența pe René, parfumierul ei... însă el nu făcea doar asta. Se pare că prepara și otrăvuri. Doar un jurnal te poate face să înțelegi cum era viața pe-atunci.

Așa era. În jurnalul lui Beatrice erau capitole întregi dedicate evenimentelor epocii. Strămoașa ei avea un ascuțit spirit de observație

și o ironie acidă. De pildă, castelul unde fusese oaspete, căruia nu-i scrisese niciodată numele, avea turnuri și *gargouilles* care păzeau zidurile; în sat erau câmpuri de lavandă și tuberoze și se țesea mătase. Descriesese zile întregi pe care le petrecuse culegând flori pentru parfum. Totul era fascinant. Ce păcat că amărăciunea și regretele îi otrăviseră viața!

– Acum chiar trebuie să plec, a salutat-o Adeline. Pe curând și vă mulțumesc.

Elena și-a luat rămas-bun cu un zâmbet. Întorcându-se la lucru, s-a gândit la jurnal. Nu-l deschisese de mult. Poate că pe seară se va uita prin el.

Abia începuse să aranjeze pe rafturi un nou parfum care în câteva zile va fi prezentat publicului, când a chemat-o Philippe Renaud.

– Dacă ați terminat, aș vrea să vorbim puțin.

Ea a ridicat privirea. A lăsat flacoanele și l-a salutat. Bărbatului i-a luat ceva să-i răspundă, de parcă depunea un efort imens. Nu, înțelegerea nu era una din calitățile lui, și-a zis, ignorând privirea încruntată a responsabilului.

– Trebuie doar să termin de aranjat astea, i-a zis, arătându-i o cutie plină cu sticlute din argint. Apoi mi-ar trebui o cutie de chypre *pour homme*. Am un client care o să vină în scurt timp să-l ia.

Philippe a închis ochii pe jumătate, iritat de răspuns.

– Un client? Nu mi se pare că aveți, cel puțin nu din aceia care intră în magazin să cumpere parfumuri. Poate că vă referiți la acel gen de clienți.

Ea a făcut ochii mari. O roșeață puternică i-a aprins fața. Uimită de insulta grosolană, a rămas o clipă fără cuvinte. Când și-a dat seama de

gravitatea cuvintelor lui, și-a sprijinit ambele mâini pe tejgheaua lustruită și a venit spre el.

– Nu știu ce impresie v-ați făcut și nici nu mă interesează, dar să nu-mi mai vorbiți niciodată astfel.

A rostit apăsător fiecare cuvânt, cu ochii scoțând văpăi de furie. O durea gâtul din cauza efortului de a nu se răsti la el ca să-i spună ce simte cu adevărat.

Philippe s-a înroșit ca racul. Și-a băgat un deget în nodul de la cravată ca să-l slăbească, apoi s-a uitat în jur. Dacă îi vedea cineva? Nu se așteptase la așa o reacție. Ce femeie needucată! Cum de îndrăznește el? Dar cum își permitea ea să-i vorbească pe un asemenea ton lui Philippe Renaud? Ușurat, și-a dat seama că totul decurge ca de obicei în magazin. Clienții se succedau la tejghele și la mesele de probă, vânzătorii propuneau diferite soluții, de la ecranul de înaltă rezoluție suspendat de un perete al magazinului se auzea o muzică discretă, care însoțea reclamele la parfumurile magazinului.

– Nu puteți să-mi răspundeți pe acest ton.

Ea l-a fulgerat cu privirea.

– Serios? Cred că aveți dreptate, am fost prea amabilă.

S-a îndepărtat, cu mâinile făcute pumn, încordată la maximum. Când pleca de acolo, a dat nas în nas cu un client fără să-l recunoască imediat.

– *Ma chère*, vă simțiți bine?

– Monsieur Lagose! Nu, nu mă simt bine...

– Pot face ceva pentru dumneavoastră?

Elena a scuturat din cap, apoi s-a uitat în altă parte.

– Cine îi dă dreptul unui bărbat să jignească o femeie așa?

Când și-a dat seama de ce spusese, era prea târziu să mai dea înapoi.

Și-a stăpânit lacrimile și dorința absurdă de a se duce glonț la Cail să-i povestească totul. Poate că gândul la el o făcuse să-și piardă controlul sau poate sensibilitatea ciudată datorată sarcinii. Înainte să facă ceva, s-a trezit complet tulburată în mijlocul magazinului.

– Frustrarea, *ma chère*, i-a zis Lagose dându-i o batistă. Când nu are argumente, a continuat, săgetându-l pe Philippe cu privirea, bărbatul scoate la înaintare aceeași poveste. E ușor necinstit. Nu vă faceți atâtea griji! Râdeți, draga mea! Și nu uitați că dumneavoastră aveți puterea, mai ales că cineva a depus eforturi să fie neplăcut. Acum calmați-vă! Am nevoie de o sticlută de parfum și, dacă aveți timp, mi-ar plăcea să stăm un pic de vorbă. Parfumurile le găsesc oriunde, dar nu și plăcerea de a sta de vorbă cu o femeie frumoasă și inteligentă, a zis.

Dacă privirile ar fi putut ucide, Renaud n-ar fi scăpat cu viață. Jean-Baptiste l-a pironit din nou cu privirea, înainte de a-și dedica toată atenția fetei.

Ea a tras adânc aer în piept și a netezit batista pe care o ținuse strâns în pumn. Nu mai avea lacrimi, ci era doar indignată și furioasă la culme. Apoi a încuviințat.

– Mă scuzați. Sunt foarte sensibilă zilele acestea.

– Nu trebuie să vă cereți deloc scuze, *ma chère*. Sensibilitatea e unul din aspectele cele mai interesante ale unui suflet nobil. Vă simțiți mai bine acum?

Elena a încuviințat.

– Vă aduc imediat parfumul.

– Da, eu vă aștept aici.

Jean-Baptiste a așteptat ca ea să se îndepărteze destul de mult, apoi s-a dus la Philippe.

– Pot să vă ajut, *monsieur*? l-a întrebat, încercând să câștige teren.

Clientului i s-au dilatat nările și a strâns mai tare bastonul.

– Nu, se ocupă mademoiselle Rossini de ce am nevoie. E o femeie foarte drăguță și delicată. Mi-ar dispăcea profund să o văd din nou în starea aceea.

Philippe s-a ascuns după o privire indignată.

– E doar o vânzătoare, nimic mai mult. Nu trebuie să-i dați atâta importanță.

– Să nu care cumva să faceți greșeala de a crede că știți ce pot sau nu pot! Nu aveți nici inteligența, nici funcția necesară.

Tonul lui Jean-Baptiste era calm, dar în cuvinte se ascundea o amenințare evidentă:

– Credeți, și vă înșelați, că valorati mai mult decât femeia aceasta pentru că aveți o funcție mai bună. Vă înșelați. Doar omul lipsit de calitate îi desconsideră pe ceilalți.

Lagose s-a întors cu spatele la el și l-a lăsat pe responsabilul de la Narcissus să tragă singur concluziile. Cum a văzut-o pe Elena, s-a dus în întâmpinarea ei cu un zâmbet larg.

– V-am zis de parfum? a început, conștient de starea emoțională a femeii.

O va distra de la treabă. În anumite momente nu avea ce să facă.

– A fost un adevărat succes, draga mea, a continuat el. Și e numai meritul dumneavoastră. Parfumul pe care mi l-ați recomandat pentru... iubita mea mi-a fost de mare folos, a oftat, iar în privire i-a

apărut un licăr malițios și în același timp viril.

Era mulțumit. Pe deplin.

Ea încerca să se concentreze la ce spunea *monsieur* Lagose, dar nu era ușor. Renaud era supărat dintr-un motiv anume. Cerase o explicație și să fie a naibii dacă i-o va da! Imediat ce Jean-Baptiste va plăti, îl va căuta pe Philippe ca să-l întrebe ce naiba îl apucase.

Nu mai fusese niciodată până atunci așa de pornită, evitase mereu certurile. Mereu dădea înapoi. Dar acum clocotea de furie. Una era să suporte pe cineva, oricât de antipatic, dar cu totul altceva era să se lase insultată.

– Încă sunteți tulburată, draga mea, i-a zis Jean-Baptiste. De ce nu vă duceți acasă? Puteți, nu? De fapt, să știți că am mașina aici aproape și nu m-ar deranja să vă însoțesc.

Elena s-a uitat lung la el: de ce nu? Fusese jignită și nu voia să rămână acolo.

– Vă mulțumesc, *monsieur*. Accept oferta.

A sunat-o pe Claudine, care a venit în câteva minute. Femeia și-a dat seama imediat cât de tulburată era Elena.

– Încearcă să nu pui prea mult la suflet. Philippe se poartă ciudat zilele astea, dar sunt sigură că e o neînțelegere. Dacă vrei, pot să aflu.

– Claudine, nu mă interesează nici dacă suferă de epuizare nervoasă. Îmi datorează scuze. Dacă vrea să mă dea afară, mai bine să mi-o spună pe șleau decât să recurgă la asemenea... grosolăanii! a exclamat. Nu sunt supărată că m-a făcut prostituată, ci că a vrut să mă jignească și credea că o să-i iasă, a adăugat apoi. Nu înțeleg. Credeam că lucrurile merg bine, a șoptit.

– Dar merg tare bine, Elena. Nu mai trebuie să fii așa de teatrală. Nu

trebuie să faci o scenă pentru orice nimic. Voi, italienii, aveți patetismul în sânge. O să vorbesc eu cu el. O să vezi că mâine totul se va întoarce la normal. Du-te acasă, ești palidă. Nu prea arăți bine zilele astea, i-a zis Claudine, însoțind-o la ieșire.

„Poate pentru că sunt gravidă?” se gândea când își punea geaca și ridica gulerul. Asta i-a mai domolit furia, umplând-o de tristețe. Avea nevoie disperată de slujbă. Un copil o va costa mult și, chiar dacă Monique se oferise să fie nașă și s-o ajute cu toate, mai ales financiar, Elena voia totuși să rămână independentă. Deja avea probleme cu Cail, care tot făcea cumpărături pentru ea și refuza să primească vreun ban.

Deși era abia toamnă, venise frigul. Afară ninge ușor, iar pe cornișe și acoperișuri începuse să se depună un strat subțire de zăpadă. Respirația se făcea repede abur, ridicându-se ușor în aer sub formă de vapori. Trecătorii un pic mirați de evenimentul neașteptat se grăbeau spre destinație.

După ce Elena s-a urcat în mașină, Claudine s-a dus după Philippe. Ce naiba îl apucase pe idiot? Avea planuri pentru Elena Rossini, femeia aia era foarte pricepută. Nu voia deloc s-o piardă.

– L-ai văzut pe monsieur Renard? a întrebat-o pe una din vânzătoare.
Fata a încuviințat.

– Cred că e în birou, *madame*.

I-a mulțumit, apoi i-a arătat o doamnă care intra atunci.

– Gândește-te ce vrea, i-a poruncit înainte să se facă nevăzută în spate.
Nu a bătut cum făcea de obicei, deși era și biroul ei. Era prea nervoasă. Voia să știe ce naiba are Philippe împotriva Elenei. Nu era dispusă să renunțe la avantajele pe care putea să le aibă de pe urma ei. L-a găsit

absorbit în registre, în baza de date de vânzări pe care se încăpățâna să o completeze de mână, deși avea la dispoziție un program complet și sofisticat.

– Ce naiba te-a apucat? l-a întrebat deodată.

Philippe a ridicat privirea.

– Nu știu la ce te referi. Fii mai explicită! Oricum, nu-mi place tonul, i-a răspuns indignat, cu nasul în vânt.

– Îți spun doar două cuvinte: Elena Rossini.

Philippe s-a crispat.

– A, la asta te referi. M-am hotărât să-o dau afară. Nu face nimic. E o povară, o arogantă și o prost-crescută.

Claudine l-a pironit cu privirea.

– Rahat! Hai, mai inventează ceva!

Philippe a făcut ochii mari.

– De ce o aperi? Ce motiv ai?

Claudine a mijit ochii.

– Nu știu la ce faci aluzie. Dar te avertizez să-o lași în pace!

Indignat, el și-a ridicat ochelarii de pe nas.

– Avem sarcina clară de a menține standarde înalte de calitate pentru acest magazin, a protestat.

– Monique Duval... Ea a recomandat-o pe Elena, nu? *Monsieur* e la curent cu... să-i zicem „admirația” ta pentru iubita lui?

Philippe s-a făcut alb ca hârtia la față.

– Tâmpenii, bârfe! a minimalizat el, reapucându-se să scrie pe foile pe

care le ținea pe birou. Și, oricum, s-a logodit acum. Ai auzit și tu.

Claudine a zâmbit.

– Da, dar asta nu înseamnă nimic? A făcut o pauză, apoi i-a arătat foaia. Schimbă poziția pixului. Nu scrie așa!

Claudine a ieșit din birou îngândurată. Era destul de sigură că Philippe se va calma puțin, dar asta nu rezolva situația. Dacă voia cu orice preț să o dea afară pe Elena de la Narcissus, Renaud va găsi o cale. Mai ales acum, că Montier era ocupat cu alta. Sigur că nu putea să-i spună lui Philippe că Elena făcuse vânzări importante cu care se lăudase ea.

Dar nu voia nici ca idiotul să o dea afară.

Trebuia să găsească o cale de a proteja investiția lor. Elena trebuia să lucreze mai departe la Narcissus. Bineînțeles, situația era doar temporară, căci imediat ce trecea de lunile de probă, Elena putea să facă ea însăși vânzările, inclusiv înregistrarea încasărilor. Dar până atunci ea voia să profite cu orice preț de situație.

A zâmbit. În curând o va pune la încercare. Voia să vadă dacă era la fel de pricepută să și creeze parfumuri. Montier ar fi plătit foarte mult pe un parfum nou.

13.

*Fân. Vechi, ancestral, înrudit cu focul, marea și pământul.
Face parte din sufletul vechi pe care îl are fiecare dintre noi.
Emană liniște.*

Elena s-a uitat în oglindă, apoi s-a așezat din profil, cu mâna pe abdomenul plat: deși era în luna a treia de sarcină, nu vedea absolut nimic.

Întorcându-se acasă cu monsieur Lagose, se gândise o clipă la următoarea ipoteză: poate că Philippe își dăduse seama de ceva și se supăraseră pentru că încă nu îi spusese că e însărcinată. Nu cumva, fără să vrea, băgase în bucluc magazinul? Poate în Franța erau legi care stipulează că trebuie să comunici imediat că ești gravidă. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai șubredă i se părea teoria, fără să mai pună la socoteală că omul se comportase, oricum, urât. Mai ales în cazul în care intuise ce i se întâmpla.

Nu, s-a hotărât, Philippe nu o detesta pentru că era gravidă. Și nimeni nu știa, în afară de Cail și Monique. Nu-i spusese nici măcar lui

Matteo.

Gândul acela a întristat-o. A oftat, a scos mobilul din buzunar și s-a dus să se așeze. Venise timpul să-i spună. Nu voia și nu ar fi făcut-o, dacă nu i-ar fi spus pe șleau Cail că nu era un lucru care o privea doar pe ea. Discutaseră acest lucru. Ea nu era de acord și îi zisese clar. Dar scoțianul era de-a dreptul încăpățânat. Asemenea câinelui care nu voia să se țină departe și tot dădea din coadă prin spatele ei, tot observând-o cu ochii mari și căprui. Mereu îi era greu să stea pe lângă el. Câinele avea același instinct protector ca stăpânul. A scuturat din cap.

Cail n-o mai lăsa să se urce pe motocicletă. Acum, că se gândea mai bine, de ceva vreme nu o mai văzuse pe Hermione parcată în garaj.

A inspirat, a expirat, și-a făcut curaj, apoi a format numărul lui Matteo.

A sunat o dată, de două ori, de trei ori. Nu răspunde, s-a gândit ușurată. Era pe punctul de a închide, când i-a auzit vocea.

– Alo?

A așteptat câteva secunde, sperând să închidă, apoi s-a hotărât să răspundă.

– Bună, Matteo. Ce mai faci?

– A, Elena... Foarte bine, mulțumesc. Și tu? Nu ne-am mai auzit de ceva vreme. Aș fi vrut să te sun.

– Da, desigur, a zis ea.

El și-a dres vocea.

– Știu că încă ești furioasă pe mine, dar încearcă să înțelegi. Eu și Alessia n-am plănuit nimic. S-a întâmplat și atâta tot. S-a îndrăgostit

de mine la prima vedere și sigur poți să înțelegi.

Elena se uita încruntată la mobil.

– Văd că încă ai o părere foarte bună despre tine.

Era ca Maurice, s-a gândit ea în clipa aia. Ideea i s-a fixat în minte ca unul din adevărurile atât de evidente și de deconcertante, că te lăsa fără răsuflare. Cum de nu-și dăduse seama înainte?

Matteo a oftat.

– Știu că e o lovitură pentru tine și că-ți puseseseși multe speranțe în relația noastră, dar așa s-a întâmplat. N-o să mai fiu niciodată așa cu tine.

Dar ce naiba tot bălmăjea? Chiar credea că vrea să-i ceară ceva așa de absurd, adică să se întoarcă la el? După ce-i făcuse? Simțea că o apucă furia.

– Nu te-am sunat să te rog să o luăm de la capăt, crede-mă! De fapt, te asigur că nu mi-a trecut niciodată prin cap.

S-a lăsat tăcerea și el și-a dres glasul.

– Serios?

– Da, serius. Stai liniștit.

Îi venea să râdă. Felul lui de-a fi se putea reduce la cuvântul acela mirat, ridicol și în același timp absurd de arogant: *Serios?* Da, serius.

Ca și cum ar mai fi fost vreo îndoială după ceea ce îi făcuse! Dar ce fel de om era? Ba, mai rău... ce fel de femeie era ea, de fusese într-o relație cu unul de teapa lui?

I-au venit în minte toate comentariile reținute ale lui Monique și ale lui Jasmine. Însă bunica ei fusese cea mai directă dintre toți:

– E un idiot, Elena. Avem deja unul în familie! Draga mea, crede-mă, nu e cazul să exagerăm!

Deodată a simțit un soi de duioșie față de Lucia și s-a bucurat.

Nici măcar nu mai era furioasă pe Matteo, ci doar puțin dezgustată. Restul dispăruse, șters de o trăire mai puternică pe care o simțea pentru celălalt bărbat, ceva ce totuși nu reușea încă să analizeze; ținea totul într-un cotlon al inimii, în așteptare.

– Vai, ce bine! Nici nu știi ce mult îmi place să te aud repetând așa ceva. Mai ales acum. Nici nu știi ce fericit sunt, Elena! O să fiu tată. Alessia e însărcinată. O să avem un băiețel.

Fir-ar a naibii! Și acum, ce să facă?

– Vai... ce veste minunată!

Matteo a oftat adânc.

– Știu că e o lovitură groaznică pentru tine. Am încercat, dar nu s-a putut să rămâi însărcinată. Asta e! Știi, sunt anumite femei făcute să nască, altele... S-a oprit puțin. Dar, să fim serioși, tu ești bună... la altele.

Elena nu știa dacă să se simtă jignită sau să izbucnească în plâns. Îngâmfarea lui era uriașă, enormă, incredibilă. Era bună la altele? La ce anume? Nu se deranjase nici măcar s-o întrebe ce-i place să facă, rezolva totul dând din umeri. Doar o dată, după moartea Luciei, se încăpățânase s-o convingă să vândă casa familiei Rossini și nu-i mersese.

– Auzi, Matteo, de ceva asemănător aș vrea să-ți vorbesc și eu, i-a zis după o scurtă tăcere.

– Să nu-mi spui că și tu ești însărcinată!

– Nu vreau să crezi nimic, i-a răspuns iritată, strângând cu putere telefonul.

A închis ochii și și-a atins fruntea. Începea să o doară capul îngrozitor.

– Slavă cerului! Pentru că mi-ar fi greu să te cred.

– Și de ce? l-a întrebat nedumerită.

– Păi, nu te supăra, pleci și apoi apari din nou exact când eu sărbătoresc vestea primului meu copil? Nu-i un pic ciudat? Oricum, am dat și anunț la ziar. O să ne căsătorim religios, i-a zis. Deodată și-a îndulcit tonul. Elena, trebuie să te obișnuiești cu gândul. Încearcă să ieși cu cineva, fă-ți noi prieteni... adică trăiește-ți viața. Viața e așa de scurtă!

Viața e scurtă? Dar ce naiba se întâmplase cu Matteo? A fost tentată să-i spună de Cail, ca să-i dea peste nas că nu-l vrea înapoi și că-l uitase de tot. Apoi s-a hotărât că mai bine nu. În primul rând, nu-i păsa de nimic din ce credea el și, în al doilea rând, n-ar fi folosit nimic din ce avea cu Cail, orice ar fi fost, ca să-și argumenteze un punct de vedere. Nu simțea nevoia.

Atunci a înțeles că Matteo nu mai însemna nimic pentru ea.

S-a ridicat, a deschis fereastra și a dat draperiile la o parte. Cine știe dacă era acasă Cail? Încetase să mai ningă de ceva vreme și avea nevoie să se uite la cerul din seara aceea.

– Să presupunem o clipă că și eu aș fi gravidă...

S-a lăsat o tăcere lungă, apoi a râs.

– Asta e prea de tot! i-a răspuns. Înțeleg că mai ești încă îndrăgostită de mine, dar să nu crezi că poți profita de faptul că am fost împreună pentru a-ți cere drepturile... alo, alo. Mai ești?

Dar ea închisese. Totul avea o limită.

A închis telefonul, dându-i drumul pe pat. Îl cunoștea pe Matteo și știa că n-o va mai suna niciodată, dar nu voia să riște. Cât despre ea, totul se terminase. Și mai târziu, când va fi în dispoziția necesară, îi va șterge și numărul de telefon din agendă.

Acum nu, nu avea timp. Inima îi bătea nebunește și îi era greață.

– N-o să mă mai întorc niciodată la tine! l-a maimuțărit.

Maurice, Matteo. A râs încetisor. Bărbați nepotriviți, care aveau nevoie să domine, să încalce regulile. Egoiști. Și, dacă nu reușise să facă nimic în privința lui Maurice, pe Matteo ea îl căutase, ea îl dorise.

Tot o mai durea gheara care parcă o strângea în capul stomacului. Se simțea foarte prost. N-ar fi trebuit să-l sune. Deși simțea că trebuie s-o facă, nu putea să ignore furia și gustul amar pe care i-l lăsase discuția. O dezgusta profund și au trecut-o fiori reci.

Și apoi furia i-a crescut și a fiert în ea, ștergând ce mai rămăsese din Matteo, din amintirile pe care le avea despre el, din ce însemnase pentru ea.

Gata! Se săturase până în gât de acel gen de bărbați. Niciodată! Niciodată! a repetat.

O va lua de la capăt și nu va mai face aceeași greșală a doua oară. Ea va decide în legătură cu viața ei și a copilului. Ea și doar ea!

Poate că relația ei cu Cail va merge înainte sau poate că nu. Asta nu știa. Dar nu va mai permite niciodată vreunui bărbat să profite de ea.

Și-a tras nasul, apoi a încercat să se calmeze.

Și-a dat jos fusta, și-a pus o pereche de pantaloni comozi și un pulover roșu. Abia făcuse duș și avea încă părul puțin umed. Și l-a strâns într-

o coadă și s-a machiat puțin. Apoi a simțit nevoia să-și dea cu parfum, dar nu cu cel pe care îl folosea de obicei, ci voia unul special, al ei. S-a dus în dormitor și a deschis cufărul greu din lemn unde își ținea lucrurile. Iată-l, parfumul ei era încă acolo. Îl făcuse cu câțiva ani înainte, când le pregătise și pe cele pentru Jasmine și Monique. S-a întrebat dacă s-o fi păstrat.

Era posibil. De fapt, rămăsese mereu în întuneric, în cufărul acela din lemn de cedru, dur și impermeabil. Cu siguranță nu fusese expus la căldură.

Îl ținea în mână și l-a scos ușor din cilindrul de metal. Era o sticlută simplă, din sticlă opacă. Bunica ei nu credea în ambalajele moderne și seducătoare. Pentru ea conta cu adevărat substanța. În clipa aia n-o interesa sticluta. Se hotărâse să facă parfumul fiindcă voia ceva special pentru prietenele ei și pentru ea însăși.

Cum se schimbaseră lucrurile într-un timp atât de scurt, s-a gândit.

A răsucit dopul cu mare grijă. Parfumul era intact, strălucitor, de parcă tocmai fusese făcut. La început a simțit brusc un miros ciudat, care însă a trecut repede. Nu era prima oară când se întâmpla. De când lucra la Narcissus, când intrase în magazin simțise de mai multe ori mirosul neplăcut. Acum știa despre ce era vorba. Normal că o femeie însărcinată era foarte sensibilă la mirosuri.

Iată notele de vârf. A închis ochii și s-a trezit pe un câmp de crini. Apoi a venit rândul bergamotei fermecătoare și a neroliului. Mirosul s-a mai atenuat, pentru ca apoi să revină, ca o bătaie din aripi. De data asta se simțeau iasomia, apoi gardenia și câteva note de magnolie. Aroma era intensă și vibra în aer. După aceea mușchi și ambră la sfârșit. Însă doar puțin, ca un fulg de zăpadă care se topește numai când te uiți la el.

Parcă simțea prezența Luciei lângă ea. Bunica ei o asistase când făcuse parfumul și apoi a felicitat-o. Nu se întâmpla des.

Totuși, nu mai simțea acel parfum ca fiind al ei.

Sigur îl făcuse ea și alesese, testase și pusese fiecare dintre esențe, dar nu mai era femeia aceea care îl crease. Era prea delicat, prea dulce. Nu avea suficientă personalitate, asta era. Nu era vervă în înșiruirea de mirosuri suave care te înseninau. Era un parfum potrivit pentru Elena cea de altădată. Acum avea nevoie de ceva nou, s-a hotărât. De un parfum care să-i oglindească pretențiile și gusturile. Și gândul de a crea unul nou o făcea fericită, alungând și ultimele fărâme din discuția neplăcută cu Matteo.

S-a uitat din nou în oglindă și apoi a luat cheile. În timp ce cobora treptele, se gândea la tatăl fiului ei. Nu, s-a hotărât, el era tatăl biologic, dar copilul nu-i mai aparținea. Îl refuzase, iar asta pune capăt oricăror întrebări. Ar fi șters din viața ei numele lui și micuțul ar fi fost doar al ei.

Era amuzant cum se repeta povestea. Nici măcar ea nu-și cunoscuse vreodată tatăl, căci Susanna nu-i povestise niciodată cine era și Elena încetase s-o mai întrebe. Poate era și el un parfumiер. Tot ce se poate, mama ei avusese mulți colegi. Maurice nu era singurul cu care să fi avut o relație, dar cu el se căsătorise. Dacă mergea până la capăt și scotocea prin cele mai vechi amintiri, își amintea de încă doi. Le uitase numele. Nu erau decât umbrele trecutului. Era prea mică atunci ca să-i pese.

E posibil ca mama ei să nu-i fi spus nimic, pentru că-i era rușine că rămăsese însărcinată cu un bărbat pe care nu-l iubea. Cam cum se simțea ea acum.

Dar cum de reușise să rămână atât timp cu un om așa de egoist?

Telefonul ăla fusese atât de absurd, iar el, așa de plin de sine, încât o făcuse să și zâmbească.

Uneori râdem ca să nu plângem – era una din zicalele preferate ale bunicii ei – și niciodată nu înțelesese ca acum ce intuiție avusese Lucia Rossini, care-l considerase pe Matteo un dobitoc desăvârșit.

În ceea ce o privește, a stabilit cu certitudine că discuția aia la telefon o absolvea de orice obligație. Își făcuse datoria și punct. Înțelegerea pe care o făcuse cu Cail presupunea să-l informeze pe Matteo că e gravidă, nu să-l convingă să-și accepte responsabilitatea.

Și-a pus geaca, apoi a închis ușa apartamentului, trântind-o un pic mai tare decât își dorise. Se pregătea să urce la Cail când, deși avea piciorul pe prima treaptă, s-a răzgândit și s-a dus în curte. Simțea nevoia să fie singură. Inima îi tot bătea ca un ciocan în piept. Și simțea o profundă tristețe.

Era foarte frig în seara aia și totul era întunecat. Câte un con de lumină mai strălucea pe pământul acoperit de un strat subțire de zăpadă, care venise pe nepusă masă. Timpuriu, neașteptată de nimeni. Nimic altceva nu aducea tăcerea într-un loc mai bine decât zăpada și frigul. Totul părea în suspensie: sunetele, mirosurile și chiar timpul însuși. Totul era alb și cenușiu. Și părea moale și delicat.

Cu brațele încrucișate la piept, se gândea la cât i se schimbase viața într-un timp așa de scurt și la cât se schimbase și ea. Gândurile i se învâlmășeau, călăuzite de ceva din inima care le chema.

Era pe cale să devină mamă. S-a gândit că atunci va reuși să o înțeleagă pe Susanna, că va putea să-și dea seama de ce o părăsise. Și apoi acel vechi resentiment a dat la o parte orice gând, izgonindu-l departe. Nu era nimic de înțeles, și-a zis posomorâtă. Ea nu va renunța niciodată la propriul copil. Și-a îmbrățișat burta instinctiv,

parcă vrând să-și apere copilul, iar apoi furia s-a transformat într-un ghem rece.

Mama ei făcuse o alegere care nu o inclusesese.

A început să meargă. Era amortită, zăpada îi trosnea sub cizmele din piele neagră, cu toc înalt. Erau un cadou de la Monique pentru a sărbători fericitul eveniment. Cail, în schimb, îi dăruise un trandafir. Îi spusese că era una din primele lui creații. Se numea Baby. Elena se uitase la floare cu o agitație crescândă. Se temea că lipsa ei de experiență va fi fatală pentru floarea superbă. Deși la început nu prea vruse să o țină în casă, o pusese lângă fereastră ca să beneficieze de tot soarele posibil. În aer liber s-ar fi retras, căci era deja toamnă. Dar Elena spera că, dacă o ținea la adăpost, putea să mai înflorească puțin. Citise în multe cărți că trandafirii continuau să vegeteze și în lunile de iarnă, poate că nu la acea latitudine, dar ea totuși voia să încerce.

Curiozitatea o făcuse să citească tot despre cultivarea trandafirilor. Nu voia să riște și să omoare creația lui Cail, care, cuprins de un instinct inconștient, îi încredințase planta, și nu dorea să-l asalteze cu o mie de întrebări. Baby avea un parfum complex. Era fructat, vegetal, însă erau și câteva pulberi în *mélange*. Le simțea diferit, mai ales după-amiaza, când căldura ajuta petalele să-și împrăstie mireasma.

Parfumul era chintesența acelor trandafiri; culorile schimbătoare ale petalelor, de la violetul marginilor la rozul-deschis de la bază, păreau să ducă peste tot esența. Elena îi vorbea uneori. Citise că e foarte important pentru starea bună a plantei să stabilească un dialog. În general, se asigura că e singură înainte să se lanseze într-unul din monologurile ei, dar cel mai adesea se întâmpla să nu-i pese așa de tare și, dacă avea ce să-i spună plantei, o făcea și gata. Deși o durea să recunoască, vechea teamă de a rămâne singură reapăruse și noaptea nu avea somn, agitându-se în pat, pradă celor mai ascunse griji.

A mers până a ajuns la grădina lui Cail, acolo unde ținea trandafirii pe care nu putea să-i cultive în vas. S-a oprit lângă gardul viu, cu ochii fixați asupra ramurilor înghețate, îndreptate spre cer. Dimineața trecută văzuse unul din trandafiri acoperit de o peliculă subțire de gheață. Era roșu, superb. Atunci i se păruse că un ger așa de ciudat în acea perioadă a anului îl proteja ca să nu se ofilească. În schimb, îi smulsese inima, congelând parfumul. Nu rămăseseră decât niște petale stacojii, care la prima rază a soarelui de toamnă se vor împrăștia pe pământul tare, fără apărare și fără miros, lipsite de esență.

Se tot uita la trandafir când și-a dat seama că era acolo. Nu-l auzise venind, însă îi intuise prezența.

– O să-ți fie frig, i-a zis Cail, apropiindu-se.

Nu s-a mișcat, nu avea chef. Se simțea obosită, iritată, prost dispusă. După o clipă i-a pus geaca lui pe umeri. Căldura a înfășurat-o ca o carapace. Și-a plecat capul și a închis ochii. Apoi s-a îndreptat de spate.

– Și tu?

A dat din umeri.

– Nu mi-e frig.

Nu-i era niciodată frig. Ea a zâmbit și și-a strâns geaca.

– Vino mai aproape! Să știi că nu te mușc.

Râsetul lui ușor o făcea să simtă fiori care se transformau în senzația aceea plăcută în burtă. Nu prea râdea, dar în puține dați când o făcea era fascinată de schimbarea prin care trecea Cail.

– L-am sunat pe Matteo, i-a zis deodată.

A rămas tăcut. Nu i-a făcut plăcere să-i zică. Voia ca el să înțeleagă, să știe cât o costase.

– Când o să vină?

Ea s-a întors spre el, l-a fixat cu privirea, apoi a scuturat din cap.

– Niciodată. Noua lui prietenă e gravidă. O să se căsătorească repede.

– Ce tâmpenie! A înnebunit?

Elena s-a uitat în altă parte. Nu voia să citească milă în ochii lui. N-ar fi suportat. Și-a dat seama că e plină de nervi. În ciuda a ceea ce spusese și făcuse și a controlului pe care credea că-l are, fierbea pe dinăuntru, iar sentimentele amenințau să o sufocă. Nu va reuși să le mai stăpânească mult timp.

– Ce ironie, nu crezi? Adică în tot acel timp am încercat să rămân însărcinată, și nu s-a întâmplat nimic. Pe urmă...

Vocea i s-a frânt, iar ea și-a acoperit gura cu mâna. A înghițit în sec și a tras adânc aer în piept.

– Cail, copilul ăsta e al meu și doar al meu. N-o să cer nimănui ajutorul. O să-l cresc eu, ai înțeles?

L-a simțit cum se apropie. Dacă mai face doi pași, va fi în spatele ei, gata să o consoleze. Reacția a deranjat-o. Se poate s-o creadă așa de fragilă?

A așteptat s-o atingă. Dar Cail nici măcar n-a atins-o în treacăt. Ea s-a uitat la vârful cizmelor. O surprinsese din nou. O făcea mereu.

– Sunt nopți deosebite, în care întunericul e aproape complet. Dacă ești norocos, vezi stelele, care de obicei sunt invizibile. Vrei să verificăm dacă e una din nopțile acelea?

A închis ochii și a savurat vocea lui un pic neliniștită. Fusese la alergat

pe seară. Era singurul bărbat pe care îl știa că alerga seara pe întuneric. A căutat în noapte firicelul de parfum și când l-a găsit, l-a mirosit încetișor.

– Da, mi-ar plăcea tare mult, a șoptit.

Acum era chiar în spatele ei. Elena s-a dat ușor înapoi, câte un pas, până când s-au întâlnit. A ridicat privirea și s-a uitat la cer. Atunci el a luat-o ușor în brațe. Au rămas așa o clipă, fiecare prizonier al propriilor temeri, al dorinței dintre ei, al cuvintelor care nu puteau fi încă rostite, însă incapabili să se despartă și să renunțe la puținul pe care îl aveau.

El a sărutat-o pe păr. Ea a închis ochii, lăsându-se pradă senzației. De pe buzele întredeschise i-a ieșit un geamăt înăbușit, aproape o rugăciune.

El a rotit-o și Elena s-a ridicat în vârful picioarelor, luându-l pe după gât.

Cail s-a aplecat ușor spre ea. I-a dat tot spațiul de care avea nevoie. Putea să se dea înapoi. Putea.

Ea a simțit prima oară respirația caldă și apoi o atingere ușoară pe chip. El continua să o atingă cu blândețe, dar, când ea l-a apucat de pulover, trăgându-l spre ea, a luat-o în brațe, ridicând-o.

Elena și-a băgat mâna în părul lui și Cail a sărutat-o așa cum își dorise, cum își închipuise de zile întregi.

S-au dus în apartamentul lui și, cât el făcea duș, s-a hotărât să-l aștepte în seră. Nu știa multe despre el, despre munca lui, despre viața lui. Își dădea seama în acel moment că ea era în centrul poveștii lor. Cail se ținea mereu un pic la distanță.

– Sunt plantate de un an, i-a spus la scurtă vreme, oprindu-se lângă ea.

Elena se aplecase deasupra unui vas de unde ieșeau frunzulițe verde-deschis, cu marginile crestate. Erau gingașe, minuscule și foarte grațioase.

– Sunt superbe! a șoptit.

– Fiecare din ele e o speranță. Dacă supraviețuiesc, ar putea deveni un trandafir special, perfect.

Elena s-a încruntat.

– Trandafirul perfect... o definiție unică.

Cail și-a băgat mâinile în buzunarele de la blugi.

– Gândește-te la un trandafir cu niște culori extraordinare, cu petale puternice, care rezistă la boli și are un parfum intens de fructe și mirodenii.

A fixat-o cu privirea:

– Țsta e visul oricui hibridizează flori.

– Dar tu ai creat mulți trandafiri, i-a răspuns ea.

El a clătinat din cap.

– Nu chiar. Mulți sunt comuni. Și niciunul roșu. Dar am câteva plante de doi ani. Poate o să am noroc.

– Și aici ce faci? l-a întrebat curioasă, uitându-se în jur.

S-a aplecat deasupra unui vas și a smuls câteva fire de iarbă.

– Laboratorul în adevăratul sens al cuvântului e lângă Avignon, în Provence. Aici țin plantele la care lucrez pentru concurs.

– De trandafiri?

A dat din cap că da.

– De fapt, e mai mult decât un concurs. E un salon deschis tuturor: cultivatorilor, comercianților. Mai sunt și pasionați de grădinărit. La seara de gală, care încheie evenimentul, e premiat cel care corespunde cel mai mult cerințelor de calitate, frumusețe și parfum. Concursul internațional al celor nouă trandafiri, Concours de Bagatelle. Se ține la începutul lui iunie.

Copilul ei se va naște chiar atunci, s-a gândit Elena zâmbind.

– O să participi?

Cail s-a uitat fix la ea.

– Da, e un eveniment important.

Ea a căzut pe gânduri.

– Cum de te-ai hotărât să locuiești la Paris, dacă firma ta e în Provence?

El s-a uitat în altă parte, apoi s-a concentrat din nou asupra ei.

– La Paris se află marea majoritate a clienților noștri sau birourile lor. Și-mi place orașul. Hai să intrăm în casă. E tare frig, i-a zis, ajungând la ea și luând-o de mână.

Avea dreptate, era foarte frig... dar ea a rămas cu impresia că lui nu-i plăcea să vorbească despre el, iar asta dădea naștere la o mulțime de întrebări.

Jacques a bătut la ușa lui Monique și a așteptat. Ar fi putut să intre. În ciuda a ce-i spusese, mai avea încă o copie a cheilor pe care o folosea des. Când nu era ea acasă. Nu atingea niciodată nimic, doar se uita la lucruri, îi mirosea parfumul pe care-l lăsa în așternut, ca un

îndrăgostit penibil.

Un minut, două, trei, cinci. Jacques a zâmbit, apoi a plecat capul.

– Știi că ești acolo, în spatele ușii, *mon amour*. Deschide-mi ușa! Altfel, nu plec.

S-a auzit un clic surd, apoi broasca s-a rotit de trei ori și Monique a apărut de după ușă.

– Închide-o, i-a zis sec, întorcându-se în camera de zi.

Cum de putea fi așa frumoasă îmbrăcată doar cu un pulover deformat și o pereche de ciorapi trei sferturi? Picioarele, s-a decis Jacques, datorită picioarelor, care parcă nu se mai terminau.

– Nu e cam târziu pentru o vizită de curtoazie? l-a întrebat cu răceală.

El i-a ignorat ostilitatea fățișă.

– Ce mai faci? Nu mai știu nimic de tine de la o vreme.

Ea doar l-a privit cu răceală, a luat cartea și a deschis-o acolo unde lăsase semn.

– Nu-mi răspunzi nici la telefon, nici la mesaje. Ești prea ocupată sau e altceva? a întrebat-o, apropiindu-se de ea. Le Notre îți acaparează tot timpul? Spune-mi, *chérie*, îți plăcea cum eram eu?

A văzut-o crispându-se, încasând lovitura și prefăcându-se că o ignoră. Aștepta un zâmbet cu sufletul la gură, a văzut furia ascunzându-se sub un autocontrol feroce, același care o ținea departe de el. Da, femeia lui era o luptătoare. Și voia totul de la ea: fiecare respirație, fiecare gând.

– Du-te dracului, Jacques! i-a răspuns Monique.

I-a zâmbit, iar el a simțit un freamăt și l-a săgetat dorința.

Jocul începuse și de data asta nu voia deloc să piardă. S-a așezat lângă ea pe canapea. Și-a dat jos geaca, apoi cravata, s-a descheiat la cămașă și și-a scos butonii din aur masiv, lăsându-i să cadă pe covor, fără să-și ia ochii de la ea. Monique era hipnotizată, inima îi bătea ca un ciocan și a apucat-o o moleșeală profundă. Îl dorea cu disperare. Dar asta nu însemna că va ceda așa de ușor. S-a ridicat, pentru că nu va reuși să reziste dacă se mai apropia. Iar pe chipul lui se citea ce vrea să facă.

A înșfăcat-o de un braț, împiedicând-o să se îndepărteze.

– M-am săturat de ifosele tale! Am făcut ce voiai, ți-am angajat prietena. Acum îmi vreau răsplata.

– Jacques, tu ar trebui să mă plătești. Elena e o parfumieră extraordinară. O ții tot departe de laborator? Chiar așa de frică îți e că o femeie ți-ar demonstra cât de mediocru ești?

A spus-o ca să-l rănească și, când i-a citit durerea în ochi, a vrut să-și ia vorbele înapoi. Dar era prea târziu. El și-a răsfrânt buzele într-un surâs feroce. A tras-o lângă el, ținând-o strâns la piept. Și-a băgat degetele prin părul ei, făcându-le apoi pumn, buzele îi erau la câțiva centimetri de ale ei.

– Nu e așa de bună, din ce-mi spune Philippe. N-a făcut nici măcar o vânzare decentă. Cred că trebuie să mă despăgubești.

Monique s-a împotrivit.

– Nu e adevărat! Elena mi-a zis că totul merge foarte bine.

Dar Jacques i-a acoperit buzele cu gura, împiedicând-o să continue.

– Mi se rupe. Te vreau, ai înțeles?

– Cară-te de aici, Jacques! Du-te la viitoarea soție! Când e nunta?

I-a ignorat provocarea. Nu va pierde timpul pe care îl avea la

dispoziție ca să vorbească de altă femeie.

– E doar pentru afaceri. Tu ești altceva, i-a răspuns.

– Da... eu sunt aia căreia vrei să i-o tragi.

– Exact.

I-a dat una peste față, dar el i-a ținut cealaltă mână, pe care i-a întors-o la spate.

– Lasă-mă! a mârâit ea.

– Doar dacă te calmezi.

Monique s-a tras din strânsoare și el i-a eliberat un braț, ținând-o strâns de celălalt.

– De ce mi te împotrivești? i-a șoptit cu blândețe.

Ea a înghițit în sec.

– Dă-mi drumul! Lasă-mă și pleacă. Du-te la fata aia și rămâi acolo. E rândul ei. Ai ales. Acum cară-te!

– Nu. N-o să scapi de mine niciodată. Monique, suntem la fel. Suntem făcuți să fim împreună, i-a șoptit.

Ea a închis din nou ochii, simțind iar amestecul de rușine și suferință. Dar el a început să o mângâie. Buzele-i erau moi și calde pe pielea ei. Iar ea îl dorise tare mult în zilele de singurătate. Când a luat-o în brațe, ducând-o spre pat, și-a îngropat fața în pieptul lui.

14.

Angelică. Iarba îngerilor, care scoate la lumină esența ascunsă a tuturor lucrurilor. E un remediu pentru orice boală, are un parfum foarte dulce și mioros, care te învăluie. Favorizează cunoașterea de sine.

– Ți-ai dat cu alt parfum. E nou?

Elena a dat din cap că nu, s-a întins și a luat altă prăjitură de pe farfuria din mijlocul mesei din camera de zi.

– Nu. L-am făcut acum câțiva ani. Dar trebuie să-l îmbunătățesc, nu mai e bun.

S-a așezat mai bine lângă Cail, s-a acoperit cu plapuma umplută cu pene și a început să citească din nou din jurnal. Deși avea patru sute de ani, cărțulia era într-o condiție destul de bună. După ce-o citise, fiecare femeie din neamul Rossini o ținuse într-o fâșie de mătase parfumată cu scorțișoară.

De ceva vreme Elena voia să verifice anumite pasaje din jurnalul lui

Beatrice, iar seara aceea era perfectă: era foarte frig și rămâneau acasă.

– Așa de mult te-ai schimbat? a întrebat-o el, dându-i revista de botanică pe care o ținea în mână.

– Ești cel mai perspicace bărbat pe care l-am cunoscut. Da, m-am schimbat mult.

– Cum erai înainte?

S-a gândit un pic, apoi a zâmbit.

– Prostuță.

Cuvântul i-a ieșit aproape imediat și atât de sincer, încât Cail a izbucnit în râs. Sunetul acela gutural, așa de neașteptat și de spontan, s-a împrăștiat în încăperea tăcută. Ea se uita la el vrăjită. Cail zâmbea foarte rar, dar când se întâmpla vedea în ochii lui senini și în expresia distinsă ce superb era.

Își ridicase bărbia acum și dinții îi străluceau printre buzele umede. Avea ochii întredeschiși și arăta de parcă nu s-ar fi gândit niciodată în viața lui la ceva.

Ea voia să-și treacă degetele prin părul lui, să-i mângâie cicatricea care îi brăzda obrazul, s-o sărute, să îl strângă în brațe și să-i simtă mirosul...

Apoi și-a amintit de copil și de planurile de viitor. Și vraja s-a spulberat. Deși îi plăcea Cail, nu voia să complice o situație deja delicată: luase hotărârea din seara în care se sărutaseră prima oară.

– Vorbesc serios, i-a zis ea, ridicându-se în picioare.

A închis cartea și a pus-o pe masă.

De când venise la Paris, apartamentul din Marais se schimbase radical. Cail hotărâse că un loc plin de istorie și personalitate trebuia

adus la aspectul de dinainte. Monique îi spusese că salonul de la parter nu fusese nici în cele mai bune vremuri decât un loc de odihnă pentru cai și căruțe. Dar el nu-i dăduse dreptate și, cu aprobarea familiei Duval și susținerea morală a Elenei, pe care n-a lăsat-o să miște nici măcar un deget, aranjase și reamenajase tot, de la tavanul din grinzi de ienupăr până la ușa și fereastra din sticlă groasă care dădeau spre stradă.

Era incredibil să te uiți la pereții minunați din cărămidă și să te gândești că, în urmă cu doar câteva săptămâni, erau acoperiți cu straturi de tencuială mucegăită. Scosese până și plăcile de gresie, dând la lumină podeaua din piatră cenușie, pe care apoi o tratase cu uleiuri speciale, până când devenise strălucitoare ca o bijuterie. Când îl văzuse prima oară după restaurare, Elena rămăsese cu gura căscată.

Cumpăraseră canapelele de la piața din Porte de Vanves, dintr-un magazin de antichități – sau de lucruri la mâna a doua, cum spusese Monique –, specific orașului. Cail îi adusese două stampe și o lampă Tiffany, Monique, un ficus benamina care, dacă te luai după ea, avea absolută nevoie să schimbi două vorbe cu el.

– De ce spui asta? a întrebat-o el. De ce prostuță?

Se ridicase și o urmărea cu privirea.

– Pentru că m-am comportat stupid. A zâmbit, a devenit serioasă. Nu știi cum să-ți explic. Vezi tu... E ceva ce am descoperit de curând. Acum iau fiecare zi așa cum e, orice lucru e nou, de parcă l-aș face pentru prima oară. Poate că e din cauza copilului... a murmurat gânditoare. Poate că Jasmine are dreptate când zice că personalitatea copiilor și gusturile lor se întrepătrund cu ale mamelor. Știi că, atunci când era gravidă cu Monique, detesta căpșunile? A început să mai mănânce câte una doar după naștere. Și Monie nu le-a putut suportat niciodată, nici măcar când era mică. Da, pun pariu că el îmi schimbă

preferințele.

S-a gândit și a dat din cap, apoi s-a uitat la Cail.

– Nu mai râde!

– Nu râd de tine.

– Ba da, i-a zis cu mâinile în șold.

– Pentru că-mi place ce văd!

Elena s-a crispat.

– Îți dai seama? Îmi spui chestii din astea și mă întreb cum am putut să-mi pierd timpul cu Matteo, când aş putea să mi-l petrec cu tine. Nu e nicio explicație logică, pricepi? Nu știu ce mi s-a întâmplat atâta vreme. Nu-mi place și nu fac altceva decât să mă tot gândesc la asta.

Cail s-a ridicat, s-a dus la ea și a luat-o de mână.

– Du-te pe canapea să stăm puțin de vorbă.

Ea s-a lăsat convinsă, pentru că asta făcea Cail de obicei. O lua cu el și o ajuta să treacă peste probleme. Unul lângă altul, sub plapuma umplută cu pene, s-au privit. Apoi el i-a ridicat bărbia și a început să o sărute. S-a plimbat ușor, dar hotărât pe buzele ei. Parcă atunci când se sărutau legătura lor era din ce în ce mai puternică. Însă nu progresase.

Dar Elena s-a prins de el, cuibărindu-i-se la piept. A deschis buzele și, când el a prins-o de ceafă, s-a lăsat în voia mângâierilor lui, care deveniseră mai sigure și mai posesive.

Dar el s-a oprit brusc și a dat-o la o parte.

De fiecare dată era din ce în ce mai greu să se oprească. O dorea cum nu i se mai întâmplase niciodată cu o femeie. Știa că, dacă hotărăște să meargă până la capăt, Elena ar fi de acord. Și ea voia, Cail simțea în fiecare părțică a corpului. Dar, dacă s-ar uni cu ea, odată ce relația

lor ar intra pe un făgaș clar și evident, ce s-ar întâmpla? Copilul va sosi pe lume și va aduce o grămadă de probleme. Desigur, ea spunea acum că nu se va mai întoarce niciodată la fostul, dar dacă se va răzgândi după naștere? Gândul ăsta îl scotea din minți. Nu voia să renunțe la ea, dar nu putea nici să depășească limita stabilită.

La naiba! a înjurat în sinea lui. Înainte ca Elena să se întrebe ce se întâmplase și de ce se îndepărtase, a luat-o în brațe din nou, de data asta cu blândețe. Și apoi și-a rezemat fruntea de a ei, cu respirația întretăiată și cu inima bătându-i nebunește sub palma ei.

Ea s-a gândit o clipă să reia lucrurile de unde le lăsaseră. Apoi a întâlnit privirea lui întunecată și s-a simțit de parcă ar fi stropit-o cineva cu apă rece. Era aproape livid, chipul îi era împietrit, ca și cum i-ar fi părut rău că se lăsa dus de valul dorinței. Și probabil așa și era.

S-a tras instinctiv din îmbrățișarea lui. El a lăsat-o imediat, iar ea a profitat ca să se ridice în picioare.

Uita din nou că rămăsese gravidă cu altul, s-a muștră cu amărăciune. Știa din experiență cât de mult poate să te dezechilibreze un bărbat. Cât de bine știa! Imaginea lui Maurice a străfulgerat-o, dar a alungat-o. Nu exista nicio asemănare între Cail și Maurice. Nu era nicio șansă ca el să se comporte ca tatăl ei vitreg. Nu era oare aici, cu ea? Putea să plece când voia, nu era nimic între ei, nicio promisiune, nimic care să-l oblige să rămână. Însă el era mereu acolo, lângă ea.

Și comportamentul lor era foarte diferit. Cail n-o forțase niciodată la nimic și nici n-o convingea să facă ceva ce nu voia. Vorbea limpede... desigur, când vorbea. A oftat. Și atunci și-a dat seama că, deși putea fi destul de sigură în privința lui, exista mereu un semn de întrebare, o umbră insesizabilă de îndoială. De altfel, ea nu știa cât de vrăjit fusese Maurice de mama ei. Știa doar latura urâtă a relației lor. Și, dacă ar fi interesat de ea, dar nu-i păsa de copil?

Și-a trecut mâna prin păr, dându-l pe spate. Era confuză. Deodată a simțit nevoia de a vorbi cu mama ei, o nevoie imperioasă. Incredibil, dar Susanna era singura persoană care ar fi putut s-o înțeleagă.

Amândouă iubeau un bărbat care nu era tatăl copilului lor.

Dar oare simțea iubire pentru Cail? N-avea nici cea mai vagă idee. După experiența cu Matteo, era foarte grijulie când venea vorba să riște implicându-se prea mult. Și mai trebuia să se gândească și la copil.

– Vino înapoi, i-a zis deodată Cail, lovind locul liber de pe canapea.

A fost tentată să refuze, să reacționeze mai rău și să-l roage să plece. Dar nu asta voia de fapt. I-a aruncat o privire, apoi s-a uitat în altă parte.

– Hai să vorbim un pic, i-a propus el din nou.

Se ridicase și venise lângă ea.

Deja era mai bine, se gândea Elena. Totuși, nu l-a lăsat să ajungă și a luat-o pe lângă măsuță, prea rănită ca să piardă.

– Vrei să plec?

Propunerea lui a sfâșiat tăcerea încordată ce se lăsase între ei ca o pătură de nori.

– Nu!

S-a uitat la el și a știut că nu voia.

– Atunci, vino la mine să vorbim.

– Nu pot, nu...vreau să vorbesc... despre asta.

– Despre noi? a întrebat-o Cail.

Ea a dat din cap că da, cu ochii în jos. Nu era pregătită să lămurească

neînțelegerile, nu din nou și nu atunci, când era cât pe ce să izbucnească în plâns.

– În regulă. Nu trebuie s-o facem. Nu ne certăm.

Cail vorbea mai relaxat acum. S-a așezat din nou pe canapea, dar mai întâi a luat o picromigdală lila de pe farfurie, preferata ei, și i-a dat-o.

– Facem pace?

Ea și-a stăpânit lacrimile și tristețea și a zâmbit. Apoi a scuturat din cap.

– Ești de groază! i-a zis.

Însă a acceptat-o și a mușcat din ea, căci îi plăcea la nebunie crema delicioasă cu agrișe.

– Nu mănânc pentru tine, i-a zis fluturând din deget. Dar datorită dulciurilor facem pace. Nu vreau să le iei înapoi, mai ales că tu le-ai adus.

Nu i-a răspuns, ci doar i-a dat o șuviță de păr după ureche. Părea încă absorbit de un gând neplăcut, dar atingerea îi era delicată, caldă și blândă.

– Punem o întrebare fiecare? i-a propus ea.

El s-a gândit o clipă.

– În regulă. Dar încep eu. A făcut o pauză. Într-o zi mi-ai zis că ai două dorințe. Una era să ai un copil... Care e cealaltă?

Elena și-a umezit buzele.

– Mai ai și altă întrebare de rezervă?

– Nu, dar nu ești obligată să-mi răspunzi, dacă nu vrei, i-a spus pe un ton grav și serios.

Ea a oftat adânc, apoi a încercat să fie cât mai explicită.

– Nu e așa de simplu. Nu mă înțelege greșit, vreau să răspund, dar faci parte din dorință. Nu pot să-ți dezvălui strategia. Trebuie să-mi joc cartea bine, nu? Hai, pune-mi altă întrebare! i-a spus fluturând din nou mâna.

El părea mirat. A tras-o din nou spre el și a sărutat-o, trecându-și iar mâinile prin părul ei. Apoi s-a dat în spate din nou. De parcă fusese victima unui impuls irezistibil și apoi îi păruse rău. Și-a dres glasul și după câteva secunde a început să vorbească iar.

– În regulă, altă întrebare. Să vedem... îți lipsește Italia? Ai vrea să te întorci?

Încă tulburată de sărut, Elena a scuturat din cap, parcă vrând să-și limpezească ideile.

– Îmi place Parisul. Cred că e unul din cele mai frumoase orașe din lume, chiar dacă nu le-am vizitat pe toate. Știi, când eram mică, mama se tot muta, înainte să se stabilească definitiv la Grasse. Am stat în Bombay, Cairo, Tokyo și New York. Se ducea oriunde era nevoie de talentele ei de parfumieră. Și eu mergeam cu ea. Am fost la toate parcurile de distracție și grădinile zoologice posibile și imposibile. Când ieșeam cu dădacele, observam tot. Unele locuri îmi plăceau, mi se păreau potrivite, iar altele mă speriau, deși erau minunate. Un loc e ca un parfum, ca un „hai, trebuie s-o probezi ca să vezi ce ți se potrivește”. A făcut o pauză. Paris, Marais, Île de la Cité sunt locuri care-mi plac.

– Deci n-o să te mai întorci la Florența?

– Poate pentru scurtă vreme. Ca să văd casa. Știi, nici asta nu înțeleg. Înainte o uram, însă acum, mai ales noaptea, aș vrea să fiu acolo. Poate pentru ceea ce reprezintă, pentru trecut. Acolo e tot ce m-a învățat

bunica și tot ce au creat și au lăsat moștenire femeile din familia mea. Ar trebui să vezi laboratorul. Sunt recipiente din porțelan smălțuit mai înalte ca mine. Sunt minunate. În fiecare cameră, câte un obiect vechi și o lampă pentru esențe.

– Ca aia? a întrebat-o el, arătându-i un vas de sticlă cu o lumânare aprinsă sub o farfurioară din care ieșea un miros ușor și aromat.

– Da. Bunica le folosea mereu pe aceleași: portocală pentru fericire, salvie împotriva nedumeririi și îndoielii, mentă pentru stimularea imaginației și lavandă pentru purificare. Parfumurile s-au depus pe mobilier, care acum miroase de parcă ierburile, florile și fructele s-ar fi lipit de ele. Când am plecat din Florența, am luat-o cu mine în valiză, împreună cu esența.

– Îmi place tare mult parfumul ăsta.

– Iasomie și două picături de siminoc.

– E foarte provocator, a continuat Cail, zâmbind pe jumătate.

Ea a făcut ochii mari și a roșit. De fapt, când dozase iasomia își dorise să creeze un mediu foarte intim.

El se tot uita fix la ea, iar degetele i se mișcau, mângâind speteaza canapelei. Femeia a inspirat adânc, apoi a încercat să continue de unde se întrerupsese.

– La parter este vechiul atelier de parfumuri. Tavanul are fresce. Dacă te uiți în sus, ți se pare că vezi un câmp plin de flori și îngeri, iar într-un colț, un pic mai departe, un bărbat și o femeie. Se țin de mână și se îndreaptă spre o arcadă cu trandafiri. E foarte sugestiv. E un paravan enorm, care, dacă-l deschizi, devine o căsuță, o ascunzătoare perfectă.

– Acolo te refugiai când făceai vreo trăснаie?

Ea a dat din cap că da.

– Am fost o dezamăgire cruntă pentru bunica. O înfuriam la culme. În anumite zile ne înțelegeam și totul părea să decurgă bine. Și eram fericită. Dar erau momente când o uram. Și atunci amestecam parfumurile, stricam compozițiile, refuzam să învăț sau să-i vorbesc.

– Erai de-a dreptul groaznică.

Cail a râs, dar plăcerea i s-a transformat repede într-o cugetare amară. Și el mai strica munca tatălui. Unul dintre cei mai buni trandafiri se născuse din încercarea de a-i sabota o sămânță. Cail se înfuria adesea. Mai ales când tatăl lui, Angus McLean, se făcea nevăzut. Mama rămânea cu el și surioara lui ca să se ocupe de firmă. Mai auzea și acum în minte plânsul înăbușit al femeii. Da, înțelegea furia de copilă a Elenei, sentimentul intens de neputință de la vârsta aceea. Era o înțelegere profundă.

– În casa aia e istoria ta. E normal să simți afecțiune.

Ea a dat din umeri.

– Ar fi normal, dacă n-aș fi detestat fiecare clipă petrecută acolo.

Cail s-a uitat peste umerii ei, într-un punct îndepărtat.

– Ura e un sentiment tare complex. Urâm ce dorim cu pasiune și nu putem avea, urâm ce nu înțelegem, ce pare îndepărtat. Ura și iubirea sunt apropiate, au contururile neclare, iar granițele lor nu sunt limpezi.

Ea l-a fixat cu privirea.

– Nu m-am gândit niciodată așa.

– Pentru că urai casa aia?

– În cele din urmă, mama m-a lăsat acolo, mi-a zis că era pentru binele meu, că-mi va fi mai bine cu bunica... Era doar un pretext. Voia să

scape de mine. De fapt, Maurice nu mă înghițea deloc și ea voia să-și refacă viața fără s-o incomodeze un copil.

S-a așezat pe canapea, îndepărtându-se de el.

– Ți-a... ți-a făcut vreodată rău?

Avea un ton grav, adânc, și privire întunecată.

Elena a scuturat din cap.

– Bunica m-a iubit tare mult, dar în felul ei. Știi că venea noaptea la mine în cameră? Aștepta să adorm, apoi intra și se așeza lângă patul meu. După câteva minute se ridica, mă săruta și se ducea jos. Astea erau singurele dovezi de afecțiune pe care mi le-a arătat. Însă în timpul zilei, îmi vorbea de parcă aș fi fost adult, nu permitea nicio greșală... dar mă respecta.

Emoția s-a răsrânt asupra amintirilor, micilor momente care îi veneau în minte ca niște obiecte cărora le pierduse orice urmă. Uitase cât contase pentru ea respectul bunicii. A zâmbit și și-a dat părul pe spate.

– Când spuneam ceva, mai ales dacă avea legătură cu parfumurile, ea se oprea, se oprea din orice făcea și mă asculta. Voia să depășesc conceptul de parfum, ideea de miros. Voia să caut parfumul în minte, să-l găsesc în suflet. Spunea că parfumul e calea, drumul spre cunoașterea cea mai profundă, cea a inimii. Zicea că vorbele, imaginile, sunetele și chiar gustul te pot înșela. Dar mirosul nu, lăsa totul în urmă.

S-a oprit puțin, căci în gând încă îi răsunau cuvintele Luciei Rossini. Erau vii ca acum și i se fixaseră pentru totdeauna în minte.

Mirosul, parfumul, intră în tine pentru că tu ești cea care îl chemi cu respirația, iar apoi o ia pe drumul lui. Nu poți să hotărăști dacă te va plăcea. Călătorește în altă dimensiune. Nu aparține tărâmului logicii sau rațiunii.

Însă te va subjuga, pretinzând adevărul absolut. Atunci ori îl vei iubi, ori te va dezgusta. Dar nimic în viața ta nu va fi mai autentic decât acea primă emoție. Pentru că acela e răspunsul sufletului tău.

El i-a mângâiat mâna.

– Și apoi?

Elena s-a întors spre el.

– În magazin folosea ritualuri vechi de generații. Nici măcar nu voia să audă de schimbarea tehnicilor și de instrumente. Pentru ea, nu exista decât ce învățase. Era obsedată. Ca și mama mea, ca și Beatrice. Ca toate femeile alea.

– De aia a plecat... mama ta? Bunica ta n-o lăsa să se ocupe de afacere?

A clătinat din cap, cu o expresie întunecată în privire. Nu-i plăcea nici măcar să vorbească despre trecut. Totuși, în timp ce îi povestea orice lui Cail, i se părea că gustul amar al copilăriei singuratice se mai domolește.

Senzația i s-a părut puțin ciudată. Acum putea să o suporte. Era ca și cum își pierduse din intensitate pentru că o scosese la lumină și i-o arătase.

S-a concentrat. Voia să fie exactă, trebuia neapărat.

– Nu. Pe ea n-o interesa acel gen de parfumerie. Nu credea în el. Voia să călătorească, să vadă lumea. Mamei mele îi plăcea la nebunie tot ce era modern. După ea, viitorul parfumeriei stătea în chimie, în sinteză. Spunea că parfumul lui Beatrice nu va fi bun de nimic în zilele noastre. Era prea vechi, prea diferit. În schimb, bunica mea gândea exact invers. Pentru ea, parfumul ăla era special, perfect, o concentrație de idei, senzații și emoții ancestrale, aceleași care se

găsesc în memoria limbică a omului și sunt transmise odată cu moștenirea genetică. Un fel de cod olfactiv. Acel parfum ar fi fost mereu actual, pentru că era însuși sufletul omului. Era iubire, speranță, generozitate, curaj, toate lucrurile extraordinare pe care omul le aflase și le crease.

– O utopie?

Ea a clătinat din nou din cap.

– Teoretic, e posibil. E adevărat că parfumul este subiectiv, dar mirosul focului înseamnă căldură, confort, pericol, acțiune și asta e valabil pentru toți. La fel cum ploaia e speranță, viitor. Pentru unii reprezintă și neliniște, dar în orice caz ea înseamnă abundență. Mai e mirosul mării, al grâului, al lemnului... aș putea să-ți vorbesc ore întregi. Mirosurile, cele bune și cele rele, sunt elaborate de creier la nivel instinctiv, înainte să-și dea seama. Și declanșează o reacție cu ramificație în cel mai vechi cotlon din inima noastră.

– Tu ce crezi?

A dat din umeri.

– Eu știu doar că parfumul le-a îndepărtat pe amândouă de mine.

Cail a îmbrățișat-o, sperând să reușească să alunge tristețea din cuvintele abia șoptite. Ar fi vrut să o întrebe de Susanna, simțind că era principala cauză a suferinței ei. Dar era prea tulburată ca să suporte o discuție de acest fel. Atunci a căutat cuvintele potrivite pe care să i le înșire și le-a găsit în ceea ce îl lega de ea, în amestecul de dragoste și ură pe care îl simțise pentru tatăl lui când era mic și peste care reușise să treacă.

– Poate că lucrurile sunt mai complicate decât par. Din ce mi-ai zis, din ce ai devenit și din ce faci, parfumul ar putea fi legătura care vă unește...

Care vă unește. E a respins instinctiv cuvintele. Apoi, în timp ce Cail îi povestea de el și despre hibridizare, singurul lucru pe care îl avea în comun cu tatăl lui, s-a gândit la ce îi spusese, ca atunci când te uiți la un curs de apă potențial periculos, pe care trebuie să-l treci cu orice preț ca să ajungi pe celălalt mal.

Atunci a înțeles că era adevărat. Deși se încăpățânase să gândească opusul, parfumul era poate singurul lucru pe care îl avea în comun cu mama și cu bunica ei.

În clipa aceea i-au venit în minte cuvintele lui Monique. Obsesia Susannei și a Luciei și puterea parfumului în viața lor erau motivele pentru care îl respinsese. De aceea încercase să-l șteargă din existența ei.

Dar parfumul era acum în ea. Găsise o cale să ajungă ușor, dar sigur, în inima ei și să-și ceară tributul.

– Și chiar dacă eu... dacă și eu o să-mi neglijez copilul, dacă o să-l abandonez din cauza obsesiei ăsteia stupide? Dacă n-o să am timp?

Iată, în sfârșit reușise să spună ce avea pe suflet, s-a gândit el. O costase ceva, dar reușise în cele din urmă să scoată la lumină ce o chinuia cu adevărat.

– Ai putea să înfrunți problema direct, fără să te învârtești în jurul ei. „Cum faci cu restul”. Dar Cail nu i-a spus asta.

Elena s-a încruntat.

– Ce vrei să zici?

– Deschide-ți magazinul, creează-ți parfumurile și caută formula pierdută. Dar fă totul cu seninătate, căci totul e în fața ta. Alege! Tu ești cea care decide.

Ea a dat din cap că nu.

– Poate la un moment dat. Acum trebuie să mă gândesc la copil.

El s-a încruntat.

– Ce te împiedică să faci și una, și alta?

Chiar așa, ce o împiedică?

– Nu știu, nu știu...

– Ai încredere în tine însăși!

– Nu-i vorba doar de asta. Ca să deschizi un magazin îți trebuie mulți bani. Un sponsor, cineva care să-ți prezinte persoanele potrivite, care să-ți facă intrarea în rețelele de distribuție și nici n-am vorbit despre cel mai mare obstacol.

Cail a oftat amuzat, apoi i-a ridicat bărbia.

– Care ar fi...?

Elena s-a uitat fix în ochii lui.

– Știi care e procedeul? Cum se creează un parfum?

Cail a scuturat din cap.

– Știu doar ce se întâmplă cu trandafirii, dar nu cred că e la fel.

Ea s-a ghemuit în brațele lui și și-a rezemat bărbia de pieptul lui.

– Se pleacă de la o idee. Poate fi ceva important, un vis, o plimbare.

Un parfum e ca o poveste, e o formă de comunicare, doar că mai subtilă și mai imediată. Când *brieful*, căci așa se cheamă, e foarte limpede, se trece la alegerea esențelor. Le miros pe toate, devin culori, emoții, mă tulbură, mă pătrund, nu pot să mă gândesc la altceva până nu e gata parfumul.

S-a lăsat tăcere, iar în salon se auzea doar respirația ei agitată și cea

normală a lui Cail.

– E minunat. Ceea ce spui, ceea ce ești, pasiunea pe care o ai pentru munca ta. Nu e un obstacol, e un mare dar. Ești o femeie deosebită.

A spus ce avea în suflet, iar din fiecare cuvânt reieșeau admirația, respectul și considerația. În clipa aia ea a început să se simtă cu adevărat îndrăgostită de el.

În noiembrie Parisul era strălucitor și magic. Elena se obișnuise cu clădirile, cu acoperișurile ascuțite și cu lucarnele proeminente, care prindeau razele de soare și le reflectau asupra trecătorilor, parcurilor și pietelor de cartier. Se plimba cu Cail în căutare de locuri secrete, grădini de gheață, muzee cu colecții de tablouri, mobilier, bijuterii și unul foarte special, în care erau toate parfumurile lumii.

S-au distrat de minune la Osmothèque.

Aflat în inima domeniului Versailles, muzeul are peste o mie opt sute de parfumuri, unele dispărute în zilele noastre, altele care vestiseră sfârșitul unei epoci olfactive și începutul alteia. Despre anumite parfumuri s-au scris tratate întregi. Cail miroșise Hungarian Queen, de la 1815, pe care îl folosisse Napoleon Bonaparte, și îi plăcuse. Elena i-a arătat Chypre de la Coty și apoi au descoperit senzualul Mitsouko, creat în 1919 de Jacques Guerlain, și mai recentul Shalimar, care avea o bază de iris și vanilie, numită Guerlinade, ce evoca grădinile arhicunoscute din Shalimar, omagiul adus de un prinț indian iubitei sale plecate pe lumea cealaltă. Era incredibil că un parfum de acest gen fusese rezultatul unui accident: o fiolă de vanilie a fost vărsată din greșeală într-un flacon de Jicky, iar rezultatul a devenit baza parfumului Shalimar.

În muzeu se mai găsea și Chanel N° 5, creat în 1921. Pe parcursul

călătoriei olfactive au dat și peste Joy de Jean Patou, creat de Henri Alméras. Era pe atunci unul din parfumurile cele mai scumpe, căci era nevoie de peste zece mii de flori de iasomie și trei sute de trandafiri ca să obții treizeci de mililitri de parfum. A avut mare succes după război, devenind simbolul victoriei și al luxului.

Pe lângă parfumurile celebre, mai erau și cele foarte vechi: Le Parfum Royal, creat la Roma în secolul I, L'Eau de la Reine de la Hongrie din secolul a IV-lea și câteva parfumuri făcute după rețetele lui Plinius cel Bătrân.

Madame Lanvin, de la casa de modă cu același nume, îi oferise fiicei sale Marguerite, în 1927, un parfum delicat și floral, cu note clasice de vârf: neroli, piersică, trandafir, iasomie, lăcrămioare, ylang-ylang și la sfârșit santal, vanilie, tuberoză și vetiver. I-l dăruise copilei când împlinise treisprezece ani, parfumul fiind o compoziție elaborată de două mari nume ale epocii: André Fraysse și Paul Vacher. Micuța i-a spus Arpège. Pe sticluța în formă de măr era simbolul casei de modă: o femeie care dansează cu o fetiță.

Însă ce a surprins-o cel mai mult pe Elena a fost s-o vadă pe Giulia Rossini, una din strămoașele ei, pe lista de parfumiери. Mătușa ei de gradul al doilea fusese una din cele mai talentate parfumiери din lume. Din colecția ei lungă și de succes, Osmothèque păstra doar *Giardino incantato* ⁶, un parfum pe care-l știa bine și pe care Lucia îl considera un termen de comparație. Era un parfum delicat și în același timp decis. Era compus din floare de portocal, angelică și tuberoză, apoi lemn de trandafir, cedru, mirt și, în cele din urmă, ambră. Sentimentul că fusese creat de una din femeile familiei Rossini și că-l vedea printre cele mai importante parfumuri din istoria parfumeriei i-a umplut sufletul de mândrie și bucurie. Sentimentul de apartenență pe care îl simțise i-a încălzit inima, mângâind-o cu blândețe. Era una

de-a lor, o Rossini. Primul parfum *Giardino incantato* era minunat. Unul din momentele cele mai emoționante ale zilei a fost să-l miroasă, să-și imagineze sentimentele și trăirile care o făcuseră pe strămoșa ei să-l creeze.

15.

Cimbrișor. Energic, puternic. Alungă tulburarea, stimulează logica, risipește incertitudinea visului. Reface echilibrul mintal.

De când începuse să ia suplimentele alimentare, Elena se simțea mai bine și îi trecuse chiar și greața. Sarcina devenise ceva fantastic, o stare care o umplea de mirare și frică în egală măsură. Începuse să vorbească cu copilul, iar apoi asculta, aproape spera să-i răspundă. Dar era prea devreme ca să se miște. Doctorița îi spusese că va începe să-l simtă în luna a cincea. Dar nu-i păsa, știa că bebelușul ei o ascultă. Devenise crucial să-i vorbească. Susannei nu-i plăcuse niciodată să stea de vorbă. Iar asta o întristase mereu. Însă ea îi va povesti tot copilului ei.

A început cu propoziții scurte, apoi a trecut la povestiri, adevărate confidențe. În cele din urmă, Elena avea pe cineva căruia să-i poată depăna totul.

– Cu cine vorbeai? o întrebase Cail într-o dimineață, pe când intra în

casă.

– Cu copilul, bineînțeles.

Se uitase lung la ea, apoi ajunsese repede în dreptul ei și o îmbrățișase. Un pic mirată, ea-și aruncase brațele pe după gâtul lui și el profitase ca să o dezmierde puțin. Îi plăcea să-i dea părul pe spate, punându-i fața în valoare. Îi plăcea s-o mângâie, să-i simtă pielea sub buricele degetelor. Îi plăcea s-o atingă, s-o aibă lângă el.

Și s-o apere. S-o țină în siguranță. Și era ceva ce nu reușea să înțeleagă, acel atașament nu avea nimic rațional, nimic logic.

Avea o presimțire sumbră. Trecuse deja, s-a dojenit. Era mai bine să țină minte.

Durerea era încă acolo. Dacă se gândea, dacă o căuta, o găsea și atunci năvăleau amintirile iubirii din tinerețe, care se sfârșise tragic. Nu era cazul să intre într-o relație complicată, cum sigur ar fi fost una cu Elena. Se și gândise să plece. Dar nu putea, era o chestiune de onoare. Și ea avea nevoie să iasă, să se plimbe, să râdă.

O ajuta să se îmbrace, se retrăgea în sine, încercând să refacă un pic distanța. O dusesse la piața de flori ca să ia măceșele sălbatice pe care le aștepta și din care va extrage semințele pentru plantele noi, studiind-o, vorbind și zâmbind mereu.

Ei îi plăcuseră tare mult piața, florile, parfumurile și respectul oamenilor pentru Cail. Dar femeia care îl servise, o anume Liliane, toată numai un zâmbet și plină de vorbe mieroase, n-o plăcuse deloc.

Acum totul părea să meargă bine în viața Elenei. Chiar și situația de la Narcissus părea că se îmbunătățise. Philippe nu-i ceruse cu adevărat scuze pentru purtarea lui incalificabilă, dar se ținuse departe de ea și o lăsase pe Claudine să discute. Din fericire, plecase la scurt timp după acel episod neplăcut. Montier voia să deschidă o filială la Londra și

Philippe trebuia să se ocupe de logistică și de găsirea unui spațiu potrivit.

Era aproape ora închiderii când Adeline Binoche a intrat în magazin, urmată de o femeie de vreo cincizeci de ani, cu păr roșcat, scurt și o privire intensă. Elenei i-a amintit de o vară aurie și luminoasă. Puțină bergamotă, fânul uscat și întins la soare și florile de câmp.

– Vă mai amintiți de cumnata mea? a întrebat-o Adeline, zâmbindu-i prietenos ca de obicei. V-am vorbit de ea când am venit ultima oară.

– Desigur, *madame*... Geneviève, nu?

Din fericire, femeia avea un nume neobișnuit, s-a gândit Elena ușurată. Nu ținea minte numele oamenilor. Poate pentru că, pe de altă parte, le ținea minte perfect mirosul. De pildă, Adeline Binoche mirosea a vanilie, trandafir și mușchi de stejar. Senină, plină de viață și profundă. Îi venea bine parfumul, se gândea. Deschisă la culoare și limpede, fără jumătăți de măsură. Ca și privirea ei atât de directă.

– Geneviève Binoche, a punctat femeia, întinzându-i mâna. Am auzit multe despre dumneavoastră. Pot să vă spun Elena?

– Da, sigur.

– În regulă, a răspuns femeia.

Era sofisticată, elegantă și avea un fel direct de-a fi.

– Sper să mă puteți ajuta. Îmi trebuie un parfum, parfumul de Notre-Dame.

Elena a simțit o furnicătură în gât, dar a făcut un efort să se abțină, încercând să nu-și schimbe expresia. Dacă Claudine reușea să rămână serioasă în fața celor mai absurde cerințe însemna că totul era posibil.

Așa va face și ea.

– În sens metaforic, nu?

Geneviève a scuturat din cap.

– Nu, literal. Am nevoie să miros ceva care să mă poată inspira, care să-mi dea o direcție. Scriu un eseu despre *Notre-Dame de Paris* și vreau să fie diferit de toate celelalte. Unic. Victor Hugo a creat o operă extraordinară. Sacră și profană deopotrivă. Binele și răul, frumosul și urâtul. Vreau un parfum care să exprime toate astea, care să fie puternic și impunător ca Notre-Dame, să aibă puritatea și vitalitatea senzuală și inocentă a Esmeraldei. Îmi trebuie ceva care să exprime cruzimea lui Febo, nebunia lui Frollo și mai ales dragostea lui Quasimodo, unică și totală.

O clipă s-a lăsat tăcere. Era însăși viziunea vieții ei. Era viața în sensul cel mai profund.

– Mă întreb ce ar putea să iasă din îmbinarea parfumurilor și a literaturii. Firul epic, narațiunea stimulează imaginația și deci văzul, simțul tactil și auzul. Muzica, melodia... toate astea sunt benefice. Și, dacă te-ai bucura de aceste concepte sub formă de mirosuri? De fapt, Notre-Dame are un parfum numai al său: tămâie, lumânări, mirosul vremurilor trecute, al umezelii plăcute a secolelor apuse, urmele pe care milioane de oameni le-au lăsat asupra statuilor. Ar fi contopirea simțurilor, iar percepția ar deveni tridimensională.

Altcineva mersese pe același drum. Se creaseră parfumuri inspirate de tablouri. Laurei Tonatto, celebra parfumieră italiană, îi venise ideea uitându-se la *Aurora* de Artemisia Gentileschi și se hotărâse să creeze parfumul pe care-l transmitea *Cântărețul la lăută* al lui Caravaggio.

Era o cale minunată de a conduce spectatorul în inima capodoperei. Folosirea simțului olfactiv, nu a stimulului vizual. Elenei îi plăcuse

atât de mult viziunea Laurei Tonatto, încât se gândise să se ducă cât mai repede la Ermitaj la Sankt Petersburg, unde era *Cântărețul la lăută* de Caravaggio. Dacă se gândea bine, parfumul unui tablou era ușor să ți-l închipui. Era plăsmuit de văz. Dar parfumul inspirat de Notre-Dame de Paris era o idee atât de complicată, atât de profundă, încât era totul și nimic în același timp.

– Explicați-mi exact ideea dumneavoastră.

Și Geneviève așa i-a explicat. I-a descris cu lux de amănunte cum parfumul pe care îl avea în minte trebuia să arate drumul și diferitele momente ale vieții, sentimentele și emoțiile. Cum trebuia să reprezinte complexitatea sufletului omenesc.

– Sper că înțelegeți că e nevoie de o perioadă de elaborare.

Geneviève a dat din cap că da.

– Ca să fiu sinceră, n-am pretenția să creați un parfum finit. Puteți doar să alegeți esențele pe care să mi le dați să le miros ca să-mi vină inspirația. Dar, dacă ați reuși să creați parfumul, ar fi excelent.

Desigur, banii nu sunt o problemă.

– O să vedem. Vă rog să-mi dați câteva zile să mă gândesc. E bine dacă ne auzim luna viitoare?

– Mi se pare o idee excelentă! Vă mulțumesc. Iată cartea mea de vizită, i-a zis, dându-i un cartonaș albastru. Sper să ne auzim curând. Țin mult la acest parfum, a încheiat ea.

Geneviève și Adeline s-au îndreptat spre ieșire, discutând însuflețite.

– Ce ți-am spus? Dacă există o cale de a crea parfumul, Elena e omul potrivit.

Măcar de-ar fi așa de simplu, s-a gândit ea.

Pe seară, dacă nu e prea obosită, se va mai uita o dată pe jurnal. În ultima vreme nu făcea altceva decât să-l citească. Cine știe dacă printre paginile vechi nu va găsi o urmă, un indiciu? Ca să fie sinceră, nu prea mai era interesată de celebrul parfum al lui Beatrice. Desigur, auzise mereu vorbindu-se despre el, dar pentru ea fusese tot timpul o legendă. Nu se gândise niciodată la el cu adevărat. Poate că acum venise vremea să o facă.

I-a dat o cremă parfumată cu violete unei cliente, apoi s-a dus s-o caute pe Claudine. N-o mai văzuse niciodată râzând. Cine știe dacă dorința lui Madame Binoche reușise să-i alunge aerul acela imperturbabil. Era cu adevărat curioasă să afle.

Cu atât mai mult parfumul Notre-Dame...

În timp ce străbătea coridorul, a început să se gândească serios la ideea cliente. Notele de mijloc și de bază trebuiau să provină din roman. Tămâie, desigur, lemn, chiar și ceară. În schimb, notele cele mai volatile, cele de vârf, care se sesizau imediat, puteau să corespundă conceptelor despre care Geneviève credea că redau puritatea și carnalitatea. Poate flori albe. Pentru că acel parfum pornea de la un punct de vedere obiectiv, dar trebuia să intre în sfera emoțională a femeii. Până la urmă, era vorba despre un concept subiectiv. Și de aceea trebuie să lucreze cu ea.

– Tocmai mi s-a cerut un parfum, i-a spus lui Claudine când intra în biroul ei după ce bătuse la ușă.

– Spune-mi totul.

Elena i-a povestit despre propunerea lui Geneviève Binoche și zâmbetul lui Claudine s-a lărgit, apoi s-a stins aproape imediat, înlocuit de o privire intensă.

– Și crezi că ar fi dispusă să plătească prețul pe care i-l cerem?

Elena a dat din umeri.

– Așa a zis.

– Ai putea să-l faci?

Elena sperase s-o întrebe. Se simțea foarte entuziasmată în sinea ei. Da, putea să-l facă și, ce era și mai important, își și dorea.

– Pot să încerc, i-a răspuns.

Cel mai bine era să fie prudentă, chiar dacă de fapt voia să se apuce imediat de treabă, pentru că ideea o fascina și o tenta.

Claudine stătea la birou și se uita la ea cu răceală, ascultând-o cu atenție. A ridicat mâna și i-a arătat un scaun.

– Stai jos. Trebuie să ne gândim tare bine. Putem să facem doar o simplă personalizare.

Elena a scuturat din cap.

– Nu. Dacă trebuie să-l fac, am nevoie să lucrez pe test. Nu pot să folosesc un *mélange* deja pregătit ca apoi să-l corectez. Trebuie să găsesc esențele potrivite și doar atunci voi putea să elaborez o formulă posibilă. Deci refuz orice altă variantă pentru a-mi mulțumi clienta.

Claudine a fixat-o cu privirea.

– Cât o să-ți ia?

Elena chiar se simțea purtată de un val de fericire. Claudine o va pune să se ocupe de parfum. De abia aștepta să-i povestească lui Cail. Un parfum important, nici mai mult, nici mai puțin decât parfumul Notre-Dame!

– Minimum două luni, poate trei!

În timp ce Claudine se gândea și număra zilele pe o agendă de pe

masă, și-a dres glasul.

– Spune-mi.

Vocea femeii a devenit brusc rece. Ca de fiecare dată, Elena era stingherită de schimbarea bruscă de dispoziție; ar fi trebuit să se obișnuiască până acum, dar tot nu reușea.

– Și dacă *monsieur* Montier ar vrea să se ocupe personal de parfum?

Claudine a strâns din buze.

– E prea ocupat acum. Însă o să-l informez. Tu vino cu schița. Când ești gata, începem să pregătim amestecurile.

Elena s-a ridicat în picioare.

– De acord.

Ajunsese la ușă, când Claudine a chemat-o din nou.

– Mă aștept să nu suflă nimănui o vorbă. Dacă proiectul va fi dus la bun sfârșit, beneficiile financiare și de imagine vor fi substanțiale. Parfumul Notre-Dame de Paris, îți dai seama? Și e valabil și-n cazul tău. Philippe va trebui să-și ceară scuze pentru tot ce a zis, draga mea.

Ea s-a uitat în altă parte.

– Nu-ți face griji, i-a răspuns.

A închis ușa îngândurată, apoi s-a întors la muncă. Dar, în ciuda asigurărilor lui Claudine, nu reușea să scape de o presimțire stranie. Iar disconfortul ei fusese în mare parte cauzat de privirea colegei sale. În ochii ei era ceva ciudat. Orice ar fi fost, simțise fiori reci pe șira spinării.

Cail a trebuit să bată de două ori la ușă înainte să se hotărască să-i

deschidă.

– Bună. Te simți bine? a întrebat-o, scrutând-o cu privirea.

Elena era încruntată.

– De ce tot bați la ușă dacă ai chei?

– Alea sunt pentru urgențe.

– Un fel de a păstra distanța, i-a răspuns ea printre dinți.

Era prost dispusă și încercarea de a descifra pasaje din jurnalul lui Beatrice nu îi ameliorase starea de spirit.

El nu i-a luat în seamă cuvintele. Nu discutaseră niciodată despre nevoia de a-și păstra relația în anumite limite precise, dar amândoi încercau să respecte acel gen de pact, ceea ce, în viziunea lor, era cel mai bine pentru toată lumea. Însă Elena mai uita uneori. Și lui îi era din ce în ce mai greu, căci o dorea atât de mult. Ori de câte ori o atinge, trebuia să se abțină, să se dea înapoi.

S-a apropiat și a sărutat-o pe buze.

– Nu merge bine?

Ea s-a strâmbat, apoi și-a rezemat fruntea de pieptul lui.

– Miroși excelent. Aș putea să-ți dau cu ulei și apoi să distilez parfumul cum face Grenouille, protagonistul romanului lui Süskind. Aș întoarce banii cu lopata și n-ar mai trebui să fiu blestemată să descifrez jurnalul ăsta blestemat. În comparație cu ce e aici, Nostradamus era chiar explicit! a mormăit furioasă.

El i-a ridicat fața și a sărutat-o din nou. De data asta nu s-a grăbit, și-a trecut degetele prin părul ei, dându-l pe spate.

– Par fire de mătase, i-a zis după ce s-a dat un pic în spate.

E a închis ochii.

– Într-o carte pe care am citit-o când eram mică era un conte înalt și înspăimântător. Avea și o cicatrice pe față care, în loc să-l schimonosească, îi făcea foarte atrăgător. Îmi plăcea la nebunie. Eram îndrăgostită lulea.

S-a oprit puțin și s-a uitat în ochii lui. Apoi a îndreptat arătătorul spre el.

– Ai succes la mine datorită lui. Să nu uiți!

Cail a zâmbit.

– Acum spune-mi ce s-a întâmplat.

Ea s-a dus din nou pe canapea, i-a dat jurnalul și s-a rezemat de spătarul moale.

– Uite. Zi-mi dacă înțelegi ceva. Eu mă dau bătută.

El a luat jurnalul cu multă atenție, l-a deschis și s-a încruntat.

– Italiana mea e foarte școlărească... și versurile astea par foarte grele.

– Nu... e doar o poezie. A întins mâna. Dă-mi jurnalul, i-a zis. A început să citească: „Trandafir, râset de iubire, zămislit din Cer...
Purpură a grădinilor, mândria câmpurilor,/ giuvaier al primăverii,
ochi al lui aprilie... Tu, atunci când te vei întoarce la ce ai folosit deja/
albină grațioasă sau zefir blând,/ să le dai de băut într-o ceașcă cu
rubine/ licori ca roua și cristaline.”

A făcut o pauză.

– Pe lângă citatul evident din *Elogiul trandafirului* din *Adone* de Giambattista Marino, nu prea pot să folosesc mare lucru ca să creez un parfum.

– De ce insiști atâta pe fragmentul ăsta?

– E singurul din care poate ieși o rețetă. Înainte și după, sunt considerații despre palate și viața la curte. Mai e o poezie, tot de Marino, în care se face referire la pietre prețioase. Și ultima parte din jurnal îi e dedicată celui care ceruse parfumul. Beatrice a stat o primăvară și o vară la castelul lui când îl pregătea. Toamna s-a întors în Italia și după câteva luni s-a căsătorit. Doar după moartea lui i-a povestit totul fiicei și i-a încredințat jurnalul. Însă nu i-a spus niciodată unde anume a pus formula, nici pentru ce femeie a făcut parfumul și cine i l-a cerut. Nu menționează nici măcar numele castelului, al familiei sau satul. Totul e mister absolut. Bunică-mea a petrecut ani întregi ca să pună ordine în arhive, în căutarea formulei. Era convinsă că Beatrice o pusese pe undeva. Însă mama ei era de părere că o distrusese, i-a zis, dându-i jurnalul.

Cail se tot uita îngândurat la volum.

– Nu te pot ajuta cu testul. E o italiană prea veche pentru mine. Sunt multe cuvinte în dialect provensal și pe acelea le înțeleg. Însă... S-a oprit un pic. Pot să arunc un ochi?

Ea a încuviințat.

– Da. De ce?

– Aș vrea să verific niște lucruri. Ai văzut desenele? a întrebat-o, ridicându-se și îndreptându-se spre biroul mic, aflat într-un colț al salonului pe care era computerul Elenei.

– Nu sunt simboluri alchimice, pentru că le cunosc. Mi se pare că fac parte dintr-un fel de cod sau sunt simple mâzgălituri, cum spune Monie. Mi s-a părut că unul din simboluri e un cap de leu, deși, ca să fiu sinceră, ar putea fi și de lup. E destul de stilizat. Însă nu cred că Beatrice se apucase să deseneze prostii pentru că se plictisea, nici nu aveau pixuri și hârtia era prețioasă... Dar divaghez.

S-a concentrat asupra lui Cail.

– Ce faci? Lasă scannerul. Ia originalul!

El s-a crispat. Jurnalul era în familia Elenei de patru sute de ani, era un document extraordinar, poate cea mai însemnată comoară a familiei. Și ea i-l oferise. Îl ținea strâns, și-a trecut palma peste el, mângâindu-l ușor.

– După ce o să se nască copilul, o să-mi amintesc momentul acesta și o să-ți rămân recunoscător.

I-a vorbit pe un ton scăzut și răgușit. Elena a auzit fiecare cuvânt. Inima a început să-i bată tare în piept.

– După ce o să se nască copilul, o să-ți amintesc să te ții de cuvânt.

Claudine a făcut în așa fel încât Elena să se concentreze doar pe parfumul Notre-Dame. Cum Philippe nu-i stătea în drum și Jacques era aproape mereu la Londra, reușise să aranjeze lucrurile în așa fel încât fata să poată folosi laboratorul ori de câte ori avea nevoie.

Geneviève se mai întorsese de două ori. Prima oară îi adusese un exemplar ilustrat din *Notre-Dame de Paris* de Victor Hugo. A doua oară, un CD cu celebra versiune muzicală. Nu că ar fi fost nevoie, căci datorită lui Ben, prietenul lui Cail, reușise să găsească două bilete la spectacol. Din fericire, musicalul era în turneu la Paris. Elena de abia aștepta să meargă. Iar duminică ea se va duce la catedrală cu Cail și Geneviève.

Dar nu se vor duce în turn. Încă un lucru pe care îl vor face după nașterea copilului. Doctorița fusese foarte explicită. Fără efort fizic de niciun fel. Iar Cail respecta întocmai indicațiile. Inclusiv motocicletă. Când văzuse Citroënul albastru-închis în locul lui Hermione, Elenei îi

părase așa de rău, că refuzase să intre. El îi jurase că nu se despărțise de motocicletă: Harley-ul era de fapt bine-mersi. Cum nu putea să-l țină la Paris, pentru că nu avea două locuri de parcare, fusese nevoit să-l ducă acasă, în Provence, și acolo l-a și lăsat.

Rămăsese neclintit. Nu îl va aduce în niciun caz la Paris. Scaunele de nou-născuți nu se puteau fixa pe motocicletă. Așa că ei i-a fost greu să riposteze la un asemenea argument.

– Cum merge?

Claudine se spălase pe mâini înainte de a intra în laborator și, având mare grijă să nu atingă flacoanele de aluminiu cu esențe, se apropiase de Elena ca să vadă mai bine conținutul cilindrului pe care îl avea în față.

– Am notele de vârf, i-a răspuns cu ochii ațintiți asupra pipetei. Și poate pe cele de mijloc. Dar cele de bază nu-mi ies.

Era palidă și încordată. Esențele se amestecaseră, dar întregului îi lipsea echilibrul. N-o convingea pe deplin. La nivel instinctual, simțea că lipsește ceva. Încercase să simtă culoarea, concentrându-se profund. Dar efortul o epuizase și nu dusesse la nimic. Din fericire, Cail urma să treacă pe la magazin să o ducă acasă. Obosea repede. Și-a atins pântecul, cum făcea din ce în ce mai des. Se vedea din ce în ce mai mult cu fiecare zi. În curând trebuia să-i spună lui Montier că e gravidă. Și asta o pune pe gânduri. Nu știa cum va reacționa și dacă s-ar răsfârge cumva asupra lui Monique. Știa că ei doi se mai vedeau și că ea era nefericită. Relația lor era ca o otravă. Dar clandestină, pentru că, potrivit presei, Montier urma să se căsătorească.

– Arată-mi, i-a zis Claudine, înmuind o *mouillette* în compus.

A dus-o la nas și s-a crispat. A închis ochii și a inspirat o dată și încă o dată.

Nu-i venea să creadă. Parfumul încă incomplet, cum spunea Elena, era una din cele mai bune compoziții pe care avusese norocul să le miroasă. Îi amintea de structura complexă de chypre, dar era mai nou. Armonios, complet, și totuși proaspăt. Era perfect. Iată cuvântul care i se potrivea: „nimerit”. A inspirat, umplându-și plămânii: nopticoase, fără nicio umbră de îndoială. Dar nu știa dacă era lămâie, neroli, bergamotă... nu, i se prea că era ceva mai delicat. Încă se gândea când mirosul s-a schimbat, devenind o grădină plină cu flori, peste care apunea soarele. Iasomia a luat locul trandafirului și apoi a dispărut până și ea, înlocuită de un miros de mușchi, deci de pământ; în cele din urmă, când ajungea la sfârșitul călătoriei olfactive, Claudine s-a simțit cuprinsă de senzualitatea santalului și a smirnei.

– Repetă-mi compoziția, i-a poruncit după câteva secunde.

Elena a încuviințat. Ar fi putut citi formula, dar prefera să înșiruie din memorie, împărțind, secționând și recompunând esențele una câte una.

– Notele de vârf sunt grepfrut roz, lavandă și lămâie verde, cele de mijloc sunt trandafir, iasomie, piersică, pelinăriță, angelică, iar în cele din urmă smirnă, mosc, piele și ambră.

Claudine a clătinat din cap.

– Mai simt și altceva... ai adăugat și un *fougère*?

Elena a dat din cap că da.

– Vanilie și lavandă.

– Nu mi le-ai menționat.

Ea s-a încruntat, se simțea de parcă Claudine o interoga. Ce sens avea să stea să i le înșire, când era scris tot pe caietul de alături?

– Ți-am spus că încă lucrez. Parfumul nu e gata, lipsește complet

ideea de catedrală, grandoarea. Și asta e unul din aspectele fundamentale. Trebuie să încercăm din nou cu *blends* și să înlocuim câteva elemente, a zis Elena, care începea să se enerveze la culme.

– Nu! Așa e mai mult decât perfect.

– Pot să știu și eu ce te-a apucat? Nu, nu e perfect. Se simte de la distanță, a protestat.

Se înfierbânta și nu înțelegea comportamentul lui Claudine.

În momentul acela s-a deschis ușa și în laborator a intrat Philippe Renaud, urmat de Jacques Montier.

– Ce se întâmplă aici?

Vocea lui Jacques a trecut de la mirare la mânie într-o secundă.

– Bună seara. Nu știam că v-ați întors deja, i-a salutat Elena.

– Asta e clar.

Răspunsul sec al lui Philippe a dezamăgit-o.

Bărbatul și-a încrucișat brațele la piept. Avea o mină gravă și o privire acuzatoare. Elena s-a uitat la Claudine, care era tăcută și țeapănă ca un băț. Se simțea tensiunea din cameră. Se întreba ce se întâmpla. Un fior de groază i-a străbătut șira spinării, accentuându-i senzația de panică provocată de comportamentul ciudat al colegei. S-a hotărât să intervină, era mai bine să explice totul. Poate Claudine nu-i spusese lui Montier că pe seară urma să caute amestecurile.

– Cred că-i lipsește o notă, a răspuns, întinzându-se să ia caietul unde scrisese toate etapele din ziua aceea.

– Să n-atingeți caietul ăla! a urlat Philippe.

Dar Claudine a fost mai rapidă și i l-a smuls din mâini.

Elena s-a retras speriată din instinct.

– Ați înnebunit cu toții?

Vocea ei era o șoaptă firavă.

Claudine nu i-a răspuns, ci doar strângea în mâini caietul. Philippe se uita disprețuitor la ea.

– Ce naiba face în laborator? N-are autorizație. Cum a intrat? s-a răstit Montier.

– Normal că am autorizație. Dumneavoastră ați semnat pe legitimație pentru acces.

Elena nu reușea să înțeleagă. A luat legitimația și i-a arătat-o.

Jacques s-a făcut roșu ca racul de furie.

– E falsă.

– Ați auzit-o, *monsieur*? Ce v-am spus? E atât de nerușinată, că nici măcar nu se chinuie să mintă!

Mirarea ei s-a transformat în nedumerire și apoi în furie. Ceva nu avea sens.

– Renaud, trebuie să vă găsiți un psiholog bun. Aveți probleme.

Bărbatul a scuturat din cap. Acum era înnebunit de furie.

– Nu, dumneata ai probleme grave. Ați vrut să furați formule? Nu sunt aici.

A pronunțat cuvintele de parcă vorbea cu un handicapat, iar asta a scos-o din sărite.

– N-aveți ce să faceți aici, a continuat, poate doar să stricați aparatura, desigur.

– Dar ce naiba aveți cu mine? Ce v-am făcut să vă purtați așa cu mine?

Philippe s-a crispat.

– N-ați fost sinceră de la bun început.

– Despre ce vorbiți? a șoptit Elena tulburată.

Neliniștea care nu-i dăduse pace toată ziua se transformase acum într-un nod care îi strângea stomacul ca într-o menghină. Toată discuția era absurdă. Încerca să-și adune gândurile și să le explice totul cu calm. Poate că nu voiau ca ea să lucreze la parfum. Dar Claudine îi dăduse autorizațiile necesare, trebuia să știe cu siguranță!

– Știu că parfumul Notre-Dame e un proiect ambițios, dar...

– Ce naiba tot îndrugați acolo?

Montier chiar se enervase acum. Din doi pași a ajuns în dreptul lui Claudine, care nu deschisese gura.

– Vreau să știu ce faceți aici și ce e cu parfumul Notre-Dame, s-a răstit el.

– Nimic, doar o prostie. Elena, *mademoiselle* Rossini, a făcut azi o vânzare foarte mare, așa că m-am gândit să o stimulez și să-i arăt cum se compune un parfum. O clientă a cerut un parfum care să-i evoce măreția Catedralei Notre-Dame. E vorba despre o scriitoare cunoscută, madame Binoche. Încercam niște *blends* și dumneaei îmi arăta câteva ceva.

Philippe scrâșnea din dinți.

– Nu are autorizație să intre în laborator, a insistat.

– Cum ai spus mai înainte, n-are ce să ia de aici, i-a răspuns Claudine, dar fără să se uite la el.

– Încetați amândoi! a zis Jacques, gesticulând din mână. Caietul, vă rog!

Claudine i l-a dat. După ce s-a uitat la el, Jacques a început să-l răsfoiască. Erau pagini întregi de formule, încercări, notițe. Știa cum scrie Claudine și nu era scrisul ei. Și totuși, el nu semnase nicio legitimație pentru Rossini. Nici măcar nu s-a obosit să se întrebe ce voia Claudine să facă, implicând-o pe Elena pe ascuns. Pentru că știa deja. Se va ocupa mai târziu de amândouă. Singurul lucru care-l interesa acum era parfumul, nu cine îl crease. A aruncat o privire pe amestecuri. Era vorba de imaginație și pură intuiție. Folosea o tehnică învechită, plecase de la note singulare. Întâi de vârf, până le-a găsit pe cele de bază. Nimeni în ziua de azi nu ar fi riscat așa. Dar parfumul era bun, mai mult decât atât.

A citit din nou câteva fragmente complexe, apoi a luat ușor cilindrul și l-a dus la nas.

Noroc, a fost doar noroc, și-a repetat. Dar notele care ieșeau din parfum erau îmbătătoare. Cum naiba reușise să obțină o asemenea armonie, ignorând tehnicile moderne? Jacques s-a întunecat.

Aversiunea i s-a transformat deodată în ostilitate fățișă.

Elena Rossini putea să se creadă parfumiерă, dar el nu se lăsa păcălit. Nu-și va schimba părerea despre talentul ei doar pentru că reușise să obțină cine știe cum un amestec bun. Acel gând l-a ajutat să câștige un pic de teren. Parcă se simțea mai bine. Da, va face în așa fel încât femeia să stea departe de laborator.

– *Mademoiselle*, a fost o neînțelegere. N-ați fost angajată ca să creați parfum, vă amintiți? Am discutat asta. Am personal specializat care se ocupă de așa ceva. Treaba dumneavoastră e să vindeți. Ar trebui să vă implicați mai mult și să lăsați creația în seama celor care au calitățile necesare. Dumneavoastră, după cum se vede, nu sunteți în stare să duceți la bun sfârșit o sarcină așa de amplă. Parfumeria nu e o artă a improvizației.

Elena împietrise. Ascultase ce spusese Claudine pentru că nu avea argumente suficiente s-o combată. Avusese încredere în ea și se înșelase. Totul era acum limpede. Claudine voia formula parfumului pentru ea. Iată de ce o lăsase s-o creeze din proprie inițiativă și nu le spusese nimic șefilor. Iar ea căzuse în capcană. Nu se asigurase că Philippe și Montier erau la curent cu proiectul său, nici nu îi păsase, pentru că fusese complet absorbită de crearea parfumului Notre-Dame. Vina era numai a ei, până la urmă.

Dar nu va rămâne aici. Nu va mai rămâne nici măcar o secundă.

– Știți ceva, domnule Montier? Aveți perfectă dreptate. A fost o neînțelegere, a zis ea, dându-și jos halatul. Îmi iau lucrurile și vă las pe voi să creați, să vindeți și să vă dați cu parfumurile voastre, a anunțat cu o clipă înainte de a ajunge la ușă.

Apoi s-a oprit și s-a întors.

– Să-mi dați caietul, vă rog!

Pe chipul bărbatului înflorise un zâmbet batjocoritor.

– La asta vă referiți? a întrebat-o, arătându-i caietul de notițe.

– Exact.

A strâns din dinți, căci nu mai avea răbdare. Se concentra doar asupra lui Jacques pentru că, dacă s-ar fi uitat la Philippe sau la Claudine, ar fi început să urle.

– Nu vă aparține. Tot ce e formulat, testat sau doar experimentat la Narcissus este al meu. N-ați citit contractul?

– Nu înțeleg despre ce vorbiți.

Jacques i-a zâmbit.

– Dacă mă gândesc bine, poate n-ați văzut clauza. Până la urmă, e de

competența parfumierilor și dumneavoastră, *mademoiselle*, ați fost angajată să faceți altceva, după cum v-am spus.

Nu era prima oară când avea de-a face cu nemernici, dar dorința conștientă de a răni, de a umili cu bună știință era ceva absolut nou pentru ea. Răutatea aceea era rece ca iadul și respingătoare. Simțea că i se face rău. A ținut la distanță dezgustul profund pentru că nu ar fi cedat în fața acelor oameni. Trebuia să fie fermă pe poziții, cu un singur gând: să găsească o portiță de scăpare, să lase magazinul în urmă și să uite de asemenea oameni.

A picurat tot disprețul din lume pentru Montier în privirea pe care i-a aruncat-o. Apoi s-a îndepărtat, pentru că nici măcar nu voia să respire același aer cu el.

– Țineți-vă atunci notițele mele! i-a șoptit.

Nu îi trebuiau. Nu erau decât considerații, fragmente. Da, erau amestecuri și un parfumier bun ar reuși să recupereze tot, dar schimbase în ultimul moment cantitățile. Când Claudine intrase, fusese pe punctul de a-i spune. Ar fi trebuit să facă o separare cu ajutorul cromatografului de gaze, s-a gândit. Analiza era singura cale prin care puteau stabili cu certitudine care și câte din substanțe folosiseră în compoziție. Măcar atâta consolare să aibă, dar așa a avut suficientă putere să apese pe butonul de deschidere a ușilor. Odată ajunsă pe coridor, l-a parcurs până în capăt, a ajuns la vestiare, și-a luat geaca și geanta din dulap și a ieșit pe ușa de serviciu.

Aerul era ca un zid de gheață pe piele. A rămas nemișcată câteva clipe, încercând să se obișnuiască. Se simțea rău. Avea o durere care începea în piept și urca până la gât. Nu plângea. Dar poate ar fi fost mai bine. În schimb furia, nodul din gât, o ținea ca un avertisment. Tocmai fusese jefuită din cauza încrederii prostesti în alți oameni. Și nu voia să uite niciodată. Tocmai își pierduse locul de muncă, viitorul,

iar visurile i se spulberaseră din cauza unei femei pe care o crezuse prea ușor o colegă ideală. Era a doua oară când se încredea în persoana nepotrivită.

Și-a băgat mâinile în buzunar și a început să meargă. În jurul ei trecătorii se grăbeau spre destinațiile lor. Nu-i păsa de lume, nu mai simțea nimic. Era învăluită într-un strat gros de căldură, care o apăra ca o gogoasă de mătase. Trebuia doar să meargă și curând va ajunge în Marais, acasă la ea. Trebuia să plece de acolo, s-a gândit. Dar în acel moment nu voia să se gândească.

Deodată a auzit o voce în spate.

– Ce-ai pățit? De ce nu m-ai așteptat? Ți-am spus că o să trec să te iau.

Ea mergea mai departe. Reușea, dacă punea un picior în fața altuia. Însă el o tot striga. Dar nu voia să-i răspundă și ce ar fi putut să-i spună? „Nu te-am așteptat pentru că nu mai puteam să stau acolo nicio secundă?”

Cail s-a ținut după ea câțiva metri, cu o expresie încordată. Pentru că ea tot tăcea, a luat-o de braț și a dus-o la o cafenea.

– Un ceai o să facă minuni, i-a zis, ajutând-o să-și dea jos geaca.

A comandat pentru amândoi și a cerut o felie de Sacher.

– Te așezi singură sau te ajut?

Cail îi vorbea liniștit, dar era tare îngrijorat. Ea era albă ca o stafie și tremura. Însă îi sclipeau ochii de furie.

– Mi-am dat demisia, i-a zis deodată, rămânând în picioare.

El și-a dus mâna la frunte, apoi i-a atins părul.

– În regulă. O să găsești un loc mai bun. E limpede că nu-ți plăcea tare mult acolo.

Îi luase ceva să rostească acele cuvinte. Și să stea acolo în cafenea. Avea chef să se ducă să-i ceară explicații șefului Elenei. Și poate o va face, s-a decis. Însă acum voia doar ca ea să stea jos, să-și bea ceaiul și să respire normal.

– Mi-a furat notițele și mi-a spus că tot ce se face înăuntru e proprietatea lui.

Cail i-a arătat scaunul.

– De ce nu-mi povestești de la început?

Vorbea cu o voce gătuită. Făcea tot ce putea ca să lase impresia că e calm. A inspirat, a expirat și s-a străduit să rămână liniștit.

Elena și-a tras nasul. Pe urmă, când a venit chelnerul cu comanda, s-a așezat în sfârșit.

– Bea-l cât e cald.

I-a pus o porție generoasă de tort, a îndulcit ceaiul și a adăugat lămâie. Când a luat o bucățică de tort, a zâmbit.

A mai durat puțin până a vorbit. El a umplut așteptarea grea povestindu-i cum fusese ziua lui, insistând pe curajul lui John și spunându-i ce pregătise pentru cină.

– Îți mai aduci aminte de madame Binoche?

Cail a dat din cap că da.

– Desigur, doamna cu Notre-Dame.

– Azi am lucrat la parfumul ei...

I-a povestit toate pățaniile din ziua aceea îngrozitoare. La urmă îi tremura buza de jos. A mai luat o gură de ceai și s-a decis că cele două lacrimi care îi înțepau ochii nu-i vor curge pe obraz.

După ce i-a spus tot ce se întâmplase, a tras aer în piept și a înghițit.

– Mi-a luat caietul cu notițe.

El și-a făcut mâna pumn și l-a pus în șold.

– Nu știu cum suportă Monie. E groaznic, a șoptit Elena, apoi și-a dus mâna la gură. Nu mă simt prea bine.

– Vrei să mergem acasă?

A scuturat din cap.

– Știi că i-am spus, nu?

Cail i-a căutat mâna pe care i-a strâns-o cu putere. Era umedă și rece.

– Ce anume?

– Că e demn de dispreț.

El a surâs trist. Se gândea să schimbe și el două vorbe cu Montier. Și i-ar zice cu totul altceva.

– Ți mai e foame?

Ea a clătinat din cap.

– Vrei să facem o plimbare? Să mergem până la fluviu?

De ce nu? Nu trebuia să se ducă la muncă a doua zi. Și-a pus geaca pe ea și l-a urmat pe Cail. Noaptea era neagră și înghețată.

16.

Piper negru. Pune simțurile în alertă și crește forța interioară. Ne arată că, atunci când totul pare fără scăpare, de fapt ne-am rătăcit.

– Pot să știu de ce nu vă folosiți cheile? Și să nu îndrăzniți să-mi spuneți că le-ați uitat!

Elena i-a lăsat pe Cail și Monique la intrare și s-a târât la etaj fără să privească înapoi.

Cei doi s-au uitat unul la altul, apoi au urmat-o. Cail a pus ceainicul pe foc și a deschis cutia colorată în care erau picromigdalele. Se dusesse până la numărul 75 pe avenue des Champs-Élysées ca să le cumpere. Erau de la Ladurée. Le-a pus pe masă. Un miros ușor de beza cu cremă de fructe s-a ridicat din farfurie, împrăștiindu-se prin bucătărie.

– Elena, vrem să-ți facem o propunere, i-a zis Monique.

– Desigur. Cum să nu? a murmurat ea, ajungând la scaunul ei preferat de la fereastră.

A luat un pled, și l-a pus pe ea și a început să se joace cu ciucurii. Nu era în toane bune. Trecuse o săptămână de când nu ieșise din casă. Paloarea îi făcea pielea diafană, aproape transparentă.

El continua să pregătească ceaiul și se uita la ea pe furiș. Spera ca planul lui Monique să funcționeze. Altfel, va acționa în felul lui.

– Cail și cu mine ne-am gândit un pic, a reluat Monique. Având în vedere premisele încurajatoare, credem că e timpul să-ți deschizi o parfumerie. Sau, mai bine zis, tu o vei deschide, iar noi vom fi partenerii tăi finanțatori.

Iată, o spusese. Monique a oftat, a luat ceașca pe care i-a dat-o el și s-a concentrat asupra lichidului de culoarea ambrei. Chiar avea nevoie de ceva cald. Era rece în apartament. Oare Elena nu dăduse drumul la centrală?

– Ce zici? a întrebat-o după câteva minute de așteptare.

– Sunt... sunt obosită. Mă duc să mă culc, i-a răspuns Elena.

S-a ridicat de la masă cu capul în jos.

Aproape ajunsese în cameră, când Cail i-a blocat drumul.

– Dacă n-ai chef, dacă nu simți nevoia, trebuie măcar să ne zici de ce.

Ea se cam săturase. Zilele alea nu făcuse altceva decât să caute o soluție, dar nu avea ce să facă sau să spună. Oricum o lua, planurile i se năruiau, iar acum se uita la ruinele respectului de sine. Claudine jucase la ambele capete și profitase de ea, dar ea o lăsese. Nu se obosise să verifice dacă Montier știa de parfumul comandat de madame Binoche, nici măcar nu vorbise cu șeful de tură. Luase de bun tot ce îi zisese colega.

Dar ce îi făcea cel mai rău, ce o durea cel mai tare era conștientizarea faptului că se înșelase. Ar fi trebuit să-și pună niște semne de întrebare

despre comportamentul lui Claudine... Dar nu, ea ignorase fiecare ciudățenie cu superficialitate. Pentru că voia să creeze acel parfum.

Nu putea să și-o ierte, nu putea să treacă peste înfrângere. Avusese încredere în persoanele nepotrivite și se simțea prost. Iar greșeala o costase mult, pentru că nu se putea angaja în altă parte când mai avea puțin și naștea. Și, ca într-un mecanism pervers, mai avea o problemă: banii. Mai rămăseseră puțini, prea puțini ca să se întrețină până naște.

Trebuia să plece din Paris și să se întoarcă la Florența, unde avea o casă. Altă posibilitate nu mai exista, iar asta însemna să renunțe la planurile ei. Și la Cail.

Pentru că nu acceptase banii lor. Nu avea nimic să le dea în schimb, nimic care să acopere cheltuielile. Nu era un parteneriat, ci un cadou.

Dintr-odată și-a ridicat privirea.

– Nu trebuie să vă explic nimic, i-a strigat.

Dar, înainte să termine, a izbucnit în plâns.

– Nu sunt un caz social. Pot să-mi găsesc alt loc de muncă, pot... se bâlbâia, îndepărtându-se.

Cail a lăsat-o să se descarce câteva minute. S-a sprijinit de cadrul ușii și și-a încrucișat brațele la piept. A închis ochii pe jumătate, fixând-o tăcut, cu o expresie resemnată pe chip.

– Ai încetat?

– Nu. O să plâng cât am chef și basta! i-a zis Elena, ștergându-se furioasă pe față și dând cu piciorul.

Monique a simțit cum crește tensiunea și s-a hotărât să-i lase singuri câteva minute. A coborât, sperând că va reuși s-o facă să judece limpede sau măcar s-o scoată din starea aia de autocompătimire în

care căzuse.

Când s-a asigurat că n-o să mai facă altă criză de nervi, el a luat-o de mână și a dus-o în baie.

– Fă un duș! Calmează-te și vino înapoi. Vrem să-ți facem o propunere și nu e vorba nici de milă, nici de un cadou. Și pe urmă voiam să te întreb dacă vrei să vii cu mine în Provence. Trebuie să plec câteva zile. O să-i facă bine copilului dacă schimbă aerul.

– Nu vin cu tine.

– De ce? Te duc să-mi cunoști mama. E o doamnă blândă, o să vezi. Îți va plăcea!

– Ți-am zis că nu!

– Nici dacă ți-aș spune că poate am aflat unde a scris Beatrice jurnalul?

Elena a făcut ochii mari.

– Nu-i adevărat! a șoptit.

Cail a dat din umeri.

– Te-am mințit eu vreodată?

Ea a rămas tăcută, apoi a scuturat din cap.

– Trebuie să fac duș. Ieși, te rog.

El a închis ușa de la baie și a coborât treptele. Pe buze îi înflorise un surâs slab.

– Coboară repede! i-a spus lui Monique.

Femeia a ridicat privirea din revista pe care o răsfoia și a dat din cap bucuroasă.

– Îți mulțumesc pentru ce faci.

Cail s-a încruntat.

- Nu trebuie să-mi mulțumești. N-o fac din generozitate. Te înșeli.
- Știu foarte bine de ce o faci și nu mă refeream la altceva, i-a răspuns Monique.

Era obosită și avusese o discuție tare urâtă cu Jacques. Ultima dintr-un șir lung. Ultima și gata, spera. Până când putea să-i reziste.

- Tipul ăla... Montier nu e un om cumsecade.

Cail nu i-a zis altceva, ci doar s-a uitat amenințător la ea.

- Jacques mi-a povestit tot, i-a răspuns Monique după o tăcere îndelungată. Mi-a spus că te-ai dus să-l cauți la birou.
- Printre altele.

Era adevărat. Cail se dusese să stea de vorbă cu el. A doua zi, Elena primise înapoi caietul cu notițe, un bilet prin care își cerea scuze și o propunere de a se întoarce la muncă.

- Mi-a zis că a dat-o afară pe Claudine.
- A furat parfumul Elenei.
- Practic, doar a vrut, i-a zis. Oricum, imediat ce parfumul va fi perfecționat, Jacques îl va pune în vânzare. Îi va da Elenei cât le dă de obicei parfumierilor de care se folosește. Și, crede-mă, sunt bani frumoși. Era tare... afectat de incident.

Și-a umezit buzele și s-a uitat spre trepte, încheind:

- Nu-i un om rău.
- Îi va fi bine dacă stă departe de ea, i-a răspuns el cu răceală. Pare genul care nu știe decât să facă probleme.

Elena a coborât la țanc ca să audă ultimele cuvinte. Și s-a rușinat. Se

purtase foarte urât cu Cail, și el, în loc să plece trântind ușa, era acolo, în salonul ei. Îi mai și adusese cele mai bune prăjituri din Paris.

– Voiam... să vă cer scuze. Nu m-am simțit bine zilele astea, a zis încet.

Era palidă, dar făcuse duș și se schimbase. Părea foarte tânără cu părul liber, dat pe spate și cu o rochie neagră, tricotată. El se uita la ea și Monique a îmbrățișat-o.

– Mai devreme sau mai târziu, tu va trebui să mă suporti, i-a zis atingându-i burta ușor umflată, abia vizibilă sub rochia strâmtă. Nici să nu te gândești vreo clipă că o să scapi!

– Dar mai așteaptă câțiva ani. Lasă-mă să mă refac, OK? i-a răspuns Elena, schimbând abordarea.

– Stai calmă. Peste zece ani e bine?

Ea a oftat, apoi a scuturat din cap.

– Exagerezi.

– Stai jos. Trebuie să vorbim, îi zise el.

Cail a scos din buzunar câteva foi și i le-a pus în față. Deși erau îndoite, scrisul era ordonat. Totul era schematic. Nu se folosisese de computer, scrisese totul de mână.

– Îl mai știi pe Ben, prietenul meu care locuiește aproape?

Elena a dat din cap că da.

– Colette, prietena lui, lucrează pentru un economist foarte important, care se poate ocupa de licența magazinului și măcar la început aș zice că ar fi bine să se îngrijească și de contabilitate, ca să te poți dedica în totalitate magazinului.

– Vorbești de parcă s-a decis totul.

Monique a oftat.

– Draga mea, hai să nu ne învârtim în jurul cozii! M-am săturat. Știm cu toții că visul tău e să-ți deschizi o parfumerie. Ai stofă pentru asta, te pricepi. Știi cum să tratezi cu clienții.

Elena s-a ridicat de pe canapea și a început să se învâртеască prin bucătărie.

Monique nu s-a pierdut cu firea și s-a luat după ea.

– Mă ascuți și pe mine odată? a făcut exasperată.

– Acum nu pot să particip la cheltuieli, așa că n-am o firmă, i-a răspuns cu încăpățănare.

– Dacă te-ai opri o clipă, dacă ai vrea să mă ascuți, ai afla că Montier te va plăti pentru parfum.

– Nu mi-ai zis, a protestat ea, oprindu-se din mers.

Monique a ridicat privirea la cer.

– Ba da. Dar nu mă ascuți niciodată!

– De ce nu vă așezați? Cail le-a arătat canapelele. Nu reușesc să vă urmăresc dacă vă tot învârtiți pe lângă mine.

S-au dus la el. Elena s-a așezat lângă Cail, iar Monique, pe canapeaua din față. S-au uitat una la alta câteva secunde, apoi Elena a netezit foile pe care i le dăduse el.

– Cât... cât o să-mi dea pe parfum?

– Suficient să acoperi facturile și să te întreții măcar un an, i-a răspuns Monique. Plus un stoc complet de esențe.

Nu era adevărat, dar asta s-ar fi gândit să ceară dacă trata personal cu furnizorii lui Le Notre, care era foarte mulțumit de parfumurile create

de ea, așa că-i lăsase o mare libertate de mișcare. Nu-i spusese nici măcar lui Cail. Ținuse totul pentru ea.

Se simțea vinovată pentru ce se întâmplase. Ar fi trebuit să-l alunge pe Jacques din viața ei pentru cum se purtase cu Elena. Dar îi ascultase explicațiile. Și, ce era și mai grav, le acceptase.

– Să presupunem că magazinul va fi pus pe picioare, i-a zis Elena. Aici e spațiu suficient.

S-a uitat în jur. Camera era într-o condiție bună datorită amenajărilor făcute de Cail și dădea în stradă.

– Sus putem să facem laboratorul și la început pot folosi oricum esența deja pregătită... dar cum o să găsim clienți?

– Ne facem publicitate, i-a răspuns Cail. Nu vei avea o parfumerie oarecare. Tu poți simți sufletul oamenilor, le poți oferi ce-și doresc. Imediat ce lumea va afla, vei avea așa de mulți clienți că nici nu vei putea să te ocupi de toți.

– Așa e, a confirmat Monique.

Elena încă era căzută pe gânduri. Nu putea spune că ideea unei parfumerii artistice, discuțiile cu persoanele care doreau un parfum nu îi plăceau tare mult. Se simțea importantă, în acel moment se transforma într-o tălmăcitoare. Era puntea de legătură între parfum și client.

– Dar de unde luăm mobilier? a întrebat ea în șoaptă.

– E simplu. Din piața de la Porte des Vanves, i-a răspuns Cail. Îmi place să le restaurez. Și dau și o anumită personalitate spațiului. Trebuie să instalez și spoturi ca să luminez mai bine încăperea.

– Da, e o idee minunată! a zis Monique.

Elena s-a gândit la recipientele mari din porțelan lustruit îngrămădite în magazia bunicii. Ar fi perfecte. Poate și câteva cărți acolo sus, pe rafturile la vedere. Apatia amară pe care o avea în suflet de câteva zile începea să se risipească, lăsând loc speranței, unui plan concret.

– În regulă... dacă economisim cu echipamentul, o să avem un avantaj, dar nu va fi suficient.

S-a mai gândit un pic, apoi s-a uitat la amândoi.

– La început aş putea folosi formulele femeilor Rossini. E vorba de parfumuri foarte simple și naturale. Esențele nu sunt prea scumpe, aş putea să le folosesc măcar atunci când n-o să pot crea unele personale.

– Sau ai putea folosi produse de sinteză, i-a zis Monique.

– Da, aş putea, doar că... A făcut o pauză. Dacă vreau să am succes, dacă vreau să mă pot deosebi de ceilalți, fiecare parfum va trebui să ajungă la conștiința celui care-l folosește. Și fără partea asta mistică, fără energia naturală a esenței, n-am să reușesc să creez un parfum special, ci doar unul bun. Și pe urmă n-o să pot concura cu marile mărci decât dacă voi avea produse foarte convingătoare. Desigur, produsele chimice sunt mult mai ieftine și au posibilități infinite, dar sunt lipsite complet de *mister*.

– Mister? În ce sens? a întrebat-o Cail curios.

– În alchimie, fiecare esență naturală e compusă din limfă, sevă ca parte fizică și *mister*, care identifică partea perfectă a plantei, cea în care se ascund potențialul, virtuțile și beneficiile. E un câmp de energie. Doar organismele vii create cu esențe naturale sunt diferite de cele sintetice. Sunt vii. Și eu o să folosesc fiecare tehnică pe care o cunosc, i-a zis Elena. Fiecare secret pe care mi l-a destăinuit Lucia Rossini, care susținea filozofia asta. Parfumul e viață, se amestecă cu energia corpului și o face mai puternică. Aș putea corecta parfumurile

pe baza cerințelor clienților și să le recombine pe loc. Așa fiecare va avea parfumul lui personalizat fără să aștepte.

Cail era total de acord. Chiar și Monique a încuviințat dând din cap, după câteva minute.

– Nu uita că vei putea conta pe cel mult... patru sute, poate cinci sute de parfumuri, în loc de cel puțin trei mii.

– M-am gândit la asta, i-a răspuns Elena.

– Atunci, e perfect, dacă așa vrei tu. Sunt de acord.

A făcut o pauză, apoi a comentat zâmbind:

– Bunica ta ar sări în sus de bucurie. De mult nu mai auzisem cuvântul ăla. *Mister*, partea alchimică a plantei, vitalitatea.

Au continuat să discute ore întregi. Au luat notițe, la unele lucruri s-au înțeles, la altele nu. Dar, în cele din urmă, când Monique s-a hotărât să se întoarcă acasă, bazele firmei erau deja puse. Jasmine va primi o chirie pentru folosirea spațiului, deși încă nu știa nimic. Cail se va ocupa de aranjarea și amenajarea locului, de reclamă și de birocrație. Elena va crea parfumurile și se va ocupa de magazin. Ideal ar fi să facă inaugurarea de Crăciun, dar, cum erau deja la începutul lui decembrie, vor hotărî când să deschidă după ce vor primi toate autorizațiile.

– Sigur nu vrei să rămâi la cină? a întrebat-o Elena în dreptul ușii.

– Nu, ți-am spus deja. Am altceva de făcut. I-a zâmbit, era electrizată. Draga mea, îmi place la nebunie ideea. Gândește-te, un magazin numai al nostru, un vis care se va împlini!

După ce a plecat Monie, Elena și-a dat seama că e la fel de entuziasmată ca ea. S-a întors înăuntru, tremurând. Cail era sus. Mirosul de suc de roșii ajungea până la ea, amintindu-i că nu mai

mâncase de dimineată. A urcat un pic speriată. Voia să-i spună multe lucruri și altele care i-ar fi plăcut să-i facă. Relația lor era un lung șir de amânări. Parcă acel copil era un obstacol pentru ei. A rămas brusc împietrită. Gândul la Maurice i-a întors stomacul pe dos. Dacă și Cail... dar nu a sfârșit propoziția. Pentru că știa că nu era nicio șansă ca ei doi să se comporte la fel. Cail a fost încântat imediat ce a aflat că avea să nască. Nu, Cail nu era Maurice.

El era... dar nu a găsit niciun termen de comparație. Nu era nimic în trecutul ei cu care să compare relația lor. Știa doar că o făcea să zâmbească, cu el se simțea de minune. Știa ce gândește fără să vorbească. Când erau departe unul de altul, nu se gândea decât la el. Și doar când era lângă el simțea cu adevărat că trăiește.

– *Merde!* a mormăit. Ar fi trebuit să schimbe două vorbe despre dragoste cu monsieur Lagose. Ce păcat că era puțin probabil să-l mai vadă.

– În cinci minute scurg paste, i-a zis Cail, simțind că a intrat în bucătărie.

S-a uitat lung la el. Era aplecat deasupra oalei, cu o spaghetă între dinți. A simțit cum i se strânge inima. Era ca o durere, dar blândă. Era ceva care o încălzea, dar care o și speria de moarte.

– Pun masa, i-a zis, forțându-se să-și miște mâinile.

El a dat din cap distrat. A pus paste într-un castron de supă, a pus câteva polonice de sos și o mână de parmezan. Se dusesese să-l cumpere de la un magazin cu produse italienești, ceea ce făcea de mult timp, după cum îi povestise Elenei. Se dădea în vânt după sucul de roșii. Învățase să-l facă de la o doamnă americană care folosea ulei extravirgin de măsline, un pic de ceapă, un cățel de usturoi, roșii fierte și presate cu furculița; toată compoziția o pune la fiert într-o tigaie

din argint. La început, Elena nu-l crezuse, așa că el îi arătase fotografiile.

– Numai ingredientele cred că au costat o avere, a zis ea cu ochi mari.

A tăiat pâinea felii și a terminat de pus masa cufundată în gânduri.

– Chiar ai găsit castelului iubitului lui Beatrice?

El i-a umplut farfuria cu spaghetti.

– Acum mănâncă și apoi îți povestesc tot.

Ea s-a încruntat, dar îi era prea foame ca să mai riposteze. Și spaghettițele miroseau minunat. S-a oprit o clipă, a închis ochii și a tras cu calm aer în piept.

– Așadar cum ai reușit? l-a întrebat la scurtă vreme după ce se apucase să mănânce.

Cail a dat din umeri.

– În jurnal sunt niște indicații legate de loc, dacă te uiți cu atenție... niște indicii care îți spun ceva doar dacă ai fost prin locurile alea. Dar nu uita că e doar o teorie de-a mea.

Elena a scuturat din cap.

– Oricum ar fi, nu mai contează să găsesc formula Parfumului Perfect. Madame Binoche va cumpăra parfumul de la Narcissus.

Ar fi trebuit s-o sune, s-a gândit. Iar asta însemna că trebuia să-i explice niște lucruri... nu știa cum să-i spună despre situația neplăcută cu Montier. Deci nu-i rămânea decât să-i spună adevărul. Din momentul acela un alt parfumier se va ocupa de proiectul ei.

– Asta nu înseamnă nimic, nu? Dacă rezolvăm misterul, vei putea folosi formula lui Beatrice ca bază pentru o linie specială de parfumuri, i-a răspuns Cail.

Dar, cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai puțin convinsă.

– Acum trebuie să ne concentrăm asupra magazinului. Însă ai spus ceva înainte.

El a ridicat din sprâncene.

– La ce te referi?

– Mi-ai zis că ai recunoscut locul. Castelul.

– Am zis că e posibil, i-a precizat. Nu e foarte departe de proprietatea prietenilor mei. Vii cu mine?

Elena s-a mai gândit.

– Un weekend... da, cred că-mi pot permite.

– Ce bine, iubito! a exclamat Cail.

17.

*Scorțișoară. Parfum senzual corporal, profund feminin.
Exotic și aromat. Pasional și cald ca soarele ce răsare din
locurile îndepărtate.*

Montier se ținuse de cuvânt. Și banii pe care i-a primit au liniștit-o pe Elena în privința viitorului și a firmei, iar acum era din ce în ce mai hotărâtă. Era un pic nefericită că nu mai lucra la parfumul lui madame Binoche. Se mai gândea uneori la el, dar avea din ce în ce mai puțin timp pentru treburi de-astea. Magazinul era aproape gata și avea multe de făcut în acele zile agitate.

– Aici e bine?

Cail se uita la ea, așteptând să se decidă.

Ea și-a mușcat buzele gânditoare.

– Un pic mai la dreapta. Așa e bine.

Dar nu părea foarte convinsă. A scuturat din cap.

– Nu... nu e bine. Să încercăm în cealaltă parte.

Ben i-a aruncat o privire exasperată lui Cail, apoi amândoi au început să împingă teigheaua grea în colțul opus al camerei.

– Nu puteai să faci o schiță pe computer? i-a șoptit Ben, stăpânindu-se să nu înjure.

– Taci și vezi-ți de treabă.

– Am pus-o în toate pozițiile posibile, i-a șușotit.

– Mai trebuie să punem fotoliile și măsuța. Nu mai vorbi, că obosești! i-a răspuns Cail.

Elena a ajuns în dreptul lor.

– Nu vă aud dacă tot șușotiți, le-a zis, uitându-se la ei cu ochii mijii și bănuitori.

– Asta și era ideea, i-a răspuns Ben, strâmbându-se.

– Voi v-ați oferit să mă ajutați, a protestat Elena. Mi-amintesc că mi-ați spus că aranjarea mobilierului va fi o joacă de copii. Vrei să te citez?

Cail și-a ridicat privirea la cer. Apoi l-a luat de umeri pe amicul lui și l-a tras deoparte.

– Ben, e gravidă. N-ai ce face. O să te facă bucăți și apoi o să-ți ceri tu scuze.

S-a lăsat tăcerea.

– Așa se poartă cu tine? l-a întrebat Ben.

Cail s-a uitat amenințător la el.

– Nu, cu mine e altă poveste.

– Nu știu de ce se supără pe mine. Nu eu am adus-o în situația asta. Pe tine ar trebui să-și ascută unghiile.

Încruntat, Cail se pregătea să-i explice că nu e copilul lui. Dar cuvintele i-au rămas înțepenite.

– Se vede că încă mă place, a șoptit, ridicând fotoliul greu.

– Când vă căsătoriți?

Cail și-a înăbușit un mormăit. A târât fotoliul înăuntru, smucindu-l un pic. Ben, care nu avea nicio intenție să miște un deget, îl urmărea cu un surâs care-i înflorise pe buze.

– Nu ți se pare că ai sărit niște pași? l-a împuns. Întâi te însori, apoi faci copii. Nu ți-a zis mama ta? Elena e așa de agitată...

– Ba nu. Nu ai văzut-o niciodată agitată, a insistat Cail gâfâind. Și, dacă ai terminat, mai e un raft de montat.

Ben a făcut ochii mari.

– Altul? Dar ce naiba pune acolo?

– Săpunuri, esențe, ape de toaletă și tot ce îi trebuie ca să facă parfumuri... N-ai înțeles încă. Cail i-a arătat ușa. Duci distilatorul sus, în laboratorul Elenei. Și ai grijă, e tare fragil.

Ben s-a hotărât ca din acel moment să tacă. De câte ori protesta, Cail găsea câte ceva să târască, să șteargă de praf, să mute...

– Parcă sună un mobil, a spus Elena deodată.

Aproape de ea, lângă raftul cu parfumuri, era geaca de piele a lui Cail.

– E al meu, a zis el.

Ea era mai aproape, a luat-o și a scos telefonul pe care apoi i l-a dat.

– McLean, a spus el fără să se uite cine a sunat, în timp ce cu vârful degetului îi scutura o urmă de praf de pe nas.

– Poftim? a făcut alarmat. Cum de s-a întâmplat? Mamă, calmează-te,

și ia-o de la capăt. Părea dintr-odată încordat și avea vocea aspră.

Elena s-a apropiat de el. I-a atins brațul, iar el i-a căutat mâna, pe care i-a strâns-o.

– Acum unde e?

A așteptat câteva secunde, apoi și-a trecut o mână prin păr.

– Iau primul avion. Vin acum.

A închis mobilul, apoi și-a luat geaca pe care i-o întinsese Elena.

– Tata a avut un accident de mașină. Trebuie să plec imediat.

Ben se uita tăcut la el.

– Pot să te ajut cu ceva? l-a întrebat.

El a dat din cap că da.

– Ajut-o pe Elena cu ce a mai rămas, te rog.

Ea l-a condus până la ușă.

– Îmi pare tare rău, Cail.

– Te sun mai târziu. Ben o să aducă înăuntru restul mobilierului. Sun-o pe Monique și spune-i că nu știu când mă întorc și că ai nevoie de ajutor, i-a zis grăbit.

– Mă descurc foarte bine și singură, i-a răspuns urmându-l pe hol.

Cail s-a întors furios spre ea.

– Fir-ar să fie! Ai putea să faci măcar o dată ce te rog?

N-a așteptat un răspuns, ci a lăsat-o acolo și a urcat treptele câte două.

Ea a rămas la ușă. Era prima oară când Cail îi vorbea așa și, deși înțelegea că e tulburat, o dureau felul în care se uitase la ea și comportamentul lui dur.

Aproape terminaseră de aranjat lucrurile, când Cail a mai trecut o dată pe la apartament.

Elena l-a văzut ajungând la ușă. Nici măcar nu și-a luat cumva la revedere. S-a întors, străduindu-se să se concentreze asupra flacoanelor pe care le scotea din pachet.

– Elena, poți să vii o clipă?

Și-a ridicat privirea și l-a văzut pe Cail. Era foarte furios, iar cicatricea se înroșise pe fața încordată.

– Nu plecaseși?

– M-am întors. Vrei să vorbim două secunde?

Elena nu i-a răspuns. I-a întins mâna să o ajute să se ridice.

– Mă descurc singură.

Cail a oftat lung și i-a arătat ușa care dădea în hol.

– Hai să ieșim.

Odată ajunși afară, s-au uitat tăcuți unul la altul.

– Nu te-ai gândit că nu e vorba de tine? Poate eu simt nevoia să te știu în siguranță. Poate nu pot să plec cu gândul că o să stai singură.

Ea și-a încrucișat brațele la piept.

– Nu sunt neajutorată.

– Elena, ești însărcinată, nu incapabilă. Poate leșini. Ai uitat? Odată era să cazi pe scări.

– Dar nu s-a întâmplat, a protestat ea. Nu poți să-ți bați capul cu ceva ce nu s-a întâmplat. Nu poți să trăiești așa, i-a răspuns furioasă.

S-a uitat o clipă la ea, apoi a mijit ochii.

– În regulă. Cum vrei tu. Atunci, rămân.

Și-a luat rucsacul pe care îl pusese lângă ușă și s-a dus spre scările care duceau la apartamentul lui.

Ea l-a urmărit cu privirea, apoi s-a abținut să nu înjure. Era mai încăpățânat ca un catâr.

– Bine! O s-o sun pe Monique, a strigat în urma lui.

S-a întors, apoi a venit la ea.

– Promite-mi.

– Bine, bine, îți promit, i-a zis printre dinții încleștați. Acum grăbește-te, că pierzi avionul!

Cail s-a aplecat spre ea și i-a atins obrazul cu buzele.

– Mulțumesc, i-a șoptit.

Elena și-a ținut respirația. Era furioasă, îngrijorată, voia să-l ia în brațe și toate în același timp. Ajunsese la ușă când l-a strigat din nou.

– Și cu John ce fac?

– O să vadă Ben. Acum du-te înăuntru și pune ceva pe tine, i-a ordonat cu asprime.

Dar ea-și pierduse puțină răbdare pe care o mai avea.

– Cail, nu-mi vorbi așa! Nu-mi place deloc.

El s-a crispat, apoi a scuturat din cap.

– Atunci, fă cum îți zic. Oricum o să mai discutăm când mă întorc.

– Poate că da sau poate că nu.

Elena s-a uitat cum pleacă cu sufletul la gură și cu o dorință fierbinte de a sparge ceva.

Odată ce furia s-a mai domolit, a devenit nostalgică, plină de îndoieli și remușcări. N-ar fi trebuit să-i dea ordine. Nu era o copilă și nici un afurisit de soldat.

Cail a fost plecat o săptămână. Vorbiseră scurt, chiar telegrafic la telefon. În ultimele două zile Elena nu i-a răspuns, ci a lăsat-o pe Monique. De abia aștepta să-l audă și să-l vadă. Iar asta o înfură la culme. Însă n-ar fi trebuit să cedeze. S-a străduit să muncească, să se gândească la altceva și și-a dat seama că sentimentul și rațiunea sunt două lucruri diferite.

Când el s-a întors, magazinul era gata să fie inaugurat. Primise repede autorizația de vânzare datorită șefului lui Colette și Monique se ocupase de restul, folosindu-se de furnizorii lui Le Notre. Mai trebuia să obțină autorizația de funcționare pentru laborator, dar nu era urgent acum.

– Bună.

– Bună.

Elena se uita fix la flacoanele pe care le aranja. Ignora bătăile rapide ale inimii și se forța să continue.

– Ați făcut o treabă excelentă.

– Așa e, i-a răspuns.

Era agitată și mâinile îi tremurau. A venit lângă ea și i-a dat un trandafir.

– Facem pace?

– Nu-mi place să mi se dea ordine.

– Nici mie.

– Ce ciudat, pentru că păraai foarte stăpân pe tine. Îți venea tare bine, crede-mă.

Cail nu i-a luat în seamă vorbele și tot i-a apropiat de nas floarea aceea superbă. Avea petalele de un auriu cald, iar marginile erau de un roșu-deschis.

– Îl cheamă Pace, i-a zis din nou.

Ea a simțit parfumul ușor și fructat ieșind din petalele catifelate, așa că a întins mâna și l-a primit cu dragă inimă.

– Însă al doilea nume e Bucurie.

– Cum e posibil?

Cail i-a mângâiat fața cu degetul mare. Ea era palidă și avea cearcăne adânci.

– Pentru că fiecare țară le-a dat un nume, în Italia – Bucurie, în America – Pace, în Germania – Gloria Dei. Meilland, cel care i-a creat, le-a spus doar Madame Meilland, și astfel a decis soarta familiei, care a fost îngenuncheată în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, dar a reușit să se refacă și să câștige o avere. A făcut o pauză, apoi i-a ridicat bărbia cu buricul degetului. Așadar, pace?

Ea a dat ușor din cap, dar a rămas crispată în brațele lui. Chiar și când a strâns-o cu putere la piept, sărutându-i o tâmplă. Tatăl lui Cail avusese un accident de mașină, dar s-a ales în cele din urmă doar cu un braț și câteva coaste rupte. Doar asta i-a spus despre ce a făcut. N-avea chef de vorbă, iar Elena s-a gândit să nu insiste. Nu-i va mai cere nimic momentan.

Pe de altă parte, pregătirile pentru inaugurare îi țineau mereu ocupați și le epuizau energia. În zilele următoare au lucrat de dimineată până seara târziu. Uneori Elena își dădea seama că se uita fix la ea. Și

privirile întunecate, aproape aruncate pe furiș, o tulburau.

– Va trebui să amânăm călătoria la castelul lui Beatrice, i-a zis el într-o seară. Stăteau epuizați pe prima treaptă a scării. Cail tocmai terminase de instalat extincătoarele în laborator. Momentan se va limita să folosească doar esențe gata pregătite, dar, imediat ce va primi autorizația, le va crea chiar ea.

A dat din cap că da, căzută pe gânduri. A mai rămas tăcută puțin, apoi i-a atins mâna.

– Ce gen de femeie crezi că a fost Beatrice? Adică îi citim jurnalul de puțină vreme... ai reușit să-ți faci o idee?

Cail fixa un punct de pe tavan și a strâns din buze.

– Era o visătoare. A avut momentul ei de glorie, dar nu i-a fost suficient. Nimic nu era vreodată suficient. Era una din acele persoane care nu se simt niciodată mulțumite, care trebuie să încerce totul, care mereu fac eforturi supraomenești. Vorbea pe un ton plat, îndepărtat. Era prea profundă acea discuție, prea personală.

– Parcă vorbești de o persoană pe care ai cunoscut-o.

Cail a dat din umeri.

– Și tu ce părere ai?

– Și-a urmat inima. Și nu cred că e un lucru greșit.

– Nu, dar a plătit scump.

– Totul are un preț, Cail. Și pe urmă, tu decizi dacă are rost să-l plătești și să riști sau dacă e mai bine să te dai la o parte și să te uiți la cineva mai curajos.

– Vorbim de Beatrice, da?

– Da. Și-a tras mâna. Cail s-a uitat în altă parte. Între ei s-a lăsat o

tăcere încordată.

– Sunt un pic supărată că trebuie să amânăm călătoria.

După ceva vreme, Elena a început să vorbească din nou. A făcut-o mai mult ca să umple golul, pentru că nu reușea să înțeleagă. De fapt, ar fi vrut să discute pe îndelete cu Cail, dar el era cufundat în gândurile lui. Era negru de supărare și avea o mină serioasă.

– Beatrice, viața ei, dragostea ei nefericită. E un mister fascinant, a continuat. Știi ce? Mă gândeam la parfumul pe care l-a creat. Toți din familie vorbeau despre el de parcă ar fi fost parfumul prin excelență, cel mai bun parfum din lume, în stare să schimbe dispoziția unei persoane. Un adevărat elixir. Piatra filozofală a parfumului. Mă întreb care au fost ingredientele de bază...

Cail a căscat.

– Nu cred că sunt foarte diferite de cele din ziua de azi... Poate erau chiar mai puține. Multe substanțe s-au descoperit recent, nu?

– Da. Dar nu se reduce numărul ingredientelor, pentru că, pe vremea lui Beatrice, existau esențe care nu se mai găsesc azi, cum ar fi zibeta, moscul, rădăcini, anumite calități ale santalului, fără a mai pune la socoteală ambra cenușie.

El a stat puțin pe gânduri.

– Ce zici să începem căutările primăvara? Până atunci magazinul va avea o direcție clară.

– Da, mi se pare singura soluție. În acel moment și-a dat seama că el părea să fie din nou bărbatul pe care îl cunoscuse când ajunsese la Paris. Taciturn, indispensabil. Mai ești curios să afli formula ascunsă în jurnal?

– Nu știu dacă e vorba doar de asta sau doar dacă vreau să mă asigur

că am gândit-o bine. Știu doar că vreau să merg până la capăt.

I-a mângâiat părul, iar ea a închis ochii, rezemându-și capul pe umărul lui.

– Îmi place cum te-ai hotărât să se cheme magazinul.

Elena și-a ridicat capul și a zâmbit.

– Serios? Absolue, cea mai pură parte a esenței... da, și mie-mi place mult.

– Mâine-dimineață o să trec să iau fluturașii. O să-i distribuim peste tot.

Elena a oftat.

– Știi că mă temeam că n-o să fie gata la timp?

El s-a încruntat.

– De ce?

– Știi... e aproape Crăciunul. Majoritatea închid în perioada asta.

– Noi însă deschidem, i-a răspuns Cail zâmbind așa de frumos, că i-a venit inima la loc.

Crăciunul era aproape. S-a uitat în altă parte.

– Când pleci? l-a întrebat.

El s-a uitat mirat la ea.

– Unde să plec?

– Nu pleci acasă de sărbători?

A încercat să rămână impasibilă. Dar gândul că-și va petrece acele zile singură o umplea de tristețe.

– Sunt deja acasă. Și e primul nostru Crăciun împreună. Merită să fie

sărbătorit, nu crezi? Poate ieșim de revelion, să facem ceva deosebit.

Ea l-a privit fix, cu buzele strânse și cu uimirea zugrăvită pe chip.

– Dar gătesc eu... cel mult te las să faci tu tortul, da? i-a zis Cail, mângâind-o.

– Desigur. Perfect. Era așa de fericită, că nici nu mai putea să spună ceva.

Au mai vorbit un pic, apoi a sărutat-o și i-a spus noapte bună.

Ajunsă în pat, Elena a stat ore întregi cu ochii în tavan, ținându-și la distanță gândurile, întrebările, tot ce o îngrijora. De când ajunsese la Paris, învățase să trăiască în prezent și pentru prima oară avea impresia că-și atinsese obiectivul. I se părea că în trecut făcuse tot ce putuse ca să evite ce-și dorea cu adevărat. Se tot învărtise în jurul cozii. Orice, numai ca să stea deoparte de parfum. Dar el găsisese un mod în care să se facă ascultat.

Se gândea și la Cail... uneori era un mister. Dar, oricum ar fi mers lucrurile, el era mereu acolo, ca o certitudine. Nu era pregătită să-și limpezească acum sentimentele pentru el și o știa bine. S-a decis să înfrunte problema altă dată. Nu avea sens să facă altfel. Știa doar că orice moment petrecut cu el era frumos. Cail îl făcea unic, magic.

În cele din urmă, a închis ochii, la granița dintre trezie și somn, și s-a lăsat dusă de oboseală.

Plouase toată ziua. Elena se tot învărtea prin magazin, observând totul, mai muta câte un flacon, aranja mai bine un obiect și își atingea des pântecul. Greutatea copilului începuse să se facă simțită. Din când în când, se uita agitată pe fereastră. Monique tot mergea prin cameră, Cail sporovăia cu Ben. În seara aceea era și Colette, prietena lui. Totul

era gata: șampania, paharele, aperitivele. Vor fi mulți invitați și câțiva jurnaliști. Acea era seara cea mare. În acea seară era inaugurarea Absolue.

– Din fericire, nu mai plouă.

Monique se apropiase de fereastră, ridicase perdeaua și se uita la cer.

A oftat lung, apoi s-a întors spre Elena.

– E ce-ți doreai, nu?

– Să nu mai plouă? a întrebat.

– Nu, mă refer la Absolue.

S-a încruntat.

– De ce mă întrebi?

– N-aș vrea să-ți fi forțat mâna. Nu pari fericită.

Elena a dat ușor din cap. Arăta foarte bine în rochia ei din mătase neagră și cu părul împletit. Dar ochii îi trădau emoțiile.

– Sunt clipe în care mă simt așa de fericită, că-mi vine să explodez de fericire. E înfricoșător... i-a răspuns, încruntându-se. Apoi sunt zile când grijile mă paralizează, ca un vânt rece care-ți intră în oase, te înșfacă și singurul lucru pe care îl poți face e să aștepți să-ți treacă frisoanele. Doctorița mi-a spus că schimbările bruște de dispoziție sunt ceva normal la femeile însărcinate. Dar nu știu dacă despre asta e vorba sau dacă pur și simplu sunt conștientă că mi s-a dat o nouă șansă. Ceva ce trebuie să meargă bine cu orice preț, pentru că alte variante nu mai sunt. Înainte viața trecea pe lângă mine. Era comod. Absolue este granița între ce am fost și ce voi deveni. Și e și un avertisment care-mi amintește ce nu mai trebuie să fac niciodată.

Monique s-a uitat în altă parte.

– Uneori singurul lucru logic pare să te lași dus de curent. Apoi, într-o zi, te trezești și-ți dai seama că totul a fost hotărât, dar nu de tine. Comoditatea are un preț foarte ridicat. E ca atunci când rămâi cu un bărbat pe care nu-l respecti, cu care nu vei reuși să construiești nimic niciodată. S-a oprit un pic și și-a umezit buzele. Când te duci în paradis, tu crezi că nu contează, că nu trebuie să construiești ceva ca să fii fericit. Apoi dimineata, când te uiți în oglindă, vezi un rid nou. Începi să te întrebi, stai lângă telefon cu respirația întretăiată, așteptând un apel care nu mai vine, a șoptit. Tu dispari încet-încet și el ocupă tot spațiul pe care i l-ai lăsat. Desigur, îți rămân altele în viață: slujba, familia. Și bănuiesc că pentru unii e suficient. Te admir, să știi. Tu ești diferită.

Monique vorbea și mai încet.

Elena s-a încruntat.

– Asta trebuie să-mi explici.

– Te-am admirat mereu că ai reușit să găsești combinații minunate, parfumuri care să te facă prizoniera magiei lor. Era ceva ce-mi doream pentru mine. Nu mă întrerupe, te rog! A făcut o pauză. Cred că te-am și urât pentru asta uneori. Nu în adevăratul sens al cuvântului, nu mă înțelege greșit, s-a grăbit să precizeze, căutând mâna Elenei. Ți-ai depășit limitele pe care ți le stabilizești; în ciuda unei relații eșuate, ai păstrat copilul. Trăiești. Te-ai îndoit doar un pic, dar continui să ții piept tuturor greutăților.

– N-am hotărât eu și știi foarte bine. Aveam alte planuri, apoi lucrurile au luat-o în altă direcție. Ideea e că nu-mi rămânea decât să caut un drum nou... care s-a dovedit a fi cel vechi, în realitate. A dat ochii peste cap. Fir-ar să fie! M-am zăpăcit... Și-a dat o șuviță de păr după ureche, apoi a zâmbit. Oricum, îmi place cum deformezi realitatea. Mereu mi-a plăcut cum îmi ridici moralul, i-a zis.

Din nou vedea melancolie în ochii lui Monique. Elena s-a prefăcut fericită, deși nu era; cuvintele prietenei sale o tulburaseră profund. Și apoi a simțit nevoia să schimbe subiectul.

– Mulțumesc pentru flori, i-a zis, referindu-se la buchetele de trandafiri uscați pe care Monique reușise să le comande din Grasse.

Îi puseseră în mijlocul uneia din mese și, pe lângă faptul că erau superbi, răspândeau un miros plăcut. Erau boboci mici care încă aveau culoarea originală și degajau un parfum minunat.

– Ești gata? E ora deschiderii.

– Da, sunt gata.

A tras aer adânc în piept și Monique a deschis ușa care dădea spre stradă. Cail aprinsese spotul care lumina firma. Totul era gata. Câteva clipe, când nu s-a întâmplat absolut nimic, a domnit tăcerea, iar ochii tuturor erau îndreptați spre intrare.

– Ce ziceți de un toast? Nu se poate inaugura ceva fără să ciocnim un pahar, a început Ben, destrămând tensiunea.

A luat din micul frigider portabil o sticlă de șampanie și a umplut paharele după ce i-a scos dopul.

– E tare bună! a comentat Monique.

– Și aș vrea să văd...

Ben s-a lansat într-o explicație detaliată asupra originii vinurilor pe care le producea un prieten de-ai lui din nordul Franței. Dar Elena a pierdut repede firul. Era încordată, îngrijorată. Însă nicicând nu se simțise mai plină de viață.

Un zâmbet, o privire fugară și agitația a luat locul respirației. Au început să sosească primii oaspeți. Unu, doi, cinci. Dintr-odată

magazinul era plin. Monique s-a apropiat de intrare, iar Cail era în spatele tejghelei. Elena s-a dus la cealaltă masă. Erau mulți invitați de Monique, care lucrau cu toții în domeniul parfumeriei: modele, tehnicieni, oameni de la agenții de publicitate. Apoi au venit colegii lui Cail, ai lui Ben și ai lui Colette.

Elenei îi bătea inima tare. A vorbit puțin cu un jurnalist, apoi a fixat alt interviu. A răspuns la întrebările mai banale și mai ciudate. Și apoi a făcut prima vânzare.

– Bună seara. E adevărat că faceți parfumuri la comandă? a întrebat-o un bărbat pe la treizeci și cinci de ani.

Avea o privire blândă, un chip slab și ochii ieșiți puțin din orbite.

La comandă... Ce definiție bizară, dar potrivită într-un anumit sens, s-a gândit Elena.

– Noi preferăm să le spunem parfumuri ale sufletului.

– Serios? Și de ce? Adică sufletul are miros?

Însă, înainte ca Elena să-i răspundă, s-a întors.

– Și acelea? a întrebat-o bărbatul, arătându-i o piramidă de cutii colorate.

– Sunt ape de colonie obținute din distilarea ierburilor și a florilor. Aveați deja o idee sau vreți să vă mai uitați?

– N-am nicio idee. Nu mă pricep să fac cadouri. Dar de data asta... eu și cu soția trecem printr-o perioadă grea. Am două slujbe și, când ajung acasă, sunt mort de oboseală. Ea doar se plânge. Îmi spune că o neglijez.

A făcut o pauză și a strâns din buze. Surâsul i-a fost umbrit de tristețe.

– Da, e adevărat... o neglijez. Și, când am văzut reclama la parfumeria

dumneavoastră, m-am gândit că poate va fi ceva special. Oricum, o să vă puneți numele deasupra, nu?

Era un client. Primul ei client. Elena s-a hotărât că îi va da ce voia cu orice preț.

I-a zâmbit, încercând să-l liniștească, pentru că era mai agitat decât ea. Făcuse numai să-și mute greutatea de pe un picior pe altul, să se uite în jur și să-și treacă degetele pe suprafața mesei. Agitația îi era evidentă din felul în care se uita dintr-o parte în alta și era molipsitoare.

– Da, facem și asta. Povestiți-mi de soția dumneavoastră. Ce flori îi plac? Ce parfum folosește mai mult?

– N-aș ști ce să vă răspund... e important?

A inspirat adânc. Elena știa că poate reuși. O va lua de la început, făcându-l pe client să-i înțeleagă raționamentul.

– De ce doriți ca soția să aibă un parfum special, *monsieur*...? I-a întrebat, întinzându-i mâna.

– Leroy, Marc Leroy.

– Eu sunt Elena Rossini. Încântată de cunoștință!

I-a strâns mâna și el a părut să se relaxeze.

– Îmi spuneți despre soția dumneavoastră. Parcă vă doreați un parfum deosebit... de ce?

Marc și-a mușcat buzele, iar între sprâncene i se formase un rid adânc. Parcă se gândea profund, apoi a scuturat din cap.

– Așa va înțelege că mă gândesc la ea. E vorba despre ceva cu care-și va da doar ea și nimeni altcineva.

– Parfumul acela ar face-o diferită pe soția dumneavoastră.

– Exact. Asta voiam să spun.

Elena a încuviințat.

– Ar fi unic ca ea, nu?

– Da, da. Unic.

– Să ne întoarcem la flori. Vă amintiți care-i plac?

Era o întrebare grea, iar bărbatul se uita iar în gol, apoi s-a luminat dintr-odată.

– Trandafirii. Îi plac mult trandafirii albi.

– Vă mulțumesc, domnule.

Avea mai multe colonii din trandafiri diferiți, de la centifolia la cei bulgărești.

– Soției îi place cumva o culoare anume?

– Verdele, a răspuns bărbatul, fericit că și-a amintit.

Elena avea ceva pregătit, cu note de citrice și prospețimea minții, care putea să meargă, deși era doar o apă de colonie.

– Hai să vă arăt ceva potrivit pentru dumneavoastră. Nu e un parfum. Acolo e nevoie de timp și mi se pare că ați vrea să cumpărați ceva azi.

Bărbatul a dat din cap că da.

– Da, și repede.

– Mă gândeam eu. Mirosiți să vedeți dacă vă place.

A deschis o cutie, a pregătit un bețișor și i l-a întins bărbatului. El a inspirat, apoi a închis ochii și a mirosit din nou.

– Îmi place. E delicat, dar se simte bine. Îl iau, i-a zis.

Ea a pregătit cutia și sub fundă a pus un bilețel pe care erau culorile și

logoul Absolue.

– Să scrieți *Pentru Marie Leroy*.

A făcut cum i-a cerut clientul și, odată gata cutia, a stropit-o cu câteva picături de vanilie.

– Și cu parfumul cum facem? a întrebat-o Marc.

– Vorbiți un pic cu soția, întrebați-o tot ce vă vine în minte, pentru că-mi trebuie multe informații ca să fac un parfum personalizat. Trebuie să-i placă și ei, dar persoana care-l miroase trebuie să simtă că e al ei, i-a explicat. Nu vă limitați doar la obiecte, ci rugați-o să vă destăinuiească visurile, ambițiile, dorințele cele mai ascunse și apoi vă întoarceți la mine.

– Dorințele ascunse.

Avea o expresie gravă pe chip în timp ce repeta. Din ce-i spusese Elena, parcă doar acele două cuvinte îi rămăseseră întipărite în minte. Și nu știa nimic despre dorințele ascunse ale soției. Dar în curând avea să afle totul. Elena putea să parieze.

Parfumul era calea, iar dacă mergeai către ea găseai drumul potrivit.

Mereu și indiferent de greutateți.

Cine a zis că oamenii dispar când mor? Nu e adevărat. Sunt clipe când prezența lor e foarte puternică. Elena era într-unul din acele momente. Cuvintele bunicii nu mai erau un ecou îndepărtat. Niciodată nu înțelesese mai bine decât în clipa aceea ce însemnau cu adevărat cuvintele ei.

Uitându-se la clientul care ieșea din magazin cu tolba de gânduri și cu punga în mână, i-a întâlnit privirea lui Cail. A simțit un freamăt în inimă, ca de fiecare dată când el o privea așa. Îl dorea cu pasiune, voia să se ducă la el și să-l ia în brațe, apoi el s-a întors și ea s-a dus iar la

muncă, pentru a servi alt client.

18.

Mușcată. Are un parfum concret, energic, amintește de mirosul trandafirului, însă fără a avea rafinamentul lui. Este o floare feminină prin excelență, simbol al frumuseții, al bunei conduite și al modestiei.

A fost un succes. A doua zi clienții s-au întors fie și numai ca să se uite prin magazin. Elena zâmbea, dădea explicații și își amintea.

Poate că asta făcuse cel mai mult, își amintise: cuvinte, momente, secvențe întregi. Era ca și cum ar fi fost mereu acolo, așteptând ca ea să se decidă să le ia în seamă, ca să ridice vălul trecutului. Erau cunoscute, lipsite de bruma de mirare care însoțea noile descoperiri și care lăsa în urmă prudență și temeri.

În schimb, ea cunoștea tot, ba chiar recunoștea.

A început să creeze parfumuri. Întâi în gând, aducându-și aminte mirosul esențelor singulare, așadar unindu-le câte una pe rând, închipuindu-și cum ar fi împreună. Atunci lucra febril, lăsându-se

purtată de emoțiile trezite de arome. Pentru că fiecare era ca un cuvânt, dar fără bariere lingvistice.

Parfumul fusese dintotdeauna metoda cea mai subtilă, imediată și eficientă de comunicare.

Elena compunea în minte parfumul plecând de la notele de vârf, apoi le unea cu cele de mijloc, iar la urmă cu cele de bază. Înainte de a începe să-l creeze fizic, parfumul era deja pregătit înăuntrul său. Dar lucrul cu adevărat important era că-și dădea seama că, iată, în cele din urmă, e fericită. Ori de câte ori folosea prima esență și inhala parfumul, simțea cum o inundă un val de bucurie. Parcă o cuprindea o stare de bine. Simțea în acele momente un sentiment de desăvârșire. Atunci i se părea că se legase în cele din urmă de o parte a sa pe care o pierduse și apoi o regăsise.

Prepara parfumuri de orice fel, de la cele care îi aminteau nopți pasionale la cele care evocau plimbări răcoroase pe munți sau în grădinile calde și înflorite din sudul Italiei. Arbuști mediteraneeni, lămâi, mentă și pe urmă trandafir, santal, iris, violetă, mosc, trecând de la note fructate la altele mai intense, aproape hipnotice.

Emoția sau povestea pe care trebuia s-o depene îi călăuzeau mâinile creatoare.

Iar asta o făcea să se gândească la Notre-Dame și la parfumul lui madame Binoche. I-a displicut profund să întrerupă proiectul. Prin cuvinte nu ar reuși niciodată să explice emoția pe care o simțea când intra în catedrală sau, mai bine zis, ar putea să-i arate doar o parte. În schimb, parfumul s-ar duce imediat în conștiință, la sursă, și acolo ar acționa.

Cu toții ar fi înțeleși.

Spre deosebire de cuvinte, mirosurile veneau direct de la simțurile

oamenilor. Iar mirosul e primul, pentru că se cuibărește în ascunzișurile întunecate ale sufletului primordial și reacționează la stimuli după o serie de arhetipuri olfactive ce iau naștere odată cu omul. E emoție pură.

A mai reflectat un pic și în cele din urmă s-a decis să dea acel telefon la care se gândea de mult. A sunat într-o seară târzie. Geneviève a răspuns imediat.

– Madame Binoche?

– Da.

– Bună seara. Sunt Elena Rossini.

– Ce bine că m-ați sunat! Doream tare mult să ne mai auzim. Ce mai faceți? Cei de la parfumerie mi-au spus că ați demisionat.

– Da, așa e. Voiam să vă vorbesc despre parfumul Notre-Dame.

S-a oprit, și-a ales bine cuvintele și apoi a reluat:

– Pregătisem ceva care se apropia de ideea inițială și voiam să v-o arăt imediat ce terminam. Dar situația e... complicată. Acum nu mai știu ce au hotărât la Narcissus. I-ați putea ruga pe ei să vă facă o propunere.

A mai făcut o pauză. Era o conversație grea. Preluase un proiect pe care nu-l dusesese la bun sfârșit. Faptul că nu mai era treaba ei reprezenta doar un detaliu.

– Nu cred c-o voi face. Ca să fiu sinceră, i-am spus deja lui *monsieur* Montier că parfumul pe care mi l-a propus nu mă interesează. Nici n-am vrut să-l miros, a răspuns madame Binoche după un oftat prelung. Știți, doamna mea dragă, lucrurile astea sunt pentru mine rezultatul unei stări anume. Trebuie să mă uit la persoanele cu care am de-a face. Și trebuie să mă încred în ele. Sunt o femeie cu instincte foarte

puternice. Munca mea... eseul despre *Notre-Dame* e tare important. Mi-ar fi plăcut să-l completez cu un parfum. Ar fi fost o lansare perfectă. Ideea e că aş vrea să vă ocupaţi dumneavoastră. A făcut o pauză. Să avem răbdare. Poate că aşa trebuiau să meargă lucrurile. Spuneţi-mi, sunteţi bine?

– Da, date fiind împrejurările, i-a răspuns Elena. Am deschis o parfumerie artistică. Momentan oamenii par interesaţi şi tare curioşi.

A mai urmat o pauză, apoi Geneviève şi-a dres glasul.

– Pot veni la dumneavoastră... Mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă. N-am înţeles care e diferenţa dintre parfumurile de firmă şi cele pe care le creaţi dumneavoastră. Nu se fac la fel?

– Nu chiar. În afara compoziţiilor, care sunt sintetice în industrie, iar în atelierele artizanale sunt aproape mereu pe bază de uleiuri esenţiale, proiectul de la baza parfumului e foarte diferit. Şi clientul, beneficiarul final, nu mai e omul mediu, o tipologie, ci o persoană anume, cu pretenţii, unică, pe care trebuie s-o respecti fiindcă parfumul e făcut pentru ea şi are tot ce îşi doreşte şi cu care se identifică. Cam ce am discutat noi despre parfumul *Notre-Dame*.

– Extraordinar! a remarcat Geneviève după ceva vreme.

– Să treceţi pe la magazin, i-a zis Elena. O să discutăm în detaliu. O să vă arăt notiţele. Poate vă vor fi de ajutor, chiar dacă mi se pare că aţi terminat prima parte a eseului. Parfumeria e în Marais, rue du Parc-Royal.

– Ce bine! Marais e un cartier superb. O să vorbesc cu Adeline. Venim împreună. Ce fericită sunt că m-aţi sunat! Ştiam că nu m-am înşelat în privinţa dumneavoastră.

– De abia aştept să ne vedem! i-a răspuns Elena pe când simţea o căldură reconfortantă în piept, care îi ridica moralul. Să o salutaţi pe

cumnata dumneavoastră din partea mea. Pe curând!

În ajun de Crăciun a fost haos. Cail a trebuit să rămână la magazin s-o ajute. Chiar și Ben a fost cooptat. Monique a trebuit să plece în străinătate și nu avea să fie acolo de sărbători.

Elena spera că drumul în Rusia cu personalul lui Le Notre o va ajuta pe prietena ei să-și limpezească sentimentele în privința lui Jacques. Monique era din ce în ce mai iritabilă și mai nefericită.

Magazinul devenise singurul teren sigur unde îi plăcea să se întâlnească și despre care să vorbească.

În cele din urmă, au fost nevoiți să comande parfumuri artizanale făcute de alți parfumieri. Cele pe care le crease Elena nu aveau să fie gata decât după câteva luni. Absolue nu avea cum să meargă înainte doar cu talcuri, creme și săpunuri, așa că se hotărâseră să propună produsele altora, însă de primă calitate. Buchetele erau simple, făcute special pentru anotimpuri și stări sufletești. Și clienții le apreciau. Cel mai important era că fiecare parfum era compus din substanțe naturale.

Parfumeria tendințelor, de altfel strălucitoare, compusă din glamour și produse de sinteză era un univers minunat, uneori chiar fantastic, dar Elena Rossini nu se regăsea în el. Acum știa asta cu certitudine.

– Ești pregătită?

Elena tocmai închisese parfumeria și se așezase pe una din canapele.

– Da, foarte pregătită.

Cail a ajutat-o să-și pună geaca groasă.

– Ți-a rămas mică, i-a zis încruntat.

– Trebuie să-mi cumpăr ceva sau n-o să-mi mai vină nimic, a mormăit ea, atingându-și pântecul.

Când a ieșit afară, parcă s-a izbit de un zid de gheață.

– E groaznic de frig, s-a plâns.

El a luat-o pe după umeri și a tras-o spre el.

– Hai, vino cu mine. Ai să vezi.

– Tu cum rezisti? Adică ai o geacă deschisă și dedesubt ce? Un pulover? Dar din ce lână, de-ți ține așa de cald?

Era indignată. Lui nu-i era niciodată frig.

– Sunt scoțian, poate de asta. Cail i-a zâmbind mergând repede. Aproape am ajuns, i-a zis arătându-i podul care ducea la Île.

Lumină și aur: dominau noaptea de oriunde se uita, se reflectau în Sena și ieșeau în relief. Nici podul nu era altceva decât o linie lungă și aurită. Elena și Cail mergeau în tăcere, ținându-se de mână, cuprinși de atmosfera care bucura sufletul, scăldați în mirosurile de sărbătoare care te obligau să uiți de gândurile rele, pentru că nu aveau ce să caute în fața unei asemenea splendori. Colindele de Crăciun pe care le auzeau în fundal făceau parte din aceeași vrajă. Și atunci a fost ușor să se lase purtată de val, să zâmbească, să se bucure de acel spectacol care era o bucurie pentru suflet. Credința religioasă nu era importantă. Elena nu se mai ducea la biserică de ani buni și nici Cail. Dar în acel moment, în acel loc, era ceva mai frumos decât putea crea omul. Iar amândoi credeau cu tărie într-o asemenea idee de bine.

Când au ajuns la porțile Catedralei Notre-Dame, începuse deja slujba de la șase. Au căutat un loc unde să se așeze și au rămas până la sfârșit și încă puțin, ascultând corul de voci îngerești care a continuat să cânte după o scurtă pauză. Melodia se ridica spre văzduh și ajungea

în fiecare colțișor al bisericii. Tămâia se amesteca împreună cu ceara, fumul și smirna, cu parfumul secolelor trecute. Elena a închis ochii, Cail îi scosese mânușile și o ținea strâns. Pielea îi era caldă, reconfortantă. Atunci și-a dat seama că simte ceva ce, dacă nu era fericire, semăna tare mult cu acel sentiment.

– Uau! Ninge.

Cu fața îndreptată spre cer, Elena simțea pe piele fulgii de zăpadă care se topeau și deveneau picături reci. Cail se uita la ea, apoi a scuturat din cap și a șters-o cu o bucată de fular.

– E doar lapoviță.

– Dar azi e Ajunul. E deosebit.

El s-a apropiat, i-a luat fața în mâini și a privit-o îndelung.

– Hai să mergem acasă.

Ea era emoționată și profund tulburată. El reușea s-o facă să se simtă bine. Era suficientă o privire și jocul era făcut... bravo lui!

Acum ninge tare și Cail s-a hotărât să cheme un taxi. Când au ajuns în Marais, Elenei i se părea că au ajuns în altă lume. Era un ținut vrăjit: fum ieșind din coșuri, turnulețe, timpane drăgălașe, clădiri parcă desprinse dintr-o carte poștală de Crăciun, unde totul era magie.

Ajunși acasă, Cail a lăsat-o la parter.

– Urcă după un minut. Trebuie să fac ceva. Și să nu trișezi, da? a făcut el.

Elena a pufnit.

– Știi că neîncrederea ta mă jignește tare mult.

El a zâmbit și s-a dus repede la etaj.

Când a fost aproape sigură că nu se va mai întoarce, Elena a intrat în magazin. Cadoul pe care i-l cumpărase era într-un sertar unde ținea și jurnalul lui Beatrice. A luat pachetul, l-a ținut o clipă în mâini, aranjând o fundă un pic strâmbă. Pe când închidea sertarul, a răsfoit jurnalul.

– Azi fără niciun pic de melancolie. Azi sărbătorim, a zis încetișor și l-a pus în spate.

Urcând cu cadoul în mâini, s-a întrebat pentru a mia oară dacă îi va plăcea lui Cail. Nu se pricepea deloc la cadouri, ca să nu mai spunem că la ambalat era și mai rău. Însă asta îi atrăsese imediat atenția. Îl găsisese la târgul de Crăciun din Champs-Élysées. Se dusesse de una singură și îi plăcuse la nebunie să cumpere cadouri pentru prietenii săi.

– Intru.

Ușa era deschisă, iar terasa era, toată, cufundată în întuneric, mai puțin o luminiță de care s-a folosit ca să se orienteze. Ea a mers înainte circumspectă, zâmbitoare, iar înăuntru simțea o senzație plăcută de anticipare. Oare așteptarea plăcerii nu e ea însăși o plăcere?

Când a ajuns în fața ferestrelor mari din camera de zi, acestea erau închise. A intrat și în clipa aia, într-un colț al încăperii, s-a luminat pomul. Cail a venit în dreptul ei și a luat-o de o mână pe care i-a și sărutat-o. Apoi i-a pus o cutie în palmă.

– Crăciun fericit!

Ea și-a stăpânit lacrimile.

– Mulțumesc, i-a șoptit, și i-a dat cadoul.

– Dar încă nu e miezul nopții. Să le lăsăm sub brad, a exclamat Cail,

luându-și înapoi cutia.

– Of! a protestat Elena.

Apoi și-a dat seama că mai erau multe alte cutii. Poate că aștepta pe cineva. Gândul a panicat-o. Nu cunoscuse pe nimeni din familia lui. Nu prea știa cum să se poarte cu soacrele sau lucruri de genul acesta. S-a gândit la mama lui Matteo și a tremurat.

– Aștepți pe cineva?

Întrebarea i-a ieșit pe gură înainte să se gândească.

– Scuze, s-a grăbit să adauge. Nu voiam să par așa de băgăcioasă.

Cail s-a încruntat.

– Dacă te gândești bine, Elena, am cam trecut peste asta de ceva vreme.

– Nu știu... poate vine familia ta, a zis, fără să-și termine propoziția.

– Ți-am zis și acum câteva zile. Aici am tot ce-mi trebuie, tot ce-mi doresc.

Dacă nici asta nu era o declarație... însă Elena nu mai era așa entuziasmată din cauza experienței din trecut. Cail i se păruse foarte distant și mai absent în ultima vreme. Iar ea își promisese ceva atât ei, cât și copilului din pânțe.

Nu avea să mai lase bărbatul nepotrivit să intre în viața ei, de dragul ei și al fiului sau al fiicei ei. Nu voia să știe sexul copilului, voia să fie o surpriză.

Au mâncat la lumina lumânării și au sporovăit relaxați, cum nu mai făcuseră de mult. Cail gătise orez cu dovlecei, sufleu cu brânză, omletă și diverse pateuri sau tarte cu legume. Vinul era dulce și parfumat, iar tortul, moale și delicat. Ea și uitase de mâncare.

Totul era frumos, simplu și minunat. Și se simțea importantă, era importantă. Pentru ea însăși, dar și pentru Cail. A profitat de fiecare clipă, mirosind aroma mâncării, a tortului și a încăperii lui. Mirosul lui Cail era divin, o făcea să se simtă întreagă și fericită.

După cină, l-a ajutat să facă ordine, s-au așezat amândoi pe canapea și s-au acoperit cu o pătură scoțiană.

– Acum trebuie să te mulțumești cu pătura... Poate într-o bună zi o să-ți arăt adevărata *feileadh breacan*, marele kilt scoțian, și nu fusta aia pe care se încăpățânează unii s-o poarte în cinstea trecutului. Dar nu va fi azi.

Elena s-a strâmbat.

– Și eu, care credeam că asta va fi surpriza mea de Crăciun!

– Te-ai înșelat, a exclamat el. Oricum, e miezul nopții și te așteaptă, i-a zis el arătând spre cutii.

S-a uitat la el uimită.

– Toate?

El a dat din cap:

– Da, toate. Dar pe cea mică s-o deschizi ultima, da?

În voce avea o urmă de îngrijorare. Elena a simțit nevoia să-l îmbrățișeze strâns, să-l sărute...

John venise lângă ea și privea plin de speranță. Ea încă nu depășise frica din trecut. Da, îi zâmbea câinelui și îi vorbea uneori, dar încă îi venea greu să-l mângâie.

S-a uitat la cutii, apoi s-a apropiat cam temătoare de bradul împodobit.

– Te asigur că înăuntru nu e vreun crocodil sau vreun dihor.

Însă Elena nu a râs de glumă. Se așezase lângă cadouri pe covorul din lână și se tot uita la ele.

– În primii ani, mă duceam de Crăciun acasă la mama. Maurice nu credea și nu-i plăceau nici bradul, nici decorațiile. Spunea că erau numai prostii. Odată tocmai se certaseră și a tras un șut ieseii pe care mama o făcuse pentru mine. Ea a strâns tăcută figurinele, fără să protesteze, resemnată, și le-a refăcut. O clipă vedea acel moment aievea. L-a respins și, odată cu el, a respins amărăciunea și durerea. Nu m-am mai dus la ei de Crăciun. Monique m-a invitat de câteva ori la ea acasă. A făcut o pauză. Sunt momente când singurătatea îți intră în oase, i-a șoptit. Nu contează câți oameni sunt în jur. Nu contează... Cail îngenunchease lângă ea acum.

– Într-o bună zi va trebui să mi-l prezinți pe tatăl tău vitreg, i-a zis, punându-i în mână prima cutie. Nu a atins-o, nu a consolat-o, căci nu era nevoie. Elena îl simțea aproape, înăuntrul ei. El era acolo, ca o certitudine, ca o promisiune îndeplinită.

– Nu ți-ar plăcea. Și nu l-am mai văzut de mulți ani... Tu primul, i-a zis brusc, rupând tensiunea și arătându-i cutia.

Cail a luat-o cu blândețe și a început să o deschidă cu o grijă care începea s-o enerveze pe Elena.

– Poți să fii atât de încet când o să-mi faci un striptease. Și atunci, va trebui să-ți pui kiltul sau chestia aia imposibil de pronunțat de mai înainte. Și acum, grăbește-te și desfă cadoul sau mă ocup eu!

– Tu vezi-ți de cadourile tale. ăsta e al meu și-l desfac cum vreau, i-a răspuns Cail cu o expresie așa de comică, încât Elena a început să râdă.

După o secundă, iată un ceas de buzunar vechi, din argint masiv, în mâinile sale mari. L-a deschis ușor și în acel moment și-a dat seama că

roțița cu care trebuia să-l întoarcă era un mic trandafir stilizat.

Cail a rămas fără cuvinte. Era superb, reprezentând perfecțiunea și fragilitatea florii pe care el o iubea mai presus de altele. Ea îl înțelesese. Acela era felul ei de a-i spune. S-a simțit bine. Gestul Elenei dădea dovadă de respect și considerație. Lui Cail nu-i păsase niciodată prea mult de zâmbetele batjocoritoare ale oamenilor când aflau că se ocupă de flori și trandafiri. Dar acest gest delicat l-a tulburat profund.

Ea și-a ținut respirația. Apoi i-a atins mâna. Când și-a dat seama că îi tremura, și-a tras-o.

– Nu-ți place? Eu... îmi cer scuze. Credeam că are o semnificație pentru tine.

Cail nu a lăsat-o să termine. Cu ceasul strâns în mână, a luat-o pe Elena în poală.

– Îți mulțumesc. E cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată, i-a șoptit.

Elena nu va uita niciodată cum s-a uitat la ea. Și spera s-o mai facă de multe, multe ori. Dar, fiind o femeie cu simț practic și pentru că buzele lui Cail erau acolo, la câțiva centimetri de ale ei, s-a gândit să-i arate mulțumirea care ar fi bucurat-o.

L-a sărutat cu entuziasm, punând în acele gesturi, în mângâieri, toată pasiunea pe care o simțea pentru el, uitând de nesiguranță și tăcere. Și el s-a lăsat purtat, răspunzându-i cu ușurință, până când între ei s-a aprins flacăra dorinței. Atunci s-a oprit, ținându-i chipul Elenei în mâinile lui mari. I-a atins din nou buzele umflate de sărutările lui. Se uita grav și serios la ea, cu privirea întunecată de dorință și de ceva ce nu avea curajul să ducă la bun sfârșit.

– Îți mulțumesc, i-a zis înainte de a o ajuta să se ridice.

– Și eu îți mulțumesc. Nu știi cât a însemnat pentru mine seara asta.

Cail i-a luat o mână și i-a dus-o la buze, sărutându-i palma.

– Încă nu s-a terminat. Mai sunt și altele de văzut, i-a răspuns, arătându-i cutiile rămase nedesfăcute.

Mai târziu, înainte să cadă în mrejele somnului, Elena a atins medalionul vechi din aur, pe care i-l făcuse cadou Cail. Era din secolul al XVIII-lea și se putea ține parfum în el. Nici nu voia să se gândească cât dăduse pe el. Celelalte cadouri erau în dulap. Un palton roșu din cașmir, o pereche de cizme, două pulovere foarte subțiri, în nuanțe calde de albastru, un fular și mănuși care păreau făcute special pentru ea. Două rochii și o pereche de pantaloni. Fiecare obiect era superb, confortabil și colorat. Făcuse un mare efort, deși Elena vedea în toate câte ceva din gusturile lui Monique. Și nu-i venea să creadă că prietena ei nu suflase o vorbă. Cu siguranță Cail fusese foarte convingător.

Nimeni nu mai făcuse vreodată așa ceva pentru ea. Și mai avea o surpriză pe prag, îi spusese el înainte să o sărute prelung. Ea s-a gândit imediat la ceva anume. Începea să-i fie greu să stea lângă Cail, date fiind limitele puse relației lor care devenea mai intensă pe zi ce trece. Îl dorea și simțea că și el avea aceleași sentimente ca ea. Era o femeie adultă, cunoștea semnalele și, dacă nu era de ajuns, mirosul lui spunea multe. Era un parfum care devenea mai puternic și concret când erau împreună.

Și-a atins buzele și a simțit o durere în suflet. Cum era oare să facă dragoste cu Cail? A început să-și imagineze, dar în curând s-a gândit la altceva. Și simțea cum durerea crește. Și apoi a devenit umilință. De ce nu îndrăznea să facă primul pas? s-a întrebat. Și de ce nu-l făcea chiar el?

Iar apoi răspunsul a venit, însoțit de un mic freamăt, aproape o mângâiere a copilului, suficient de limpede ca să o facă să zâmbească printre lacrimi. Era gravidă, iar asta pune capăt tuturor întrebărilor. Și-a mângâiat pântecul, cum făcea din ce în ce mai des. Era mai bine așa. Urma să se lămurească după ce va naște, s-a gândit, căci acum era prea tulburată și prost dispusă.

Atunci s-a concentrat asupra sărutărilor lui Cail. Sărutările... A început să tremure de plăcere și s-a întrebat dacă nu cumva era un preț de plătit pentru atâta fericire.

Roșu, albastru și puțin auriu. Absolue intrase în perioada sărbătorilor arborând cele trei culori care le plăceau celor trei asociați. În ziua aceea lumina soarelui scălda magazinul, îngrijorând-o un pic pe Elena. Dar soarele nu mai strălucise de mult, așa că s-a hotărât s-o lase să intre și să mute cutiile cu parfumuri, ferindu-le de cald.

– Sunteți mângâiată de soare! Aș fi putut jura că vă veți descurca de minune, i-a zis Jean-Baptiste Lagose intrând în magazin.

Elena i-a venit în întâmpinare.

– *Monsieur*, ce plăcere să vă revăd! Ce mai faceți?

– Acum, că v-am văzut, doamnă dragă, fac mult mai bine.

I-a sărutat mâna și s-a uitat în jur.

– Ce loc intim și primitiv! Și, dat fiind că locuiți aici, bănuiesc că e și casa dumneavoastră.

Elena a zâmbit.

– Parțial, da. Dar veniți, vă rog! Luați loc. Pot să vă ofer ceva cald?

– Nu. Nu pot sta mult. Vă mărturisesc că nu știam la ce să mă aștept.

M-am întors la Narcissus, dar nu mai erați. Și n-am mai găsit-o nici pe vrăjitoare... femeia aia, șefa dumneavoastră.

Elena a rămas tăcută. Prefera să nu discute despre Claudine.

– Ați făcut foarte bine că v-ați dat demisia, doamnă dragă, a continuat Lagose. La început, nu v-am găsit ușor, nu era nicio Elena Rossini în cartea de telefon. Apoi am zis să vin eu însumi. Îmi aminteam unde locuiți... Ce cartier frumos! Marais a fost dintotdeauna un loc în care să stai cu plăcere la Paris.

Era de acord, Marais era cu totul altă lume.

– Și doamna dumneavoastră?

– N-a fost niciodată a mea. Și, dacă aș fi avut vreodată vreo îndoială, m-ar fi lămurit imediat. Lagose s-a crispat. E încăpățânată ca un... a bombănit ultima parte. Mi-a spus că e prea bătrână să se mai mărite. Vă vine să credeți?

S-a încruntat. Era de-a dreptul descumpănit.

– Chiar e neapărată nevoie? Vreau să zic... poate că acum are nevoie de un alt fel de relație.

Elena nu credea că ar putea să spună așa ceva, ea, care căutase siguranța, sacrificând orice. Dar relația cu Cail îi schimbase mult concepția despre viață. Acum își petrecea fiecare moment ca și cum ar fi fost unic, nu ca o etapă în așteptarea unui lucru care putea să se întâmple sau nu. Datorită acestei optici, fusese nevoită să ia viața în piept așa cum venea, punându-se pe ea și pe copil în centrul atenției.

– Ce vreți să faceți?

El a dat din umeri.

– Nu știu. Cred că nimic. Poate m-am înșelat. Nu a funcționat înainte.

De ce ar trebui să funcționeze acum?

– Însă doamna vă împărtășește sentimentele, nu?

– Așa mi s-a părut. Oamenilor le place să se amăgească, știți. E unul dintre sporturile lor preferate. Și totuși, n-aș fi foarte sigur acum.

– V-ați certat?

Spera să nu fie prea indiscretă, dar chiar era curioasă.

– Să fiți sigură! i-a răspuns.

Apoi s-a uitat la ceasul pe care-l avea la mână.

– Mă bucur că am trecut pe la dumneavoastră în dimineața asta. Dar s-a făcut târziu. Trebuie să plec.

Lagose se va întoarce repede. Voia alt parfum. Un chypre ca și celălalt, îi explicase, dar care să se adapteze mai bine personalității ei, ca o rochie, și voia să fie singurul care să aibă acest parfum. Un alt parfum la comandă.

Elenei îi părea rău pentru el. Părea resemnat, ceea ce nu era bine deloc. O persoană resemnată nu luptă, se lasă dusă de val.

A oftat și s-a apucat să rearanjeze parfumurile.

După monsieur Lagose, Elena și-a mai văzut o altă fostă clientă: Eloise Chabot. Și-o amintea bine. Ca să fie sinceră, își amintea cu precizie parfumul pe care-l modificase pentru fiica ei.

– Speram din inimă că e vorba despre magazinul dumneavoastră când am citit fluturașul. Și, ca să vedeți coincidență, locuiesc pe rue des Roisiers.

– *Madame*, ce plăcere să vă revăd! Sunteți chiar aici, la doi pași... chiar că e o coincidență!

Eloise a îmbrățișat-o. Un nor de parfum dulce și pătrunzător a cuprins-o pe Elena, înțepându-i nasul. Era ceva ciudat în amestecul cu care își dăduse doamna. Avea ceva strident. Ceva lipsit de stil, iată. Însă arăta impecabil, de la coafură la rochia de zi de culoarea antracitului. Probabil Chanel. De ce se dăduse cu un parfum așa de ciudat, dacă își permitea ce e mai bun?

– Absolue, ce nume minunat! E magazinul dumneavoastră?

– Parțial. Să spunem că e și al meu.

Eloise s-a uitat în jur, observând fiecare detaliu. Era vrăjită.

– Parfumurile au avut mereu o importanță foarte mare pentru mine. Niciodată nu m-am putut descurca fără ele. Și primul lucru pe care-l percepem despre cineva e și ultimul. Știți că fiica mea, Aurore, vrea să se facă parfumieră? Și, doamnă dragă, vina vă aparține în parte. Parfumul pe care mi l-ați propus i-a plăcut tare mult. Când i-am zis că vi l-am dat să-l îmbunătățiți ca să-l adaptăm exigențelor noastre, parcă o altă lume i s-a deschis în fața ochilor. De atunci n-a făcut decât să-mi amestece parfumuri, apoi a trecut la ale tatălui. A oftat. E inutil să mai cumpăr altele, pentru că ea se tot joacă. A devenit de-a dreptul... rușinos.

Elena s-a abținut să nu zâmbescă.

– Adică acum v-ați dat cu un parfum combinat prost?

– Înainte era un minunat Coco Noir de la Chanel. Acum n-aș ști să vă zic. Dar nu e foarte rău. Numai că la un moment dat nu mai are armonie. Îmi lasă impresia că e o unghie superbă, dată cu o oja elegantă, care începe deodată să zgârie o tablă.

Elena a chicotit.

– Câți ani are Aurore?

– Optsprezece. A oftat mai limpede decât orice cuvânt ar fi putut rosti. Primii treisprezece totul a mers bine. Chestii obișnuite, de copii. Dar vă dau cuvântul meu că ultimii ani au fost tare grei. Însă acum e fericită. Așa, de la o zi la alta. Eu, una, n-o mai înțeleg.

A făcut o pauză și a ridicat ambele mâini, continuând:

– Nu s-a schimbat nimic în afara jocului cu parfumurile. Nu mă înțelegeți greșit. Sunt momente când mi-e greu să-i vorbesc, dar măcar acum vedem că zâmbește. De obicei, e fericită când ne dăm cu creațiile ei. Cum ajunge la birou, soțul meu trebuie să se spele temeinic. Aurore nu pare să facă diferența între notele feminine și masculine. Ultima oară a amestecat colonia de după ras a tatălui cu o apă de toaletă cu miros de violete.

Elena a zâmbit.

– V-ați gândit s-o trimiteți la un curs de parfumerie pentru începători?

Eloise a ridicat din sprâncenele ei perfecte.

– Știți, nu e o fată foarte sociabilă... N-a mai adăugat nimic, dar Elena a reușit să perceapă o mare îngrijorare.

– Păi, să vină la mine. Poate o după-amiază pe săptămână.

Eloise a făcut ochii mari.

– Serios? I-ați da lecții aici în magazin?

– De fapt, am un laborator utilat la etaj. Am jumătate de zi liberă și n-ar fi lecții în adevăratul sens al cuvântului. Mai mult am stabili întâlniri în care să-i explic bazele parfumeriei naturale. Dacă după aceea mai e interesată de parfumuri, poate va dori să profeseze.

– Tatăl ei ar vrea să se facă ingineră ca el... anul ăsta termină liceul.

– Adulții le sădesc genul acesta de speranțe.

Eloise s-a uitat la ea, apoi i-a zâmbit.

– Mă tem că aveți dreptate. Vi s-a întâmplat și dumneavoastră?

– Mai mult sau mai puțin. În cele din urmă, mi-am dat seama că voiam cu adevărat să creez parfumuri. Dar, dacă aș fi ajuns singură la această concluzie, m-aș fi scutit de o grămadă de probleme.

– Așa să fie, a zis ea gânditoare. Dar aveți cumva și lumânări?

– Da, sigur.

I-a arătat câteva. Lumânările arătau foarte elegant în cutiile lor simple, dar cu gust. Erau pătrate sau rotunde, viu colorate, ca și mirosul pe care îl emanau. Aveau parfum floral sau intens și aromat care te fascina.

– Asta-mi place mult.

– Are iasomie la bază, al cărei parfum e senzual și îmbătător. În aromaterapie ajută la depășirea barierelor, la deschiderea spre viață și sentimente. Mai miroșiți un pic. Nu vi se pare că sunteți într-o noapte caldă de vară?

– Da, chiar așa.

Așa era, o noapte caldă de vară, alături de Cail, pe terasă... sub un cer înstelat.

19.

*Grozamă. Bogat precum culoarea florilor, este un parfum
îmbătător, proaspăt, cu o notă florală emoționantă. Vesteste
primăvara, trecerea de la vechi la nou. Ajută la păstrarea
curajului.*

– Sunteți Elena Rossini?

O întrebare directă, fără niciun salut, fără o pauză de gândire. Noul sosita nici măcar nu se uitase în jur. Elena își ridicase ochii din jurnalul lui Beatrice și se uita spre ușa de unde o privea sfidător o fată cu păr albastru și cu o rochie lungă, cu trăsături de copilă sub stratul gros de machiaj.

Cu puțin timp înainte, Elena fusese în altă epocă, în altă lume. Inima încă îi bătea tare, simțea cum i se strânge gâtul, iar o brumă de disperare îi încurca gândurile. Dar nu erau ale sale, doar le luase cu împrumut. Erau ale lui Beatrice.

S-a ridicat în picioare, a pus jurnalul pe masă și s-a dus spre fată.

– Da, eu sunt. Tu trebuie să fii Aurore. Intră, te rog!

Nu avea cum să se înșele. Eloise o avertizase că fiica ei va trece după-amiază și că era un pic mai ciudățică. Era foarte slabă, cu părul vopsit, cu un cercl în buză, cu o jachetă de lână peste rochia din pânză albă, cu model ciudat. Se jucase din nou cu parfumurile, iar de data asta folosisse lavandă, lăsând în urmă o aromă neobișnuită și atrăgătoare. Mai era și un iz de lăcrămioare și garoafe. Parfumul se schimba apoi pe neașteptate, devenind greu, aproape obositor. După aceea se simțea santalul. Dar, pe lângă parfumurile amestecate ale părinților, mai era ceva care aparținea doar ei, un iz ușor de floare de portocal, care îi rămăsese pe piele și care ducea cu siguranță la ultimul ei experiment. Elena era pregătită să pună pariu că așa stau lucrurile.

Îi făcea un deserviciu dacă spunea că era deosebită. Dacă fata voia să iasă în evidență, avusese succes, asta era limpede.

– Mama mi-a spus că îmi veți zice cum se fac parfumurile.

Nu făcuse nici măcar un pas. Stătea crispată, lângă ușă, cu o expresie încordată și cu privirea bănuitoare.

– Ei bine, pentru început, i-a răspuns Elena, o să-ți ofer câteva informații de bază despre parfumurile naturale, apoi tu vei decide ce să facem, dacă vrei să continui sau nu. Nu e un drum ușor, cere multă disciplină și sacrificii.

Aurore a închis ochii.

– Știu foarte bine ce înseamnă cuvintele astea. Mă judecați după cum arăt.

– Singurul lucru pe care ai vrut să mi-l arăți până acum e doar felul în care arăți.

– Știam eu! a mormăit Aurore.

Elena a strâns din buze, căci era nevoie să se facă înțeleasă. Fata se folosea de *look*-ul ei ca de un alibi, ca de o mască sub care să se ascundă, care devenea la nevoie cauză și efect. Cam cum făcuse și ea cu mult timp înainte... chiar dacă invers. Elenei nu-i plăcea să fie în centrul atenției. *Invizibil* era cuvântul care îi plăcea cel mai mult. Dacă nu te vede nimeni, nimeni n-are cum să-ți facă rău.

– Însă nu te-am judecat. Ți-aș fi spus aceleași lucruri și dacă te-ai fi îmbrăcat în roz și ai fi avut aripi de înger, a precizat. Parfumurile pe care le creez sunt compuse din esențe naturale extrase, folosind procedee cu mare grijă, pe baza unor timpi și calcule care trebuie respectate. Cea mai mică picătură schimbă parfumul. Trebuie să numeri, să calibrezi, să ții minte tot. Trebuie să știi că anumite substanțe le vor acoperi pe cele mai slabe, pe altele le vor crește. Trebuie să înveți mult. Parfumeria poate fi groaznic de plictisitoare. Ca orice lucru, are o latură tehnică și una creativă. Una fără alta nu se poate, așa că hotărăște-te, Aurore. Asta e pauza mea și n-am de gând s-o irolesc.

S-a dus să se așeze. Trebuia să facă un efort să o ignore. Dar fata nu avea nevoie să fie luată cu binișorul. Iar ea nu intenționa să-i ofere asta, ci altceva, dorința de a-și atinge scopul. Și-a dat seama că își dorea ca Aurore să-i accepte condițiile. De fapt, pe fată reușise să o îmblânzească. Era foarte vulnerabilă în spatele aerului agresiv. Și putea să parieze că parfumul era pentru Aurore un fel de a comunica, limbajul ei.

– Și dacă o să învâț? Să presupunem că mă țin de... regulile astea. O să mă învățați?

Dorința era acolo, în rugămintea ei rostită timid, fără aroganța după care se ascunsese până atunci. Desigur, „regulă” sunase ca o înjurătură, dar putea fi și mai rău, s-a gândit Elena ușurată.

– Asta o să fac, dacă o să mă ascuți.

Aurore s-a dus până în mijlocul magazinului. Cu pași timizi, ușor, de parcă ar fi fost în vârful picioarelor. Fata parcă era o contradicție în carne și oase. Privirea, aspectul fizic, hainele. Dar parfumul era mai presus de toate.

Atunci a intrat Monique. Se întorsese din deplasare cu o seară în urmă. Elena bănuia că se dusesese și pe la Montier, dar n-o întrebase nimic și ea fusese foarte rezervată. Vorbiseră doar despre ce cadouri primiseră de Crăciun. Elena era foarte curioasă să afle ce îi promisesse Cail lui Monique ca să îl ajute și apoi să își țină gura.

– Nimic, i-a răspuns. Doar că a ținut foarte mult să-ți facă o surpriză. Știe să cucerească o femeie.

Și durerea din ochii lui Monique o făcuse pe Elena să-i pară rău că fusese așa de curioasă.

– Bună seara, i-a zis Aurorei.

În după-amiaza aceea Monique se îmbrăcase cu o rochie scurtă și foarte elegantă, de un verde-smarald din șifon, cu o croială clasică. Își îndreptase părul negru, care i se revărsa până în talie ca un val de mătase. Aurore se uita la ea cu gura căscată. Monie avea des acest efect asupra lumii, s-a gândit Elena zâmbind.

– Scuză-mă că am întârziat, draga mea. E totul OK?

– Da, ți-am scris câte ceva. Trebuie să livrăm câte ceva. Ea e Aurore. Îi plac parfumurile.

Monique știa foarte bine cine e fata. Iar ideea de a ține cursuri îi plăcea la nebunie.

– Bună, Aurore. Îmi pare bine să te cunosc! Elena mi-a spus că vrei să înveți arta compunerii. De-abia aștept să miros o creație de-a ta. Cred

că o să fie interesant, a spus ea, urmărind cu privirea hainele ciudate ale fetei.

Elena a chicotit.

– Pe una o simți deja. Nu, Aurore?

Fata a dat din cap că da. În cele din urmă, nu mai era îmbufnată și s-a destins.

Monique a făcut ochii mari. O, Doamne! De la fata aia ciudată venea mirosul?

– Păi... Sunt sigură că după câteva lecții se vor rezolva problemele legate de armonia parfumurilor, a spus, dându-se înapoi câțiva pași. Începi cu alea, nu? S-a întors direct spre Elena, frecându-se la ochi.

– Hai, Aurore! i-a zis zâmbind. Laboratorul e sus.

De fapt, va ține prima lecție în bucătărie. Era mai intim și nu voia să-și descurajeze eleva. A pus ceainicul pe foc.

– Vrei să bei un ceai?

– Da.

Aurore se așezase pe marginea scaunului, rigidă ca un băț, cu spatele drept și foarte serioasă. Era tare încordată.

– Vezi ierburile alea? a întrebat-o, arătându-i o mână de crengi de mirt pe care tocmai le primise de la un cultivator din Sardinia, care o mai aproviziona și cu arbuști mediteraneeni și rozmarin sălbatic. Dacă le distilezi, obții un lichid compus parțial din apă și ulei. Mare parte a esențelor se obțin astfel. E nevoie de mii de frunze pentru câțiva mililitri de produs.

– Și așa faceți parfumurile, cu ierburi?

Elena a scuturat din cap, încântată de tonul mai degajat al fetei.

– Nu, e doar începutul: din acel procedeu obții un lichid parfumat, compus din apă și ulei. Apa rezultată din distilare se numește hidrolat, iar uleiul se cheamă esență sau ulei esențial. Ca să faci parfum folosești ulei.

A făcut o pauză, pentru că acela era conceptul cel mai important și voia ca Aurore să îl înțeleagă bine.

– Însă există și substanțe parfumate, a continuat, care se obțin prin alte metode de extragere și se numesc esență, substanță sau materie parfumată. Așadar, ca să recapitulăm, esențele sunt o parte fundamentală a parfumului. Se obțin din flori, frunze, mușchi, lemn, rădăcini, fructe, scoarță, rășini vegetale, animale, sau din sinteze chimice. Așadar pot fi naturale sau sintetice. Esențele – sau substanțele parfumate sau materiile – se amestecă și apoi se diluează într-un mediu inert, care să le susțină. Poate fi alcool sau un alt ulei. Rezultatul acestui proces este chiar parfumul.

Aurore s-a uitat la ea cu ochi mari, apoi și-a mușcat buza și a privit în altă parte.

– Eu folosesc parfumuri deja făcute, a șoptit fata.

– Da, mi-am dat seama, i-a răspuns. Dar, vezi tu, trebuie să te gândești că, dacă faci așa, ștergi mesajul pe care voia să-l transmită parfumul și nu creezi unul nou. Parfumul tău nu va spune nimic, ci va fi doar un amestec de mirosuri care nu știu pe unde s-o ia.

– Atunci, parfumul trebuie să spună o poveste.

– Exact. Parfumul e limbajul cel mai rapid care există și cel mai ușor de înțeles.

– Nu m-aș fi gândit niciodată.

Elena a turnat ceai în cești.

– Dar cum decizi ce esențe să pui într-un parfum?

– Parfumierul cunoaște mirosurile, și le amintește și știe ce substanțe pot acoperi, potența sau anula esențele. Pe baza acestor cunoștințe și luând în seamă și propria intuiție, vei folosi substanțele.

A făcut o pauză. A căutat biscuiții cu ciocolată pe care îi trimisese Jasmine și i-a pus pe o farfurie, pe care i-a oferit-o fetei. Aurore părea cufundată în gânduri.

Așa se întâmpla mereu, își zicea Elena. Parfumul era adesea considerat ceva foarte superficial și, când aflai că în spatele lui e o întreagă lume, rămâneai descumpănit. Parfumul nu e doar ceva frumos cu care ne dăm, ca un simplu accesoriu, ci are de fapt multe ramificații.

– Vezi tu, Aurore, parfumul e ceva în care ne recunoaștem, în care ne punem visurile, aspirațiile, amintirile, pur și simplu o stare de bine sau, de ce nu... o repulsie instinctivă. E ceva ce se naște din armonia, subiectivitatea și obiectivitatea cea mai profundă. De aceea ceva poate să-ți placă la nebunie, în timp ce alte mirosuri te panichează, te agită sau te dezgustă.

– E extraordinar. Adică... e un subiect atât de complex.

A sorbit din ceai și s-a uitat la fața de masă roșie. Apoi s-a concentrat asupra Elenei.

– Dar de unde încep ca să fac unul? Nu înțeleg... a șoptit.

Elena a mușcat dintr-un biscuit.

– Să începem de la bază, da? O luăm pas cu pas.

Aurore a dat din cap că da.

– Parfumurile se pot împărți în șapte familii olfactive: citrice, florale,

fougère, chypre, boisé sau lemnoase, orientale sau ambre, *cuir*s sau din piele. Ar trebui să ții cont de asta când faci un parfum.

– Dar de unde știi ce elemente să amesteci? a mai întrebat-o Aurore.

– Ai putea să începi de la cele din aceeași familie, iar pentru asta e important să cunoști clasificările. Seamănă un pic cu amestecul de culori. Când le combini una câte una obții nuanțe, nu? Creezi o culoare nouă. Dacă le folosești pe cele pastel, vei obține o nuanță deschisă, iar cu culori mai aprinse vei obține nuanțe mai puternice. Și cu parfumurile e la fel, dar miroși în loc să vezi...

– Ce tare! a exclamat Aurore.

– Nu trebuie să uiți ceva foarte important! Parfumul reprezintă mereu o cale, o idee. Cei care creează parfumuri sunt numiți „nasuri”, pentru că știu să distingă esențele diferite, chiar și trei mii de mirosuri pe care le amestecă dând naștere parfumurilor. Fiecare e creat potrivit unei scheme prestabilite, vei simți imediat notele de vârf, apoi pe cele de mijloc și, în cele din urmă, pe cele de bază. Sistemul, numit piramidă olfactivă, este cartea de identitate a parfumului. Așadar, dacă vrei să știi ce conține de pildă...

A făcut o pauză. O clipă s-a gândit să-i spună Aurorei despre un parfum artistic, dar se îndoia că fata știe; până la urmă, erau produse de nișă. Așa că a ales ceva universal. Un parfum celebru. Cel mai important era să înțeleagă conceptul pe care i-l explica.

– Să spunem For Her de Narciso Rodriguez. Vei simți imediat mirosul florilor de portocal și tei, apoi vanilie și în cele din urmă lemn și mosc, care are efect stabilizator și fixează celelalte mirosuri. Astea sunt lucrurile de bază. O să mai vorbim de fiecare dată, o să discutăm în general, apoi o să analizăm ceva anume. Dacă sunt lucruri pe care nu le înțelegi, te rog să mă oprești.

Dar Aurore părea hipnotizată și se uita fix la Elena, sorbindu-i fiecare cuvânt. Ora a trecut cât ai zice pește. După ce și-au luat rămas-bun, fata zâmbea.

– Dar pe urmă facem și noi un parfum? Nu sunt un nas, a zis ea dezamăgită.

– Nu știm asta încă și toată lumea poate să creeze, teoretic, parfumuri. Evident că rezultatele se vor schimba în funcție de cunoștințele, competența, tehnica și intuiția fiecăruia. Dar asta nu înseamnă că poți ajunge la o compoziție extraordinară, nebunească sau chiar câștigătoare doar amestecând esențele care te vrăjesc. În asemenea cazuri, poți să ai același noroc ca un câștigător la loto.

Dar nu i-a spus. Nu avea sens s-o deprime. Îi va oferi o bază după care să lucreze, iar restul va fi alegerea Aurorei. Și apoi, se putea ca fata să aibă un talent olfactiv elementar. Era un semn că iubea parfumurile atât de mult, încât se juca deja cu ele.

– O să facem un parfum, de fapt, tu.

A încurajat-o zâmbindu-i, iar Aurora a surâs și ea timid.

– De abia aștept să-i spun mamei. Mulțumesc, mi-a plăcut tare mult. Când pot să revin?

– Peste o săptămână e OK?

Aurore a dat din cap că da.

– La aceeași oră?

– E perfect, i-a zis Elena, însoțind-o la ușă.

Magazinul era cufundat în tăcere, Monique era ocupată cu un client. Totul părea liniștit. Elena avea înaintea ei o seară în care să se odihnească. Și știa deja cum o va petrece. A ajuns la masă, a deschis sertarul și a

luat jurnalul lui Beatrice. Apoi s-a dus sus.

– Am zis ceva?

Cail și-a dus mâna la frunte și s-a uitat la ea. De ceva vreme stătea într-un colț și se uita la el cum lucrează. De fapt acestea erau primele cuvinte pe care i le adresa.

– Nu înțeleg. La ce te referi? a întrebat-o, băgând din nou mâinile în iarbă.

În ghivece se formaseră buruieni, iar el se hotărâse că în acea duminică însorită putea să mai recupereze din munca rămasă.

Ea s-a înfofolit în haina lui de lucru. Avea părul pe spate și era abătută. Chiar și John părea să-și dea seama de starea ei sufletească. Era la câțiva pași de ea, ca de obicei. De când se înfruntaseră, John stătea cam la doi metri de ea. Doar se uita la ea sau o urmărea, dar nu micșora distanța.

Nu era mare diferență între ei, s-a gândit Cail.

– S-a întâmplat ceva cu copilul?

Erau în seră. Tocmai terminaseră de pus în ordine bucătăria. Ea flecărise la prânz, iar el nu avusese chef de vorbă. Apoi pur și simplu tăcuse. Uneori tăcerea era singura cale de dialog posibilă.

– Ce legătură are copilul?

Elena își pierde răbdarea. Nu-i plăcea să dea din colț în colț. Sau, mai bine zis, nu îi mai plăcea.

– Știi ceva? N-o să mă scuz pentru ceva ce nici măcar n-am făcut. Așa că, dacă te-am jignit în vreun fel, să-mi spui sau să mă ia naiba dacă-ți cer scuze!

Îi venea să râdă. Așa era mereu cu ea. Cail a scuturat din cap.

– De ce ai impresia că am ceva cu tine?

Chiar era furioasă, avea fața roșie, iar ochii îi scăpărau de mânie.

A lăsat prudența deoparte și a intrat în subiect.

– De ce nu-mi vorbești cum făceai înainte? De ce nu mai râzi? Stai tot timpul și văd că te gândești la ceva care te macină. Măcar de-ai fi o cămilă de aia africană, care nu face nimic toată ziua! Treci odată peste ce te apasă, orice ar fi! Poți să faci ceva? Atunci fă, fir-ar a naibii! Nu se poate? Atunci, de ce te tot macină?

Cail se uita la ea încruntat. Elena ajunsese în dreptul lui și stătea la jumătate de metru distanță.

– Vrei să știi ce mă macină?

Știa că ceva nu era în regulă. În stomac i s-a format un ghem de frică.

– Asta vreau să aflu. Te ascult, i-a răspuns, rostind răspicat cuvintele.

Cail și-a dat jos o mânășă, apoi pe cealaltă. Cu ochii la ea, s-a îndreptat de spate și a făcut un pas în față.

– Timpul, a zis.

Tăcere. Apoi ea a tras adânc aer în piept.

Erau momente când nu-i era de ajuns să viseze că-l îmbrățișează, că-l strânge cu putere, că e cu el. Și mai erau momente ca acum. Nu numai că o descumpănea, dar o obliga să-l urmeze. Și voia motive solide.

– Îmi explici și mie ce naiba are de-a face timpul?

El nu s-a mișcat. Se tot uita la ea cu luare-aminte.

– Timpul ne conduce viețile, el conduce. Timpul schimbă tot.

Era adevărat. Dar era ceva evident și ea nu avea niciun chef să stea de

vorba și să filozofeze.

– Elena, aștept.

Ea și-a plecat capul, apoi l-a văzut pe John, care nu se mișcase niciun milimetru de când privise la el ultima oară, și în cele din urmă s-a uitat la Cail. Era destul de calmă, se gândea. Putea să discute fără să țipe, putea.

– Știi, trebuie să-ți mărturisesc că îmi place partea ta activă. Cea gânditoare mă tulbură.

El i-a surâs cum nu o mai făcuse de ceva vreme.

– Ți-am promis o surpriză. Azi e ziua cea mare. Să mergem.

I-a oferit o scăpare ușoară. Iar o clipă Elena s-a gândit să o accepte.

– În schimb, îmi plac tare mult surprizele tale. Mai mult decât propozițiile tale misterioase, i-a răspuns. Dar n-am terminat.

A scuturat din cap.

– Asta sper.

– Speri?

Nu era genul care să se bazeze pe simplele speranțe. Și acum i se părea că nu înțelese niciodată nimic din relația lor.

Nu va mai aștepta ca să lămurească situația, s-a hotărât. Și nu voia nicio scăpare. Timpul ăla cam trecuse.

– De ce nu rezolvăm problema, în loc să ne învârtim în jurul ei?

– Și dacă nu e nimic de rezolvat? a întrebat-o Cail.

Se ținea tare. Stătea în fața lui, pentru că voia niște răspunsuri imediat.

– E ceva anume care ți-a dat de gândit că nu mai ai timp?

– N-am spus niciodată că problema e timpul pe care nu-l mai am.

Ea s-a abținut să nu scoată înjurătura care-i stătea pe limbă. A tras adânc aer în piept ca să-și păstreze calmul, apoi a făcut un pas în față. Acum era la câțiva centimetri de el și a trebuit să-și ridice privirea ca să-l poată privi în ochi.

– Cail, s-a dovedit științific că femeile gravide nu au multă răbdare. O folosesc pe toată ca să nu se gândească la cât de mult li se schimbă corpul, căci îți petreci viața ca să fii în formă și în câteva luni toate eforturile s-au dus pe apa sâmbetei... Sunt lucruri care îți dinamitează respectul de sine, ceea ce crezi. Așa că nu mai rămâne multă răbdare. Așadar, te-aș ruga să fii mai explicit. Mult mai explicit. Mai am un pic și fac o criză de nervi, te avertizez. O să urlu și poate o să plâng. Și o să-ți pară rău că nu mi-ai dat dreptate.

– Ce amenințare îngrozitoare!

Cail i-a pus un braț pe umeri, apoi i-a sărutat părul.

– Îmi place felul tău de a fi. Ești mereu pusă pe glume. Hai să intrăm, vrei? O să fac un ceai și o să discutăm pe canapea?

Să glumească? Ce glumă? Era nebună de furie gândindu-se ce motive avea Cail să fie așa rezervat.

– Mi-ar prinde bine un ceai, dar vezi că vorbeam serios. Vreau să știu tot despre timpul tău, despre ce reprezintă pentru tine. Acum, că i se păruse că făcuse o spărtură în zidul lui de apărare, nu avea să dea înapoi.

Bucătăria lui Cail era scăldată în lumină și mereu foarte ordonată. Pătura lui John era lângă ușă, iar razele soarelui pătrundeau prin ferestrele fără perdele, făcând să strălucească ghivecele cu mlădițe și frunze ca smaraldul de pe pervazuri. Mirosul ce plutea în apartament se datora în parte esențelor plantelor aromate. Pe masă era un buchet

de lalele galbene, pe care le cumpărase de la piața de flori cu câteva seri înainte. Devenise un obicei. Două buchete de lalele, unul pentru el, altul pentru Elena. Și mereu de aceeași culoare. Amândurora le plăceau mult. În celălalt colț al camerei făcuse o zonă de living cu canapele, mese și un televizor care rămânea stins în mare parte din timp. Așezată comod pe canapea, ea se uita la el cum își făcea de lucru pe la aragaz. Între ei se lăsa mereu tăcerea. Dar acum nu era încordare, ci își căutau cuvintele.

Cail a pus vasul pe masa din living și s-a așezat lângă ea. A luat-o pe după umeri și a început să se joace cu părul ei.

– Îți amintești de accidentul pe care l-a avut tatăl meu? a întrebat-o după câteva minute.

– O, Doamne! Despre asta e vorba? Se simte rău? l-a întrebat, ridicându-se în picioare.

Cail a scuturat din cap.

– E bine. Nu e vorba despre el. Cel puțin, nu direct.

A oftat și a închis puțin ochii.

– Vezi tu, a continuat, acum cinci ani și eu am avut un accident de motocicletă. Ce i s-a întâmplat tatei a scos la suprafață vechi amintiri.

Se gândea că sosise momentul să îi spună totul, să îi zică de Juliette și cum murise. Dar nu a făcut-o. Va veni un moment mai bun, s-a gândit. Ceea ce trăiau în clipa aia era doar al lor. Și apoi, și-a dat seama că nu avea deloc chef să vorbească despre trecutul lui. Era mort și îngropat odată cu Juliette, iar el supraviețuise. A făcut o pauză, a tras aer în piept și apoi a expirat. Erau multe motive care stăteau la baza acelei decizii, nu în ultimul rând dorința de a nu scoate la lumină sentimentul de vinovăție care adesea nu-l lăsa să doarmă și care îl constrângea tot timpul să se poarte în așa fel încât să țină sub control

consecințele faptelor sale.

– Nu-mi amintesc prea multe de atunci. Dar mi-a rămas sentimentul acela profund de neputință. Nu poți evita anumite lucruri, ci trebuie să treci prin ele.

A luat-o de mână și i-a dus-o la față.

– Asta e o amintire din ziua aceea, i-a mărturisit.

Și mai erau și altele, ar fi putut să parieze Elena. De neșters ca cicatricea, numai că mult mai ascunse.

– Ai fost grav rănit?

El a dat din cap că da.

– Șase luni de recuperare.

Ea nu și-ar fi închipuit. Cail se mișca ușor ca un atlet, nu părea să fi fost victima unui accident așa de traumatizant. De obicei acest gen de accidente lăsa urme sau măcar o anume prudență instinctivă. Însă Cail era sigur pe el, înfrunta totul cu hotărâre, nu îi prea păsa de ceilalți, mergea drept pe drumul lui, fără a face compromisuri. Cu siguranță era un tip dintr-o bucată, ca și cum s-ar fi concentrat mai mult pe substanța lucrurilor decât pe restul. De pildă, făcea puține concesii aspectului său fizic. Parisul era plin de bărbați care făcuseră din vestimentație o emblemă. Cail ieșea în evidență în acel mediu prin stilul său sobru. Nu că ar fi fost o problemă.

Hainele sportive pe care le purta îi veneau minunat, iar Elena nu avea cum să nu observe.

– Și tot te sui pe motocicletă. Tu hotărăști, nu frica ta. Așadar nu e vorba despre asta.

Era adevărat. În acel moment nu îi era frică. Cail s-a gândit să-i spună

cât de importantă devenise și cât îl speria. În cele din urmă, lucrul de care se temea era golul pe care îl simțea când nu erau împreună, când nu o vedea sau nu putea să-i vorbească. Nu îi trebuia mult ca să fie liniștit, ci doar s-o privească. Viața lui se schimbase de când Elena făcea parte din ea. Și asta era o problemă al naibii de spinoasă pentru că era însărcinată cu altul. Un copil care ar fi putut fi puntea lor de legătură, și de fapt nu era deloc, pentru că, oricât și-ar fi dorit el ca lucrurile să fie diferite, copilul o va lega mereu de alt bărbat.

Iar asta nu putea să schimbe, putea doar să aștepte.

Nu-i plăcuse niciodată să împartă ceva. Chiar și în munca lui era intransigent. Iar această latură a personalității sale îl făcea să evite lucrul în echipă. Făcuse o excepție pentru Absolve. Dar asta era altceva. Voia să fie fericită, de aceea investise în afacere. În trecut mai avusese o încercare de a-și schimba firea. Și greșeala de atunci îl costase foarte mult. Rezultatul fusese nenorocitul de accident în care își pierduse viața Juliette. Dacă nu s-ar fi lăsat convins să o lase pe ea să conducă, lucrurile ar fi fost altfel.

Nu se va mai lăsa convins altă dată să facă ceva în care nu credea. Știa ce înseamnă să-și refacă viața și să meargă înainte, fiind deplin conștient că făcuse o mare greșală, una cu consecințe dezastruoase.

Cu Elena va face mult mai bine.

Deși i se epuizau toate resursele să se țină de hotărârile luate. Va aștepta. Va aștepta, pentru că nu avea ce să facă.

– Aș fi putut să evit accidentul. Până la urmă, asta e ideea.

Elena a stat puțin să se gândească, apoi s-a încruntat.

– N-am avut niciodată impresia că ești genul de bărbat care vrea să aibă totul sub control. Așa e Jacques Montier mai degrabă.

Montier? Ce legătură avea?

– Lămurește-mă!

Nu-i plăcea deloc comparația. Și nu o înțelegea.

– El decide tot. Nu-i pasă de consecințe și vrea ca lucrurile să meargă cum crede el că e bine. E o nebunie. Lucrurile merg cum vor ele.

– Nu știam că ești așa de fatalistă.

– Nu sunt fatalistă, ci pragmatică. Cail, nu-mi pari așa arogant, încât să vrei să ai sub control tot ce se întâmplă.

A urmat o tăcere lungă, apoi el s-a uitat fix în ochii ei.

– Sunt bărbat, Elena. Normal că vreau să am totul sub control. Să nu crezi nici măcar pentru o clipă că nu am dorințe. Că nu simt nevoia de a duce relația asta unde ar trebui să fie. Sau că nu vreau să te știu în siguranță. Ai greși tare mult. Vocea lui devenise adâncă și aspră ca privirea.

Degetele lui i-au găsit ceafa, au mângâiat-o și apoi au coborât în căutarea pielii. Mângâierea a devenit mai intimă.

Ea a înghițit în sec. Iată, acum avea un răspuns. Și, deși intuise că în spatele vorbelor lui Cail se ascundea mai mult, a înțeles că și pe el îl afecta situația în care erau. Și poate că nu folosisese cel mai nimerit cuvânt. Sinceritatea lui a umplut-o deopotrivă de respect și frică.

– Și eu aștept, Cail, i-a șoptit.

O clipă, după ce i-a mărturisit, parcă se simțea mai ușoară. Se cam învârtiseră un pic în jurul problemei, dar până la urmă spusese ce simțeau. Însă conștientizarea nu era o soluție. Ideea era că o înnebunea jocul lor în jurul unor limite ale unei legături care era mai mult decât o prietenie și mai puțin decât o relație. Uneori își dorea să

fi născut deja pentru a ști dacă toți trei puteau rămâne împreună. Uneori ar fi vrut să se lase în voia sentimentelor fără să gândească și atât.

I-a zâmbit.

– Vezi? Timpul e problema noastră. Ne vom înțelege mai bine sentimentele când se va naște copilul. Trebuie să avem răbdare, însă uneori e greu.

S-a lăsat cu capul pe umărul lui și i-a inspirat parfumul. Îi plăcea cum se simțea în brațele lui.

Cail și-a lipit buzele de tâmpla ei, iar ea a suspinat de plăcere.

Și apoi acele gânduri care i se perindau prin minte după mărturisirea lui Cail au prins formă. Se gândise mereu că siguranța comportamentului său venea din conștiința profundă pe care o avea despre sine. Și i se părea ciudat acum că el trebuia să-și încheie socotelile cu propriile probleme ca toți ceilalți. Atunci i s-a părut că nu-i acordase suficient respect. Iar din cauza asta s-a rușinat.

El continua s-o dezmierde cu buzele, era așa de aproape, încât îi simțea căldura respirației pe piele. Iar parfumul lui masculin, cald și aromat, care mirosea a săpun și loțiune de după ras, a ținut-o prizonieră pe canapea.

I-a atins chipul și cu vârful degetului mare a urmat cicatricea, atingând-o ușor.

– Ce-ai face...

Vocea i s-a frânt, dar nu avea nicio dorință de a ceda.

A înghițit, a inspirat și a continuat:

– Ce ai face, dacă lucrurile ar sta altfel?

Cail și-a rezemat fruntea de a ei. Gesturile lui nu mai erau blânde, ci îi trădau dorința. Ea a simțit impactul acelei priviri, senzualitatea profundă a mișcărilor. El s-a îndepărtat cu greutate, i-a luat fața în mâini, apoi i-a dezmierdat buzele. Întâi cu delicatețe, apoi cu mai multă siguranță. Era întins pe ea. Încă agitat din cauza a ceea ce rămăsese în suspensie, din cauza miilor de probleme care continuau să-l macine. Apoi Elena i-a atins brațele și pieptul.

Când și-a dat seama că ea îi căuta bătăile inimii, bărbatul a simțit o emoție profundă. S-a agățat de puloverul lui, l-a îmbrățișat strâns, distrugând spațiul care mai era încă între ei. Iar dorința sinceră dintre ei i-a îndepărtat și ultimele gânduri.

A strâns-o în brațe, dezmierdându-i părul cu buzele.

Era fericit. Doar fericit.

20.

Ambră cenușie. Este cel mai vechi parfum iubit de femei, cu un miros dulce și seducător. Vine de pe marea care o lasă pe mal ca pe un dar prețios, conservându-i vraja misterioasă și adâncă. Evocă trezirea esenței feminine, eleganța și căldura unei nopți de vară.

După o discuție lungă, Elena și Cail și-au pus paltoanele și au ieșit în fugă. Soarele apunea devreme atunci, dar el voia să-i arate neapărat ceva.

– La naiba! Asta chiar e o surpriză, îi șoptise Elena, uitându-se la serele uriașe de la Jardin des Plantes.

Au mers de-a lungul lor până au ajuns la una mai mică, dar la fel de frumoasă. Ea a intrat cu un soi de respect, mirată și întru totul vrăjită. Și, chiar și după aceea, când stătea nemișcată în fața vegetației luxuriante care i se înfățișa, aproape nu-i venea să-și creadă ochilor. Dar mirosul nu avea cum s-o înșele. O umiditate grea, datorită ferigilor, mușchiului și florilor. Ar fi trebuit să-și închipuie că el o va

lăsa fără cuvinte.

Nu știa în ce parte să se uite, pentru că pretutindeni era ceva care-i tăia răsuflarea. A făcut câțiva pași în față, neputând să-și ia ochii de la florile colorate ale orhideei Phalaenopsis, însă avea prea multe de văzut ca să se concentreze asupra unei flori, oricât de superbă era, sau asupra unui detaliu. În apropiere câteva orhidee panseluță fucsia înfloriseră dintr-un trunchi, lângă ferigi. Păreau violete gingașe. Elena s-a simțit tentată să le atingă și să le miroasă. Mai erau plante cu frunze mari și de un verde strălucitor, iar altele erau atât de pipernicite, încât păreau niște panglici lungi. Nu mai văzuse niciodată așa ceva.

A început să se plimbe pe cărare. După ce și-a dat jos paltonul, se simțea ușoară și fericită în aerul umed și parfumat. În câteva secunde trecuse de la o iarnă friguroasă la căldura junglei. Când ajunseseră, nu s-ar fi gândit niciodată că acoperișurile uriașe din sticlă și oțel ascundeau o pădure fermecată.

Nu contenea să se minuneze de contrastul extraordinar între cele două lumi. S-a întors sub privirea lui amuzată și a ajuns la pereții din sticlă, uitându-se la stratul de gheață de afară, care înconjura toată clădirea. Gerul acoperise totul cu o pojghiță groasă, iar gheața argintie reflecta luminile serei și totul părea cufundat într-o mare de gri perlat.

Atunci s-a întors și iat-o, ca prin farmec, într-o altă lume. A fost copleșită de culori: verde în orice nuanță posibilă, trandafiriul orhideelor, galben, fucsia și albastru. Apa pârâului uda pietrele pe care erau zeci de fluturi de culori ciudate, unii având chiar aripi transparente. Apoi își luau deodată zborul, formând un nor care vibra, ca pe urmă să se întoarcă pe pietre și pe nisip.

Elena era în extaz. S-a crispat când un fluture cu aripi galbene uriașe i s-a așezat pe umăr, l-a apucat pe Cail de braț și a închis ochii.

- Să nu-mi spui că ți-e frică de un fluturaș! a luat-o peste picior.
- Îți dai seama că e mai mare decât un papagal? i-a șoptit ea cu ochii închiși.
- Dar n-are cioc. N-o să-ți facă nimic, calmează-te. E superb!

Elena a deschis un ochi. După o clipă, fluturile s-a ridicat în zbor. Avea aripile de un galben pur și strălucitor, cu două pete portocaliu-deschis, din care porneau două dungi aurite. Nu mai văzuse niciodată un fluture așa de mare.

- E molie-cometă, i-a zis Cail în timp ce ea o urmărea cu privirea.
- Molie?
- Da. Nu toate moliile sunt nocturne, mai sunt și diurne. Ea e crepusculară, iese dimineața devreme și seara.
- Credeam că e un fluture.

Cail a scuturat din cap.

- Uită-te la antene. Ale fluturilor sunt lungi și subțiri, ale moliilor sunt mai mari și au forme diferite, unele par piepteni foarte mici. Fluturii își închid aripile ca paginile unei cărți, pe când moliile și le dispun altfel, i-a zis el, arătându-i insectele nemișcate de pe nisipul de lângă pârau.

Ea murea de curiozitate să afle cât mai multe. Așa i se întâmpla mereu. Ori de câte ori descoperea ceva nou, trebuia să știe tot ce se putea despre subiect. Avusese mereu impresia că fluturii sunt creaturi superbe, dar nu stătuse niciodată să se gândească prea mult. Se pregătea să-l întrebe altceva pe Cail, când un fluture i s-a pus pe cap.

- Slavă cerului! Țsta e mai mic, a șoptit ea, de parcă vocea putea să deranjeze insecta.

Nu voia ca minunata făptură să-și ia zborul. Inima îi bătea tare și simțea o poftă nebună de a râde. A întins brațele și a așteptat nemișcată: când perseverența i-a fost răsplătită, s-a concentrat pe senzația oferită de piciorușele fluturelui pe brațele ei și apoi asupra culorilor vii ale aripilor și asupra mirosului de acolo. L-a tras în piept de mai multe ori, fixându-și-l în minte. Pentru că voia să și-l amintească pentru totdeauna.

– Habar n-aveam că știi atâtea despre fluturi.

– De fapt, știu doar numele moliei-cometă. Și al alteia. Primăvara trecută m-au angajat consultant pentru grădina de trandafiri de la Jardin des Plantes. Lucien Musso, responsabilul, mi-a explicat proiectul lor. Și mi-a arătat etapele diferite ale vieții insectelor. Introducerea fluturilor în sera cu specii exotice e doar un experiment momentan. Ideea e să se facă o pădure tropicală, ținând cont de speciile care există acolo. Elena, fluturii încep să dispară. Deși sunt mulți crescători care depun eforturi să-i introducă în habitatele lor naturale, mor înainte să-și termine ciclul de viață. Adesea nu ajung să depună ouă.

– Lasă-mă să ghicesc... și aici sunt pesticide.

– E un amestec mortal din molecule gândite ca să distrugă alte insecte. Nu fac diferența între o muscă, un fluture și o albină.

I-a luat mult s-o convingă să iasă din seră. Părea să nu se sature, dar în cele din urmă s-a lăsat dusă în aer liber. Pe chip avea o expresie visătoare și în suflet un parfum diferit, nou și minunat.

– O să te mai aduc aici la primăvară!

Promisiunea lui Cail o convinsese să lase în urmă locul acela incredibil și acum se plimbau pe bulevardele din Île de Cité ținându-se de mână.

Turla ascuțită a Catedralei Notre-Dame se întindea scăldată în lumină spre cerul întunecat. Din înalt, statuile gotice păreau să vegheze asupra orașului. Au continuat să meargă, pălăvrăgind cu respirația aburită, plină de speranțele și dorințele lor – ceea ce își doreau să facă.

– Și care e specialitatea ta? Mi-ai zis că ai fost consultant pentru grădina de trandafiri de la Jardin des Plantes.

– Încă sunt. Sunt licențiat în agricultură, iar specializarea mea sunt bolile trandafirilor. Hibridizarea, cum știi și tu, e meseria mea din tată-n fiu, asta facem ca să ne întreținem.

Ea a dat din cap uimită.

– Atunci, ești o adevărată autoritate în domeniu!

I-a surâs larg și i-a sărutat ușor buzele. Cail și-a petrecut un braț pe după gâtul ei.

– Trandafirii au fost mereu... să spunem că mă asigur să fie unde e locul lor.

Așa, pur și simplu. Se asigura că totul se desfășura cum trebuia. Fără polemici, fără discuții. Cail acționa în tăcere. Asta era firea lui, s-a gândit ea. Ocupa un loc în lume, nu își trăia doar propria viață, văzându-și de ale lui. Nu, el va lăsa o urmă a trecerii lui prin lume.

Și ea? Gândul era deopotrivă bucurie și neliniște. Ea se limitase să trăiască, iar puțină vreme supraviețuise. Stabilise cu o oarecare certitudine ce nu voia și diferențiasse totul de ce-și dorea. Apoi își urmase obiectivul fără să-i pese de nimic altceva. Inclusiv de ea însăși. Fusesse încăpățânată.

Și acum? Care erau cu adevărat planurile ei?

– Acum s-a schimbat totul, i-a șoptit.

Zâmbetul lui i-a încălzit inima.

– Un copil îți schimbă percepția asupra lucrurilor.

Da, iar ea știa bine.

– Săptămâna viitoare trebuie să fac o ecografie.

– Vrei să-ți țin de urât?

Chiar voia să vină cu ea, era totul acolo, în privirea lui sinceră. Îi cerea permisiunea de a intra încă un pic în viața ei. Așa era mereu cu el, s-a gândit Elena. Îi lăsa spațiu, nu exercita presiuni asupra ei. Era ușor să fie ea însăși alături de el. Totuși, mai era ceva ce nu mergea bine între ei. Mai era ceva ce îl chinuia, ceva despre care încă nu-i vorbise.

– Da, mi-ar plăcea tare mult, i-a răspuns.

Rămâneau atâtea întrebări fără răspuns! Cu unele trebuia să se împace. Acum nu mai putea amâna. Gândurile și problemele ei se adunaseră una câte una, așteptând răbdătoare ca ea să le treacă în revistă, să le rezolve și să le pună deoparte.

Primul era Cail.

DIN JURNALUL LUI BEATRICE

Astăzi i-am dăruit parfumul. L-a încălzit cu palmele și s-a uitat iubitor la sticlută. Îmi doresc căldura lor, l-am încercat pe pielea mea fierbinte. Aș vrea să le îndepărtez și să mă strângă din nou, cum se întâmpla la miezul nopții, când vântul rece sufla printre pereții de piatră, iar el mă îmbrățișa.

Suntem la sfârșit și mi-e teamă că nu mi-a mai rămas nimic. Durerea ce mă sfâșie e copleșitoare, dar eu mi-am făcut treaba.

Acum mi-e frig. El se tot uită la parfum cu dorință în privire, nu vede că am ochii în lacrimi. Nu-și dă seama de nimic. S-a pierdut în clipa de dinaintea descoperirii, în bucuria victoriei. Dacă ce i-am oferit e ce i-am făgăduit, mă va acoperi cu aur și perle. Mi-a promis.

Acum nu mi-a mai rămas decât să aștept să văd...

– Tot mai citești din jurnal?

Vocea lui Monique a scos-o dintr-un trecut în care se cufunda din ce în ce mai des. Beatrice era mult mai elocventă decât erau oamenii atunci. Nu folosea un stil artificial, era directă, iar sentimentele așternute pe hârtie erau evidente. Parcă le striga. Fiecare cuvânt era pasiune și durere. Elena și-a ridicat privirea spre Monique și a înghițit în sec.

– E zguduitor. Știa că o va părăsi.

– Da. A fost o femeie curajoasă. A înfruntat totul, s-a întors la Florența și și-a refăcut viața.

– Fără bărbatul pe care-l iubea...

Monique a dat din umeri.

– Știi, uneori mă gândesc la asta. N-a zis nimeni că Beatrice nu a fost fericită cu soțul ei. A avut și o fiică. Dragostea are multe fețe. Nu e ca pasiunea, care te devorează și te face să trăiești tot timpul la limită.

Elena ar fi putut paria că Monique vorbea din experiență. Nu voia s-o întrebe nimic de Jacques, nu era nici un subiect pe care îl aborda cu inima deschisă și nici asupra căruia să glumească. Monique încetase de ceva vreme s-o mai întrebe cum merg lucrurile cu Cail. Parcă între ele se ridicase un zid de timiditate. Se sunau, uneori reușeau să se și vadă, ca atunci, dar nu se mai simțeau în largul lor ca altădată.

– Azi o să vină Aurore?

Elena a dat din cap că da.

– Mă gândeam să-i arăt diferențele dintre esențele naturale și ceva sintetic. Știi, e foarte pricepută. Cred că ar putea să aibă mari satisfacții dacă învață în continuare.

– La Grasse? a întrebat-o Monique.

– Poate că da sau la Institut Supérieur International du Parfum la Versailles. Părinții ei n-au probleme cu banii. Singura problemă ar fi comisia care trebuie să-i evalueze talentul și care să-i dea note mari ca să poată merge la școală.

Monique s-a strâmbat.

– Sau ar putea să învețe de la tine.

Elena s-a încruntat.

– Monie, ce tot spui? Știi bine că una sunt cunoștințele de bază, ceea ce am învățat noi, și cu totul altceva e lumea parfumeriei estetice și alimentare. La ISIPCA ⁷ ar avea mai multe șanse să aibă parte de un personal calificat și să dețină o funcție prestigioasă.

– Dar ca să ajungi să înveți acolo trebuie să arăți într-un anumit fel. Aparența e cuvântul lor cheie. Și sunt de acord, pentru că e vorba despre o lume care te învață să faci din estetică o filozofie de viață, dar Aurore... nu știu ce să zic. Trebuie să se schimbe. Ar putea s-o coste mult. Nu mi se pare corect, a zis Monique gânditoare.

– Acum mi se pare prea devreme să presupunem. Poate că va rămâne o simplă pasiune pentru ea. Cine știe?

Monique a scuturat din cap.

– Miroase tot ce-i cade sub nas, mi se pare un Grenouille cu fustă, a

murmurat.

– Vezi să nu te audă! a dojenit-o Elena cu blândețe. Nu-l place deloc. În schimb, îi plac la nebunie Proust și madlenele lui.

– Aș fi putut pune pariu.

Monique a rămas la toată lecția Aurorei, iar pe urmă a trebuit să plece. Elena se pregătea să închidă când a venit o doamnă de vârstă mijlocie.

– Bună seara, *madame*. Un prieten a cumpărat un parfum de la dumneavoastră. Mi-a spus că faceți parfumuri la comandă. Așa e?

– Da, desigur. Veniți cu mine. Luați loc, i-a zis Elena arătându-i canapeaua.

Doamna avea în jur de șaiszeci de ani, era foarte elegantă, avea părul strâns, purta o rochie albastru-închis și un șirag de perle care ieșeau în evidență datorită stofei. Vanilie cremoasă, rafinată și sobră ca înfățișarea ei și apoi puțin iris, mosc, migdale amare, o combinație excentrică și cu multă personalitate. Parfumul era descrierea firii ei hotărâte. Mirosea ca o pajiște și a ploaie, căci mai avea câteva picături pe pardesiu. Doamna a pus umbrela jos și și-a scos haina cu calm, uitându-se în jur.

– Vă gândiți la ceva anume? a întrebat-o Elena cu caietul de notițe pe genunchi.

– Da. Mi-ar plăcea un parfum simplu și adecvat, i-a răspuns, așezându-se lângă ea.

– Pentru ce?

Doamna s-a încruntat.

– Nu am înțeles.

Elena i-a zâmbit.

– Mi-ați spus că ați dori un parfum potrivit și mă întrebam pentru ce anume.

– Pentru mine, desigur.

– Și cum sunteți? Ce aveți în suflet?

Doamna era perplexă. Elena a zâmbit. Așa se întâmpla mereu. Clienții rar aveau o idee clară când venea vorba despre dorințele lor, despre certitudinile și iluziile lor. Nimic precis, doar idei vagi.

– Spuneți-mi, *madame*...?

– Dufour, Babette Dufour.

Elena a început să îi pună întrebările obișnuite, de la ce-i plăcea la ce detesta. Și așa, puțin câte puțin, devenea un instrument în mâinile lui Babette. Femeia îi povestea sentimentele, impresiile, ce-și dorea, iar ea codifica totul, imaginându-și tipul de parfum care s-ar fi adaptat cel mai bine cerințelor doamnei. Aromaterapie, parfumeroterapie, parfum și atât. Fiecare ingredient pe care îl va alege pentru a compune parfumul femeii se unea în mintea ei și îi dădea un indiciu care să o ducă pe drumul cel bun. Va ține cont de multe lucruri, dar mai ales de acțiunea sinergică pe care o vor avea ingredientele naturale asupra clienței. Acel moment era fundamental. Era sufletul procesului care urma. Era empatie, era partea primordială a procesului creativ. Asta o diferenția de toți ceilalți, asta făcea din Elena o parfumeră artistă. Sensibilitatea extraordinară, capacitatea de a simți ce voiau oamenii și de a transforma totul într-o armonie de mirosuri, o adevărată muzică.

– O să încep să lucrez la el și vă sun ca să veniți să mirosiți esențele diferite. Vom porni de la o compoziție ușoară, destul de clasică: o bază de citrice delicate, ceva floral ca notă de mijloc și ceva mai energic ca notă de bază.

Babette a făcut ochii mari și a încuviințat din cap.

– Îmi place „energic“.

Elena ar fi putut să jure. Un pic de nesupunere face viața mai palpitantă.

În ianuarie, poleiul luase loc zăpezii. În aer se simțea miros de lemn ars, combinat cu mirosul țevilor de eșapament ale mașinilor, al centralelor de apartament și al fumului care ieșea din adăposturile de sub podurile Senei: era dens, lipicios, plutea prin aer și rămânea cu tine. Elena nu mai suporta, își dorea din tot sufletul să bată vântul să împrăstie tot smogul ce plutea deasupra Parisului. Îi amintea de Grasse, unde sufla mistralul și atunci cerul devenea albastru și limpede ca sticla.

Desigur, nu se simțea bine dispusă deoarece Cail era plecat cu treburi. Era foarte irascibilă. Era prost dispusă parțial din cauza jurnalului și a ecografiei pe care trebuia să o facă în acea zi.

– Bună.

A lăsat pe masă buchetul de flori pe care îl ținea în mână și s-a dus valvârtej spre Cail, care o aștepta în prag. A întins brațele și, după ce a sărutat-o, a ridicat-o până când ochii lor au ajuns la aceeași înălțime.

– De ce ți-a luat atâta? a protestat ea.

El nu i-a răspuns, dar a sărutat-o ușor, cu pasiune. Ea s-a hotărât că nu era nevoie de cuvinte în fața unei motivații atât de convingătoare.

– Am ajuns cât am putut de repede, i-a zis sărutând-o ultima oară înainte să îi dea drumul. Așadar ne ducem la ecografie după-amiază?

– Da. La cinci trebuie să fim la clinică. Dar, dacă ești prea obosit...

– Să fii gata la patru, e mai bine să ajungem devreme. O să rămână

Monique la magazin?

– Da.

– Bine, pe curând.

Elena l-a urmărit cu privirea până ce a dispărut după balustradă. Și și-a dat seama că ofta ca o adolescentă.

– Fir-ai tu să fii, Cail McLean! a bodogănit ea, întorcându-se înapoi.

Prima oară când a auzit bătând inima bebelușului, Elena s-a agitat așa de mult, că nu a dormit toată noaptea. Cail o aștepta în fața clinicii și, când a ieșit și l-a văzut, i-a spus că ajunsese acolo din întâmplare. Nu l-a crezut. Așa că data următoare i-a zis data și ora cu mult înainte, ca să nu se grăbească să ajungă la timp.

– Asta e mânuța. Unu, doi, trei, patru și cinci. Vedeți? Mai facem în săptămâna a douăzecea o ecografie de morfologie fetală, dar totul pare să fie în regulă.

Doctorița Rochelle era obișnuită cu multe. Dar doi oameni care se țineau unul de altul într-o tăcere aproape religioasă, cu ochii țintă la ecranul ecografului, era ceva ce vedea mai rar. Erau emoționați și precauți. El era cu adevărat deosebit, înalt și masiv. Privire sinceră, severă. Asta, când nu se uita la femeie.

– Cred că e primul vostru copil.

– Da!

Au răspuns amândoi. Apoi el s-a crispat și s-a dat câțiva centimetri în spate. Sau cel puțin asta a încercat, înainte ca Elena să-l apuce de mână ca să o pună unde o ținuse înainte cu câteva secunde, pe burta rotundă, plină de gel. Mai târziu au ieșit din cabinetul medical

ținându-se de mână.

Pe seară, când verifica fișele pacienților pe care îi văzuse, doctorița Rochelle și-a dat seama că de pe cea a Elenei Rossini lipsea ceva. Sub numele tatălui copilului rămăsese un câmp liber.

Ce ciudat! s-a gândit. Apoi l-a adăugat: Caillen McLean. Slavă cerului că-și amintea bine numele lui! Ce-i drept, era un om pe care-l remarcă imediat.

Peste câteva săptămâni, Cail a plecat din nou.

În zilele când stătea singură, Elena își dedica tot timpul magazinului Absolve. Fărâmița, distila, filtra și compunea. Ce nu făcea cumpăra de la alți parfumieri care vindeau plante medicinale și care cumpărau și creațiile ei. Era un lanț de producători care făcuseră o adevărată filozofie din strânsul și procesarea plantelor. Și așa preparau pudre, hidrolați și lumânări prin aceleași metode folosite de predecesorii lor, care la rândul lor se inspiraseră din tradiția artizanală veche de secole.

Elena se ocupa acum aproape de tot. Monique era din ce în ce mai distantă. Dacă nu din cauza lui Jacques, atunci, a lui Le Notre. Dar, dacă pleca el, venea Monique. Se sincronizau. Elena putea să jure că ei doi făcuseră un pact cu care ea nu era la curent.

O tulbura puțin că îi ceruse lui Monique să-i țină de urât. Și totuși, în unele momente se simțea foarte bine să fie așa de răsfățată. Fusesse singură multă vreme și era minunat să aibă pe cineva care îi era așa de devotat.

Cu cât înainta sarcina, Elena obosea mai repede. Din fericire, Aurore începuse să treacă mai des pe la magazin.

– Îți mulțumesc că ai venit.

– Știi că e plăcerea mea.

Și așa și era.

Aurore nu mai semăna cu fata slăbănoagă care venise la ea de sărbători. Pe măsură ce lecțiile continuau, era din ce în ce mai sigură și senină. Nu mai amesteca parfumurile deja terminate: Elena îi arătase cum să amestece câteva esențe, nimic greu, doar câteva combinații, iar Aurore se ridica la înălțime. Entuziasmul fetei era contagios, căci Elena era pusă în fața unei pasiuni enorme. Aurore murea de nerăbdare să creeze un parfum complet. De aceea își vedea de treabă fără să se oprească. Dacă Elena îi spunea să citească anumite pagini dintr-o carte, fata o devora din scoarță în scoarță și căuta altele. Acum parfumurile nu mai erau un mister pentru ea. Cunoștea tehnica. Elena îi explicase pas cu pas. În curând aveau să compună primul parfum.

Aurore își schimbase și lookul. Iar de asta se făcea vinovată Monique, care avea o colecție minunată de haine. Un exemplu de stil și eleganță. Blugii rupți și bluzele negre pe care fata le purta ca să sfideze au fost înlocuite de culori mai vesele și modele care îi puneau corpul în evidență. Când a încetat să se vopsească, a venit la magazin cu ditamai coama blondă de culoarea ambrei și atât de bogată, încât Elena și Monique rămăseseră fără cuvinte.

– Cunosci femeii care ar ucide să aibă așa o culoare, iar ea a ținut-o ascunsă sub un albastru strident.

Spre deosebire de Monique, Elena nu spusese nimic. Dar acum, că ea vedea lumea prin ochii adulților, înțelegea ce părere avusese bunica ei despre toate năzdrăvăniile pe care le făcuse.

De fapt uneori făcuse boacăne mari, își dădea seama acum, când se gândea mai bine.

DIN JURNALUL LUI BEATRICE

Parfumul a ieșit învingător. Cele mai negre presimțiri s-au adeverit.

În curând se vor căsători.

Nu am creat niciodată ceva mai de preț. Nimeni nu o să mai pomenească așa ceva în tot regatul Franței sau în altă parte. Uneori miroase ca o plimbare sub o cupolă de trandafiri, cu soarele binevoitor pe cer și apoi în noapte, când lumina fugară scaldă frunzele și norii mici par de argint.

El e fericit, râde, vorbește mândru despre ceea ce în curând va fi al lui, despre marile lui bogății. Îmi răpește fericirea din suflet, lumina stelelor și nu își dă seama.

Oare se poate muri din dragoste? Câtă durere poate să ducă o femeie cu sufletul zdrobit?

Mă întreb pe când zâmbesc, deși aș vrea ca plânsul să îmi aline suferința. Norocul lui e nenorocirea mea. Eu singură mi-am săpat mormântul. M-am înșelat în privința dragostei.

Așadar mă va părăsi.

Nu am onoare și nu îmi pasă. Dacă el m-ar vrea, m-aș bucura la picioarele ei.

Dar e fără rost să gândesc așa. Fără rost și dureros.

Ceea ce îi trebuie e deja al lui.

Trebuie să plec înainte să mă alunge.

Elena a închis jurnalul, simțind iar durerea în gât. Oare de câte ori

citise acele rânduri? Le știa deja pe de rost. Dar suferința evocată de cuvinte era mereu puternică. Poate depindea și de faptul că era conștientă că tot ce se întâmplase nu era rodul imaginației unui scriitor, ci viața în toată tragedia ei. Cuvintele erau viață. Erau o parte din trecutul ei.

Beatrice Rossini și parfumul ei minunat.

A lăsat melancolia să se risipească, alături de părerea de rău pe care i-o aduseseră acele pagini. Ce frumos și ce sublim era parfumul, nimic nu se compara cu mirosul ce ieșea din sticluța din aur. Căci cavalerul o pusese la păstrare în aur pentru prințesa lui.

Oare ce Dumnezeu intra în componența formulei? Oare ce pusese Beatrice în secolul al XVII-lea, în Franța?

– Tot cu jurnalul ăla ești?

Elena l-a închis și s-a ridicat în picioare.

– Nu găsesc ingredientele, Cail, ceea ce mă înfurie la culme. Nu exista internet când căutau strămoașele mele, informația nu circula cu viteza luminii. Nu dispuneau de cunoștințele pe care le am eu. Mor că nu înțeleg unde a ascuns Beatrice formula.

Cail s-a gândit să îi spună ce bănuia el. Venise cu o teorie. Dacă Beatrice descrisese castelul fără să spună cum se numea sau ce rang avea domnul sau cum se numea femeia, exista o șansă ca locul să fie legat cumva de parfum și să reușească astfel să dezlege misterul. Înainte de a vorbi cu Elena voia să mai sape. Dar era convins că elucidarea misterului ascuns în jurnalul lui Beatrice era în sat sau în castelul lui.

– Madame Binoche m-a contactat din nou. Mi-a spus că aproape a terminat cartea. Ideea parfumului Notre-Dame tot îi surâde. Nu s-a mai dus la Narcissus. Vrea să-i fac eu parfumul.

– Da, mi-ai zis. Însă va trebui să aștepte. Trebuie să plec din nou, dar de data asta e un weekend la mijloc. Vii cu mine? În sfârșit o să putem vedea castelul lui Beatrice.

21.

Cedru. Esența extrasă din lemn e una dintre cele mai vechi din lume. Întărește spiritul și îl ocrotește. Ajută la păstrarea lucidității, a echilibrului și a simțului măsurii. Evocă un spirit de observație profund.

Parfumuri și culori. Așa era în Provence. Elena își amintea bine, iar emoțiile i se învâlmăseau, nehotărâte, de parcă nu știau pe unde s-o ia. Erau ca fluturii pe care îi văzuse în seră cu câteva luni în urmă. Zburau și iar zburau, pentru ca apoi să se așeze deodată. Numai că era imposibil de știut unde se vor opri.

– Aproape am ajuns. Te simți bine?

– Da, sunt în regulă.

Dar nu era adevărat. Nu se simțea deloc bine. Și deodată călătoria respectivă nu i se mai părea o idee bună.

– Dacă o să te tot ții strâns de centura de siguranță, o s-o rupi.

– Ai asigurare, i-a răspuns ea distrată, cu privirea pe fereastra SUV-ului pe care Cail îl închiriasse de la aeroport. Tufe de lavandă înșirate pe marginile drumului formau niște poteci argintii, parcă nesfârșite. Urcau de-a lungul dealurilor, coborau în văi și apoi urcau din nou spre cer și dispăreau ca să reapară la scurt timp. Și în iunie, când înfloreau, griului perlat al frunzelor i se va adăuga albastrul-închis al spicelor.

După aceea va fi parfumul. Nu exista nimic care să se asemene cu mirosul lavandei în floare. Elena avea amintirea proaspăt întipărită în minte. Ziua era însoțită de zumzetul albinelor, iar noaptea, de țârâitul greierilor.

Cerul era limpede în dimineața de aprilie, aproape orbitor.

– În douăzeci de minute ajungem acasă, i-a zis Cail.

Ea s-a crispat.

– Nu putem să stăm la hotel?

El a schimbat viteza, apoi a încetinit.

– Da, desigur. Putem face ce vrem. Dar de ce?

– N-aș vrea să-ți fac probleme...

– Nu-i cazul. Așa că relaxează-te, OK?

Ea și-a trecut mâna prin păr, l-a ridicat și a încercat să-l prindă în coadă. Cum i-a dat drumul, i-a căzut pe spate în valuri mari și aurii.

– În ultima vreme faci asta mereu, i-a zis el după ce i-a aruncat o privire pătrunzătoare.

– Ce anume? Ce tot faci mereu, scuze?

– Te joci cu părul, încerci să-l prinzi și apoi îl lași.

Elena s-a prins din nou de centura de siguranță, îndepărtând-o un pic. I se părea că o sufocă.

– Sunt agitată, atâta tot!

– În regulă. Acum îmi spui la ce te gândești? a întrebat-o el.

Ea a tras aer adânc în piept.

– De obicei nu-mi pasă...

– De ce anume? Să le fii oamenilor pe plac? Dă-mi voie să mă îndoiesc. Vrei să te placă toți. Pentru tine, e foarte important.

– Dar... dar asta este un lucru teribil, s-a bâlbâit uitându-se cu ochii mari și limpezi la el, cu un amestec de uimire și indignare, cu inima bătându-i puternic.

Cail a scuturat din cap.

– Nu. E îngrozitor să te gândești că cineva te va iubi doar dacă te porți cum vrea el. E îngrozitor să fii atât de nesigur, încât să nu știi cât valorezi. Să te lași tras pe sfoară de alții, care nu au altceva la îndemână decât să îngenuncheze pe cineva ca să poată avea o relație amărâtă. Asta e groaznic, Elena.

I-a spus-o senin, pe același ton pe care-l folosisese cu puțin timp înainte ca să-i arate ceva ce ea nici nu-și mai amintea.

– Ăsta e felul pervers, a continuat, pe care foarte mulți îl folosesc ca să subjuge copii și adulți, a continuat Cail. Dacă te porți așa, nu te mai iubesc... asta e ideea. Elena, uită-te la tine, ești frumoasă și în exterior, și în interior. Nu te lăsa manevrată de propria slăbiciune...

S-a lăsat o tăcere lungă, apoi a dat la o parte centura, și-a făcut mâna pumn și s-a uitat din nou pe fereastră.

– Nu-mi place să fiu psihanalizată.

Cail a zâmbit.

– Mă pricep, ceea ce te enervează... Și mereu îți zic adevărul, orice faci sau orice spui. Știi bine că sunt lucruri care nu mi-ar schimba părerea despre tine. De asta-mi placi.

Ce tupeu! Elena s-a uitat la el mânioasă. Dar când a văzut expresia de pe chipul lui Cail, a trebuit să-și muște buzele ca să nu râdă.

– Nu-mi placi tu, ci mirosul tău. Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar așa stau lucrurile.

El i-a zâmbit.

– Nu-mi dau niciodată cu parfum. N-aș mai simți trandafirii, dacă mi-aș da.

– Dar... nu e posibil, a șoptit ea.

– Îți jur! Nu-mi dau deloc cu parfum. Niciodată.

Era descumpănită, simțea foarte bine parfumul lui. Chiar și în momentul ăla. Era intens, aromat și minunat, fiind primul lucru pe care îl remarcase la el. Înainte de a-l privi în ochi.

– Așadar am dreptate, după cum vezi. Nu prea ai ce să faci, deci resemnează-te.

Ea a ridicat ochii la cer, apoi a întins o mână și a dat drumul la radio. După câteva minute l-a stins și s-a uitat la el.

– Crezi că o să găsim răspunsuri la castel?

– Relaxează-te! Totul o să meargă de minune. Părinții mei o să te adore. E normal. N-ar avea ce să facă nici dacă ar vrea! Tu intri în inimile oamenilor pe o altă ușă, fără aroganță. Așa că e imposibil să te alunge. Cât despre Beatrice, nu știu ce să-ți zic. O să aflăm tot când ajungem.

S-a lăsat tăcerea. Cail s-a încruntat, apoi s-a uitat spre Elena, care stătea ghemuită pe scaun de parcă ar fi vrut să dispară.

– Hei... ce-ai pățit? Vrei să opresc? a întrebat-o blând.

– Nu poți să spui doar că mă iubești?

El a zâmbit.

– Ar fi prea puțin, nu crezi? Și acum nu pot să-ți explic prea multe. Ți mai amintești de timp? Am mai discutat deja... nu?

Ea a pufnit.

– Da, da... timpul, copilul, bla, bla, bla.

N-au mai scos un cuvânt câțiva kilometri. După ce au trecut de Avignon, au părăsit drumul principal și au luat-o pe unul lateralnic, intrând în partea rurală. Curând nu mai erau câmpii, ci dealuri. Elena a văzut că în vârfurile celor mai înalte erau locuințe și sate mici. La poale se întindeau flori, viță-de-vie și livezi de măslini ce formau o mantie colorată.

– Acolo e La Damascena, i-a zis Cail, arătându-i un zid de piatră, întrerupt de un gard din fier. Zece hectare de tufișuri mediteraneene, măslini seculari și sere unde ținem trandafirii. Era și un pârau care curgea în interior. Angus... tata i-a schimbat cursul către un lac artificial, așa că, atunci când sunt inundații, apa e la distanță și nu se mai revarsă peste câmpuri. La înălțime e casa principală. Apoi o dependință unde locuiește sora mea, Sophie, și casa mea e un pic mai la vale.

Ochii îi sclipeau când vorbea despre proprietate. Din voce i se simțea orgoliul măsurat datorat anilor de muncă petrecuți ca să îmbunătățească, să aranjeze și să se îngrijească de pământurile lui. Până la urmă era una cu ele. Elena simțise și ea la fel cu Palatul

Rossini. Cu ceea ce nu considerase niciodată casa ei, dar care o chemase înapoi, cum făcuse și La Damascena cu Cail.

– Și noi unde o să stăm? l-a întrebat puțin temătoare.

– Împreună, desigur. Casa mea nu e mare, dar are două dormitoare și o să ne fie tare bine. O să avem mai multă libertate. Odată ce a pus maică-mea laba pe tine, cu greu mai scapi.

Ce naiba? Și acum se simțea mai bine, s-a gândit ea.

– Eu... i-ai zis de copil?

Cail a tăcut.

Elena și-a umezit buzele și a terminat ce avea de spus.

– N-aș vrea să-ți fac probleme cu...

– Nu e nicio problemă. Stai calmă! Uite, am ajuns, i-a răspuns, ignorând partea aceea a întrebării care îi făcea stomacul un ghem dureros.

În caz că ea ar fi vrut să adauge altceva la discuția formată din cuvinte greșite și tăceri îndelungate, nu a mai fost posibil. Drumul pe care îl parcurseseră după ce el acționase gardul automat se termina într-o curte acoperită cu pietriș. În fața lor erau zidurile unei mori vechi, din care se mai vedea roata care intra în apă, ziduri care spuneau multe despre proprietate. Casa se întindea la o sută de metri în dreapta. Era cu siguranță cea mai recentă construcție din complex: era toată din piatră albă și avea trei etaje. Ușile și ferestrele parcă zâmbeau în bătaia soarelui de după-amiază. Sub arcada din lemn era un grup de uriași din teracotă, foarte asemănători cu cei de la Florența. Și apoi trandafiri, o mulțime de trandafiri cum nu mai văzuse până atunci. Se cățărau pe ziduri, coborau din ghivece și acopereau straturile cu flori. Roșii, galbeni, roz, în toate nuanțele posibile și de diverse forme.

Arătau ca un pocal, ca o ceapă sau erau alungiți. Unii boboci erau simpli, eleganți, iar alții mai cărnoși, ca niște mingi.

Cail a parcat în fața casei, a coborât și a ajutat-o pe Elena.

– Mă gândeam că te-ai răzgândit, în cele din urmă.

A venit să-i întâmpine o femeie între două vârste, încă frumoasă, cu mersul sigur și cu un surâs binevoitor.

Elena s-a crispat.

– Nu mă lăsa singură! i-a zis încetișor.

Cail i-a căutat mâna și și-a împletit degetele cu ale ei.

– Niciodată, i-a șoptit, strângând-o ușor.

– Ne-am oprit să admirăm panorama, i-a răspuns. Mamă, ea e Elena.

– Desigur că e ea! Cine altcineva să fie? a făcut Elizabeth, trăgându-se din îmbrățișarea fiului. Bine ai venit, draga mea! Și acum, dacă fiul meu e atât de drăguț, încât să-ți lase mâna liberă, vreau să te întâmpin cum se cuvine.

– Mulțumesc, a zis Elena cu un firicel de voce.

Elizabeth mirosea a trandafiri, dar parfumul ei era totuși delicat, discret, ca al bobocilor. Urmau imediat gardenia, apoi vanilia. Era încântător, ca privirea pe care i-o arunca.

Nu se așteptase la o primire așa de călduroasă. Și când a ajuns Angus McLean după câteva minute, n-a avut nevoie să i se spună cine e ca să-l recunoască.

În acel moment a avut o idee destul de clară despre cum va arăta Cail după treizeci de ani.

Bărbatul a strâns-o într-o îmbrățișare ca de urs și a pupat-o pe obraz.

– Măi să fie, fiule! Mereu te-ai priceput să ne faci surprize, dar chiar două într-una...! a zis arătând spre Elena. Cred că de data asta te-ai întrecut pe tine însuși!

Elena, Cail și Elizabeth au încercat să ignore aluziile bărbatului, dar el tot își felicita fiul, bătându-l tare pe spate și zâmbindu-i larg. Elena și-a dat seama că și Angus mirosea a trandafiri. Amândoi erau puternici și masivi, atât de conștienți de personalitatea lor cât să nu țină cont că dispăreau sub un miros eminamente feminin. Dar nu era nici fragil, nici afectat. La Angus era, totuși, altfel: piper negru, cedru și alte lemnoase. Mirosul era excentric și puternic.

Doar legea compensației putea să explice cum din două persoane așa de vorbărețe ieșise unul precum Cail.

Elena a fost răsfățată și cocoloșită. Angus a dus-o să vadă grădina și i-a arătat serele. Cail a scos-o pe Hermione din garaj și a dat câteva ture. Elena l-a văzut dispărând cu un zgomot puternic care semăna cu spaima din cauza căreia i se strânsese stomacul. Dar, înainte să se transforme în ceva mai concret, l-a auzit că se întoarce și, când și-a dat jos casca și i-a făcut cu ochiul, a izbucnit în râs.

Apoi a ajuns Sophie. Sora lui Cail era o adevărată frumusețe, dar nu părea să-i pese. Era un om simplu, ca mirosul de citrice aurite care amintea de perioade lungi petrecute la soare. Și ea mirosea a trandafiri. Blânzi, discreți, care se uneau cu iasomia, devenind ceva complex și puternic.

I-a pus multe întrebări despre parfumuri. Știa enorm despre vegetalele din care se extrag esențele, mai ales din punctul de vedere al protecției speciilor pe cale de dispariție.

Cail îi spusese că Sophie e atașată de mediul înconjurător, că e învățătoare la școala primară și că în timpul liber cultivă plante locale

pe cale de dispariție, pe care le plantează în natură cu ajutorul lui Cail și al asociației din care fac parte amândoi.

– Ce părere ai despre balene, cerbi, castori și zibete? Se folosesc anumite părți din ele pentru a crea parfumuri?

Elena și-a ales cuvintele cu grijă.

– Aș putea să-ți spun că da...dar nu ar fi chiar așa. Ambra cenușie e o secreție spontană și foarte rară a cașalotului. Și nimeni nu mai folosește substanțe extrase din alte animale.

– Serios?

– Da. Pe de o parte, legea o interzice, iar parfumierii cu care am lucrat mult le-au înlocuit de ani buni cu substanțe sintetice mai acceptabile din toate punctele de vedere, i-a precizat.

– Așadar nu mai creezi parfumuri cu ingredientele alea?

– Pentru mine, parfumul e o stare de bine care respectă natura. Desigur, trebuie să lucrez cu mai puține esențe, dar e bine așa. Cred că orice parfumier trebuie să aibă o busolă morală. Și extragerea substanțelor naturale poate afecta grav mediul. De pildă, santalul e un lemn foarte prețios, practic pe cale de dispariție. Îți trebuie o tonă de apă ca să obții doar un litru de ulei esențial de bergamotă. Așadar, produsul unui laborator poate fi o alternativă. E mai bine să demontăm mitul „natural e bun, sintetic e rău.” La baza unei alegeri trebuia să existe mereu un grad mare de conștientizare.

Sophie îi asculta cu mare atenție explicațiile, iar ochii de un albastru-închis păreau aproape negri și îi confereau profunzime privirii. Avea părul blond-deschis ca mama ei. În schimb, Cail își moștenise tatăl, care încă-și etala cu mândrie părul des și castaniu, un pic albit la tâmpile. Era înalt și masiv ca fiul lui, iar în clipa aceea ei vorbeau cu înflăcărare în fața căminului de piatră, în uriașa sală unde se lua

prânzul. Elizabeth se uita la ei din când în când în timp ce pregătea masă. Elena nu reușea să audă ce-și ziceau, dar îi privea oarecum îngrijorată.

– Așa fac mereu, i-a zis Sophie. Tatălui meu îi place la nebunie să-și arate mușchii, dar cu Cail nu prea are ce să facă. Niciodată n-am mai văzut pe cineva mai încăpățânat.

Elena a zâmbit, dar tot era îngrijorată. Dacă discutau despre ea?

Sophie a părut să-i ghicească gândurile și a încurajat-o.

– Știi, are mania contrazicerii, a continuat ea, turnându-i un pahar de vin care mirosea a mure. Și apoi, imediat ce frate-meu se întoarce cu spatele, nu face decât să se laude cu toate succesele și teoriile lui. Cail spune una, Cail spune alta... Știi că la Paris, la început de iunie, se va ține un concurs de trandafiri noi la Parc de Bagatelle?

Ea a dat din cap că da.

– O să participăm cu un trandafir special. Tata e foarte încântat de ce face Cail. Crede că trandafirul lui va câștiga sigur. Dar tot continuă să discute, îi propune alte soluții pe care Cail doar le respinge. A hotărât deja ce să propună la concurs. Un trandafir nou, roșu.

Ea știa, Cail îi vorbise des de eveniment. Era vorba despre unul dintre cele mai importante din sezon. Se vor duce împreună. Și de-abia aștepta.

Atunci Cail și-a dat seama că se uita la el, i-a zâmbit și a ridicat paharul în direcția ei.

– Cail nu pare tulburat de discuție, i-a șoptit.

Sophie s-a uitat la ea mirată.

– De ce ar trebui să fie? Se distrează pe cinste. De când a crescut și s-a

făcut înalt ca tata, de pe la treisprezece-paisprezece ani, n-a făcut decât să-și susțină punctele de vedere. Era amuzant să te uiți cum se ceartă. N-ar fi putut fi altfel, fiindcă tata are o personalitate puternică.

Și bunica ei fusese așa, dar ea și Susanna evitaseră mereu confruntarea directă. Susanna plecase de-a binelea să-și caute propriul drum în viață, debarasându-se de tot ce ar fi putut s-o împiedice.

Și ea? Ei bine, și ea putea fi încăpățânată când voia. Nu refuzase să se ia după povețele Luciei doar pentru a-și afirma dreptul de a alege singură? Și nu încercase să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea și care, slavă cerului, o înșelase, dându-și arama pe față?

A chicotit. Oare de ce se gândise la asta? Slavă cerului că-l prinsese făcând sex cu Alessia! Pe moment trădarea o luase pe nepregătite și se simțise groaznic. Dar viața era, până la urmă, o chestiune de perspectivă. Acum se bucura de ce se întâmplase. Părea aproape absurd, dar era adevărat. Trădarea lui Matteo declanșase o reacție în lanț care o împinsese în brațele lui Cail, într-o viață nouă, descoperind totodată și o nouă Elena.

Și pentru prima oară înțelegea sensul multor lucruri, avea ambiții, un plan și obiective.

S-a uitat la Cail, care tot vorbea cu tatăl lui. Replică și lovitură. Era frumos, la naiba că era! Iar ea era o femeie rușinos de norocoasă.

Trebuia să aștepte să nască ca să fie absolut sigură.

– Ești sigur că ăsta e castelul?

Elena se tot uita la construcția impozantă ce ieșea în evidență în vârful unui deal mic, între un sat și o vale verde splendidă. Plecaseră în zori din La Damascena. Cail se oprise la un client pe drum, apoi ajunseseră

în satul Lourmarin.

– Nu, dar niște lucruri m-au făcut să mă gândesc că ar putea fi.

Ea se tot uita la clădirea care, totuși, i se părea prea recentă.

– Nu știu ce să zic. Uită-te la turnuri și în jos. Nu ți se pare... nou? l-a întrebat, arătându-i o aripă.

El a privit-o lung.

– Nou? Nu uita că în timpul revoluției a fost grav avariat și e posibil să fie partea restaurată recent.

Da, era posibil. A aruncat un ochi în jur, încercând să afle detalii care o puteau duce la jurnal, la ce scrisese Beatrice. Acum erau în sat, iar soarele se oglindea în pietrele deschise la culoare ale caselor și în turnurile medievale din care mai rămânea câte un perete înglobat în construcțiile succesive.

Erau mulți turiști care se plimbau pe cărările înguste, unde iedera creștea pe ziduri. În esență, Lourmarin nu era tocmai diferit de sutele de sătucuri din Provence. Structuri solide din piatră și lemn vechi, piețe pline cu magazine de țesături tradiționale roșii și turcoaz, cu esențe și parfumuri, unde scria la intrare „natural”, buchete de lavandă uscată și alte plante. Pe urmă, cafenele și restaurante unde lumea se oprea ca să guste din preparatele tradiționale. Însă Lourmarin avea ceva deosebit care te relaxa. Era de-a dreptul încântător, de o frumusețe molcomă, făcută din lucruri simple și trainice.

– Acum s-a schimbat totul, i-a zis Cail.

– Da, totul e foarte frumos, dar nu găsesc nimic care să-mi amintească de descrierile din jurnal.

I-a arătat castelul și a mers mai încet pentru ca ea să nu facă mult efort

să țină pasul. Începea să arate istovită.

– Mă simt un pic obosit. Ne oprim?

– Pe naiba! a exclamat Elena. Mergi în continuare și termină. Îți zic eu când o să fiu obosită și nu mai pot.

Cail a scuturat din cap, apoi și-a dus la buze mâna cu care o ținea strâns.

– Acum mai bine mi-ai spune ce te-a convins că ăsta ar putea fi castelul.

– Ți-am povestit că am fost deja pe-acolo, ai uitat? Am fost prin multe sate din Provence. Profesorul meu de istorie avea o pasiune pentru castele. Iar la cel din Lourmarin am văzut câteva detalii similare cu cele descrise de Beatrice.

– La ce te referi, mai exact? l-a întrebat ea.

N-a fost nevoie să-i răspundă. Cum au apărut turnurile și donjonul, a văzut garguiul.

– Mi-am imaginat mereu că descria un leu, dar m-am înșelat, a șoptit privind lung sculptura care împodobește turnul poligonal. E mai degrabă un lup.

– Nu spune exact ce animal e, dar jurnalul face referire la o coamă. Iar lupul e simbolul familiei Lourmarin.

Elena se tot uita gânditoare la sculptură, cu nasul în sus.

– De fapt, pare un detaliu important... dar nu cred că ne putem baza doar pe asta. Cred că a fost unul dintre elementele decorative cele mai folosite pe atunci...

– Era și funcțional, a adăugat Cail.

Elena s-a uitat uimită la el.

– Știi că n-am înțeles niciodată cu adevărat? Sunt și la Notre-Dame. Dar nu mi se pare că ajută la scurgerea apei. Mai degrabă mi se par păzitori din piatră, a șoptit.

Au tot studiat sculptura câteva minute, dar nu aveai cum să-ți dai seama dacă era un leu sau un lup.

Cail i-a arătat poarta de la intrare.

– Să intrăm!

Au urcat treptele și au trecut de poartă. Au ajuns într-o curte interioară, cu un lac plin de nuferi. Într-o parte era statuia unei femei care parcă se odihnea.

– Pe asta nu mi-o amintesc, a șoptit Elena, referindu-se la jurnal.

– E posibil să nu fi existat pe atunci. Să fi apărut după Beatrice.

Era adevărat. Cine știe ce se întâmplase pe urmă? Timpul schimba și ascundea multe lucruri.

S-au tot uitat prin jur, trecând pe lângă straturi de flori și tarabe în aer liber, unde bărbați și femei în costume medievale le arătau turiștilor produse artizanale specifice locului. Însă, odată ajunși în castel, totul s-a schimbat. Aerul era greu, umed. Secolele lăsaseră amprenta milioanei de pași care erodaseră treptele scării impresionante în spirală.

Nu era nevoie de cuvinte. Elena și Cail și-au zâmbit și au început vizita. Își aminteau scara splendidă. S-au întrebat dacă era aceeași pe care urca stăpânul castelului ca să ajungă la Beatrice în cameră, în înaltul turnului.

Au vizitat camerele una după alta, mobila era minunată, dar nu data din primele decenii ale secolului al XVII-lea, când trăise Beatrice.

– Cred că acum a sosit clipa... în care îmi spui că ești obosit, eu încuviințez și te sfătuiesc să te odihnești, i-a șoptit Elena.

S-au despărțit de grupul de vizitatori și Cail a dus-o într-o sală mică. S-au așezat lângă fereastră, pe un fel de băncuță încastrată în zidurile groase.

– Nu e foarte comod, dar se vede toată valea, a zis el.

Însă ea nu îl asculta. Era așezată lângă el și se uita lung la camera ascunsă de un paravan.

Cail îi tot vorbea, citind despre istoria castelului dintr-o carte pe care o cumpăraseră la intrare.

– Construit în secolul al XV-lea de Foulques D'Agoult pe ruinele unei fortărețe, castelul a avut mai mulți proprietari, iar la sfârșitul secolului al XVI-lea a intrat pe mâna familiei Créqui-Lesdiguières... Aș zice că e perioada care ne interesează cel mai mult. Poate e el, Charles I de Blanchefort. Ascultă, cică s-a căsătorit cu fiica ducelui François de Bonne și i-a moștenit proprietățile. Însă... fir-ar să fie, tot ce era în castel s-a pierdut. S-au păstrat doar câteva piese de mobilier care au rămas ascunse într-o cameră subterană... Mă ascuți?

Ea a scuturat din cap și i-a arătat paravanul. Cail vedea că arătătorul fetei tremura.

– Ce naiba...

Elena nu i-a răspuns. S-a ridicat, urmată imediat de Cail, și a ajuns în dreptul paravanului.

– Uită-te, i-a zis. E ca al bunicii mele, i-a șoptit.

S-au apropiat ușor, inspectând desenele. El s-a uitat în jur, observând atent ramele din lemn, apoi s-a concentrat pe scenele zugrăvite. Elena era în spatele lui.

Un cavaler și o domniță dansau într-o grădină. Pe placa următoare el o ducea sub o cupolă de trandafiri. Trei trandafiri albi erau clar stilizați. Și apoi, pe a treia placă femeia era aplecată peste o masă de lucru, iar în față avea un alambic.

– E un distilator, uite!

Cail s-a apropiat și a dat din cap că da. După ce a privit imaginile câteva minute, Elena s-a dus pe partea cealaltă, unde s-a uitat cum era zugrăvită fabricarea parfumului... pentru că despre asta era vorba. Trandafiri, trei, albi. Apă și ulei. Citrice, lămâie, portocală, apoi gardenie... nu, imposibil, probabil iris.

Ea s-a uitat îndelung la placă, apoi s-a dus mai departe. Iată că acum femeia din desen amesteca esențele și le pune în trei sticlute. Elena s-a grăbit să ajungă la ultima placă. Și a rămas fără cuvinte.

– Asta e formula, Cail. Ai priceput? i-a zis apucându-l de braț. Beatrice a descris formula pe paravanul ăsta. Uită-te! Nu e un tablou. E o tapiserie.

El a văzut desenul și a încuviințat.

– Ai dreptate.

Bărbatul s-a dus înainte, apoi înapoi, după care a luat-o de la capăt și a zâmbit.

– Acum știi din ce se compune parfumul misterios?

Ea a scuturat din cap.

– Nu. Asta e doar o parte din rețetă. Se pare că Beatrice a formulat parfumul exact cum facem azi, nu a unit esențele pur și simplu, ci le-a gândit. Trandafir, citrice, iris. Nu știu câte picături, poate trei sau treizeci. Trebuie să încerc, i-a zis. Apoi a adăugat apă, dacă asta e, și a așteptat trei luni. Așa e?

– Da. Pe cerul ăla sunt trei luni. De ce spui că e doar o parte?

Elena se tot uita atent la paravan.

– Trebuie să fie alte ingrediente... Și la Florența e un paravan asemănător în atelierul bunicii. Structura e identică, dar desenul diferă, deși e în același stil.

– Crezi că are legătură?

– Nu știu ... Erau ornamente foarte comune pe atunci.

Dar spera, spera cu adevărat. Era o mare posibilitate. Și, chiar dacă nu găsea toată formula, poate tapiseria de la Florența va putea să-i ofere indicii utile. Una peste alta, două paravane: unul în castelul unde stătuse Beatrice și altul unde trăise... Putea să fie o coincidență, de acord, dar Elena era convinsă că exista o legătură între cele două. Poate că unul îl completa pe celălalt?

– Dacă într-adevăr la Florența se află cealaltă parte a formulei, femeile din neamul Rossini au avut-o sub nas toți anii ăștia. E absurd, nu? i-a zis îngândurată.

– Depinde ce zugrăvește... Fără asta, a întrebat Cail arătând spre paravan, cum ați fi putut înțelege? Nimeni n-ar fi avut cum s-o găsească, dacă nu avea ambele tapiserii care au fost înglobate în rame. Uite!

– Un mod adevărat de a păstra compoziția parfumului.

– Nu atât de absurd, dacă voia să păstreze secretul.

A scos aparatul foto pe care îl folosisese să immortalizeze garguiul și a început să facă poze.

Au plecat spre seară din Lourmarin. Își petrecuseră după-amiaza

căutând alte indicii ale prezenței lui Beatrice, însă, în afară de paravan și de garguiul cu cap de lup, n-au mai găsit altceva.

Și numărul mare de nume de familie italienești ale locuitorilor din sat putea fi considerat un indiciu. Din câte se părea, un număr imens de piemontezi veniseră deja sub primul domnitor Lourmarin. Colonia de italieni fusese favorizată și de numărul de crescători de viermi de mătase. Fluxul de imigranți încurajat de prima regină din familia de Medici, Caterina, continuase pe urmă până la a doua regină italiană a Franței, Maria.

Descoperiseră din întâmplare, citind ghidul. Și apoi întrebaseră la Le Moulin, restaurantul cu două stele Michelin unde mâncaseră de prânz.

S-au întors extenuați la Damascena. Cail avea o altă întâlnire a doua zi de dimineață, apoi după-amiaza se vor întoarce la Paris.

Elizabeth și Angus au petrecut mult timp cu Elena. Amândoi mureau de curiozitate s-o întrebe de copil, dar s-au abținut. Iar asta i-a făcut plăcere, pentru că n-ar fi știut ce să răspundă. Desigur, ar fi putut spune adevărul, că era doar copilul ei. Dar erau prea multe lucruri în joc. Unele limpezi, altele nu. Cail era mereu în gândurile ei. Însă simțea că nu e pregătită să meargă mai departe. Pentru că nu era vorba doar despre ea.

Și știa că nici Cail nu era pregătit. Dar acel gen de compromis la care ajunseseră împreună era doar al lor și nu privea pe nimeni altcineva. Mai devreme sau mai târziu, vor merge mai departe.

Elena spera. Din toată inima.

Avignon era exact cum și-l amintea: încântător, discret și rafinat. Palatul Papilor, cu zidurile masive, tot îi tăia răsuflarea datorită

grandorii, turnurilor cu acoperișuri ascuțite și parapetelor turnului fortificat.

Cail a dus-o pe Elena la grădini. Flori, plante și lebede. Lebede multe pluteau liniștite pe cursul de apă care străbătea vegetația. S-au plimbat îndelung, au luat prânzul pe terasa unui restaurant și apoi s-au dus la aeroport.

Pe când așteptau avionul, Elena a sunat-o pe Monique. Ardea de nerăbdare să-i spună de paravan și de șansa de a crea o parte din formulă. Strămoașa ei se dovedise de-a dreptul creativă când a venit vorba de transmiterea Parfumului Perfect. A vorbit cu Monique câteva minute, punând-o repede la curent, apoi s-a întors spre Cail.

– Vrei să cinăm în oraș? Monie a fost promovată, ne duce la Lido de Paris.

El a ridicat dintr-o sprânceană.

– Au făcut-o vicepreședintă?

Elena a chicotit.

– Ce nebun ești! Mergem?

– Nu ești prea obosită?

– Tu ai auzit ce ți-am zis? Lido de Paris pe Champs-Élysées! a zis pronunțând apăsător fiecare cuvânt.

– *Oui, ma belle*, i-a răspuns Cail.

– Venim! i-a strigat.

Și a mai vorbit un pic. Când a închis, se simțea de-a dreptul fericită.

– Monie îți transmite salutări, i-a zis, întorcându-se spre el, care citea tot felul de pliante din Lourmarin.

– Cum mai e?

– Ca de obicei. Cu Jacques... Mai bine tac, a bombănit încruntându-se.

Apoi a continuat:

– Spune că de-abia așteaptă să afle detaliile. Știi, când eram mici ne dădeam cu părerea despre Beatrice și parfumul ei magic. Aproape nu mi vine să cred că formula ei e atât de simplă. Cel puțin notele de vârf... nu știu ce să zic despre restul.

– Și dacă secretul e în partea a doua?

22.

Ylang-ylang. Cald și feminin, îți dă puterea de a trece peste dezamăgiri și jigniri. Te ajută să-ți exprimi cele mai profunde sentimente și poezia ce sălășluiește în inima ta.

Lido de Paris. Se hotărâse că seara aceea va fi altfel. Monique nu va mai rămâne în casă. Genul acela de viață nu era pentru ea. *Merde!* Aproape că nu mai știa cine e.

În timp ce se îmbrăca, Apocalyptica interpreta prima versiune a melodiei *Hope*. Da, se cam săturase. A început să danseze în picioarele goale, lăsând ritmurile de rock agresiv să intre în ea, iar peste o clipă, când o melodie suavă le-a luat locul, parcă se simțea mai bine. Acorduri violente, înalte, care îi răsunau în minte, iar apoi lente, armonioase, melodice, în stare s-o miște până la lacrimi. Și oare viața nu era la fel? Nu, a ei nu era așa în ultimul timp.

Nodul cunoscut care i se pusese în gât de puțină vreme și care uneori nici n-o lăsa să respire s-a hotărât să-și facă simțită prezența din nou. Dar a scrâșnit din dinți și a respins senzația neplăcută.

– Nu ți-e bine? Atunci, schimbă-te și nu te mai plânge atât!

Jasmine îi spusese asta pe șleau ultima oară când se dusesse la Grasse. Mama ei era o femeie cu spirit pragmatic. Și avea toate motivele din lume!

Va schimba ce nu mergea bine. Jacques nu suporta să iasă fără el. De fapt, mai ales în ultima vreme, nu făceau decât să stea acasă în pat. Relația lor se redusese la sex și atât. Era frumos, ba chiar minunat, ceva exploziv. Însă nimic mai mult. Ori de câte ori abordau un subiect ajungeau să se certe, așa că încetaseră să mai vorbească și se întâlneau în singurul loc unde păreau să se înțeleagă. Dar după... era trist, amar, plin de ranchiună. Și ea se săturase. Diseară va ieși singură, iar prietenii ei formau un cuplu. Desigur, pentru Elena nu era momentul potrivit să trăiască din plin o relație, dar acum sarcina avansase. Situația în suspans se apropia de final. Curând va deveni mătușă, Elena, mamă... cine știe cum se va comporta Cail? Spera că măcar o dată lucrurile să meargă un pic ca în basme.

Monique se îmbrăcase cu o rochie foarte scurtă de la Dolce&Gabbana de un negru strălucitor, provocator. Două panglici din mătase, un pic de stofă și un colier de perle care strălucea orbitor. Tocuri de doisprezece centimetri, păr cârlionțat. Și puțin din noul parfum. Le Notre era entuziasmat de creația aceea. Evident că nu era doar meritul ei. Ilya Rudenski, noul *maître parfumeur*, crease parfumul, iar ea pur și simplu urmase instrucțiunile ca să-l facă mai simplu și mai popular.

Fusese tare interesant să lucreze cu el. Era un geniu, iar parfumul era o bombă aproape cu totul sintetică. Trebuia să fie, ca să iasă atât de pătrunzător și puternic. Imaginația și viziunea pe care le avusese Ilya îi cuceriseră pe toți. Parfumul avea doar câteva esențe naturale care îi conferiseră adâncimea și un farmec puțin retro.

Pe Elena ar fi oripilat-o o asemenea compoziție. Dar pe Monique nu o

interesa ce se întâmplă în culise. Pe ea o interesa numai parfumul final, nu ce are în compoziție. Și adora să-l schimbe des. În funcție de dispoziție. Pentru ea parfumul era ca o haină: azi una, mâine alta.

Și, apropo de haine, s-a decis să ia ceva cu ea. Era gata să pună pariu că Elena nu avea ce să poarte seara. Nu se pricepea deloc la modă.

Și-a mai dat cu puțin ruj, și-a pus un pardesiu și s-a uitat iar în oglindă.

– Nu știi ce pierzi, Jacques! a exclamat. Când o să te întorci de la Londra, o să-ți povestesc ce m-am distrat.

Elena desfăcuse valizele, udase plantele și stătuse un pic de vorbă cu ele. Și apoi a urmat tragedia. Nu avea nimic potrivit în dulap pentru o seară deosebită într-un restaurant ca Lido.

După ce și-a trecut în revistă garderoba și nu a găsit nimic, a sunat-o pe Monique, într-o stare foarte proastă.

– Nu pot să vin. N-am ce să pun pe mine!

– Vin acum. Am mai multe pentru tine. Așa că respiră adânc, fă-ți un duș lung și cald și strânge-ți părul. Mă gândesc eu la tot, da?

A închis imediat pentru ca să nu poată protesta. Vor ieși cu orice preț în acea seară.

Elena s-a uitat încruntată la mobil. Apoi, mormăind ceva despre scrumbiile care nu vor înțelege balenele nici într-un milion de ani, a făcut o baie lungă, și-a strâns părul într-un coc jos și a lăsat câteva șuvițe să-i încadreze fața. Și-a dat cu rimel și puțin dermatograf.

Dacă nu se uita mai jos de decolteu, care crescuse cu câteva mărimi, putea să meargă, s-a gândit.

– Urcă! a strigat după puțin timp, auzind vocea lui Monique de jos.

– Vezi dacă-ți vin bine. Sunt largi, ușoare și albastrul te slăbește tare mult, i-a spus după ce s-a uitat lung la ea. Arăți foarte bine, scumpo. Vacanța asta te-a remontat. Ia zi-mi, ai noutăți? a întrebat-o, făcându-i cu ochiul.

Elena a fulgerat-o cu privirea și i-a arătat burta proeminentă.

– Da, am pus un kilogram și jumătate și asta e singura noutate. În afară de faptul că poate am aflat unde a stat Beatrice cât a fost în Franța și cine e tipul care i-a frânt inima.

A luat de la Monique umerașul cu câteva rochii. Era foarte prost dispusă și vesta galben ca banana pe care o purta nu îmbunătățea lucrurile.

– Sunt foarte grasă, a mormăit. Nici nu știu dacă o să-mi vină.

Monique ardea de nerăbdare să o întrebe altceva, dar ea stătea să explodeze. Mai bine să dezactiveze bomba.

– Stai liniștită... ai să vezi că o să te surprind. Ai câteva perechi de pantofi cu toc?

Elena a intrat în baie și a lăsat ușa întredeschisă.

– Da, i-a răspuns. Cele pe care mi le-ai adus. Nu înțeleg cum poți să mergi cu așa ceva, a mormăit.

A tras aer adânc în piept, apoi din nou.

– Nu uita de asta când o să mi se întâmple și mie și o să vrei să mă bați, i-a zis Monie de după ușă.

Elena a mormăit ceva și după câteva minute a ieșit din baie.

– Uau! Îți vine de minune.

Monique a luat din pungă o poșetă colorată și i-a întins-o. Elena a strâns din buze. Dar nu a luat-o.

Cail a venit în dreptul ei, a luat-o de mână și a învârtit-o.

– Îți stă foarte bine, i-a șoptit înainte de o săruta ușor pe buze.

– Dacă încetați odată să vă tot mozoliți, zic să mergem. Și nu intenționez să fiu a treia roată la căruță. Vreau să știu tot ce ați aflat.

Pe drumul spre local i-au făcut un rezumat. Cavalerul era mai mult ca sigur Charles I de Blanchefort. Cu ajutorul parfumului lui Beatrice cucerise tot ce voia, de la soție la posesiuni, inclusiv ducatul.

– Mă întreb cum de un simplu parfum a avut atâta putere, a zis Monique în șoaptă.

– În general, pe-atunci parfumurile mascau mirosurile neplăcute. Igiena precară domnea peste tot. Gândește-te ce efect avea un miros ușor de trandafiri, de neroli sau de citrice și iris. Notele de mijloc nu-mi sunt clare, iar cele de bază nu sunt indicate. Beatrice a lăsat amestecul la macerat trei luni, cred că a folosit alcool și apă și mă tem că pentru a lega toată compoziția a pus mosc. Altfel, nu-mi explic efectul profund pe care l-a avut asupra tinerei doamne de Lourmarin.

– Ambră cenușie? i-a sugerat Monique.

– Nu știu ce să zic... poate că da. Imediat ce mă întorc la Florența vreau să mă uit la paravanul vechi care, știi tu, e în atelier.

– Adică acolo a scris Beatrice formula.

Elena a dat din umeri.

– Nu sunt sigură, dar e o șansă.

– Mamă, mamă, ce poveste! Când plecăm? a întrebat-o Monique. Vreau să zic... gândește-te dacă ar fi adevărat. Formula veche a unui parfum din secolul al XVII-lea, zugrăvită pe un paravan. Ar vui lumea și nu neapărat datorită parfumului, ci poveștii. Închipuie-ți dacă s-ar

afla...

Cail s-a încruntat.

– După ce se naște copilul mergem împreună, nu? Uitați, aproape am ajuns.

A arătat spre zona plină de lumină și spre oamenii care se călcau pe picioare pe trotuar.

Elena s-a uitat cu gura căscată. Doamne, ce imens era!

Discuția nu mai avea cum continua. Au coborât din taxi și s-au apropiat de uși. Era multă lume. Spectacolul atrăgea un număr mare de turiști.

Monique fusese de multe ori aici. La începutul relației, Jacques o aducea adesea. Îi plăcea la nebunie localul, adora spectacolele și atmosfera. Balerinii erau pur și simplu extraordinari.

În timp ce Monique dădea biletele, Cail a trebuit să se întoarcă să o ia pe Elena, care se opri să se uite în jur ca o copilă.

Dacă în exterior localul era luxos și fascinant, înăuntru parcă era desprins dintr-un scenariu de film. Albastrul și auriul erau culorile predominante; o galerie impunătoare ducea la săli. Cail a ajutat-o pe Elena să-și dea jos paltonul, pe care l-a lăsat la garderobă. Monique a făcut la fel. Se pregătea să ajungă la Cail și la prietena ei, care o luaseră înainte, când s-a izbit de o femeie.

– Mă scuzați, i-a zis zâmbind.

– Uită-te pe unde mergi, tâmpito! s-a răstit cealaltă, netezindu-și furioasă cutele rochiei.

Monique a ridicat ochii și a văzut privirea furibundă a unei tinere foarte grațioase.

– Teoretic, ar fi trebuit să fii la fel de atentă ca mine, nu ai prioritate, i-a spus cu răceală.

Apoi a recunoscut-o și i-a stat inima în loc.

– Ce se întâmplă?

Trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Era singurul lucru la care se gândea Monique pe când Jacques se apropia de logodnica lui.

– Proasta asta m-a lovit și mi-am pierdut geanta! s-a plâns fata.

Monique s-a gândit să întindă mâna și să-i dea o lecție viperei ăleia mici.

Jacques stătea împietrit între cele două femei.

Monique fierbea de furie. Inima îi bătea tare și avea chef să lovească pe cineva. Câte minciuni... „Am niște treburi imposibil de amânat legate de gestionarea noului sediu Narcissus.” Ce nenorocit... L-a sfidat cu privirea, deși în realitate ar fi vrut să-i dea o palmă.

Jacques a luat geanta de pe jos și i-a dat-o fetei, care o tot jignea pe Monique. Nu tu un salut, nu tu o privire.

Când și-a dat seama că se prefăcea că nu o vede, Monique a simțit cum sângele i se scurgea din trup. Era ca un vânt înghețat care lua cu el toată căldura, fericirea și buna dispoziție pe care le simțise până atunci. A trecut-o un fior și apoi altul. Îi era deodată frig cum nu-i mai fusese până atunci.

Pe fundal muzica devenise mai ritmată, logodnica lui Jacques tot boscorodea și el încerca să stăvilească șuvoiul de cuvinte.

Monique era îngrețoșată. De ea însăși, de el și de prostuța care se credea stăpâna lumii. Dar nu așa se simțea și ea când erau împreună?

Stăpâna unei minciuni, a unei iluzii. Stăpâna unui pumn de țărână gata să i se strecoare printre degete când le va răsfira.

În cele din urmă, Jacques s-a hotărât să se uite la ea. Era palid, iar pe chip avea o expresie de nepătruns.

– Hai să mergem, i-a zis deodată fetei. M-am săturat de mofturile tale.

Încordată, Monique i-a urmărit cu privirea până când au dispărut amândoi. Apoi i-a căutat pe Elena și pe Cail. Erau la vreo zece metri distanță. Se uitau la ea fără să se miște. A văzut că se țineau de mână, iar Cail stătea foarte aproape de Elena. Parcă voia să o apere.

Așa trebuia să fie, s-a gândit Monique. Nu faptul că ei asistaseră la toată scena o împingea să plece, ci mila copleșitoare care li se citea în privire. O clipă s-a văzut prin ochii lor și s-a simțit prost.

Elena a făcut un pas în față. Monique și-a dus dosul palmei la gură. A scuturat din cap și s-a îndepărtat. A ieșit în noapte ținând strâns geanta. Și i s-a părut că numai asta îi mai rămăsese din toată viața.

Nu sunt acasă. Vă rog lăsați un mesaj și vă sun înapoi.

Elena a ascultat a zecea oară mesajul de pe robotul telefonic al lui Monique și a așteptat semnalul sonor.

– Sună-mă sau jur că vin acolo... Ba nu, o sun pe Jasmine și-i povestesc tot. Pe bune!

A pus receptorul în furcă, trântindu-l mai mult decât era nevoie. Aurore, care aranja o piramidă de săpunuri parfumate, s-a uitat mirată la ea înainte să se apuce iar de treabă.

Elena se hotărâse s-o angajeze pe fată pentru câteva ore pe săptămână. Din seara de la Lido, Monique dispăruse fără urmă. Nu răspundea la

telefon decât să-i spună că e bine. Dar nu reușea să-i smulgă mai mult. Îi lipsea tare mult, își făcea griji pentru ea și se simțea al naibii de singură.

Ziua Cail umbla cu treburi. Își mutase o parte din plante într-o seră în afara orașului, ca să crească în cele mai bune condiții. Pe terasa de la Marais nu era spațiu. Concursul Bagatelle se apropia. Totul trebuia să fie perfect pentru acel moment. Seara, când se întorcea acasă, era atât de obosit, că adormea de multe ori pe canapea pe când discutau. Așa că ea tăcea și-l învelea cu o pătură înainte să se ducă la culcare. Din fericire, măcar copilul continua să participe activ, lovind cu atâta putere, că uneori era descumpănită.

Fir-ar să fie! A mutat din nou iritată obiectele de pe balcon, apoi le-a pus la locul lor. N-avea niciun motiv să fie supărată pe Cail și pe Monique și știa. Dar nu avea ce să facă. Era foarte prost dispusă.

Cail făcea tot felul de deplasări obositoare ca să vină să doarmă la Paris. Elena era conștientă că o făcea doar ca să n-o lase singură. Dar asta nu schimba lucrurile și ei tot îi lipsea. Ce mama naibii? Parcă dispăruseră cu toții! Întâi Monique, acum Cail. Muncă, muncă, muncă. Și la ea cine se gândea? Nimeni, uite!

Bineînțeles că nu era adevărat. În clipele când proasta dispoziție o lăsa în pace, recunoștea că e o femeie foarte norocoasă. Apoi era suficient să se uite fugitiv în oglindă și iar se simțea iritată. Durerea aia nenorocită de spate n-o lăsa în pace și, chiar dacă ar fi încetat, tot se mai gândea că, dacă nu aveau să lărgească ușile, n-o să mai poată trece în ruptul capului.

Elena era istovită în seara aceea. Ziua fusese lungă și obositoare. Aurore rămăsese tăcută tot timpul. A surprins-o de mai multe ori uitându-se cu jind la mica orgă a parfumierului, pe care o ținea într-un colț al magazinului. I-o făcuse cadou Cail, care o găsisese într-o stare

foarte proastă într-o piață de vechituri și apoi o restaurase. O costase ceva să găsească sticlele potrivite de esențe în stilul secolului al XIX-lea, dar reușise, iar acum piesa de mobilier era una din atracțiile de la Absolie. O arăta clienților când trebuia să pregătească un parfum la comandă. Și de ce nu? s-a decis. Seara trecută crease împreună cu fata primul parfum complet.

A încercat s-o mai sune pe Monique și de data asta i-a lăsat un mesaj furios. Aflase că o rupsese definitiv cu Jacques. Jasmine îi spusese. Și apoi, în timpul unei conversații telefonice tăcute, Monique îi dăduse de înțeles că voia să schimbe peisajul. Și asta o pune pe Elena pe gânduri. Fără prieteni, fără familie, cum va putea să treacă peste acel moment dificil?

S-a întrebat ce ar putea s-o ajute pe Monique. Dar nu i-a venit nimic în minte.

Și o mai îngrijora ceva. Nu putea să se ocupe de una singură de Absolie, nu acum, când urma să nască și Cail era din ce în ce mai ocupat cu munca. Ar fi trebuit să închidă, iar ideea o speria foarte tare.

S-a așezat pe una din canapele și și-a îngropat fața în mâini. Apoi a auzit clopoțelul de la ușă și și-a revenit.

– E totul în regulă, draga mea?

Geneviève Binoche a venit spre ea cu un surâs larg. Scriitoarea devenise o clientă frecventă a parfumeriei.

– Da, da. Sunt doar un pic obosită. Dumneavoastră?

– Bine, i-a răspuns făcându-și loc lângă ea. Voiam să vă dau o veste minunată.

– Chiar am nevoie, i-a zis Elena.

– O să vă binedispună. În regulă... pe editorul meu îl interesează

ideea parfumului Notre-Dame și ar vrea să mă susțină în crearea lui. Fără să mai pun la socoteală că ar fi minunat să-l creez în fața tuturor, poate chiar în ziua prezentării. Imaginați-vă: dumneavoastră, scumpă doamnă, alegeți esențele una câte una și, când le dozați, explicați publicului ce v-a inspirat. Grandoarea catedralei, carnalitatea, patima care domină oamenii, calculul și răceala celui care a renunțat la iubire pentru bogăție și putere. Va fi un succes fulminant, fără să mai punem la socoteală beneficiile de imagine pe care le va avea Absolie!

– Îmi propuneți să creez un parfum? a întrebat-o Elena.

– Desigur! Am vorbit mereu despre el ca despre ceva ce ar putea să se întâmple și după neplăcerea suferită la Narcissus, mă gândisem s-o las baltă. Dar ar fi mare păcat, Elena! Eu cred în dumneata. Sunt sigură că puteți crea parfumul.

Ea a zâmbit.

– Ar fi minunat.

Dar s-a gândit repede la ceva totul opus față de ce-i spusese Geneviève.

Nu succesul o împinsese să se gândească la formula Parfumului Perfect, ci asemănarea cu ce se întâmplase cu personajele din roman și cu strămoșa ei. S-a trezit în trecut. Febo, bărbatul pe care Esmeralda îl iubea, renunțase la ea ca să se poată însura cu Fiordaliso, o femeie foarte bogată.... Charles de Blanchefort făcuse la fel cu Beatrice.

Iar Parfumul Perfect al femeilor din familia Rossini s-a dovedit a fi personajul principal. Cine ar fi putut mai bine decât strămoșa ei să redea sentimentul de durere adâncă și suferință pentru o dragoste subapreciată și disprețuită, care nu putea concura cu dorința de putere și bogăție? Acela putea fi parfumul Notre-Dame.

Beatrice știuse de mult că pasiunea ei era fără de speranță. Cavalerul

care îi ceruse parfumul îi spusese că era pentru viitoarea soție, bogată și de viță nobilă. O femeie de vază dintr-o familie de aristocrați, care-i va schimba viitorul. Cu ea doar se distrase. Elena a simțit un nod în gât. Pentru Esmeralda, pentru Beatrice și chiar și pentru Monie. Până la urmă, veacurile treceau, dar bărbații și femeile făceau mereu aceleași greșeli.

A oftat și s-a concentrat asupra parfumului. Avea jumătate de formulă, iar restul – era pregătită să pună pariu – se găsea în paravanul identic de la Florența. Trebuia să adapteze rețeta la catedrală, dar era deja gata.

– Cât timp avem înaintea de prezentarea cărții? a întrebat-o pe Geneviève.

– E în septembrie.

Mai era puțin. Beatrice lăsase amestecul la macerat trei luni. Copilul se va naște la începutul lui iunie. Și tot în iunie va fi premiera trandafirului lui Cail, căruia i se dedicase trup și suflet.

S-a tot gândit, însă, și dacă ar fi făcut salturi mortale, tot puțin timp rămânea. În cele din urmă, a scuturat din cap.

– Mă tem că e prea devreme.

Geneviève s-a întunecat la față.

– Ce păcat, draga mea! Mi-ar fi plăcut să vă ocupați de tot. Va fi o adevărată bătaie de cap să apelez la altcineva să facă alt parfum. Țineam mult la asta.

– Nu suntem pe aceeași lungime de undă cu timpul, ați înțeles? i-a zis Elena. Parfumul trebuie să stea la maturat și trebuie să mă întorc la Florența să-l compun. Momentan nu pot să plec de la Absolue. Nu mai puteți aștepta puțin?

Madame Binoche s-a ridicat în picioare cu o expresie gânditoare.

– Nu știu ce să zic... aș putea încerca, a răspuns. Facem așa: eu vorbesc cu editorul, iar dumneavoastră încercați să grăbiți lucrurile.

Mai bine decât nimic, s-a gândit ea, dorind din ce în ce mai tare să compună parfumul.

– Mai gândiți-vă, draga mea, a continuat Geneviève. Vreau ca dumneata să creezi parfumul. O casă foarte cunoscută îl va cumpăra ca să-l producă și să-l distribuie. E vorba despre foarte mulți bani. Și, evident, veți fi considerată creatoarea esenței.

I-ar fi plăcut să-l facă. Era sigură în acel moment. Era sigură că va surprinde spiritul Notre-Dame. Dar nu știa cum să le facă pe toate.

– Vă mulțumesc pentru încredere.

Geneviève a îmbrățișat-o și i-a zis că o va suna pentru un răspuns definitiv.

Cail fusese primul care o pusese să-l asculte pe Ludovico Einaudi cântând la pian. Punea mereu discul când se uitau la stele. Elena prefera să stea întinsă pe un fotoliu, învelită cu o pătură, în timp ce el regla telescopul. Erau momente de relaxare absolută, puține cuvinte, multă contemplare. Și atâtea gânduri. *Nuvole Bianche* ⁸ era piesa lui preferată. Cail îi dăduse câteva CD-uri, compilații lungi, pe care le pune la casetofon când lucra. Devenise o obișnuință.

– Nu te enervează? a întrebat-o Aurore când notele pianului începeau să se audă aproape în surdină, apoi creșteau în intensitate ca să coboare și să prindă din nou ritmul care se învolbura iar, înainte să se liniștească iar.

Muzica aceea era o bază. Pentru gândurile fericite, pentru cele pline

de melancolie, pentru cine se săturase de greutate, dar Elena se gândea mai presus de orice că era o companie ideală – pentru că le plăcea amândurora și ei, și lui Cail.

– Mă ajută să mă concentrez, e ca un val pe care mi se strâng gândurile și care atenuează șocurile... Și pe urmă mă calmez. Când eram mică și compuneam primele parfumuri nu puteam să stăpânesc esențele, ci doar mă supuneam puterii lor. Le vedeam sub formă de culori, mă temeam și le adoram, emoțiile pe care le încercam mirosindu-le erau așa de intense, că-mi dădeau o stare euforică și mă tulburau deopotrivă.

– Dar e fantastic! a exclamat Aurore.

Elena a zâmbit slab.

– Nu gândeam așa atunci. Și a durat puțin. Nu mi-am dorit dintotdeauna parfumurile. Le-am urât multă vreme. Apoi au devenit o nevoie, o datorie. Recent le-am descoperit pentru ceea ce sunt cu adevărat și au redevenit bucurie și plăcere.

Aurore nu reușea să înțeleagă.

– Cum de ajungi să urăști parfumurile?

– Ce întrebare bună! Poate că într-o zi o să-ți povestesc. Dar acum să mergem mai departe. Așadar... Nu ți-ai dat cu parfum, da?

– Nu. M-ai sfătuit să nu.

– Foarte bine.

– Să continuăm. Întâi de toate: esențele... și le avem. Sunt cele din flacoanele de aluminiu.

I le-a arătat una câte una, apoi a înghețat.

Clipa aceea era ca un déjà-vu. I-a venit o imagine care își croia drum

printre amintiri. Ea mică și bunica ei îi arăta esențele exact la fel, făcând aceleași gesturi pe care le făcea ea când o învăța pe Aurore cum se creează un parfum. Inima a început să-i bată tare și a simțit deopotrivă un sentiment dureros de apartenență și de pierdere. Și-a atins abdomenul pentru că deodată s-a simțit singură. Îi lipsea tare mult Lucia, îi era dor chiar și de tăcerile ei, de privirile ei, de cum aborda orice. Îi lipsea prezența ei. A oftat și și-a dat seama că Aurore o întreba ceva. Imaginea s-a destrămat încetul cu încetul. Laboratorul femeilor din familia Rossini dispărea, fiind înlocuit de cel luminos din Marais. Aurore continua să vorbească. S-a uitat lung la ea, încercând să înțeleagă ce o întreba. Apoi și-a dat seama că, în ciuda nostalgiei foarte mari pe care o simțea pentru bunica ei, nu era tristă. Îi cinstea amintirea Luciei Rossini. O făcea cu acele gesturile care aparținuseră bunicii și care acum deveniseră ale sale, transmițând cunoștințele pe care le dobândise cuiva care într-o zi se va folosi de ele.

– Da, da, mi-ai zis asta deja. Dar pe urmă? Ce vine după?

Nerăbdarea din vocea Aurorei era sinceră. Elenei aproape că îi venea să râdă: fata era încordată și agitată ca o sportivă la linia de start. Și-a pus amintirile deoparte și s-a concentrat pe ce făceau.

– Pipetă, *mouillettes*, cilindru, unde să punem compoziția, alcool, filtre de hârtie. Avem tot ce ne trebuie. Însă azi m-am gândit că parfumul pe care îl vom compune nu va fi doar un parfum, ci va fi al tău.

– Nu pricep, a zis Aurore în șoaptă.

Elena i-a zâmbit.

– Parfumul ăsta va fi parfumul lui Aurore. Îl vei face după procedura pe care o folosim pentru a crea un parfum al sufletului sau, cum zic clienții, la comandă.

– Serios?

– Uită-te la mine! Crezi că am chef să pierd timpul sau îmi arde de glume? Nu prea am simțul umorului, a mormăit. Sper că lucrurile se vor schimba după ce se naște copilul. Mă plâng tot timpul și nu e nimic mai nociv decât o persoană care se comportă așa. Știi că se restrâng celulele nervoase ale celui care ascultă? E foarte trist.

Însă Aurore nu-i mai asculta de ceva vreme aiurelile. Va face primul parfum și doar pentru ea. Încă nu-i venea să creadă.

Perfect, s-a gândit Elena, zâmbind în sinea ei. Reușise să nu dramatizeze atât.

Fata părea foarte concentrată. Putea să jure că Aurore își închipuia deja cum să amestece esențele diferitele și s-a grăbit să-i dea câteva explicații înainte s-o ia valul creator.

– Parfumul e emoție. Aici suntem de acord. Dar are o structură, e obiectiv pentru că se naște dintr-un plan, parcurge un drum și trebuie să ținem cont de el. Dar devine imediat subiectiv, fiindcă stimulează sentimentele cui îl miroase. Acum parfumul la comandă este ceea ce ne reprezintă, ce ne place și ce se naște din noi mai mult decât orice. Așa că el comunică cu ceilalți, cu oricine, nu e legat doar de persoanele pe care le cunoaștem.

– Te-aș asculta ore întregi când vorbești așa, a șoptit Aurore.

Un zâmbet, un sentiment de satisfacție, apoi lecția s-a reluat.

– Pentru a ne reprezenta, parfumul trebuie să vorbească despre noi. Asta trebuie să avem clar în minte. Cine suntem? Ce vrem? Ce ne place? Ce nu ne place? Putem să și schematizăm conceptele. Apoi, pe baza lor, putem să ne gândim cum să creăm formula. Cu cât știm mai clar ce ar trebui să reprezinte parfumul clientului nostru, cu atât ne va fi mai ușor să găsim acel ceva. De obicei oamenii care cer un parfum personalizat se împart în trei categorii: cei care vor un parfum care să

emane bucurie, stare de bine și fericire prin toți porii. Însă unii vor un parfum cu care să se identifice. E unic, le aparține, îi diferențiază de restul lumii. Apoi mai sunt cei care văd parfumul la comandă ca element *glamour*, ca expresie a rafinamentului față de parfumul standard, care și-a pierdut identitatea.

– Așa e, s-a gândit Aurore.

Elena a făcut o pauză; acum urma partea cea mai grea și voia ca fata să înțeleagă bine mecanismele diferite ale procedurii.

– Pentru a înțelege bine ce ne place și ce nu, trebuie să plecăm de la cele cinci simțuri: culori, senzații tactile, sunete, muzică, plăcerea mâncatului, aromele și, evident, mirosurile, ținând minte ce parfumuri sunt potrivite și ce motive au dus la achiziționarea lor. Pe scurt, un identikit senzorial complet. Și, în cele din urmă, dar nu la urmă, trebuie să ținem cont de personalitatea celui care dorește parfumul, iar asta aflăm dintr-o discuție, dintr-un schimb de e-mailuri, o legătură personală. Iată lucrurile fundamentale care trebuie cunoscute.

– Desigur. Acum e cu totul altceva.

– Exact. Parfumul nu e doar ceva cu care ne dăm, ci ceva extraordinar, complex, un simbol. A făcut o pauză. Când ne vom face o imagine de ansamblu clară, parfumierul va trebui să o interpreteze și o va transforma în miros. Așadar va avea loc alegerea notelor de bază care vor forma coloana vertebrală a parfumului. De acolo se va continua cu anumite propuneri din care clientul va trebui să aleagă. Totuși, va fi vorba de niște schițe care vor fi corectate pe baza senzațiilor stăpânului, pentru că așa trebuie.

– Stăpânul parfumului... uau! Deci eu aș putea să devin stăpâna parfumului pe care suntem pe cale să-l facem, a zis Aurore.

– Nu, nu ai putea... vei fi.

A tăcut o clipă, voia ca fata să înțeleagă foarte bine.

– Acum, să începem. Prima întrebare: cine e Aurore?

A râs nervos, apoi zâmbetul i-a dispărut de pe buze. Pe față i s-a așternut o expresie de absență.

Elena i-a surâs și i-a făcut cu ochiul.

– Începe de la ceva ușor. Ce urăști?

– Oamenii care țipă, legumele fierte, oamenii care își dau aere și cred că lumea le aparține, școlile private, rozul și pe cine poartă haină de blană.

Aurore a părut că se relaxează.

– Ce îți place?

– Albastrul, materialele subțiri, ciocolata, oamenii care zâmbesc din nimic, muzica popoarelor, înghețata cu căpșuni, parfumul mamei și al tatălui. Însă când le amestec nu mai miros bine. Dar nu pot să-mi dau doar cu unul. Ar putea fi dezamăgiți.

Elena a dat din cap că da.

– Am înțeles. Dar, dacă le combini, cineva care trece pe lângă tine poate leșina.

Aurore a făcut ochii mari, apoi și-a dat seama, uitându-se la ea, că doar o luase puțin peste picior. Au râs amândouă și s-au mai relaxat.

– În regulă. Mi se pare că ai conceptul destul de clar în minte. Ți-aș sugera să pleci de la o idee care va fi brieful nostru. Ce ar trebui să însemne parfumul tău?

Fata s-a gândit, apoi a început să se joace cu marginea puloverului.

– Mi-ar plăcea să inspire o schimbare. Să însemne flori, îmbrăcăminte lejeră, căldura soarelui pe piele și lumina care se vede în mai, când cerul e senin.

– Parcă ai descris primăvara, i-a zis Elena.

– Da, cred că da. Mi-a plăcut tot timpul primăvara.

– Bine. Ce zici dacă începem cu florile? Ar putea fi notele de vârf. Apoi aprofundăm conceptul, alegând notele de mijloc și, în cele din urmă, pe cele de bază, sufletul parfumului.

Au început să aleagă esențele: tei, lăcrămioare, angelică și altele mai delicate, care aminteau de primăvara proaspătă și luminoasă la Paris, și le-au pus pe masă. Au mirosit, și-au dat una alteia sticlutele și le-au separat de cele nepotrivite. La sfârșit au rămas doar cele pe care le vor folosi.

Ori de câte ori adăugau o picătură diferită și o lăsau să se scurgă în interiorul filtrelor mici, își notau totul pe un caiet, miroseau parfumul de pe *mouillette* și se hotărau dacă să se oprească sau să crească dozele.

Le-a luat toată seara, dar în cele din urmă primăvara lui Aurore a înflorit în cilindrul gradat. Parfumul va rămâne așa câteva săptămâni ca alcoolul să topească toate moleculele, apoi aveau să-l miroasă din nou și, dacă era necesar, aveau să-l corecteze după placul fetei.

– Sunt fericită. Parfumul acesta înseamnă enorm pentru mine.

Aurore era în picioare, lângă ușa de la Absolie, dar nu dădea semne că vrea să plece.

Elena o înțelegea pe deplin. Era o senzație extraordinară să găsești un parfum, să știi că era cel bun, să-l simți și să-l trăiești. Creația aducea întotdeauna bucurie.

– Chiar și pentru mine. Știi, am rămas plăcut impresionată de intuiția

ta, de cum ai ales esențele. Ai dat dovadă de competență și de o sensibilitate extraordinară. Cred că a venit vremea să te gândești să-ți continui studiile în domeniu. Ai fi o *fragrance designer* foarte talentată.

Aurore strălucea de bucurie.

– Data viitoare pot să pregătesc un parfum pentru mama?

Elena a dat din cap că da.

– Desigur. Data viitoare o să faci un parfum pentru Eloise.

23.

Tuberoză. Alb, intens, dulce și seducător, este parfumul îndrăzelii și al sensibilității. Stimulează creativitatea și exprimă forța schimbării.

– Plec.

– Cum adică?

Se așezaseră în bucătăria Elenei, în jurul mesei. Monique venise de dimineață, când se deschisese Absolue. Elena a trebuit să arunce doar o privire ca să înțeleagă starea jalnică în care era prietena ei. O poftise și trăsese obloanele de la magazin.

– Le Notre are nevoie de cineva la filiala din New York. M-am oferit voluntară.

Elena a strâns ceașca pe care o avea în mână. Mirosul ceaiului a ajutat-o să primească mai ușor lovitura.

– Și Absolue?

– Știi la fel de bine ca mine că e mai mult al tău decât al meu, i-a răspuns Monique după o pauză lungă. Și să fim sincere, draga mea! Parfumeria naturală e domeniul tău. E un dar de la Dumnezeu, pentru că ai o intuiție formidabilă, o aplecare naturală. O atingere magică, spune-i cum vrei... Dar eu nu mă regăsesc. Am – nevoie de stabilitate și trebuie să folosesc moleculele sintetice ca să ajung la rezultate apreciable.

Elena a rămas tăcută. Tot ce îi spunea Monique era purul adevăr. Auzise lucrurile astea de când era mică. Mama și bunica nu discutau decât despre asta, iar amândouă rămăseseră ferme pe poziții. Una ținea partea parfumeriei naturale, cealaltă, a celei sintetice. Iar ea alesese parfumeria de nișă, pentru că nu voia să concureze cu alții și pentru că simțea esențele. Fusesse o alegere rațională și conștientă. Dar era o muncă foarte anevoioasă.

– Cum o să te întreții? Ai investit în Absolue aproape toate economiile. Eu am ceva, dar...

Monique a întrerupt-o, ridicând mâna brusc.

– Nici să nu te gândești! Banii ăia sunt pentru copil. Deja mă simt ca un vierme, mai ales că probabil n-o să mai fiu aici când se naște nepotelul meu.

Era atât de dărâmată, atât de tristă, încât Elena nu știa ce să-i răspundă.

– Îmi pare tare rău că lucrurile au mers așa de prost.

Monique și-a dat părul pe spate și l-a legat. În ziua aceea îl avea drept și îi ajungea până la talie. Rochia de un albastru cobalt îi venea de minune. Era superbă, ca întotdeauna, dar își pierduse aerul un pic arrogant care o făcea atât de specială. În ciuda aspectului minunat, în ochi i se citea o durere adâncă.

– Vrei să vorbim? a întrebat-o.

Monique a dat din cap că nu.

– O să-mi treacă... dar trebuie să plec, dacă vreau să-mi recuperez energia. El mă cunoaște, știe cum să procedeze ca să mă înșele, știe cuvintele potrivite. N-am pus geană pe geană în noaptea asta, am început să-mi fac iluzii legate de noi. Mi-a explicat că a fost vorba doar de o neînțelegere, mi-a ținut tot felul de teorii ca să mă convingă că pe mine mă iubește cu adevărat. Și, când mi-am dat seama că, după tot ce mi-a făcut, nu vreau decât să se întoarcă în viața mea, m-am simțit tare rău. Am vomitat. Apoi am înțeles că trebuie să pun o distanță foarte mare între noi.

Era încordată, iar în ochi i se citea o urmă de disperare.

– Trebuie să mă duc acum, a continuat, până nu-mi trece puțină mândrie pe care o mai am, înainte s-o devoreze cu tot cu ce mi-a mai rămas din suflet. Nu mai știu cine sunt, nu mai știu nimic.

Vocea i s-a frânt. Buzele îi tremurau așa de tare, că nu mai putea să vorbească.

Părea atât de ușor să plece și, în același timp, atât de definitiv, atât de tragic.

– Scumpa mea, i-a șoptit Elena, încercând să-și consoleze prietena.

Monique și-a dus degetele la ochi și i-a tamponat ca să nu-și strice machiajul. A inspirat de mai multe ori, apoi a zâmbit.

– Mă simt jalnic, îți jur! Îmi fac rău singură. Acum o înțeleg pe Beatrice. În cele din urmă, a plecat ca să se regăsească.

Au plâns împreună, au înjurat și s-au gândit la sute de feluri în care l-ar tortura pe Jacques și pe logodnica lui bogată și de vază.

– E fiica lui Dessay, unul din cei mai mari exportatori de parfumuri. N-am nici cea mai mică șansă. Dar știi ceva? Cred că, în definitiv, nu merită osteneala.

Nu era adevărat și amândouă o știau foarte bine. Acestea erau momentele când se lăsa pradă suferinței și în speranța unei pedepse exemplare din partea sorții. Era o etapă. Toți cei cu inima frântă treceau mai departe. Era ceva peste care se putea trece. Până la urmă, avea să fie un după... mereu era un după. Dacă totul mergea bine, va fi doar un regret, dorința sfâșietoare ca lucrurile să fi fost altfel. Viața oricum își urma drumul.

În cazul lui Monique, era cu siguranță munca. Prestigioasă, interesantă, într-un mediu exclusivist, aproape solitar. Va avea succes, Elena era sigură. Și poate că va cunoaște pe cineva care să o iubească pentru ce era. Asta-și dorea și pentru ea. Dar, oricum ar fi mers lucrurile, dragostea lui Monique pentru Jacques va rămâne undeva, în adâncul sufletului ei. În orice caz, nu va dispărea niciodată de tot.

Să se mute la New York... Elena nu reușea nici măcar să-și imagineze. Era un loc așa de îndepărtat, atât de diferit. Un alt continent. Lui Monique îi va lipsi totul. Și, chiar dacă ar cere un avans, nu va putea să se descurce singură și fără bani la New York. Avea nevoie de bani gheață.

Elena a întors problema pe toate părțile. Iar gândul i-a zburat într-o singură direcție. Madame Binoche și formula lui Beatrice.

Ideea era că pentru ea va fi în curând imposibil. Nu va putea călători la Florența decât după o lună sau două. Totul depindea de copil, de sănătatea ei și de documentele pentru expatriere.

Și dacă ar pleca imediat? Gândul i-a venit ca unul din acele gânduri un pic absurde, pe care le lăsa imediat deoparte. Dar nu și acum.

A coborât și a deschis calculatorul. A intrat pe site-ul Aeroportului Charles de Gaulle și s-a uitat la zborurile zilnice spre Florența. Ia uite! *Fără escală la Florența*. Mai erau bilete. La naiba! O va costa o avere, s-a gândit. S-a uitat iar la ceas. Plecarea era după-amiază. Însă, dacă voia să ajungă un pic înainte, trebuia să se grăbească, s-a gândit.

A ales o agenție, a introdus informațiile pentru rezervare, a spus că e însărcinată în treizeci și patru de săptămâni și a ezitat câteva clipe înainte să apese SEND. Era o nebunie să plece așa, pe nepusă masă, fără să anunțe pe nimeni. N-avea niciun sens.

I-a revenit în minte chipul lui Monique și a înțeles că asta trebuie să facă. Nu se putea opri să stea pe gânduri. Dacă s-ar fi oprit, n-ar mai fi plecat deloc. Și trebuia să plece acum, imediat.

Din fericire, din Marais până la aeroport se făcea cam o oră cu taxiul. Ca să ajungă la Florența dura câteva ore. Nu i-ar trebui mult. O zi, poate două. Pe urmă ar putea compune parfumul aici, la Paris.

S-a dus grăbită în cameră, unde a aruncat în valiză un maldăr de haine, niște medicamente și suplimente alimentare. Apoi a sunat-o pe Aurore.

- Poți să te ocupi de magazin până mă întorc?
- Desigur. Când? Îi spun și mamei. O să fie încântată să mă ajute.
- Acum, imediat. Mă duc la Florența.
- Uau! Hai că vin, i-a zis fata.
- În regulă, mersi. O să fiu plecată cel mult câteva zile, i-a răspuns gâfâind.

A pus la punct ultimele detalii cu ea, i-a explicat unde găsește cheile și au trecut în revistă sistemul de închidere și deschidere a ușilor. Și oricum va avea mobilul cu ea și puteau să dea una de alta pentru orice

problemă.

A chemat un taxi și, când cobora scările, s-a hotărât că-l va suna pe Cail direct de la aeroport. Ceva îi spunea că nu va fi încântat de hotărârea pe care o luase. A respins gândul. Trebuia să ia câte un lucru pe rând sau o să înnebunească.

– Ploaia mai lipsea! bombănea Elena două ore mai târziu la aeroport.

Murea de foame, avionul de Florența pleca peste jumătate de oră și, colac peste pupăză, nici nu reușise să-l prindă pe Cail la telefon.

Și-a mai verificat o dată documentele și biletul tipărit. O costase atât de mult, încât o luase durerea de stomac. Dar va merita, simțea. Și-a dat capul pe spate, rezemându-l de un perete. A închis ochii o clipă și a sperat că vor anunța zborul.

– Iată-l, a exclamat dezlipindu-se anevoie de perete. A controlat telefonul a mia oară, sperând ca el să fi primit mesajul, dar tot nu putea să dea de Cail.

– *Merde, merde, merde!* a înjurat. Apoi s-a dus la însoțitoarea de zbor care aștepta în zona de îmbarcare.

– Vă simțiți bine?

Elena s-a forțat să zâmbească.

– Mai durează puțin, nu vă faceți griji.

Femeia a zâmbit.

– Da, văd că pe bilet e indicată data nașterii. Zece iunie, nu? Însă nu aveți certificatul medical.

Pasagera a făcut ochii mari.

– Nu e suficientă declarația? a făcut ea alarmată.

Femeia a scuturat din cap.

– Ar fi mai bine să aveți un certificat. Poate copilul se naște înainte și, știți, în avion nu avem ce trebuie...

– Dar avionul o să plece... a bolborosit ea agitată. Trebuie neapărat să ajung la Florența... Vă rog, e tare important.

Însoțitoarea de zbor s-a uitat din nou pe documente.

– Bănuiesc că, date fiind împrejurările, specificația de pe bilet e suficientă, a zis după câteva secunde, uitându-se la coada care se forma în spatele Elenei. În regulă, a răspuns în cele din urmă. Duceți-vă și călătorie plăcută! Dar nu uitați că după a treizeci și șasea săptămână de sarcină n-o să vă mai lase nicio companie aeriană să zburați.

– Desigur, a răspuns ea cu un zâmbet larg.

A luat actele de la însoțitoarea de zbor și s-a grăbit să treacă mai departe. Din fericire, cumpăraseră un bilet dus-întors. Și nu prea mințise cu privire la data nașterii... să spunem că a luat în considerare întârzierea cu care se naștea de obicei primul copil. Unde citise oare?

– N-o să se întâmple nimic, s-a trezit că murmură.

A ignorat fiorul care îi șerpuia pe sub piele și a continuat să meargă. Nu o durea nimic, se simțea foarte bine și avea o grămadă de lucruri de făcut. O zi, îi trebuia doar o zi. Va găsi formula, va lua câteva lucruri din laboratorul bunicii și se va întoarce la Paris.

Ce putea să i se întâmple?

Cail a scos cartela SIM din ce mai rămăsese din mobil și a introdus-o în telefonul pe care tocmai îl cumpăraseră. Un accident banal, nu merita

să-i acorde atenție.

De dimineață, Elena părea în formă, ba chiar era prea agitată. Nu făcuse decât să-i povestească despre Aurore, care compusese primul ei parfum.

Cail a tastat PIN-ul și telefonul inteligent a început să vibreze. Zece apeluri pierdute. I s-a strâns stomacul. Elena! Copilul. Cu siguranță venise clipa cea mare și el nu era. A sunat-o imediat, dar a greșit numărul, apoi a găsit numărul memorat. A așteptat cu sufletul la gură și respirația întretăiată ca ea să răspundă.

Abonatul nu poate fi contactat.

A înjurat și a încercat din nou. Apoi s-a dus în fugă la mașină. Pe când intra în trafic, a sunat-o pe ginecologa Elenei. Va afla unde au dus-o. Parisul era la o oră distanță, trebuia doar să se grăbească. Doctorița a răspuns după ce a încercat de câteva ori. Dar nu avea nicio veste despre pacientă.

– Vă asigur că doamna nu e în travaliu. Are un cod, deci, chiar dacă ar fi dusă la alt spital, aș ști. Stați liniștit. Soția este bine.

– Mulțumesc, i-a răspuns el.

Dar nu era convins. Nu va fi până când nu va auzi direct din gura Elenei. Dar ar fi mai bine dacă ar reuși să se convingă de unul singur. A încercat din nou să o sune, dar mobilul ei era tot închis. Când se întorcea în oraș, luând-o pe toate scurtăturile pe care le știa și încalcând nenumărate reguli de circulație, se eliberase de toate gândurile. Aproape ajunsese la Marais, când a sunat telefonul. A oprit mașina și a răspuns.

– Cail, în sfârșit!

– Doamne, îți mulțumesc!

Când a auzit vocea Elenei, inima a început să-i bată normal.

– Ajung imediat, iubito. Ești bine? Sosesec în cinci minute.

– Păi... de asta te sunasem. Nu sunt la Paris.

Cail crezuse că nu a auzit bine.

– Poți să repeți? Spune-mi dacă e Monique cu tine. Nu e bine să călătorești în starea ta, știi. Copilul se poate naște înainte.

Iar s-a lăsat tăcerea. Apoi și-a dres glasul.

– Cail, s-au întâmplat niște chestii. Sunt la Florența.

Parcă i-ar fi tras cineva un pumn în față. A dat receptorul de la ureche și a rămas așa câteva secunde.

– Mai ești? Totul s-a întâmplat de dimineată.... Monique pleacă, se mută la New York, iar madame Binoche mi-a reînnoit oferta pentru parfum, îți mai amintești? Ți-am mai vorbit de ea. Dacă găsesc formula lui Beatrice, pot să o corectez și să o modific pentru Notre-Dame. Aș avea bani să-i dau înapoi lui Monique și pe urmă... Cail, chiar vreau să fac parfumul.

Tăcere. El nu se mai simțise niciodată atât de singur ca atunci.
Deodată singur.

– Și nu te-ai gândit să mă aștepti.

Vocea îi era o șoaptă și nu părea o întrebare, ci o concluzie amară. O concluzie inutilă, mai ales că ea era la Florența, dar el a simțit nevoia să o rostească oricum.

– Nu mai era timp. Te-am sunat de multe ori. Dar nu am dat de tine.

– Mi-a căzut mobilul. Un angajat a trecut cu tractorul peste el, i-a zis pe un ton fără inflexiuni.

– Am înțeles, a răspuns Elena. Ești bine? Mi se pare că ești furios.

El a inspirat și și-a pus aceeași întrebare.

– Cum te-ai simți în locul meu dacă te-aș fi rănit așa? N-ai avut nicio muștrare de conștiință. Ai decis de una singură. Nu voiai părerea mea, pentru că știai că nu voi fi de acord. Pur și simplu nu te interesa.

Merde! E negru de supărare, s-a gândit ea.

– Asta e o prostie, Cail, și știi prea bine. Cel târziu mâine sunt înapoi și o să-ți explic tot.

Dar el nu gândea așa. În acel moment și-a dat seama care era situația adevărată dintre ei. A tras concluziile cu o luciditate nemiloasă. A strâns mobilul în mână, apoi s-a uitat în jur, într-un punct oarecare.

– Să-mi explici? Nu, Elena, nu mai e nimic de explicat. Eu... Să ai grijă de tine!

A închis și a rămas cu celularul în mână, cu ochii țintă la Sena, care curgea la mică distanță. Era neagră și involburată ca sufletul lui.

Când l-a sunat din nou, Cail a închis telefonul. Nu avea niciun chef să mai discute cu ea, nu voia să-i mai audă vocea. Nu mai voia să simtă că i se închide ușa în față. Doamne, n-o mai văzuse de câteva ore și deja îi lipsea tare mult. După câteva minute a pornit mașina și s-a înscris în trafic cu roțile mașinii scrâșnind tare pe asfalt.

Taxiul a lăsat-o aproape în fața ușii.

– Se spune că mersul pe jos face bine când sunteți... dar știți... eu cred că de fapt e mai bine să faci cât mai puțin efort, i-a zis șoferul când o ajuta să ducă valiza. Sigur sunteți în regulă?

Nu, deloc.

– Da, mulțumesc, i-a răspuns Elena, apoi a plătit cursa și, după ce și-a luat la revedere, a închis ușa după ea.

Iată-l. Mirosul casei a cuprins-o într-o îmbrățișare. A ajuns la intrare și s-a așezat pe canapea. Tăcere. În jur toți păreau să doarmă, de parcă venise noaptea. S-a uitat și i s-a părut că plecase de acolo cu o zi înainte. Copilul a dat din piciorușe și ea și-a îngropat fața în mâini.

Trecuse o viață de om de când plecase de la Florența, o viață de om.

S-a ridicat și a căutat întrerupătorul principal, l-a apăsât și a aprins lumina. Avea multe de făcut și nu voia să piardă nici măcar un minut. Cail era foarte supărat pe ea, iar asta îi displăcea tare mult. De abia aștepta să-l vadă din nou și să-i explice motivele. Monique avea nevoie de bani... și ea voia să creeze parfumul. Simțea că trebuie să-l facă. Voia să-l facă și cu asta, basta. Întâi de toate, paravanul, apoi restul, s-a gândit. A traversat coridorul și a intrat în atelier. Iată-l. A ajuns în dreptul ei și a aprins lampa care lumina ungherul unde fusese mutat.

A trecut-o un fior pe șira spinării. Era la fel ca acela din Lourmarin, era limpede. Chiar și rama părea aceeași: simplă, liniară, de parcă fusese creată doar pentru a include tapiseria. A văzut-o pe Beatrice cu ochii minții aplecată deasupra țesăturii și i s-a strâns inima.

– Să vedem un pic... Cuvintele i-au pierit pe buze.

O femeie mergea pe cal. Singură. Cavalerul era departe, în spate, iar lângă el mai era o femeie în veșminte scumpe.

– Mireasa, a șoptit Elena.

A continuat să urmărească desenul, dar acesta era motivul unei părți a paravanului.

– Unde ai pus-o? a murmurat deznădăduită.

Pe urmă s-a dus pe partea cealaltă. Un cerb mic și o pădure. Copaci, un pârau, un medalion care putea fi din aur sau... din ambră. Apă, lună. Și o sticlă.

A luat carnetul de notițe din geantă și a început să treacă din nou în revistă paravanul, de sus în jos. Pe când observa fiecare detaliu, a încercat să își imagineze scena... până la urmă, fusese prin locurile acelea care, deși se schimbaseră de mult, rămăneau totuși aceleași, nu? Așadar pădurea de la picioarele castelului s-a trezit la viață în mintea ei. Aerul s-a umplut de parfum, plouase de puțină vreme și se formase un pârau ce bolborosea pe pietre. Elena a auzit strigătele cavalerilor și a ridicat privirea; cerul era albastru, limpede, iar șoimii zburau în văzduh. Se sărbătorea nunta domnului. Strigăte și cântece de veselie răsunau în toată valea.

Beatrice dădea piteni calului. Așteptase până în ultimul moment, apoi își dăduse seama că nu va fi niciun loc pentru ea. Nu voia să audă cu câtă bucurie se sărbătorea nunta, nu voia să-l vadă când își săruta mireasa. Îi dăduse un străjer să o însoțească pe drum. Iar asta îi frânsese inima.

Un cerb... și trei copaci. Erau stejari. Beatrice folosisese mosc și mușchi de stejar ca să facă parfumul și ambră cenușie, toate ingrediente obișnuite în epocă. Colierul simboliza omonimia între ambra cenușie și chihlimbar.

Elena s-a întors în prezent și a continuat să observe, să cerceteze. În cele din urmă, și-a făcut o idee precisă despre compoziția parfumului. A scris formula și a închis ochii.

Era aproape banală, în simplitatea ei... nu putea să fie așa. S-a gândit la paravanul văzut în Franța. Trandafir, lămâie sau hesperide, însă nu stabilise cu certitudine dacă cel din urmă era în compoziție. Și apoi trandafir, iris, iasomie, lemn, mușchi de stejar și ambră. Apă, ulei. Un

drum, o plimbare prin grădină.

Nu e posibil, s-a gândit. Aceasta era o formulă foarte simplă, pe care și Aurore ar fi putut s-o facă de una singură, dacă ar fi avut ingredientele. În cele din urmă, singurul lucru special din parfumul lui Beatrice era folosirea moscului, a componentei animale, acum interzisă din motive morale, dar înlocuită cu molecule sintetice.

Mama ei avusese dreptate să creadă că acel parfum putea să fie așa de important în secolul al XVII-lea, dar nu în prezent. Dar atunci, de ce toate femeile din familia Rossini îl căutaseră cu înrâncenare?

Chiar și bunica ei, care era cu capul pe umeri și pragmatică, își dedicase întreaga existență Parfumului Perfect. Dar, oricât era de bun, și era, formula pe care o avea în mână nu putea reda dragostea unei femei, pasiunea ei... nu putea sub nicio formă să-i schimbe voința.

Simțea asta în sine, era unul din lucrurile pe care știuse să le facă mereu, adică să înțeleagă parfumul doar citind formula. Și nu reușea sub niciun chip să înțeleagă.

A coborât la subsol cu carnetul în mână. A aprins lumina și a intrat în birou. Acum, că știa ingredientele, voia să încerce să le combine.

A început să caute. Esențele erau într-un cufăr din lemn, își amintea bine. Ultima oară când se uitase aruncase bună parte din ele. Dar nu se uitase la mosc și nici la ambră. A îngenunchat și a ales câteva sticlute din metal. Dar când le-a deschis speranțele i s-au spulberat. Totul era rânced, stricat. Trebuia aruncat. A oftat, s-a enervat puțin. Dezamăgirea era mare, rece și îi lăsa un gust amar.

Avea formula și nu o putea aplica. Zâmbetul i s-a transformat în râs, apoi în plâns.

S-a așezat pe un scaun când copilul a dat din picioare. Parfumul Perfect pe care generații întregi de Rossini îl transmisera era

povestea unei iubiri fără succes. Suferința i-a alungat toate gândurile. Cail, cuvintele lui, dezamăgirea și durerea din vocea lui când vorbiseră. Spera să nu fi făcut o greșeală gravă, să nu fi stricat tot.

– Sigur nu vrei să mi-l lași? Nu mă costă nimic să-l țin.

Ben se simțea nelalocul lui. Se uita la Cail, care-și umplea rucsacul și nu știa ce să facă.

– Nu știu cât o să fiu plecat, așa că mai bine îl iau pe John.

Vocea lui era aspră și arăta tras la față.

Ben murea de curiozitate să știe ce se întâmplase.

– Ce naiba, Cail? Nu poți să dispari așa. Elena nu merită așa ceva. V-ați certat? Bine, atunci stați de vorbă și faceți pace. Există mereu o soluție.

Cail nu a răspuns. Oricum, răspundea rar. Și-a luat rucsacul, l-a pus pe umăr și a ieșit din dormitor.

– Închide tu, i-a zis lui Ben.

Și acesta a fost singurul răspuns pe care l-a scos de la el.

Elena se trezise devreme de dimineață, pusese în valiză jurnalele pe care voia să le folosească pentru a propune din nou parfumuri vintage, câteva obiecte care vor fi expuse la Absolve și un recipient plin cu ambră. Asta găsise. Nu avea habar dacă va reuși să o folosească sau dacă va trebui să se bazeze pe o moleculă echivalentă, însă oricum o va lua cu ea.

Stătea în bucătărie, cum făcuse de mii de ori în copilărie, iar în mână avea o ceașcă de ceai. Pe perete, între piesele de mobilier, era o colecție

de porțelanuri. Erau farfuriile pe care bunica le folosea rar, cele pentru sărbătoare. Amintirile i-au revenit, limpezi, aduse de mirosul casei. Serviciul era o bucată din istoria familiei. Bunica avea pahare din cristal și tacâmuri din argint. Le cumpărase una dintre Rossini. O alta comandase un set de pahare de la Veneția, care cuprindea carafe și sticle. Însă farfuriile erau franțuzești, de la sfârșitul secolului al XVIII-lea.

S-a trezit gândindu-se că i-ar fi plăcut să-i spună copilului cum fiecare din strămoașele sale contribuise la micul patrimoniu care vorbea despre ele, despre ce le plăcea, despre tradiția cu rădăcini atât de adânci. Gustul pentru frumos. Pentru că farfuriile erau cu adevărat frumoase. Ca și mobilierul, paravanul și obiectele strânse de-a lungul secolelor, fuseseră împachetate și considerate demne de a fi conservate pentru urmași.

Familia: cuvântul îi venise în minte și devenea mai puternic pe când își amintea. Nu îi pășase niciodată de lucrurile alea înainte. Dar acum de ce îi venea să plângă?

S-a șters pe față, a oftat și s-a hotărât să nu mai pună ordine în gânduri.

Era doar obosită și dezamăgită.

– Parfumul lui Beatrice nu există. E doar proiecția unei dorințe. Al meu... al bunicii sau al cui era înainte ea. Nu e decât o concentrare de speranțe și iluzii. Noi i-am dat putere. Noi l-am considerat special.

Nu mai trebuia să vorbească de una singură sau cu obiectele. Era jenant. Asta făceau oamenii care nu aveau pe cineva cu care să schimbe o vorbă.

Dar ea avea un copil cu care vorbea tare mult, nu? Și mai erau destui oameni în jurul ei. Nu atunci, de acord... dar erau. Aurore, de pildă,

era cea care o asculta cel mai mult și care îi și semăna cumva. Aveau multe lucruri în comun.

Atunci și-a amintit de parfumul pe care i-l ceruse Eloise pentru fată. A apucat mai bine ceașca, apoi a pus-o jos și s-a ridicat. A ajuns imediat în dormitorul bunicii. Iată-l, cufărul era acolo, în locul obișnuit. L-a deschis și s-a uitat la ce era înăuntru. Un teanc de jurnale bine aliniate, documente, săculeți plini cu esențe, fotografii albite de vreme, câteva bijuterii fără valoare. Elena s-a încruntat. Însă bunica ei pusese acolo înăuntru parfumul pe care Susanna i-l făcuse și i-l dăruise când împlinise șaisprezece ani; era sigură pentru că se uitase când îl pusese.

– Nu-l vreau, nu știu ce să fac cu el. Sigur e o porcărie. Sunt sigur că l-a făcut Maurice, poate a pus un pic de otravă, strigase Elena.

Lucia strânsese din buze până când deveniseră o linie severă și nările i se umflaseră. Era furioasă de-a binelea.

– Când cineva îți întinde o mână, Elena, ai face bine să o primești. E vorba de bunăvoință. Crezi că tu n-o să faci greșeli în viață? Îmi pare rău să te dezamăgesc, fetițo, dar nu există un asemenea model de perfecțiune decât dacă ești arogantă, iar tu nu ești, nu?

Elena refuzase cu încăpățănare să răspundă. Nu voia parfumul și nici mama înapoi. Nu știa ce să facă, se gândise ea mânioasă.

– Copilă, într-o zi o să înțelegi că sunt multe lucruri de care să ții cont.

– Aruncă-l! Nu vreau parfumul, nu vreau nimic de la ea! strigase înainte să iasă ca o furtună din cameră.

Dar când a ajuns la ușă s-a oprit, inima bătându-i tare. Și dacă bunica-l va arunca? Atunci s-a întors, hotărâtă să ia pachetul trimis de Susanna. Dar Lucia îl ținea în mână, iar pe chip i se citea o mare tristețe. Urcase și se dusesse în dormitor. Îl pusese în cufărul pe care îl ținea mereu încuiat. Elena o urmase, dar după o clipă ieșise din casă.

Trecuse atâta timp de atunci. Poate că încă-i făcea rău să-și amintească? Nu se comportase cum trebuie. Fusese meschină și rea. A înțeles că în toți acei ani și-a ascuns rușinea pentru gestul ei atât de jignitor în spatele furiei față de Susanna. În cele din urmă, făcuse din mama ei un țap ispășitor pentru tot.

Parfumul trebuia să fie acolo, s-a gândit. Acum îl voia. Dorea să-l miroasă.

Cu inima bătându-i ca un ciocan în piept, a mutat obiectele, scrisorile și toate foile pe care le păstrase bunica. Și apoi l-a văzut.

Cutia era exact ca atunci, când o primise cu mulți ani înaintea. A tras aer în piept de câteva ori ca să-și facă curaj, apoi a deschis-o cu atenție. Sticluța părea să-i strălucească în mână în lumina dimineții. Lichidul făcea valuri și era de un roz-deschis pastel. Îi plăcea la nebunie culoarea. Să-și fi amintit mama ei? Acel gând a emoționat-o profund. Îl va lua cu ea, s-a hotărât. Nu l-a deschis, căci nu avea putere, dar îl va duce la Paris.

S-a întors pe hol și a luat mobilul. Nu a trebuit să verifice ca să știe că nu o sunase. Îl cunoștea destul de bine și n-o va ierta așa de ușor.

– Ce cretin! S-o crezi tu că ai rupt-o cu mine!

Parisul era scăldat în lumina zilei. Avionul a aterizat conform programului. Elena nu făcuse altceva decât să se uite la cerul senin și strălucitor.

De abia aștepta să se pună pe treabă. Se hotărâse că va crea, totuși, parfumul. Fără să ia în considerare formula lui Beatrice. Orga parfumierului era plină de esențe de care avea nevoie. Și mulțumită lui Monique, avea și o varietate remarcabilă de substanțe chimice.

Avea să facă o excepție. Pentru a compune parfumul Notre-Dame avea nevoie să folosească multe substanțe și să țină formula stabilă cât mai mult. Nu-și permitea să greșească și să folosească esențele. Parfumul trebuia să fie ușor de reprodus.

Se va duce, a decis. Nu i se întâmpla în fiecare zi să creeze un parfum pentru o carte. Geneviève va intra în posesia parfumului cu orice preț.

În timp ce se întorcea acasă, s-a hotărât să se ocupe de fiecare lucru pe rând. Durerea din gâtlee nu voia să dispară. Dar a decis că va rămâne. Pentru că îi va aminti că avea de lămurit niște probleme cu un bărbat. Bărbatul ei.

– Mulțumesc, i-a zis taximetristul.

A plătit cursa și a intrat la Absolue.

– Bună, Elena! Nu te așteptam așa repede înapoi. Ar fi trebuit să mă suni. Te-ar fi așteptat mama la aeroport, i-a zis Aurore.

– E mai bine așa. Totul e-n regulă?

Fata a dat din cap că da.

– Da, perfect. Am vândut vreo două creme și niște săpunuri. Apoi a venit un domn care a zis că vrea să-ți vorbească despre soția lui, pentru un parfum la comandă.

Elena s-a uitat nedumerită la ea, apoi și-a reamintit.

– Trebuie să fie Marc Leroy. La naiba! Credeam că a lăsat-o baltă. I-a făcut plăcere, multă plăcere că s-a întors.

– Poți să stai toată ziua? Trebuie să fac multe lucruri și mai am nevoie de tine.

Aurore i-a zâmbit.

– Glumești? Pentru mine e o adevărată plăcere. Oamenii se uită altfel

la tine când ești după o tejghea.

– Da, până la urmă, totul e o chestiune de perspectivă, a șoptit când trăgea valiza după peretele ridicat de Cail pentru a despărți Absolve de zona de magazin care comunica cu apartamentul ei.

– Ne vedem mai târziu.

A salutat-o pe Aurore și a ieșit pe hol. A urcat scările și a bătut la ușa lui.

După câteva minute și-a zis să deschidă ușa, dar era încuiată. Așa că s-a întors jos, a ieșit în curtea interioară a blocului și s-a dus spre imobilul din față. După un minut bătea la ușa lui Ben.

– Bună! i-a zis după ce a deschis ușa.

– Elena, ce plăcere să te văd! Hai, intră.

Dar a rămas în prag. Ben se uita la ea într-un fel care nu-i plăcea deloc.

Presentimentul pe care îl avusese după discuția cu Cail își făcea din nou simțită prezența.

Știa bine cum arată mila și o vedea în ochii lui Ben. Inima a început să-i bată tare.

– Știi cumva pe unde e Cail? Nu răspunde la telefon și nu e acasă.

Ben i-a aruncat o privire, apoi s-a dat la o parte.

– Hai, intră. E și Colette. Iubito, poți să vii? A sosit Elena, a strigat întorcându-se.

– Vin acum.

Parcă o așteptau, s-a gândit ea un pic descumpănită.

– Mulțumesc, dar nu pot sta. Scuze dacă v-am deranjat. O să încerc mai târziu la Cail, a zis.

– Stai... nu e. A plecat.

Elena s-a dat un pas mai în spate, apoi a scuturat din cap.

– Cum... și John e la tine?

A scuturat din cap.

– L-a luat. Nu știu când se întoarce. Sau dacă o să mai vină vreodată. Propoziția a rămas suspendată între ei.

– Elena, îmi pare tare rău. Dacă pot face ceva... a șoptit Colette.

– N-are nimic, a răspuns ea zâmbind pe jumătate. Poate a uitat să-mi zică. Sunt sigură că o să mă sune curând să-mi spună unde-l găsesc, a continuat, cu mai multă fericire în glas.

– Sigur. Cum zici tu.

Elena s-a forțat să zâmbească.

– Sigur...

S-a întors și o clipă lumea s-a întunecat. S-a clătinat un pic, dar și-a revenit imediat. A tras aer adânc în piept, dar era cu sufletul la gură. Trecuse și prin lucruri mai grele, putea să supraviețuiască.

– Ești bine? a întrebat-o Ben, alergând după ea.

– Sunt OK, totul e bine. Doar m-am împiedicat. Stai liniștit.

Când traversa curtea și se întorcea spre casă, a auzit limpede câteva înjurături.

Parcă avea capul greu. Zgomotele parcă erau înfundate, durerea din gât era acum o gaură care îi ajunsese în stomac.

S-a întors în casă și a urcat. Odată ajunsă sus, s-a dus la baie, a făcut un duș lung și s-a îmbrăcat. Și-a pus halatul pe care îl purta când lucra, a luat carnetul cu notițe și a intrat în laborator. A ignorat

imaginile care i se formau în minte: Cail așezând distilatorul, Cail surâzând, Cail sărutând-o.

– Gata! a țipat.

Trebuia să facă un parfum. Trebuia să încerce să se concentreze, trebuia să învețe să-și aranjeze viața o dată pentru totdeauna. S-a așezat lângă recipientele cu esențe. Această orgă a parfumiului nu era de lemn precum cea mică, pe care o ținea jos și pe care i-o dăruise Cail. Cea cumpărată de Monique era modernă, de aluminiu. Dar îi plăcea oricum. Singurul lucru care se schimbase era dispoziția ei. Sticlutele cu esențe erau aranjate pe familii olfactive, cum o învățase Lucia, și nu în ordine alfabetică. Citricele, floralele, *fougère*, *chypre*, lemnoasele, orientalele și *cuir*s. A ales cu grijă esențele care îi trebuiau, le-a pus una câte una pe un vas și apoi s-a pregătit pentru a crea parfumul. A trebuit să încerce de mai multe ori înainte să reușească să se concentreze, dar în cele din urmă a reușit să facă ordine în haosul de gânduri și sentimente. Învățăturile bunicii au dat la o parte confuzia și dezordinea. Lumea a dispărut și nu a rămas nimic altceva decât o mare paletă parfumată din care să obțină ceva.

Trebuia să facă două parfumuri: Beatrice și Notre-Dame. Două parfumuri speciale. Primul va fi punctul de plecare al celui de-al doilea. Știa că e drumul potrivit pe care să pornească. Trebuia să fie, pentru că pe asta contase.

Din Beatrice se va naște Notre-Dame.

A dispus esențele în fața ei, le-a observat și le-a imaginat împreună, a închis ochii și a compus în gând parfumul strămoșei. A început doar când a fost destul de convinsă de un anumit rezultat. A numărat cu atenție picăturile din fiecare esență: lămâie, iris, iasomie, trandafir, ambră, mușchi de stejar. Le-a văzut alunecând pe suprafața pâlniei și a inspirat aroma. Fiecare etapă era importantă, era hotărâtoare. Și-a

notat totul pe carnet cu meticulozitate. S-a oprit, odată terminat amestecul. S-a uitat o clipă la el, apoi l-a mirosit.

Acela era parfumul pe care Beatrice îl crease pentru o domniță cu secole înainte. Un parfum care pentru strămoașa ei fusese un început și un sfârșit deopotrivă.

Și-a șters o lacrimă cu mâna și a turnat cu atenție parfumul într-o sticlută. Avea să-l lase așa câteva ore și apoi îl va mirosi din nou.

S-a ridicat și a ieșit din laborator. Avea nevoie de o ceașcă cu ceai.

Când s-a întors, a mirosit din nou parfumul, a controlat formula pe care și-o notase în caiet și a încuviințat din cap. Apoi s-a simțit cuprinsă de un val de trăiri: durere, pasiune, blândețe. S-a așezat cu grijă, a închis ochii și a mirosit fiecare nuanță a parfumului și l-a lăsat să i se prelingă pe piele, în suflet. Era important, seducător, trezea senzații profunde.

Dar ce simțea înăuntrul ei nu era măreție, ci suferință, durerea părăsirii.

Știa foarte bine sentimentul, știa perfect ce gust are, știa totul, știa fiecare afurisită de nuanță. Pentru ea exista un miros chiar și pentru starea aceea pe care o ai când ești părăsit.

Au trecut orele. Elena a rămas tot timpul cu ochii țintă la podea, așteptând ca moleculele parfumului să se topească atât cât să le dea o formă din ce va însemna rezultatul, pentru că nu se simțea că poate conta pe propriul talent.

Era confuză. Dar parfumul i-a venit în ajutor. Esențele s-au combinat una după alta, chiar și cele sintetice, care au dat o forță nouă și nuanțe luminoase. Le folosiseră în cele din urmă, pentru că unele elemente întrebuițate de Beatrice nu mai existau. Nu avusese de ales. Dar nu-i părea rău. Parfumul era bun, mai mult decât bun. Iată parfumul lui

Beatrice. Cel care pecetluse destinul familiei Rossini.

L-a mirosit din nou și a fost ca o explozie de flori. Petale de trandafiri peste tot, un mijloc înflorit, râsete, jocuri în jurul unei fântâni, în soare, într-o grădină de citrice, o briză ușoară și caldă și mirosul lămâilor. Și apoi noaptea umedă, întunecată, animalică. Lemn pătrunzător neașteptat și o câmpie argintie scăldată în razele slabe ale lunii. Iasomie, iris. Dragoste, dar nu din cea blândă, nu tu șoapte, nicio concesie. Și apoi un salt neașteptat, senzual, aproape hipnotizant. O poveste adevărată, sfâșietoare, dureroasă.

Elena și-a șters iar lacrimile. Era epuizată, i se părea că nu mai are niciun dram de energie. Dar trebuia să continue. Acum trebuia să meargă înainte.

Parfumul lui Beatrice era baza de la care să pornească, dar trebuia să găsească misticismul Catedralei Notre-Dame, magia, secolele de istorie. Iar legătura aceea va da viață unui nou parfum: Notre-Dame de Paris.

A păstrat una din cele două eprubete în care era parfumul strămoașei sale într-un dulap, la întuneric. În gând îi răsunau cuvintele bunicii, care îi spunea ce etape trebuia să urmeze pentru noua creație. Nu avea să fie simplu să plece de la o bază și apoi să găsească din nou calea parfumului, dar ea putea, știa bine, știa în sinea ei.

A tras aer în piept și și-a făcut curaj. A transferat într-un cilindru gradat conținutul celei de-a doua eprubete și a închis ochii o clipă, căutând în ea direcția. Apoi a mai adăugat compoziției o picătură de tămâie. A mirosit și a continuat, până a fost suficient de convinsă. Apoi a venit rândul vetiverului, pentru că voia apă și umiditate. Și acum, că o găsisese, a mai adăugat o picătură de smirnă și a așteptat răbdătoare.

A lucrat fără oprire, aproape febril, tot încercând. Și apoi, dintr-odată, s-a oprit. L-a mai mirosit o dată și a încuviințat din cap.

Iată-l, era în mâinile ei, îl găsisese.

Când a coborât, parfumul Notre-Dame de Paris era gata.

Nu mai trebuia decât să-l lase să se odihnească. Conform procedurii mai trebuia să-l miroasă o dată și apoi să-l corecteze eventual. Dar ea știa că nu va fi necesar.

Aurore plecase, închisese magazinul și îi lăsase un bilet. Aveau vacanță de la școală, se va întoarce chiar a doua zi. Elena s-a uitat țintă la foaie, la scrisul regulat, la literele limpezi și la floarea stilizată în loc de punct. L-a pus în buzunar și apoi s-a întins după telefon.

– Madame Binoche? Sunt Elena Rossini. Parfumul Notre-Dame e gata. Da, mulțumesc. Să veniți când vreți, o să vă arăt notițele; de acolo o să începem să lucrăm la versiunea finală.

A închis, a urcat din nou treptele și s-a întins pe pat așa îmbrăcată cum era, apoi a adormit.

24.

Neroli. Obținut din floarea de portocal, este esența celestă a petalelor florii. Este parfumul care simbolizează pacea. Evocă sentimente nobile. Deschide calea spre iubire.

Dacă, după ce i-a dat parfumul lui Geneviève Binoche, s-ar fi gândit că femeia nu o va mai căuta, Elena s-ar fi înșelat amarnic. Tuturor le plăcuse parfumul pe care îl realizase pentru ea. Iar scriitoarea fusese de-a dreptul vrăjită. Îi spusese că e un parfum perfect. Parfumul ei Perfect. Prin urmare, venea des pe la magazin și, deși Elena nu prea avea chef să iasă sau să vorbească, nu își pierduse speranța. Chiar și în seara aceea o însoțise la cumpărături.

Marile magazine din Galeriile Lafayette erau aglomerate ca de obicei și aveau lucruri foarte frumoase de vânzare. Geneviève se hotărâse că va fi prima etapă a expediției.

– N-am fost niciodată să cumpăr haine pentru copii. N-am avut niciodată și nici Adeline. Fratele meu a murit înainte să fie tată și cumnata mea e o femeie greu de mulțumit. Cel puțin, asta mi-a zis

odată, când mi-a făcut confidențe. I-am spus că era încă tânără și putea să-și refacă viața. Mi-a trântit-o că nu va mai găsi un altul ca Jasper. Nu e romantic?

De când murise după doar un an de căsnicie, nu prea mai era nimic romantic... dar fiecare vedea viața în felul lui, s-a gândit Elena. Știa că madame Binoche încerca să fie drăguță tot vorbindu-i încontinuu, dar nu reușea să-și exprime recunoștința. I se păruse o viață de om de când se întorsese de la Florența, deși trecuseră doar câteva săptămâni. Cail dispăruse din viața ei și nu reușea să mai facă nimic. Privea totul detașat, singurul lucru care nu se schimbase era sentimentul de atașare instinctivă pe care îl avea pentru copil. De fapt, era singurul lucru care o ajuta să se scoale de dimineată și să ia viața așa cum era.

– Mulțumesc, i-a răspuns mecanic. Trebuie să pregătesc geanta, aproape am ajuns.

Doctorița Rochelle îi recomandase să aibă totul la ea. În urma ultimelor analize se vedeau niște contracții, căci sarcina era aproape de termen.

– Trebuia să vin cu Cail, a șoptit Elena.

Nu a avut putere să continue. L-a lăsat baltă, cum făcea de fiecare dată când era prea greu să se gândească la ceva.

– Dar noi, femeile, suntem mai pragmatice când vine vorba de așa ceva, draga mea.

Din fericire, Geneviève avea o intuiție formidabilă și a prins imediat întrebarea. Avusese o idee bună. O zi plină de cumpărături era până la urmă ce-și dorea.

Au ajuns la raionul pentru nou-născuți și parcă intrase într-un magazin de dulciuri. Totul era în tonuri de pastel, de la pereți la mobilier. Păpuși, trenulețe, ursuleți de toate dimensiunile. Și mirosul

de tac și vanilie. Madame Binoche a început să-i arate salopete și hăinuțe potrivite atât pentru băieței, cât și pentru fetițe. Apoi a trecut la culori mai închise, ajungând la albastru și roz.

– Copiii ar trebui să fie îmbrăcați ca un curcubeu, așa cred eu. Nu e normal să îi îmbrăcăm cu o culoare care să-i identifice. E discriminare! a mormăit uitându-se cu un ochi critic la o întreagă expoziție pe această temă.

Din când în când Elena dădea din cap aprobator. Se uita la hăinuțe și puneă în cărucior tot ce îi plăcea mai mult. Jasmine îi recomandase să cumpere puține: copiii creșteau pe zi ce trece, nu îi trebuiau mai mult de trei sau patru schimburi pe săptămână. Dar Elena voia să nu-i lipsească nimic copilului. Și astfel a pus în coș șosete cu rațe și porcușori, salopete roșii, roz, albastre. Cămășuțe, perii, orice i se părea frumos de comparat. Nu avea idee dacă va avea fată sau băiat, așa că a cumpărat și câteva rochițe.

Banii nu mai erau o problemă pentru ea. Suma pe care o primise pentru formula parfumului Notre-Dame acoperise integral investiția lui Monique, și îi datorase o pălărie de bani. Absolve nu vânduse doar parfumuri de suflet, ci o linie întreagă, care aducea un omagiu femeilor din familia ei.

– Ce spuneți de căruciorul ăsta? a întrebat-o Geneviève.

– Nu știu, e albastru...

– Și nu vă place culoarea?

Nu, nu-i plăcea. Voia galben pentru micuț, culoarea soarelui, sau albastru precum cerul.

– Aș vrea ceva mai deschis, poate turcoaz.

Geneviève s-a uitat în jur, apoi a întins un deget.

– Iată-le acolo. Dar ce frumoase sunt! a exclamat, ajungând în dreptul ei.

Ea a urmat-o încetișor. Acum trebuia să se miște cu atenție, pentru că, dacă făcea mișcări bruște, copilul se agita și o lovea. În curând îl va vedea și asta o făcea să meargă mai departe fără Cail.

Elena era de fapt expertă în arta de a fi părăsită, dar nu mai simțise niciodată prăpastia care i se căscase în inimă. Era un gol absolut. Era esența nimicului. Îi trebuia doar o clipă ca să se piardă în adâncul lui. De aceea încerca să fie ocupată tot timpul. Ca să nu se gândească, ca să nu cadă.

Căruciorul a fost un cadou de la Geneviève. Nu știa ce să zică, toți erau așa de drăguți cu ea, că uneori îi venea să se ducă într-un colț, să se facă ghem și să urle. A făcut un efort să-i mulțumească, să zâmbească și să meargă mai departe.

Trebuia să-și amintească să respire, asta era important, câte o gură de aer, una după alta. Un pas în față, apoi altul.

Au continuat să caute așternuturi, păturici, pijamale. Și apoi căciulițe, biberoane, suzete și tetine. Cumpăraseră foarte multe lucruri și Elena a început să se întrebe îngrijorată cum o să ducă totul, când vânzătoarea i-a dat o carte de vizită.

– *Madame*, nu trebuie decât să ne sunați, i-a zis cu un zâmbet larg. Imediat ce se naște copilul o să ne ocupăm să vă livrăm totul. Ne ocupăm de transport și montaj. Nu trebuie să vă faceți griji pentru nimic.

Ce ușurare! Alte mulțumiri... i se părea că în ultima vreme nu făcuse altceva. Toți se așteptau să fie fericită, să zâmbească. A plătit și a tras de ea să ducă la capăt și ziua de azi.

Trebuia doar să aibă răbdare până naștea, restul va veni de la sine.

Copilul era singurul care conta cu adevărat, apoi era Absolve... Trebuia să-și repete asta de multe ori pe zi și uneori funcționa. Uneori era suficient.

Ziua reușea să se ocupe de toate lucrurile destul de bine. Aurore se întorcea de la școală și venea grăbită s-o ajute, Eloise venea de câte ori putea. Și Ben. Chiar și Colette trecea pe la ea foarte des, gătea pentru prânz și cină și îi lăsa tot în recipiente mici, pe care apoi le punea în congelator. Elena nu trebuia decât să pună mâncarea la microunde și totul era gata. Nu o lăsau niciodată singură nici măcar o clipă.

A doua zi a primit o invitație.

Monsieur Lagose și Babette tocmai plecaseră. Se pare că situația lor se îmbunătățise, dar tot continuau să se înțepe. Nu era așa de grav, până la urmă, mai ales că, atunci când se certau, își zâmbeau. Dacă înainte îi plăcea și era bucuroasă să îi vadă împreună, acum fericirea lor îi înțețoșa ochii, îi puneă un nod în gât.

– E pentru tine. Pare o invitație, i-a zis Adeline, uitându-se la plicul din hârtie grea, de culoarea fildeşului. Venise să o salute, apoi s-a hotărât să rămână.

Elena a ridicat privirea din registrul pe care îl actualiza și s-a uitat nedumerită la ea.

– Poți să-l deschizi?

– Desigur, i-a răspuns Adeline. Ai participat la un concurs? a întrebat-o.

Ea s-a încruntat.

– Nu, la niciun concurs.

– Dar scrie că trebuie să ridici un premiu.

– O fi o greșeală, i-a spus Elena, care s-a întors să se concentreze asupra registrului.

– Este antetul fundației: *Concours International de Roses Nouvelles de Paris-Bagatelle*. Am auzit de el. E un eveniment important. Se ține în cea mai frumoasă grădină din Paris. A câștigat Floribunda Hélène.

Tăcere, nesiguranță. Apoi ezitare.

– Dă-mi să văd, a șoptit ea înnebunită, întinzând mâna.

Era concursul lui Cail, al trandafirului pe care îl făcuse. Știa, pentru că ar fi trebuit să se ducă împreună.

Adeline i-a dat scrisoarea. A citit-o de la cap la coadă de mai multe ori.

– Nu înțeleg, a zis încetișor.

– Ești sigură? E vreuna din cunoștințele tale care s-a gândit să-ți facă o surpriză?

Da. Cail. Dar el se hotărâse să n-o mai vadă, să nu-i mai vorbească. Nu era posibil...

– E pentru sâmbătă, a zis cu voce slabă. Nu am cu ce să mă îmbrac.

Ce gând idiot! și-a zis. Cail îi făcea o invitație după multe zile, în care dispăruse din viața ei, iar primul lucru la care se gândea era că nu avea ce rochie afurisită să-și pună.

– Știu un magazin de vis. Putem să mergem când vine Aurore. Ce zici?

Elena a strâns cartonul între degete.

– Nu știu ... nu cred că mă duc.

A pus invitația pe tejghea și s-a apucat să controleze din nou registrul. Adeline n-a zis nimic, ci doar s-a uitat la ea cu blândețe ca de obicei,

de după ochelarii ei rotunzi. Ea simțea povara acelei priviri răbdătoare. A încercat să o ignore, apoi s-a hotărât să-și ridice privirea.

– E vorba de Cail. A făcut o pauză. Dar nu-mi răspunde nici măcar la telefon. De ce să mă duc?

– Să-i zici vreo două?

A, da. Asta i-ar fi plăcut tare mult! Voia din tot sufletul să-i arunce în față două-trei lucruri.

– E complicat, a zis în șoaptă.

– Dacă n-ar fi, n-ar merita să ne pierdem vremea, nu crezi?

– L-am ținut la distanță... știi, din cauza copilului. Voiam să fiu sigură că noi trei avem o șansă. Pentru că nu sunt sigură, Adeline. Am un copil. Sau mai bine zis... în curând o să am și o să facă parte din viața mea. N-o să-l las niciodată nimănui.

Nu știa cum de șoapta se transformase în strigăt. S-a mirat când s-a auzit pe ea însăși vorbind. În ochi avea văpăi și inima îi bătea ca un ciocan. Adeline s-a dus la ea și a mângâiat-o pe mână.

– Elena, calmează-te! Copilul tău simte tot și acum se întreabă de ce e furioasă mama lui.

Și-a revenit aproape imediat.

– Iartă-mă, n-am... n-am vrut, a șoptit ducându-și o mână la față. Trec prin momente grele.

A zâmbit sau, mai bine zis, a făcut un efort.

– Mi-am pierdut controlul și îmi cer scuze, a continuat. O să crezi că sunt nebună.

– Draga mea, ești gravidă. Tocmai te-ai certat cu partenerul. N-ar fi

normal dacă n-ai fi un pic zguduită, nu ești din fier, nu? În regulă. Acum șterge-ți lacrimile. Așa, foarte bine.

Elena tremura. Cuvintele îi ieșiseră ca un șuvoi împins de spectrul trecutului, de Maurice. Tatăl ei vitreg o urâse profund pentru că era fiica altuia. Nu-și va pune niciodată copilul în aceeași situație. Mai bine să rămână singură.

– Eu... am avut o viață grea când eram mică, i-a zis cu un fir de voce. Trebuia să fiu sigură că acest copil va fi iubit și protejat. Ar fi trebuit să vorbesc cu Cail, dar, în loc de asta, l-am lăsat să subînțeleagă tot. Am făcut o prostie să mă duc la Florența fără să mă consult cu el. Aș fi putut aștepta și să-l implic în decizia mea.

Adeline i-a zâmbit.

– Habar n-am ce-mi spui. Nu știu ce s-a întâmplat. Însă l-am cunoscut pe Cail. E un tip de treabă și, pe deasupra, are și ochii buni.

– Ochii?

– Da, ochii. Firea unui om se recunoaște după detalii. Pe lângă comportament, privirea este un indiciu excelent. Cail se lumina când te privea. Și era mereu lângă tine. Am putut să mă uit cu atenție la el. E un avantaj când ești o bătrânică ieșită din uz, care se uită fără teama de a fi prost înțeleasă. Și Adeline nu era așa sigură că o părăsise fără să se uite în urmă. I se păruse că l-a văzut de câteva ori în apropiere de Absolue.

– Și dacă zice că nu merită osteneala? Să vedem situația așa cum e: sunt gravidă cu fostul și vreau copilul. Ce bărbat ar accepta așa o situație?

– Hai să mergem, Elena! a exclamat. Nu e un leu care vrea să-ți sfâșie puii, e doar un bărbat. Adeline i-a zâmbit. Faptele contează cu adevărat. Te-a invitat la decernare? Da. A făcut un trandafir și i-a dat

numele tău? Da. De ce mai ai nevoie? Întrebarea la care ar trebui să răspunzi cu adevărat este: ce vrei tu?

Și așa ajunseseră în miezul problemei. După ce se învârtiseră atâta, ajunseseră la întrebarea adevărată. Era limpede că îl iubea. Era îndrăgostită până peste cap de multă vreme. Dar era și destul de inteligentă să știe că doar iubirea nu era suficientă.

– Sunt furioasă. Sunt mânioasă. Mi-a arătat cum poate fi, m-a iubit așa cum eram. Cu el mă simțeam eu însămi și apoi... nu sunt sigură că mai pot trece prin asta. E o durere fizică. Îmi blochează gâtul. Mă trezesc noaptea și cred că totul e un vis. O dată am urcat la el, mi s-a părut că l-am auzit venind, însă m-am înșelat.

Vocea îi era dură, tandră și plină de furie în același timp. Fiecare cuvânt parcă îi ardea gâtul.

– Dacă nu mergi până la capăt, dacă nu lămurești lucrurile, n-o să te eliberezi niciodată. Știu bine că nu e treaba mea, i-a zis Adeline, dar, în locul tău, m-aș duce, dacă nu aș putea să-i spun altfel că s-a terminat. Știi... cum trebuie, să i-o zici în față.

Adio! Pentru totdeauna. S-a gândit la asta, apoi a oftat. Dar... până la urmă, era un lucru pe care ar fi putut să-l facă.

– Unde ai zis că e magazinul?

Deși toți se oferiseră să vină cu ea la ceremonia de premiere a noului trandafir la Chateau de Bagatelle, Elena hotărâse altceva. Să se ducă singură.

Grădina din fața castelului era o întindere de un verde strălucitor, în care tufișurile de trandafiri erau pline cu flori de forme, culori și dimensiuni diferite. Cărările erau împărțite în zeci de straturi de flori

care aminteau de o grădină italienească. Și în mijloc, trandafiri de toate culorile: de la nuanțe de galben și roz mai deschise la roșu puternic și strălucitor, grena, alb pur, aproape imposibil, cu petale strălucitoare, cărnoase sau subțiri ca mătasea cea mai fină.

Mersese un pic, apoi a trebuit să stea jos. Era obosită și îi era teamă. Teamă ei avea un pic din toate. În cele din urmă, când furia se disipa, rămânea doar cu un sentiment profund de durere. Voia să fie îmbrățișată de Cail, voia ca totul să revină la cum fusese înainte. Se simțea ridicol și prost că voia lucrurile astea.

A închis ochii o clipă, iar soarele de iunie i-a scăldat fața. Parfumul care plutea în aer i-a intrat încetîșor în gânduri, calmînd-o. Se simțea mai bine când s-a ridicat ca să se ducă la locul unde va avea loc premiarea.

Avusese grijă să nu fie văzut niciodată. Furia îi trecuse repede și rămăsese doar golul din inimă.

Nu reușise s-o părăsească. Rămăsese la Paris și se întorsese în Marais măcar o dată pe zi, să vadă dacă era bine.

Îi lipsiseră tare mult atît ea, cât și nebuniile care îi treceau prin cap. Cum ar fi să se suie în primul avion și să se ducă la Florența, însărcinată aproape în nouă luni. O altă lovitură de genul acesta și va ajunge piele și os, s-a gândit Cail.

Iat-o, reușise să o vadă în cele din urmă. S-a mutat ca s-o vadă mai bine. I se părea așa de tristă și deznădăjduită. A trebuit să facă un efort să se ducă mai în spate. Trebuia să aștepte momentul potrivit. Trebuia să fie sigur că ea va înțelege înainte să-i vorbească.

Era frumoasă. Fusese mereu, într-un fel senin, de o frumusețe aproape neștiută, care alături de voce și blîndețe îl vrăjise imediat. Dar acum,

pe când mergea drept, cu rochia neagră și părul strâns, parcă o vedea pentru prima dată.

Cail stătea deoparte. Nu voia să-l vadă, nu încă. Dar nu va pierde momentul acela pentru nimic în lume. Era omagiul lui.

– Madame Elena Rossini ridică premiul pentru Floribunda Hélène, creația lui Caillen McLean de la McLean Roses.

Iată, sosise momentul. Cail a simțit cum inima îi bate mai tare. Elena s-a ridicat și a ajuns pe scenă încet, în aplauzele publicului, și a mulțumit prezentatorului.

– Am avut de judecat multe creații marca McLean. Însă trebuie să spun că Hélène e una din preferatele mele. Parfumul este, fără îndoială, unul din punctele sale forte. Fructat, intens, are note blânde și arome. Un contrast excelent. Fiecare buchet e compus din zece boboci în formă de potir, care se deschid și dau viață unui *bouquet* extraordinar. Roșul-purpură cu miez aurit merită menționat pentru puritatea și intensitatea cromatică. Da, e fără îndoială unul din trandafirii cei mai relevanți pentru sezon.

Elena ascultase răbdătoare și-și făcuse o idee despre cum era trandafirul.

– Pot s-o văd?

Întrebarea l-a nedumerit pe prezentator, care și-a revenit imediat. După ce i-a făcut semn unui colaborator, i-a zâmbit larg.

– Desigur.

Cail ajunsese la ușă, când și-a dat seama de ce se întâmplă. A plecat privirea și s-a întors pe urmă la locul lui. Voia s-o vadă, voia să-i rețină chipul. A doua zi îi va vorbi, nu voia să lase lucrurile așa între ei.

Ce amuzantă era viața! Pe Juliette o știa dintotdeauna, crescuseră împreună, i se păruse normal să întemeieze o familie cu ea. Nici măcar nu se gândise mult. Se întâmplase și gata. Apoi a fost accidentul. Și nu putuse decât să-și adune fărâmele existenței. Câteva secunde și totul se terminase.

Pe Elena o alesese, în schimb, o dorise. O dorise mai mult decât orice. Nu făcuse decât să plănuiască fiecare amănunt ca să nu se întâmple nimic neprevăzut. Iar ea îi demonstrase că se înșelase. Nu avea nicio putere de decizie, nu putea decât să stea să privească. Ca în trecut.

Iar cu sentimentul profund de neputință Cail nu reușise niciodată să se împace. Atunci i se păruse că toată viața lui și relația lor nu fusese decât un imens castel din cărți de joc, un teanc de foi care puteau să zboare la prima adiere de vânt. Și o clipă s-a dat înapoi.

Acum Elena mulțumea, ținea la piept diploma pe care tocmai i-o dăduseră și zâmbea publicului.

Și apoi li s-au întâlnit privirile. Ea a întins mâna, mulțumind prezentatorului și, fără să-și ia ochii de la el, a coborât scările și s-a dus la el.

– Vine la mine, a șoptit Cail.

Deodată și-a dus mâna la burtă și s-a oprit.

A inspirat adânc, apoi a expirat. Dar senzația nu părea să treacă, dimpotrivă. Deodată a simțit o durere puternică în burtă și o smucitură.

– Cred că mi s-a rupt apa, a șoptit nevenindu-i să creadă.

După aceea nu i-a mai păsat de nimic. Îl voia imediat pe Cail. Nu-i păsa deloc de toți oamenii care se apropiaseră de ea și o întrebaseră cum se simte. Nu vedeau și singuri? Era gravidă și stătea să nască!

– Cail! a strigat din toți răunchii.

Strigătul i-a înghețat sângele în vine. Și-a făcut loc prin mulțime și a ajuns la ea. Nu a trebuit decât să arunce o privire ca să-și dea seama că sosise momentul.

– Stai liniștită, iubito. E totul în regulă. Totul o să fie bine.

– Ba nu. Ai plecat și copilul s-a hotărât să se nască acum. Chiar acum. Nu am nici valiza cu mine. Doctorița mi-a zis că trebuie s-o iau la spital. De ce nu ai vrut să mă ascuți? Mi-ai promis și te-am crezut. Am găsit formula lui Beatrice, am vrut să-ți zic, am vrut să-ți zic, dar nu erai...

Cail i-a luat fața în mâini.

– Uită-te la mine și ascultă-mă! Acum te duc la spital și stau cu tine.

– Să nu mă părăsești! Să nu mă părăsești niciodată!

A fost doar o șoaptă, dar Cail a auzit-o bine. I-a intrat în suflet. Nu i-a răspuns, dar a sărutat-o. Acolo, de față cu toții. Apoi a luat-o în brațe.

– Am mașina aici, afară. Ia-mi mobilul din buzunar, i-a spus repezit lui Sophie, sora lui, care, neștiind de ce e atâta zarvă, și-a făcut loc printre oamenii care o înconjurau.

– Elena, iubito, te simți bine? a întrebat-o ea, apropiindu-se.

– Naște. Sophie, sună la spital, numărul e în telefon. Spune-le că venim.

Elena era prea speriată ca să mai protesteze sau să facă altceva decât să-l strângă pe Cail. Dar, odată ajunsă în mașină, când el gonea spre spital, cuvintele pe care își închipuise că i le va spune și-au găsit drumul singure.

– De ce nu ai răspuns la telefon? De ce nu ai vorbit cu mine?

– N-aveam ce să-ți spun, Elena. Greșeala a fost a mea. Pur și simplu am înțeles greșit. Ți-am zis deja.

Acum nu era momentul să lămurească nimic. A schimbat viteza și banda.

– Mi-ai spus că mă vei iubi oricum, că nu conta ce aș face sau cum m-aș comporta. Tu mi-ai promis, eu am avut încredere în tine. Caillen, m-ai trădat, m-ai mințit!

– După, vorbim după. Acum încearcă să stai liniștită!

Ea voia să-i răspundă, simțea nevoia, dar nu reușea să respire bine. Atunci a întins mâna, prinzându-se de cămașa lui. Cail a apăsat pe accelerație. Și apoi n-a mai fost timp de nimic altceva.

Cail s-a certat cu ginecologa, care nu voia să-l lase să intre în sala de nașteri, dar în cele din urmă a convins-o. A rămas cu Elena tot timpul, ținând-o de mână chiar și când travaliul a devenit dificil și și-a pierdut cunoștința. Au reușit să scoată copilul doar când i-au făcut o cezariană de urgență. El a rămas lipit de geamul sălii de operație, la câțiva metri de ea.

Nimeni și nimic nu-l va ține departe de Elena. Nu atâta timp cât respira și era conștient, pentru că de câteva ori văzuse stele verzi, ca să fie sincer.

– Totul e bine, repeta cu voce tare.

Când primul țipăt a rupt tăcerea, lui Cail i-a stat inima în loc.

– E fetiță! Bine ai venit pe lume, micuțo! a zis ginecologa, ridicând-o și dându-i-o asistentei, care a înfășurat-o imediat într-un prosop.

Cail era livid. O asistentă a deschis ușa și i-a dat un halat și o mască, ajutându-l să se îmbrace. Apoi l-a lăsat să intre. A luat-o încet de mână pe Elena, care ațipise un pic de la anestezie. Se uita cu atenție la

mogâldeata care se zvârcolea în mâinile doctorilor și la mișcările agitate ale asistentei și ale pediatrului.

– Ce se întâmplă?

Avea vocea gâtuită.

Elena nu ar fi supraviețuit dacă s-ar fi întâmplat ceva cu fetița. Nu reușea să se gândească la altceva.

– Nimic. Stați liniștit. Acum aspirăm lichidul pe care l-a ingerat domnișoara și apoi puteți să vă vedeți fetița. Este de-a dreptul drăgălașă, a zis pediatrul în timp ce o pune pe micuță pe cântar.

Plânsetele au devenit mai sigure și puternice, ca și mișcările.

Cail a întins gâtul și a văzut un pumnișor care despica furios aerul.

O fetiță, Elena avea o fetiță. O emoție neașteptată i-a ars gâtulejul și i-a încetoșat privirea.

– Acum e aproape gata, a reluat infirmiera.

Dar el nu vedea nimic. Și apoi i-au pus-o în brațe. I-a fost greu să o țină fără să-i dea drumul Elenei, dar Caillen McLean era un bărbat care știa să improvizeze, așa că s-a descurcat să le facă pe amândouă.

– E mică. Doamne sfinte, ce mică e! a șoptit îngrozit. Sunteți siguri că e bine?

– Stați liniștit! Fetița dumneavoastră e perfect sănătoasă. Analizele sunt excelente. Două kilograme și șapte sute de grame, la cincizeci de centimetri, o greutate perfect normală.

Dar Cail n-o mai asculta. Și acum se uita lung la fetița care privea, și ea, la el. Nu mai plângea, dar își tot mișca mânuțele. Cu una i-a lovit tricoul, i-a prins materialul cu degetele, ținându-l strâns. Și Elena făcea așa.

Golul acela rece pe care îl avusese în suflet atâta timp s-a topit sub un val neașteptat de căldură.

– Bună, iubito, a șoptit.

A sărutat-o pe creștet pe copila care încă îl ținea strâns, încet și cu multă blândețe.

– Ești superbă, ca mama ta.

Elena se temuse mereu de acel moment... și îl așteptase agitată. S-a uitat la Cail și a înțeles că fusese nebună să nu se încreadă în inima ei. El tot vorbea cu fetița, îi zâmbea și nu o s-o părăsească. Nu o s-o părăsească niciodată.

– E bine? a șoptit.

El s-a întors și i-a zâmbit, apoi s-a aplecat și a sărutat-o pe buze.

– E minunată! i-a zis în șoaptă.

Elena a simțit, și ea, gustul cald al emoției și i-a zâmbit. Era nemaipomenit, era minunat. Apoi s-a uitat la fiica ei. Fetița părea îmbufnată, ba chiar încruntată, roșie, aspră, fără niciun fir de păr. Cail o credea superbă. Atunci a înțeles că el era cu adevărat bărbatul potrivit.

– Mi-o dai și mie?

Voia să o atingă, să o simtă. Fiica ei, copilul ei.

Cail a apropiat-o de fața Elenei.

– Bună, micuț! a șoptit.

I-a atins ușor nasul, i-a mângâiat linia feței, conturul chipului.

– N-are niciun fir de păr, a murmurat.

– O să-i crească, a răspuns Cail. N-are nici măcar sprâncene... E

perfectă, nu?

Micuța a căscat drept răspuns și a închis ochii.

Elena a sărutat-o, a strâns-o la piept și a fost cuprinsă de o bucurie cum nu mai simțise până atunci. Când o legăna, gândul că își ține fiica în brațe și-a făcut loc prin vârtejul de emoții care era în sufletul ei, până când restul a dispărut. Au rămas doar ea, fiica ei, greutatea, respirația caldă, parfumul ușor și delicat care îi ieșea din piele. Și a înțeles că era o diferență evidentă între ce fusese ea, Elena Rossini, înainte și ce devenise acum.

A trebuit s-o mute într-o rezervă, iar Cail nu voia să audă altceva. O lăsa pe Elena cât lua pastilele și era consultată, apoi se întorcea. Și, dacă noaptea făcea o excepție, ziua nu avea cum să-l țină departe.

Apoi a început să se comporte ciudat. Se tot învârtea pe lângă pătuț, aruncându-i priviri Elenei în tăcere. Ea nu reușea să înțeleagă. El părea îndurerat.

– Trebuie să-ți spun ceva, a izbucnit el deodată.

– Nu vrei să stai lângă mine să-mi spui?

Dar el nu s-a dezlipit de pătuț.

– În regulă, a oftat Elena. Ia-o în brațe, dar o s-o iei mereu, chiar și când o să aibă zece kile, da?

Cail a zâmbit și a luat-o în brațe cu multă blândețe. Apoi s-a așezat lângă Elena.

– Vorbeai serios înainte?

– Înainte când? l-a întrebat ea nedumerită.

El a oftat.

- Că pot să o țin în brațe.
- De ce, nu ar fi trebuit? l-a întrebat șocată.

Nu i-a răspuns și s-a uitat în altă parte, privind-o fix pe micuță.

– Ascultă-mă bine. Mi s-au tocit neuronii. Nu-ți face griji! Se întorc la normal după ce termin de alăptat. E o cale pe care a găsit-o natura ca să nu le lase pe mame să se ocupe de prea multe lucruri deodată. Așa că e posibil să nu pricep ce naibii vrei să-mi spui, dacă nu spui clar și răspicat.

Cail a scuturat din cap, dar curând zâmbetul i s-a stins, lăsând loc unei expresii serioase.

- Am semnat actele tatălui.
- Ce...?

Elena rămăsese fără cuvinte. Nu reușea să-și revină.

– Toți cred că eu sunt tatăl, chiar și doctorița Rochelle. E scris și în dosarul tău, s-a grăbit să adauge.

Ea a înghițit în sec, apoi s-a uitat spre fereastră. Apoi s-a uitat la el.

- De aia ai făcut-o? Pentru că toți cred că e fiica ta?

Întrebarea era limpede, directă.

Cail a scuturat din cap.

– Nu, nu de asta. Eu... nu știu cum să-ți explic. Avem multe de discutat. Sunt lucruri pe care nu le știi. Totul e tare complicat. Dar eu te iubesc... te iubesc, i-a șoptit calm.

I-a luat câteva minute să proceseze ce-i spusese. A simțit un val de căldură și apoi unul de frig. Îi venea să plângă, să râdă și să-l îmbrățișeze. Dar a înghițit în sec și s-a tot uitat la el.

– De asta vrei să o consideri a ta, pentru că o iubești?

Cail a scuturat din cap.

– Simt că e a mea, i-a zis. Ea e fiica sufletului meu, a iubirii ce ți-o port. A făcut o pauză. De asta am scris în documentele alea că sunt tatăl ei.

Nu mai era mare lucru de făcut, știa unde să-și caute inima, știa exact unde-i e locul, avea cheile.

– De ce plângi acum? a întrebat-o nedumerit. Știu... ar fi trebuit să te întreb înainte. Dar nu-i părea rău deloc. O tot ținea pe micuță și pe chip i se citea hotărârea.

Elena și-a tras nasul, s-a șters la ochi și l-a fulgerat cu privirea.

– Plâng de fericire, ce credeai...

Un val de bucurie i-a străfulgerat privirea. A sărutat-o pe micuța care continua să doarmă liniștită. Apoi s-a ridicat și a pus-o în pătuț.

– Cred că am trecut peste un hop, i-a zis, ducându-se lângă ea.

S-a așezat lângă ea și i-a luat fața în mâini.

– Acum cred că cel mai bine ar fi să te recuperezi.

– Da, cel mai bine.

I-a atins buzele și a sărutat-o mai adânc. I-a zis ce avea pe suflet, cum fuseseră toate acele săptămâni când stătuse departe, a îmbrățișat-o și a sărutat-o din nou. Acum totul era limpede între ei. Acum erau doar un bărbat, o femeie... și o copilă.

– Vreau s-o cheme Beatrice. Va fi fericită, va fi iubită și va avea un viitor minunat. Și pe urmă... A făcut o pauză și i-a căutat mâna. Crezi că lui Elizabeth îi va plăcea dacă-i dăm și numele ei?

Cail a simțit cum i se strânge inima. Mama lui va leșina de fericire.

– Nu știu ce să zic, i-a răspuns. Trebuie s-o întreb. Vine aici în curând. Sophie mi-a dat un mesaj acum. Mai e și tata. E OK?

L-a luat cu ambele mâini de bluză și, după ce l-a tras aproape de ea, l-a sărutat. Se săturase să plângă, de abia aștepta să iasă din spital. Era grăbită, grăbită să trăiască.

Au vorbit îndelung cât timp Elena a trebuit să rămână în spital. Cail i-a spus de Juliette și cum murise. Cum fusese vrăjit de curajul și de calmul ei. O urmărise, o ajutase în nebuniile ei, o iubise fără să pună întrebări, de parcă n-ar fi existat ziua de mâine. Iar lipsa lui de responsabilitate îl costase mult, de fapt pe ea, pe Juliette, care murise pentru că nu știuse niciodată cum să-i spună nu.

Nu i-a fost ușor să explice, erau lucruri care și lui i se păreau greu de înțeles. Dar sentimentul de profundă neputință care îl sfâșiasse în toți acei ani, pe lângă remușcări, îi era limpede. Ca și disperarea care nu mai voia să-l părăsească, întrebările care îl asaltau, nesiguranța... imposibilitatea de a ști dacă ar fi putut să evite accidentul. Pe atunci era tânăr și își dusesese durerea în suflet ca pe un reproș care nu-l lăsa să meargă mai departe. Până când Elena schimbase tot.

Acum avea o nouă posibilitate fără nicio legătură cu trecutul. Elena nu era Juliette și el nu mai era cel de atunci.

Nu avea sens să se tot uite înapoi la ce se întâmplase și nu mai voia să o facă.

Așadar s-a decis să privească înainte, lăsând totul în urmă. Acum venise vremea să zâmbască, să trăiască, să iubească.

Inițial, Elena s-a simțit jignită din cauza omisiunii, însă pe urmă a trebuit să fie sinceră cu ea însăși că nu era normal ce simțea. Nici ea nu fusese complet sinceră. A început să se gândească la ce-i spusese el și

încet-încet a înțeles ce îl făcuse să se detașeze un pic. Dar i-a cerut să-i povestească în amănunt trecutul, ceea ce s-a și întâmplat, reușind să-i distragă atenția cu argumentele cele mai potrivite.

Trecutul era mort și îngropat. Îi interesa doar viitorul.

În clipa aceea Elena și-a dat seama că are o familie. O familie adevărată. Sentimentul că aparține cuiva era intens și reconfortant.

Apoi a venit un șir lung de oameni. Geneviève Binoche și Adeline, monsieur Lagose și Babette, Ben, Colette, Eloise, Aurore, care nu reușea să se dezlipească de pătuț și care deja își imagina parfumuri pe care le va crea pentru micuța Beatrice. După aceea au sosit părinții lui Monique, fratele ei și surorile. Elena a vorbit un pic cu Jasmine. Între patru ochi. Din câte se părea, Susanna îi făcuse o vizită. Vorbiseră îndelung. Mai ales despre Elena.

Iar ea, în ciuda amărăciunii care o încerca când se gândea la mama ei, și-a dat seama că nu mai simțea aceeași durere profundă care însoțea mereu amintirile.

Monique o suna de la New York în fiecare zi. S-a bucurat să audă că era mai fericită. Poate că și datorită lui Ilya, care avea un nume ciudat de exotic, un *parfumeur maison* cu care lucrase recent. O invitase în oraș de câteva ori. Elena nu știa dacă Monique era interesată, dar un lucru era sigur: dragostea aduce bucurie. Durerea și disperarea sunt cu totul altceva.

Vine un timp când trebuie să te dezbari de ce-ți otrăvește sufletul. E o chestiune de supraviețuire.

Spera ca Monique să uite într-o bună zi de Jacques Montier și să privească în altă parte, spre orizontul luminat de soarele care răsărea în fiecare zi, oferind speranță și viață tuturor.

EPILOG

Iarbă-mare. Parfum prețios, auriu ca florile care dau binețe soarelui. Însoteste creșterea interioară, asigură și ajută la exprimarea sentimentelor. Alungă orice teamă.

Se hotărâseră că apartamentul lui Cail e cel mai potrivit ca să locuiască toți trei. Camera de lângă el devenise camera micuței Beatrice. El o vopsise în turcoaz și galben, iar pe perete pusese zeci de stele care străluceau în întuneric. Pătuțul fusese pus în mijloc, iar în jur, mobilier alb; totul trebuia să fie luminos și primitor.

Cail își înlocuise și patul cu unul matrimonial. Era deja acolo când Elena s-a întors de la spital. Gata să o primească. La început au dormit pur și simplu împreună, doar căutându-se în noapte și stând îmbrățișați. Dar curând gesturile lor au devenit nevoia aceea care în timp devenise pasiune. Nu mai era cazul să se oprească acum. Piele pe piele, respirația amestecată... posesia și satisfacția erau lucruri pe care credeau că le cunosc, dar pe care le-au descoperit din nou împreună, când lumea lor devenea mai concretă și se pierdeau unul în altul.

Ei îi plăcea patul la nebunie, mai ales când rămâneau până târziu îmbrățișați, recuperând timpul pierdut sau nopțile în care o vegheau pe Beatrice.

Fericirea intrase pe nesimțite în viața lor și se înstăpânise. Așa că fiecare lucru era altfel. Greșelile trecute păreau amintiri vechi, pe care nici parfumul nu reușea să le aducă înapoi. Era ceva ciudat care îi făcea să ia în considerare situații ce ar fi fost de neimaginat cu puțină vreme în urmă.

În dimineața aceea Elena se trezise devreme. Deschisese ochii și observase lumina zorilor revărsându-se în dormitor. Cail era lângă ea, îi simțea căldura, mirosul, îi auzea vorbele caraghioase adresate micuței care îi stătea pe piept.

– Bună dimineața, iubito, i-a zis el, dându-și seama că s-a trezit.

Ea l-a sărutat pe piept, a mușcat-o de picior pe Bea, care a gângurit fericită, apoi s-a dus la bucătărie, după ce a căscat prelung.

– Vrei puțin ceai? l-a întrebat.

– Da, mulțumesc, i-a răspuns el.

Elena a deschis fereastra, a aprins ochiul de sub ceainic și apoi a pregătit cafetiera pentru ea.

Parisul era un furnicar, de afară venind zgomotele vieții de zi cu zi. În acea dimineață avea câteva întâlniri importante pentru două parfumuri la comandă și apoi trebuia să se întâlnească cu reprezentantul unui consorțiu de parfumerii de nișă, care voia să comercializeze câteva din creațiile sale doar cu produse naturale. Acum, că Aurore se ducea la ISIPCA la Versailles, avea mai puțin timp liber. Din fericire, Adeline îi dădea o mână de ajutor.

Chiar și Cail îi era de mare ajutor. În dimineața aceea va rămâne cu

Beatrice și o va duce la grădini.

Deodată o pală de vânt a ridicat perdelele, intrând în bucătărie. Cafeaua s-a ridicat chiar atunci, împrăștiindu-și aroma. Ceaiul era în ceașca lui Cail. John a dat din coadă. Ea i-a zâmbit și i-a umplut vasul cu mâncare. A așteptat să-l mângâie înainte să se apropie. Încă îi era greu să-l atingă, dar reușea cu puțin curaj. Ca să fie sinceră, cu acel curaj reușise să facă atâtea lucruri.

Și-a turnat cafea în ceașcă, având grijă să nu păteze felicitarea pe care o uitase pe masă cu o seară în urmă. A luat-o și a pus-o lângă celelalte. Jean-Baptiste era în vacanță cu Babette și, din ce îi scria, totul părea să meargă excelent. S-a gândit când veniseră pe la ea înainte să plece. I se păruseră de-a dreptul emoționați. A zâmbit în sinea ei și a turnat miere în ambele cești. Totul era gata.

Se pregătea să-l cheme pe Cail, când a văzut o cutie turcoaz pe care o pusese pe bufet. Era parfumul pe care Susanna îl făcuse pentru ea cu atâția ani în urmă, cel pe care îl adusese de la Florența. Îl lăsase acolo, la vedere. Îl va deschide zilele acestea.

A pus pe o tavă ceștile și pe o farfurie câțiva biscuiți. Dar s-a uitat din nou la cutie și la conținut. A privit-o câteva clipe, apoi s-a hotărât s-o ia. A deschis-o încet și a scos sticluța. Nu cântărea mai nimic, s-a gândit când o ținea în palmă.

A fost tentată o clipă să o pună la loc, să mai întârzie. Acum viața ei era frumoasă. Ce-i păsa de parfum?

S-a uitat lung la el, apoi a închis ochii. Când i-a deschis din nou, a destupat sticluța, apoi a dus-o la nas.

Primul contact i-a tăiat respirația. Era puternic și înțepător. Poate se stricase? Dar nu avea cum, rămăsese sigilat și în siguranță. A îndepărtat parfumul de nas și și-a dat cu el. Câteva picături pe

încheietură, apoi a așteptat.

Moleculele care compuneau notele de vârf s-au ridicat una după alta, scăldate de căldura pielii. Mirosul era iar puternic și înțepător. Ca și ea, ca și starea tensionată dintre ea și mama ei. Apoi a urmat o explozie florală și un miros de vanilie, mijlocul parfumului.

Căldura unei îmbrățișări, un cântec de leagăn ascuns în amintirile ei... cum era? *Doarme cloșca cu puișorul ei, doarme mama cu copilul ei...*

După aceea a devenit mai stabil, mai puternic și mai cald. Ca o îmbrățișare. Era superb. Era unul din cele mai minunate lucruri pe care le mirosise.

În cele din urmă, l-a recunoscut. S-a încruntat și a simțit un freamăt. A înghițit, căci gâtul i se uscaseră. S-a uitat din nou lung și s-a gândit că s-a înșelat. Dar nu era adevărat. Nu prea avea cum să greșească și o știa bine.

Era parfumul pe care îl făcuse pentru mama ei când era foarte mică. Doar că avea ceva nou și diferit. Și apoi a înțeles. Susanna păstrase parfumul și îl completase.

Și acum era perfect. Iată Parfumul Perfect.

L-a mai mirosit și trandafirul și-a făcut loc printre note, apoi a venit rândul vaniliei, iar în acel miez înflorit a găsit înțelesul mesajului.

Era răspunsul mamei ei, îmbrățișarea ei, era dragostea ce i-o purta. Ușoară și deci intensă, aspră și un pic blândă. Caldă, puternică. Era parfumul vieții, era parfumul fericirii.

A rămas nemișcată, mirosindu-l pe îndelete, cu ochii închiși, cufundată în vraja lui. Apoi i-a deschis. Sosise clipa.

Pe când Cail vorbea cu Beatrice și fetița îi răspundea în felul ei, și-a luat mobilul din geantă, s-a așezat pe un scaun și a format numărul. A

așteptat răbdătoare, cu inima bătându-i tare, numărând de câte ori suna.

– Alo!

– Bună, mamă! Sunt eu, Elena.

DICȚIONARUL PARFUMURILOR

Parfumuri florale

Achillea: echilibru interior. E parfumul cerului și al pământului. Aromat și rășinos, favorizează armonia unde domnește contrastul, inspiră limpezime, încurajează spiritul.

Angelică: cunoașterea sinelui. Iarba îngerilor, care dezvăluie esența ascunsă a tuturor lucrurilor. Remediul pentru orice rău, are un parfum foarte dulce, plăcut și puternic. Stimulează o cunoaștere adâncă.

Cistus: zâmbește. Seamănă cu un trandafir mic, e delicat și grațios, are o aromă puternică, pătrunzătoare și picantă care încălzește, topind inima de gheață, ajutând oamenii să zâmbească și să iubească.

Filimică: să nu-ți fie teamă. Floare a soarelui, consolează și îmbălsămează. Aduce alinare cu parfumul ei încântător. Te scapă de gândurile negre.

Frangipani: vrajă fără seamăn. Extras din Plumeria. Este un parfum

hotărât, voluptuos, intens floral. E esența feminității care înflorește și se arată celorlalți.

Iasomie: senzualitate. Floare a nopții, își răspândește parfumul doar în zori sau pe înserat. Îmbătător, cald, evocă lumea magică, șterge granițele. Senzual, ușor adaptabil. Plăcerea se ascunde în micile petale gingașe. Să o culegi e doar începutul.

Geraniu: intensitate. Parfum concret, energic, amintește de cel de trandafir, fără însă a fi la fel de rafinat. Floare feminină prin excelență, este simbolul frumuseții, al conduitei și al umilinței.

Grozamă: curaj. Bogat asemenea culorii florilor, e un parfum îmbătător, proaspăt, cu o notă florală emoționantă. Vesteste primăvara, trecerea de la vechi la nou. Ajută la păstrarea curajului.

Iarbă-mare: nu fi timid. Parfum prețios și auriu ca florile care întâmpină soarele. Însoteste creșterea interioară, consolează, ajută la exprimarea sentimentelor. Alungă orice temere.

Iris: ai încredere în mine. E un parfum intens și luminos, prețios și esențial ca apa, aerul, pământul și focul. Alungă tensiunea și reînnoiește încrederea în suflet.

Lavandă: împotriva stresului. Acest parfum complex seduce și vrăjește. Reîmprospătează și purifică spiritul, alungă oboseala, frica și anxietatea.

Magnolie: adevăr. O privire nu e suficientă, ochii nu percep foarte des ce se ascunde în spatele aparențelor. Parfum intens, strălucitor, luminează mintea, favorizând cunoașterea interioară, eliberând energia necesară pentru a înfrunta secretele, minciunile, ceea ce pare, dar este rar.

Mimoză: fii fericit. Intens floral, parfumul florii de mimoză aduce bucurie și vitalitate. Atenuează tristețea, favorizează dialogul.

Mușețel: seninătate. E parfumul stării de calm. Intens floral și cald. Ajută la claritate gândirii. Combate agitația spiritului.

Narcisă: dorință. Intens senzual și îmbătător, e parfumul plăcerii și al erotismului.

Neroli: căsătorește-te cu mine. Obținut din flori de portocal, este esența celestă a petalelor florii. E parfumul păcii. Evocă sentimente benefice. Deschide drumul iubirii.

Siminoc: te înțeleg. Dulce ca mierea și amar ca zorile fără odihnă, parfumul e intens, puternic ca bunătatea. A se folosi cu măsură, amestecat cu arome delicate ca trandafirul, care pot să accepte cu dragă inimă emoția. Unește sufletul și mintea, pasiunea și rațiunea. Transmite compasiune.

Trandafir: iubire. Esență greu de obținut, dulce, ușoară, este simbolul sentimentelor și al emoțiilor. Favorizează inițiativa personală și artele.

Tuberoză: nu-ți fie frică de schimbare. Alb, intens, dulce și seducător, e parfumul îndrăzelii și al conștiinței. Stimulează creativitatea, evocă forța schimbării.

Verbină: fii binedispus. Cald și puternic, parfumul de verbină înseninează și aduce bucurie. Favorizează socializarea.

Violetă: eleganță și discreție. E parfumul feminității gingașe și delicate. Liniștește și tonifică.

Ylang-ylang: eliberează sentimentele ascunse. Cald și feminin, te ajută să treci peste dezamăgiri și jigniri. Prin natura sa, te ajută să exprimi poezia care-ți sălășluiește în suflet.

Parfumuri din fructe, bace, plante aromate

Bergamotă: speranță. Agil, spumos, dă energie și agilitate când orice așteptare ofilește sufletul sub greutatea monotoniei. Luminează calea și ajută la găsirea unei alternative.

Busuioc: fii fericit. Parfum regal, foarte aromat, proaspăt și picant. Alină mintea și sufletul, eliberând inima de melancolie.

Cardamom: atracție. Puternic, gingaș și ușor picant, e parfumul erosului. Stimulează spiritul și transmite un sentiment de generozitate.

Cernușcă: alungă gândurile rele. Plăcut, aromat. Îndepărtează teama, îndoielile și ajută la înfruntarea situațiilor dificile.

Chimen: pasiune. Misterios, profund, delicat, dar în același timp cald și puternic. Ajută la deschidere, întărește erosul.

Cimbru: dă energie. Revigorant. Spulberă confuzia, predispune la logică, înlătură incertitudinea visului. Reînnoiește stabilitatea mintală.

Citronelă: entuziasm. Stimulează, ghidează energiile. Parfum din lămâie, aromat și intens.

Cuișoare: blândețe. Foarte picant, dulce și aromat. E parfumul blândeții, ajută la suportarea așteptării, favorizează tranziția.

Fân: calm. Parfum vechi, miros ancestral ca și cele de foc, mare și pământ. Are un suflet vechi, care există în fiecare om. Transmite liniște.

Ienupăr: Purifică spiritul. Intens și balsamic. Neutralizează negativitatea, înseninează, îndepărtează disconfortul și temerile. Purifică mediul și sufletul.

Isop: puritate. E parfumul dulce și foarte proaspăt al zorilor ce tocmai se ivesc. De dimineață păstrează calmul și seninătatea. Stimulează concentrarea, limpezește ideile. Ca toate plantele rituale, favorizează

meditația.

Lămâie: rațiune. E parfumul rațiunii. Intens, foarte proaspăt, puternic. Îndepărtează excesul, îndeamnă la reflecție. Temperează instabilitatea. Respinge greutatea întunecată a inimii.

Maghiran: contra durerii. Dulce și reconfortant. Alungă teama de singurătate, întărește spiritul, ușurează suferința pierderii.

Mandarin: calm. Delicat, spumos și proaspăt. Stimulează inocența copilăriei. Bucură și calmează.

Mentă: creativitate. Proaspăt și tonifiant, adună ideile și le clarifică, stimulează fantezia, atenuează aroganța și favorizează judecata.

Nucșoară: hotărâre. Parfum picant și profund. Favorizează luarea deciziilor, stimulează curajul, duce la acțiune.

Piper negru: perseverență. Pune simțurile în alertă și adună forța interioară. Te învață că, atunci când drumul pare pierdut, doar te-ai rătăcit.

Portocal: fericire. Pomul de aur din Grădina Hesperidelor înflorește în lumina soarelui, păstrând lumina și căldura lui. Uleiul prețios este concentrat în scoarță. Combate tristețea.

Roiniță: consolare. Aduce ușurare și împrăstie teama de necunoscut. Ajută la depășirea neplăcerilor, la conștientizarea propriului sine.

Rozmarin: am grijă de tine. Roua mării care apără și consolează, stimulează curajul, evocă forța sufletului. Îndeamnă la perspicacitate și claritate.

Salvie: înțelepciune. Parfum proaspăt și dulce, alungă îndoielile. Favorizează bunul-simț, ascuțimea simțurilor și memoria.

Scorțișoară: te seduc. Parfum bogat, senzual, intens feminin. Exotic și

picant. Pasional și cald ca soarele locurilor îndepărtate unde se naște.

Tonka, fava: generozitate. Bucuros ca o rază de soare, e un parfum gingaș și cald. Relaxează și cel mai agitat suflet și duce la blândețe și generozitate.

Vanilie: te apăr. Parfumul copilăriei, gingaș și cald. Aduce confort, bună dispoziție, ajută la înfruntarea greutăților, reduce tensiunea. Se combină cu pielea. Câteva picături unite ghidează acțiunile inimii.

Parfumuri din lemn, rășini, frunze de copac

Benzoe: combate anxietatea. Ca și arborele din a cărui rășină închisă la culoare se extrage, aduce calm, așa că esența balsamică, densă și pătrunzătoare, alungă grijele. Permite energiei spirituale să găsească forță, pregătește pentru meditație.

Camfor: fii hotărât. Puternic și cu efect balsamic, este parfumul curajului și al fermității. Întărește voința.

Cedru: reflecție. Esența sa extrasă din lemn e una dintre cele mai vechi. Întărește spiritul și îl apără. Ajută la păstrarea lucidității, a echilibrului și a simțului proporțiilor. Inspiră la studiul cel mai profund.

Chiparos: te susțin. Plăcut, delicat, aromat, parfumul lemnului său înmprospătează, relaxează și alungă neplăcerile. Ajută la orice schimbare, întărește sufletul și îl pregătește să înfrunte cele mai grele încercări.

Elemi: conștientizare. Parfum aromat și înțepător. Te readuce în echilibru și transmite pace. Adună temerile cele mai ascunse și le

scoate la lumină. Alungă iluziile și te readuce la realitate.

Eucalipt: optimism. Intens, vegetal, purifiant. Alungă negativitatea, îndeamnă la respirație profundă și raționament.

Lemn de trandafir: nu aștepta. Dulce, fructat, ușor picant, această esență de arbore tropical e parfumul încrederii, al seninătății. Evocă durerea gingașă a așteptării și a speranței.

Mesteacăn: stare de bine. Parfum intens și aromat, puternic și cu deosebit efect terapeutic. Eliberează mintea de povara durerii, eliberează spiritul, favorizează recuperarea atât intelectuală cât și fizică.

Mirt: iartă-mă. Rămâne mereu verde, magic, superb. Intens și foarte parfumat, consolează spiritul, alungă furia și pizma. E parfumul seninătății, al esenței înseși a inimii.

Mușchi de stejar: să nu ai regrete. Intens, pătrunzător, ancestral, e parfumul consecvenței și al forței. Alungă dezamăgirea care îngreunează sufletul când conștientizarea greșelii străpunge certitudinile iluzorii. Atenuază nostalgia lucrurilor care se puteau adevăra.

Opoponax sau smirnă-dulce: optimism. Delicat, balsamic, intens floral, este parfumul seninătății.

Patchouli: fii misterios. Senzual și exotic, e parfumul îmbătător al vieții. Favorizează deciziile.

Petit-grain: concentrare. Extract din frunza prețioasă de portocal, acest parfum trezește spiritul, limpezește mintea și te ajută să iei decizii importante.

Pin: fermitate. Solid și tenace, e copacul forței spiritului. Nu se pleacă și nu se frânge. Parfumul e balsamic, aromat; stimulează curajul și

încrederea în sine.

Rășină: armonie. Picant, vegetal, e parfumul naturii și al pădurii. Calmează furia.

Santal: tentație. Puternic, misterios, învăluitoare, este parfumul erosului. Extrem de complex, ascute simțurile, deschide inima și reînnoiește sentimentele.

Smirnă: siguranță. Mai lumesc și mai concret decât tămâia, e un parfum care reprezintă legătura dintre spirit și realitate. Puternic, concret, nicio incertitudine. E parfumul consecvenței și al transparenței sentimentelor.

Tămâie: meditează. Parfumul e unic, proaspăt și ușor camforat. Liniștește, inducând o stare de calm și seninătate, evocă spiritualitatea cea mai profundă. Predispune la meditație și rugăciune.

Vetiver: rezistență. Tenace, invincibil, e parfumul greu și complex al pământului. Proaspăt, umed, vegetal. Îți dă forță și te deschide față de partener și ajută la iertarea de sine.

Parfumuri de origine animală

Ambră cenușie: frumusețe. Gingsaș și seducător, este cel mai vechi parfum iubit de femei. Adusă de marea care o lasă pe mal ca un dar prețios, își păstrează vraja misterioasă și adâncă. Transmite trezirea la viață a feminității, eleganța și căldura unei nopți de vară.

Ceară de albine: delicatețe. Cald și gingsaș, parfumul de ceară conservă puterea naturii, a florilor și a polenului.

Piele: fii puternic. Animalic, intens, cu o personalitate puternică, este

parfumul energiei primordiale și al forței virile.

NOTA AUTOAREI

Mi-au plăcut dintotdeauna parfumurile, iar la un moment dat prezența lor a fost crucială în viața mea. Când sănătatea depinde de florile care îmbobocesc și își oferă nectarul albinelor pe care le crești, percepția asupra naturii ți se schimbă total. Florile și parfumul lor fac să treacă zilele și lunile, le împart în funcție de recoltă. Atunci am început să simt lumea din jur și mi-a venit ideea de a scrie un roman.

Dar nu e ușor să vorbești despre parfumuri. Conceptele olfactive sunt foarte greu de zugrăvit. Însă e posibil. Au reușit de minune două tinere parfumiere italiene: Marika Vecchiattini și Caterina Roncati, *fragrance designer* la Farmacia del Castello din Genova. Amândouă creează parfumuri la comandă, pentru suflet. Așa că, după ce le-am vorbit într-o zi de cartea mea, am primit trei: parfumul lui Beatrice, al lui Aurore și cel minunat al Elenei.

Surpriza mea a fost uriașă. Nu numai că mi-au răspuns la întrebări cu răbdare și bunăvoință, deschizându-mi ușile unei lumi pe care doar o intuiseam, dar au și creat parfumurile protagonistelor pe baza descrierilor mele. Cine vrea să miroasă cele trei parfumuri se poate

duce la Profumicio del Castello.

Marika a scris și un eseu, *Il linguaggio segreto del profumo* ⁹, care mi-a fost de mare ajutor când lucram la roman, la fel ca și blogul ei, „Bergamotto e Benzoino” ¹⁰.“ Un drum olfactiv continuu, plin de sugestii, profesionalism și magie. Așa am descoperit o parfumerie diferită de cea cunoscută și *glamour*: parfumeria de nișă. Marika și Caterina, vă mulțumesc amândurora.

Țin să precizez că, deși am folosit orașe reale, *Parfumul iubirii* este o operă de ficțiune și se supune regulilor narațiunii. Gramele și cântarele de precizie au înlocuit de mult picăturile folosite în roman ca unitate de măsură. Beatrice Rossini și descendentele ei, Caillen McLean și trandafirii lui superbi, Absolue, Narcissus și La Fougérie sunt rodul imaginației mele, așa cum e și creația celebră a Giuliei Rossini. Așadar, dacă veți dori să mergeți la Grădina Fermecată de la Osmothèque din Paris, nu o veți găsi, pentru că există numai în paginile acestui roman.

MULȚUMIRI

Rostește cuvântul magic „mulțumesc”. Rostește-l cu voce tare, strigă-l de pe acoperiș, șoptește-ți-l, reține-l și apoi simte-l în suflet: important e, ca de acum înainte, să-l porți mereu cu tine.

Rhonda Byrne, The Magic

Mulțumesc familiei care mă suportă, mă acceptă și mă iubește așa cum sunt. Îi mulțumesc soțului pentru că, în timp ce scriu, mă ajută să-mi continui viața, pe cea a copiilor noștri, și mai ales se asigură că mănânc cum trebuie.

Îi mulțumesc și prietenei mele Silvia Zucca, pentru că mi-a împrumutat cărțile ei despre parfumuri, mi-a vorbit despre Marika Vecchiattini și ne-a făcut cunoștință. Îi mulțumesc Annei pentru că mi-a fost mereu alături, Andreinei, pentru că m-a înșeninat, lui Lory, pentru blândețea ei și Eleonorei, care mă face mereu să râd din inimă. Îi mulțumesc și Antonellei, care m-a susținut când îmi pierdeam curajul și pentru că s-a bucurat alături de mine de fiecare victorie. Le

mulțumesc din tot sufletul și editurii Garzanti pentru că m-a vrut, specialiștilor care s-au ocupat de cartea mea, editoarei mele Elisabetta Migliavada, pentru care nu există suficiente cuvinte de laudă. Și, în cele din urmă, agenției care mă reprezintă. Laurei Ceccacci, care a crezut prima în mine, care e mai mult decât o prietenă și căreia îi rămân profund îndatorată. Annei Chiatto, care m-a primit cu un zâmbet binevoitor, și lui Kylee Doust, care mi-a deschis porțile unei lumi noi.

Vă mulțumesc din inimă tuturor.

ÎN DIALOG CU CRISTINA CABONI

De unde v-ați inspirat pentru Parfumul iubirii?

Din experiență. Locuiesc la țară, înconjurată de plante și flori de toate felurile. Sunt apiculatoare, ceea ce pentru mine e mai degrabă un stil de viață decât o meserie. Lumea e plină de mirosuri. Creșterea albinelor înseamnă să trăiești în armonie cu natura. Sănătatea lor e fundamentală, așa că am învățat să le observ, să le urmăresc cu atenție munca, să mă adaptez obiceiurilor lor. Când florile au ajuns la maturitate și încep să secrete nectarul cu care se hrănesc albinele, în aer încep să plutească tot felul de miresme. În acel moment începe recolta. Cu timpul, am învățat care e fiecare nuanță. Așa comunică florile cu albinele. Mi-am dat seama încet-încet, iar apoi am devenit din ce în ce mai conștientă de asta. Am început să acord atenție, să miros tot și am înțeles că parfumul e un limbaj, o metodă subtilă și rapidă de comunicare. Și a fost minunat. Nu a fost o descoperire, căci nu poți descoperi ceva ce a existat mereu. Pur și simplu m-am apropiat din nou de ceva ce era acolo, la îndemână, sub nasul meu. Am avut un sentiment de pierdere pentru ceea ce ignorasem și eram

atât de vrăjită de lumea pe care o neglijasem atâta vreme fără să-mi dau seama, că simțeam nevoia să o împărtășesc cu toții. Dar cum puteam să istorisesc o poveste așa de complicată? Doar o parfumieră ar fi putut. O femeie capabilă de mari sentimente, de o sensibilitate gingașă. Moștenitoarea unei vechi familii, care își transmitea harul din mamă în fiică. Ea cu siguranță ar fi știut să povestească despre această lume alcătuită din parfumuri și mirosuri, mânuind cuvinte și concepte, transmițând emoții. Atunci am văzut o fetiță și o bunică. Erau persoanele potrivite, ele ar fi știut să povestească tuturor cât de importante sunt parfumurile.

Parfumurile sunt calea, deapănă povești, sunt limbajul prin care se comunică propriile sentimente, asta îi tot repetă Elenei bunica. Parfumurile au aceeași putere și în cazul dumneavoastră?

Sigur că da. Mirosurile sunt fundamentale, ne țin în alertă, iar uneori ne dezgustă. Parfumurile sapă în noi, ne cristalizează emoțiile. Unele ne povestesc momente din trecut, evocând sentimentele pe care le-am încercat. E suficient un anumit miros, mireasma din aer a unei anumite zile, iar memoria noastră reacționează și ne oferă în dar o amintire. Parfumurile ne pot înveseli, așa că o zi plictisitoare poate deveni specială cu două picături din parfumul nostru preferat. Pot fi și reconfortante, ca mirosul de pâine sau cel al fursecurilor abia scoase din cuptor, al vaniliei și al săpunului de rufe.

Cum ați descoperit semnificația parfumurilor?

Când ideea romanului a prins contur, am început să mă interesez de parfumeria de nișă, cea care prinde viață pentru cine vrea un parfum unic. Era un concept care mă intrigă, era vorba de o esență

individuală, făcută la comandă, ca o haină. Mă întrebam de ce anumite mirosuri mă înnebuneau, altele mai puțin, însă altele erau de-a dreptul intolerabile. Așa că am început să caut orice legat de parfumuri și am aflat că fiecare are un mesaj și că fiecare declanșează o reacție cui îl miroase sau cui își dă cu el. De pildă, anumite parfumuri sunt utilizate în terapie pentru a trece peste situații dificile, altele pentru a ne face să ne simțim mai siguri, altele pot fi acel ceva care aduce un plus de lumină unei întâlniri importante sau fac de neuitat o seară deosebită.

În carte sunt descrise formule diferite pentru a crea parfumuri – de la cele mai vechi la cele mai moderne. De unde aveți această pasiune?

Din plăcerea pe care o simt când miros și din curiozitatea mea fără limite. Am vrut să cunosc fiecare mecanism, fiecare etapă necesară creării unui parfum. Și mi-am dat seama că procesul nu s-a schimbat foarte mult de-a lungul secolelor, ceea ce mi s-a părut uluitor. Desigur, esențele sunt diferite de cele din trecut, iar totul este reglementat, dar procesul în sine nu se diferențiază mult de ce făceau primii maeștri. Astăzi conceptul este diferit, ideea, sau, cum se zice, brieful. Acum parfumul spune o poveste: pornește de la notele de vârf, primele care se simt, apoi continuă cu miezul și în cele din urmă găsește baza parfumului: notele de bază.

Elena are darul de a înțelege oamenii și de a încerca să-i ajute folosindu-se de parfumuri. Dar îl respinge la un anumit moment din viața ei pentru că îi aduce amintiri dureroase. Experiența de viață și trecutul ne pot face să uităm cine suntem cu adevărat?

O mare dezamăgire, mai ales dacă ești tânăr, ca în cazul Elenei, poate

să dea naștere unei respingeri a situației care a declanșat durerea. Adesea ne îndreptăm spre altceva, spre ceea ce aprobăm. Ne rătăcim adeseori, însă nu cred că e vorba de un refuz adevărat, ci de căutarea unei alternative acceptabile. Dar să mergem pe un drum care nu e al nostru ne poate face bine până într-un anumit punct. Dacă ne amăgim, nu vom fi fericiți. Avem inimă, suflet și rădăcini, nu putem fi doar raționali. Trăim într-o lume care pune accent mult pe aparențe, neglijând substanța. Avem standarde care ne îndepărtează de personalitatea noastră adevărată, cea mai mare bogăție pe care o deținem. Cel mai minunat lucru care i se poate întâmpla unui om e să fie el însuși. Începem să fim fericiți când ne regăsim, ne recunoaștem și ne acceptăm așa cum suntem.

Când era doar o copilă, Elena a învățat că până și o mamă poate face alegeri greșite. Și doar când se pregătește să nască își înțelege mama și poate o iartă. Pentru că a fi mamă e cea mai grea meserie. Aveți trei copii. Credeți că așa stau lucrurile?

Cred că este o situație general valabilă. Putem fi judecători implacabili, dar când nu mai avem acest rol, când devenim din spectatori protagoniști, totul se schimbă. E greu să fii mamă. Să fii o mamă bună e și mai greu. Trebuie să ții cont de tot, să fii mereu acolo și adesea e imposibil. Cred că multe neînțelegeri între generații au fost depășite și rezolvate când fiica a intrat în rolul de mamă. Pentru că împărtășirea aceleiași experiențe ne unește. Asta s-a întâmplat cu Elena, care începe în cele din urmă să-și înțeleagă mai bine mama când ea însăși trebuie să rezolve atâtea probleme de care nu avea cum să știe înainte. Într-un anumit punct al vieții, Elena trebuie să treacă printr-o sarcină grea, singură, exact ca Susanna. Ce poate fi mai elocvent?

Când îl întâlnește prima oară pe Cail, Elena își dă seama că e un bărbat sensibil, cu o inimă tulburată, după mirosul său de „trandafiri și ploaie”. Și poate că vede în el rănilor ei. Doi oameni singuri se întâlnesc și își dau seama împreună de un nou fel de a face pace cu ei înșiși ca să se poată deschide în fața celuilalt. Asta reprezintă dragostea pentru dumneavoastră?

Primul lucru care îi unește pe Elena și Cail e instinctul. Ceva magic și illogic, care nu se poate explica. Amândoi simt nevoia de a se privi, de a sta unul lângă altul, de a găsi clipe de fericire. Nu e ceva rațional, ci provine din ceva inexplicabil, fără sens. Sunt două suflete pereche, o plăcere și o dorință. Acest mister este dragostea pentru mine. Iubirea are puterea de a mișca orice din loc, este cea mai desăvârșită forță care există pe lume. Din dragoste se ia în considerare ceea ce înainte era inacceptabil. Iar schimbarea propriei perspective ne poate ajuta să-i înțelegem pe ceilalți și să ne acceptăm pe noi înșine. Ochii iubirii pot face totul. Restul vine pe urmă.

Un alt personaj al romanului este Parisul, La Ville Lumière, cu străduțele sale unice, monumentele minunate și atmosfera magică. Cum de v-ați îndrăgostit de acest oraș?

Am fost cu mulți ani în urmă în Franța. E o țară care mi-a rămas în inimă, o urmă imposibil de șters: cerul limpede aproape orbitor, mirosurile, oamenii drăguți și zâmbitori, castelele minunate, zona rurală plină de rânduri de flori. Iar Parisul este simbolul țării. Un oraș plin de vrajă, de istorie, artă și geniu. E sinonim cu minunea, romantismul și... parfumurile. Totul m-a inspirat: locurile, cadența acelei limbi muzicale și rafinate, optimismul tipic unui oraș cosmopolit. Nu aș fi putut alege un alt loc pentru romanul meu.

Natura e foarte prezentă în roman: câmpurile întinse de lavandă, grădinile pline cu trandafiri, piețele de flori și plante. Cât de important e pentru dumneavoastră contactul cu natura și viața în aer liber?

Poate că „important” nu e cuvântul potrivit. Pentru mine, viața în aer liber e ceva fundamental. Nu ar putea fi altfel, căci munca mea mă duce la țară pentru a căuta florile pentru albine. Cred că natura a făcut mereu parte din mine. Am crescut la țară, iar bunicii mei, care au fost țărani, au avut o influență foarte mare asupra mea. M-au învățat să observ și să ascult. Mai am o mare pasiune pentru care aleg natura: trandafirii. Îi iubesc! Avem foarte mulți, de la cei mari și minunați la cei mai simpli și delicați. Avem trandafiri istorici, vechi și moderni. De pildă, să miroși parfumul trandafirilor englezești e o experiență olfactivă de neuitat.

Am o curiozitate: care e parfumul dumneavoastră preferat?

În jurul casei mele am grădini de citrice. În mai, totul e de culoarea smaraldului de la frunzele noi și alb de la flori. În acele săptămâni plutește un parfum în aer. E fructat, puternic și îmbătător, ba chiar hipnotic: e mirosul de floare albă de portocal, cum li se spune florilor citricelor. Acesta e parfumul meu preferat. Îmi amintește de copilărie, de dulciurile pregătite de femeile din familia mea când eram mică, de jocuri și de cum alergam pe sub copaci. Ori de câte ori îl simt rămân vrăjită și mă simt bine, mă simt fericită.

Lucrați deja la un nou roman?

Da, e un roman de mari trăiri, povestea unei familii, a unui secret și a unei pasiuni care o va ajuta pe protagonistă să-și vadă viața cu alți

ochi. Femeile au fost mereu pentru mine o mare sursă de inspirație: nu se dau bătute niciodată și, în ciuda greutăților, reușesc mereu să zâmbească.

NOTE

- [1](#) - Vânt puternic, rece și uscat, care bate în Franța, din Valea Ronului spre Marea Mediterană (n. tr.).
- [2](#) - Drepturi de autor – în lb. engl. în orig. (n. tr.).
- [3](#) - Când mă ia în brațe, îmi vorbește blând și văd viața în roz. Îmi spune vorbe de iubire, vorbe obișnuite... (n. tr.).
- [4](#) - În nopțile nesfârșite de dragoste o mare fericire își face loc, problemele și durerile trec, sunt fericită, fericită să mor de dragoste (n. tr.).
- [5](#) - Și de-ndată ce-l văd, simt cum inima-mi bate (n. tr.).
- [6](#) - Grădina fermecată – în lb. it. în orig. (n. tr.).
- [7](#) - Institut Supérieur International du Parfum, de la Cosmétique et de l'Aromatique Alimentaire (Institutul Internațional Superior de Parfum, Cosmetică și Arome Alimentare) (n. tr.).
- [8](#) - Nori albi (n. tr.).
- [9](#) - Limbajul secret al parfumului (n. tr.).
- [10](#) - Bergamotă și benzoină (n. tr.).